

ВІБЛІОФНКИ

АДМБ'

177

5227

ΜΑΛΑΚΩΦ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Ὑπὸ Μ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΗ.

ΟΙΣΜΑΝΟΓΛΙΟ

16 ΗΟΕ. 1997 ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

Imprimerie Centrale.

(Ἐκ τοῦ Κεντρικοῦ Τυπογραφείου.)

—
1865.

ΤΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ, Σύζυγος αὐτοῦ.

ΑΛΕΚΟΣ, υἱός

ΚΑΤΗΓΚΩ, θυγάτηρ } αὐτῶν.

ΔΑΝΙΛΗΣ, μάγειρος.

ΦΛΟΥΡΟΥ, ὑπηρέτρια.

ΦΕΤΑΗ, ἀρχαία ὑπηρέτρια.

ΓΡΗΓΟΡΑΣΚΟΣ, ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας.

ΤΕΡΕΖΙΝΑ, μοδίστρα.

ΔΟΥΔΟΥ, μήτηρ

ΡΑΛΟΥ, θυγάτηρ αὐτῆς } φίλαι τῆς Σμαράγδας καὶ Κατήγκως.

ΖΑΦΙΡΗΣ, Καζινιέρης.

ΠΕΚΟΥΤΑΚΑΝΑΣ, ἰατρός.

ΚΑΖΑΜΙΑΣ, ἔμπορος.

ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ, φίλος τοῦ Παυλάκη.

(Ἡ σκηνὴ ἐν Προηγίπῳ.)

ΜΑΛΑΚΩΦ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Πρᾶξις Πρώτη.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Ἐν τῷ μέσῳ αἰθούσης στολισμένης καὶ μὲ δύο θύρας ἐκατέρωθεν, (ἐξ ὧν ἡ μία μισοκλεισμένη), ἵσταται ἡ Κατήγκω ἄντικρυ τοῦ καθρέπτου, μετὰ μίαν δὲ στιγμήν χορεύει μόνη, τραγωδοῦσα οὕτω.

ΚΑΤΗΓΚΩ ἑπιτα ΠΑΥΛΑΚΗΣ.

ΚΑΤΗΓΚΩ. Λάλα λάλα, τάλα λάλα, λαλαλαλαλάμ, λαλαλάμ, λαλάλα, λαλαλάμ, λαλάμ, λαλίμ λαλέμ λαλάμ. (Ἐκτείνει τὰς χεῖρας.) τής. Σὲν, ἐμεῖς ἀπ' ἐδῶ λαλάν, λαλίν, λαλάν λαλίν, λαλάν, λαλὲν, λαλέμ, λαλάν, λαλίν, λαλάμ! ἡ δάμαις ἐμπρός! (Πηγαίνει ὡς πλησίον τοῦ καθρέπτου καὶ ἐπιστρέφει ὀπισθοδρομοῦσα εἰς τὴν πρώτην θέσιν τής.) Τάρλαλάλα, τάρλαλάλα τάρλαλάμ! τάρλαλάλα, τάρλαλάλα, τάρλαλάμ, λαλάμ, λαλίμ λαλέμ! (Πέριε μίαν καθέκταν εἰς χεῖρας Βάλ; τώρα. (Τραγωδεῖ ὡς ἄνωτέρω καὶ περιέρχεται ἐντὸς τῆς αἰθούσης χορεύουσα τὸ ΒΑΣ, καθ' ἣν στιγμήν ἰδὼν αὐτὴν ὁ Παυλάκης ἀπὸ τὴν μισοκλεισμένην θύραν, πέριε ταχέως ἕνα δίσκον καὶ εἰσέρχεται.)

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. (Κρούει τὸν δίσκον καὶ τραγουδεῖ.)

Ἡ ἀκριβὴ μου τὸν χορὸ
 Πῶς τὸν γυρνᾷ νὰ τὴν χαρῶ!
 Μὲ τὸν Μουσιουὶ Καρέλα
 Ὁποῦναι μία τρέλλλα.
 Πᾶρτε σχοινιά καὶ δέστε τὴν
 Σ' τὸν Κουδουνά καὶ κλειστέ τὴν.

ΚΑΤ. (Μένει ἀκίνητος.) Μπά!!!

ΠΑΥΛ. Ἐξακολουθεῖ κόρη μου τὸν χορὸ σου, ἔξακολουθεῖ! νὰ ποῦ σὲ παίζω κ' ἐγὼ τὸ τέφι. (Ὡς ἀνωτέρω τραγουδεῖ καὶ κρούει τὸν δίσκον.) Τί στέκεσαι κόρη μου; χόρευε, χόρευε, νὰ σὲ χαρῶ.

ΚΑΤ. Καὶ μήπως εἶμ' ἀρκοῦδα νὰ χορεύω μὲ τὸ τέφι;

ΠΑΥΛ. Ἄν δὲν εἶσ' ἀρκοῦδα, χορεύεις ὅμως σὰν παλαχὴ μοναχὴ σου!

ΚΑΤ. Καὶ πῶς; παλαχὴς εἶναι ὅσαις χορεύουν μόναις τους;

ΠΑΥΛ. Ἄς ᾄδει γιὰ χατήρι σου καὶ τρελλαῖς.

ΚΑΤ. Ἄμ' σὰν δὲν μὲ πέρνετε δάσκαλο τοῦ χοροῦ, γυμνάζομαι κ' ἐγὼ μοναχὴ μου. (Φεύγει δρομαίως.)

ΠΑΥΛ. Ἡ μητέρα μὲ τὰ λουσά της, ἡ κόρη μὲ τοὺς χοροὺς της, ὁ υἱὸς μὲ τὰ καζίνα καὶ τὰ μαϊτάπιά του, ἀληθῶς γιὰ μένα τὸ τέφι μένει πλέον! (Βλέπων ἐρχομένην τὴν Σμαράγδα, τραγουδεῖ ὡς ἀνωτέρω κρούων τὸν δίσκον, καὶ ὑποκρινόμενος συγχρόνως ὅτι χορεύει.)

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΣΜΑΡΑΓΔΑ.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Κάμνονσα τὸν σταυρόν της.) Καλὲ μπά!! σὲ καλὸ σου ἄντρα μου! ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγιά μαζί σου! (Ξανασταυρώνεται.)

ΠΑΥΛ. Εὐχαριστῶ! κί ὁ Ἅγιος ὁ Κουδουνᾶς μ' ἐσᾶς; ἀλλὰ τί ἐπαθεῖς γυναϊκά μου καὶ σταυροκοπίεσαι;

ΣΜΑΡ. Ἐγὼ τί ἐπαθα; !!

ΠΑΥΛ. Γιατί λοιπὸν κάμνεις τὸν σταυρόν σου; (Ἐξακολουθεῖ ὡς ἀνωτέρω.)

ΣΜΑΡ. Καλὲ ἄντρα μου στὰ σύγκαλά σου εἶσαι;

ΠΑΥΛ. Ἀκοῦς ἐκεῖ στὰ σύγκαλά μου! καὶ μὲ τὰ παρασύγκαλά μου μάλιστα! γι' αὐτὸ δὲ καὶ χορεύω μὲ τὸ τέφι.

ΣΜΑΡ. Κ' ἴδες κανένα ἄλλον νὰ χορεύῃ μοναχὸς του, νὰ χτυπᾷ καὶ τὸν δίσκον σὰν τὸ τέφι;

ΠΑΥΛ. Ὡς τὴν ὥρα δὲν ἴδα κανένα, ἔχω ὅμως τὰς ἐλπίδας μου εἰς τῆς μόδες σας νὰ διῶ πολλοὺς, καὶ γι' αὐτὸ δὲ προλαμβάνω κ' ἐγὼ νὰ βγάλ' αὐτὴν τὴ μόδα.

ΣΜΑΡ. Ἀμφιβάλλω ὅμως ἄντρα μου, ἀνισωστὰς κί αὐτὴν τὴν μόδα σου τὴν μιμηθοῦνε κί ἄλλοι!

ΠΑΥΛ. Τοῦλάχιστον ἡ κόρη μας, καὶ πρὸ πάντων ἡ γυναϊκά μου θά...

ΣΜΑΡ. (Τὸν διακόπτει ἀποτόμως.) Κί ἀπὸ ποῦ τὸ συμπεραίνεις τσελεπή μου ὅτι ἡ γυναϊκά σου ἔχασε τὰ μυαλά της;

ΠΑΥΛ. Ἀπὸ ποῦ; νάταν κί ἄλλα! μόν' ἀφ'σ'τὰ λόγια λέω τώρα καὶ πέρασ' ἀντικρύ μου (Ὡς ἀνωτέρω κρούει τὸν δίσκον καὶ χορεύει.) Ἐλα δὲ τώρα, χόρευε καὶ σὺ καὶ μὴ συλλογεῖσαι!

ΣΜΑΡ. (Κάμνει τὸν Σταυρόν της.) Καλὲ νὰ μὴ σάλευσ' ὁ νοῦς σου ἄντρα μου;

ΠΑΥΛ. Ἐκεῖ κοντὰ πὲς πῶς εἶναι, κί ἀπορῶ μάλιστα κ' ἐγὼ πῶς νὰ μὴ σκεύσ' ἀρχήτεσα! μόν' χόρευε τώρα καὶ σὺ, χόρευε ν' ἀποτελειώσωμ' ἐμεῖς τῆς ἀκριβῆς μας τὸν χορὸ ποῦ τὸν ἄφισε μισό.

ΣΜΑΡ. Κί ἴσια μὲ τὴν κόρη σου θά γένης;

ΠΑΥΛ. Ὄχι δὲ ἴσια! γιατί ἐκείνη ἐχόρευε μὲ τὴν καρέγλα καὶ χωρὶς τέφι, ἐνῶ ἐγὼ καὶ τέφι παίζω κ' ἐσένα ἔχω ἀντικρύ μου.

ΣΜΑΡ. (Κάμνει τὸν Σταυρόν της.) Ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἴλεως! (Φεύγει.)

ΠΑΥΛ. (Θέτει τὸν δίσκον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ κάθεται.) Δὲν τ' ὄχει τώρα τίποτε νὰ κηρύξῃ πῶς παλλάθωσα, νὰ φέρῃ καὶ τὸν παπᾶ νὰ μοῦ διαβάσῃ τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ Μ. Βασιλείου! καὶ ὅμως, ἕνα βαθμὸν ἀκόμα, καὶ τῶντι γιὰ διάβασμα θά ἤμαι.

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΑΛΕΚΟΣ.

ΑΛΕΚΟΣ. Ποῦ πᾶ' ἡ νεῆ μου μπαπάνα;

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Καὶ ποῦ ἄλλου τέτοια ὥρα, παρὰ 'στὸ καζίνο!

ΑΛ. Κί ἀκόμα δὲ εἶναι καταμεσήμερο!

ΠΑΥΛ. Καὶ μήπως τὸ καταμεσήμερο δὲν εἶναι γεμάτα κ' οἱ καφενέδες καὶ τὰ καζίνα ἀπὸ κοκῶναις;

ΑΛ. Ναι δὲ! ἀλλὰ τὸ βράδυ εἶναι καλλήτερα, διότι ἔχει καὶ μουσικὴ καὶ μαϊτάπια!

ΠΑΥΛ. Ὅποιος πάει καὶ τὸ μεσημέρι, διασκεδάζει δυὸ φοραῖς, κί ἀπορῶ μάλιστα πῶς καὶ σὺ τέτοια ὥρα νὰ λείπῃς ἀπὸ τὸ καζίνο!

Ἐπειτα ὄσω νωρίτερα πηγαίνουν ἢ κοκῶναις τόσο καὶ καλλήτερο τόπο πιάνουν.

ΑΛ. Γιὰ τὰς Κυρία; ὅτι ὦρα κι' ἂν πᾶνε τόπος εἶναι, οἱ καθαλιέροι ἀμέσως ταῖς παραχωροῦμε τὸν τόπον μας.

ΠΑΥΛ. Κι' ἡ εὐγενεία σου κανακάρη μου μὲ τοὺς καθαλιέρους πιάνεσαι;!

ΑΛ. Ἄμ' δὲν εἶμαι κι' ἐγὼ Κύριος;

ΠΑΥΛ. Ἄρ' οὐ τὸ 'λὲς μόνος σου τὸ πιστεῖω καὶ τὸ καταχαίρουμαι! Ἀλλὰ δὲν 'ξέρω τί κάνετε ἂν πλακώσουν πολλαῖς μαδάμες κι' ὁ τόπος εἶν' ὀλίγος.

ΑΛ. Ὅσαις πολλαῖς κι' ἂν ἔρθουν τόπο πάντα 'βρίσκουν, μόνον τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου στενοχωρήθηκαν κομματί. γιατί ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα ἤρθανε πολλαῖς κι' ἀπ' τὸ Σταυροδρόμι, κι' ἀπ' τὸ Τζουμπαλῆ, κι' ἀπ' τὸν Μπουγιούκτερε, ὥστε 'βιάστηκε ἡ Μαδάμ Περσεφόνη νὰ καθῆσθαι ὀλίγην ὥραν εἰς τὰ γόνατα τῆς νενέας τῆς, ἀλλ' ὕστερα εὐρέθηκε καὶ γιὰ αὐτὴν τόπος.

ΠΑΥΛ. Οὐ τὴν μικρούτσικη!!

ΑΛ. Καλ' ὄχ' ἡ μικρή! Ἐκεῖνη τὴν 'λένε Ἄμφιρίτη, ἀλλ' ἡ Περσεφόνη πῶχει τὸν Τσελεπῆ Ἀγησίλαο.

ΠΑΥΛ. Καὶ θὰ τὴν χόρευε βέβαια 'στὰ γόνατά τῆς ἡ νενέα τῆς!

ΑΛ. Ὅχι νὰ μὴ τὴν νανοῦριζε! ὁ λόγος μου εἶναι ὅτι ἐκεῖνη μόνον τὴν ἡμέρα πλάκωτε πολὺς κόσμος. Πᾶω κι' ἐγὼ νὰ 'βρῶ τὴν νενέ μου. (Φεύγει.)

ΠΑΥΛ. Νὰ γυῖος νὰ μάλαμα! Ἄλλον ἐν' ἀκόμα σὴν κι' αὐτὸν ἂν εἶχα, σωστὸ ζευγαράκι!

—ο—

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΔΑΝΙΑΗΣ.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Τί εἶναι Δανιῆ;

ΔΑΝΙΑΗΣ. Νὰ σ' ἐρωτήσ' ἀφεντικὸ τί φαγὴ θὰ κάνω σήμερα.

ΠΑΥΛ. Κάμε σήμερα δυὸ πιάτα φαγὴ κι' ἓνα πιλάφι.

ΔΑΝ. Ἐχομε κι' ἀπ' τὰ 'ψὲς ἓνα πιστὸν ψητὸ που δὲν τὸ φάετε.

ΠΑΥΛ. Μᾶς φθάνουν λοιπὸν μόν' κῦταξε νὰ 'βρῆς καὶ κανένα ψάρι καλὸ, ἢ κανένα ἀστακὸ ὡς αὔριον, γιατί ἡμπορεῖ νὰ μᾶς ἔρθουν μουσαφίριδες.

ΔΑΝ. (Ὀλίγον σιγά.) Πάλιν μουσαφίρει!!

ΠΑΥΛ. Τί λὲς;

ΔΑΝ. Τί εἶπετε;

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ σ' ἐρωτῶ τί εἶπες ἐσὺ.

ΔΑΝ. (Συλλογεῖτ' ὀλίγον.) Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτε, ἡ ἀφεντικὴ σου κατὶ μὲ εἶπες πάλι γιὰ μουσαφίριδες.

ΠΑΥΛ. Ναι! σὲ εἶπα νὰ φροντίσης γιὰ κανένα καλὸ ψάρι, ἢ κανένα ἀστακὸ, γιατί ἡμπορεῖ νὰ μᾶς ἔρθουν αὔριον μουσαφίριδες.

ΔΑΝ. Κ' ἐγὼ ἤθελα νὰ 'πῶ, ὅτι τὸ πουρνὸ εἶχανε μιὰ συναγείδα, ἴσια μὲ δυὸ χρονῶ παιδι, εἶχανε κι' ἓνα μεγάλο μπουτζέκι, ὡς τρεῖς δεκάδες πές!

ΠΑΥΛ. Καὶ τᾶχουν ἀκόμα;

ΔΑΝ. Νᾶταν κι' ἄλλα! τ' ἄρπαξ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Δεσπότη 'στὰ πεταχτά! ἀπ' τὰ χέρια του πρᾶγμα δὲν γλυτώνει, ὅτι δειτὸ 'μάτι του, τὸ χέρι του τ' ἄρπαζει! 'ξέρεις ἀφεντικὸ πῶς τὸν 'λὲν αὐτόνα; τὸ φαράσι τοῦ Τσαρσιῦ τὸν λένε.

ΠΑΥΛ. Τότε λοιπὸν ἐπὶ πῆγαινε πρὸ πουρνὸ ἀπ' αὐτὸν 'στὸ Τσαρσι νὰ βροῖσῃς.

ΔΑΝ. Καλ' ὅσο πουρνὸ κι' ἂν πᾶω τοῦ κάκου! αὐτὸν τὸν ἔμαθαν οἱ κατεργαρεοὶ οἱ ψαράδες πῶς παζάρι δὲν κάνει, μόν' ὅσα ὅσα, καὶ τοῦ τὰ φυλάγουνε! 'ψὲς ἀγόρασε πεντακόσιχ δράμιχ μ' παρπούνια γιὰ ὀγδόντα γρόσια! μ' ἀλήθεια ἦτανε ἑπτὰ 'στὴν ὀκά.

ΠΑΥΛ. (Σηκώνεται.) Γιὰ νὰ πᾶω μιὰ 'ματιὰ καὶ μοναχὸς μου καὶ κατὶ θὰ 'βρῶ, μόν' ἐσὺ ετοίμασε τὸ φαγὴ μὲ τὴν ὥρα του.

ΔΑΝ. Καὶ τὸ ψητὸ ζεστὸ θὰ τὸ φᾶτε;

ΠΑΥΛ. Ὁχι!

ΔΑΝ. Κρὺο λοιπὸν νὰ τὸ φέρω 'στὸ τραπέζι;

ΠΑΥΛ. Ὁχι!

ΔΑΝ. Ἄμ' πῶς διάτανε θὰ τὸ φᾶτε;

ΠΑΥΛ. Δὲν μ' ἐρώτησες ἂν θὰ τὸ φᾶμε ζεστὸ;

ΔΑΝ. Ναι! καὶ μ' εἶπες ἡ ἀφεντικὴ σου ὄχι! καὶ σὲ 'ξαναρώτησα πάλι ἂν θὰ τὸ φέρω 'στὸ τραπέζι κρὺο καὶ πάλι μὲ εἶπες ὄχι!

ΠΑΥΛ. Ἄμ' τόσο πρᾶμα καὶ μὲν δὲν χωρεῖ τὸ κεφάλι σου;

ΔΑΝ. Ὁχι! ἀφεντικὸ γιατί εἶναι κοντὰ μιάμιση ὀκά.

ΠΑΥΛ. Ποῖο εἶναι μιάμιση ὀκά;

ΔΑΝ. Τὸ ψητὸ.

ΠΑΥΛ. (Γελῶν.) Καλὸ λοιπὸν! Ἄρ' οὐ τὸ ψητὸ δὲν χωρεῖ 'στὸ κεφάλι σου ζεστὸ, φέρτο 'στὸ τραπέζι κρὺο. (Φεύγει.)

ΔΑΝ. (Μόρος.) Τὸ πῆρ' ὁ διάτανος πάλι μ' αὐτοὺς τοὺς μουσαφίριδες! κάθε 'λίγο καὶ κομματί, νάσουτους καὶ σοῦ κουβαλιούντ' ἀπὸ τρεῖς ἀπὸ τέσσερις, σάνα εἶν' ἐδῶ λουκάντα! (Κουρεῖ τὸ κεφάλι του.)

κατὰ πῶς γλέπω 'γὼ, ἀλλ' ἀφεντικό πρέπει νὰ γυρέψω, γιὰτὶ ἐδῶ μέσα δὲν βασιτέται πειό.

—ο—

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΔΑΝΙΑΗΣ καὶ ΦΛΟΥΡΟΥ.

ΦΛΟΥΡΟΥ. Μὲ τὰ ποιόνα μιλεῖς Δανίλη;
ΔΑΝΙΑΗΣ. (Ἀπληπισμένος.) Ἄμοναχός μου μιλῶ Φλουροῦ μου! δὲν νταγιαντζίζω πειό ἐδῶ μέσα! μουσαφιρέους πάλε θάχουμ' αὔριο.
ΦΛ. Μουσαφιρέους πάλι;!

ΔΑΝ. Ναὶ Φλουροῦ μου μουσαφιρέους πάλε! κί ὁ Θεὸς τὸ ξέρει πόσοι πάλε θὰ κουβαληθοῦνε! κί ἂν φέρουνε καὶ τοὺς δούλους τους μαζή θὰ τὸ πάθουμε σάν καὶ τὴν ἄλληνα φορὰ, ποὺ σηκοθήκαμε νηστικοὶ ἐμεῖς ἀπ' τὸ τραπέζι· νὰ ποὺ στὸ λέω Φλουροῦ μου, δὲν βασιτέται πειό ἐδῶ μέσα, κί ἂν ἔλειπεσέσ' ἀπ' ἐδῶ θάμουν' ἀπὸ καιρὸ φευγάτος!

ΦΛ. Καὶ ποιὸς σ' τὸ εἶπε πῶς θάρθουν;

ΔΑΝ. Τ' ἀφεντικό! καὶ πάει τώρα στὸ τσαρσι ἀμοναχός του νάυρη ψίρια κί ἀτακούς!

ΦΛ. (Μὲ ἀδημοσίαν.) Ἄϊτε πάλι! γλυκά, καφέδες, νυψίματα, τραπέζι, στρώσε, ξέστρωσε! καὶ τὰ ποδάρια μου ἐρόζιασαν ἀπ' τὸν καιρὸ πούρθαμε σ' αὐτὸ τὸ διαβολόνησο, καὶ τὰ χέρι μου κοπίκανε! καλὰ μὲ τῶλεγαν ἐμένα κ' ἐγὼ δὲν τὸ πίστευα

ΔΑΝ. Τὸ ποιὸ Φλουροῦ μου;

ΦΛ. Πῶς σ' αὐτὸ τὸ σπήτι δούλος δὲν βαστα' ἀπ' τὴν πολλὴ μουσαφιριά!

ΔΑΝ. Νάτανε μπάρουμ καὶ τὸ μηνιάτικο κατὰ πῶς πρέπει, στὸ διάβολο τότε, ἀμ νὰ βγαίνουν τὰ μάτια σ' οὐλὴ μέρα μεσ τὸ μαγερεῖό, καὶ νὰ μὴν πέρνης καὶ μηνιάτικο μὲ τὸ παραπάνου, στὸ δαίμονα κί ὁ μαγερεῖός καὶ τὸ καλότου! νά! ὁ Θανάσης τοῦ τζελεπή Γιαγκου πέρνει καὶ μηνιάτικο μὲ τὸ παραπάνου, τοῦ δίνουνε (μετρᾷ μὲ τοὺς δακτύλους του) καὶ τὰ μπαξίσιατου, καὶ τὰ ξουραφιστικά του, καὶ τὰ πλουστικά του, καὶ τὸν καπνὸ του καὶ τὸ βράκι του, καὶ τόσα ἄλλα πράματα, καὶ δὲν ἔχει σάν κ' ἐμᾶς ἐδῶ τὸν μεπλά τῶν μουσαφιρέων, γιὰτὶ ὁ Τσελεπή Γιαγκος τρώγει ἀλήθεια καλὰ, μὰ ξένος τὸ ψωμί του δὲν τὸ γνωρίζει· μὸν ἔρθ' ἡ ὥρα τοῦ φαγιῦ, πρῶτα μανταλώνουν τὴν πόρτα τοῦ δρόμου, κ' ὕστερα κάθονται στὸ τραπέζι.

ΦΛ. Ὅσο κί ἂν ᾄται τὸ μηνιάτικο Δανίλη, τῶν μουσαφιρέων τὸ κα-

κὸ δὲν τραβιέται! (Τῷ δεικνύει τὰς χεῖράς της.) Γιὰ διὲ πῶς ἔγιναν ἀπ' τὴν μπουγάδα· σαράντα μόνον σεντόνια ἔπλυνα σ' αὐτὴ τὴν πλύσι, κί ὅλα ἦτανε τῶν μουσαφιρέων. Ἡ Ἀνέζα τοῦ Σινιὸρ Περρακλή πέρνει 180 γρόσια τὸ μῆνα, καὶ τρεῖς ἀλλαξικίς βούχα τὸ χρόνο, καὶ χώρια τὰ χαρίσματα ποὺ τὴν δίνουνε, κί ἄλλη δουλιὰ δὲν κάνει μοναχὰ νὰ σεργιανίζ' αὐτὴ ὅλη μέρα μὲ τὸ παιδί στοὺς δρόμους! κ' ἡ κοκκῶνα της νὰ ἐγλεντζίη στὰ καζίνα! Κ' ἐγὼ σακατεύτηκα ἐδῶ μέσα ἀπ' τὴ δουλειά!

ΔΑΝ. Σὰ θέλεις Φλουροῦ μου ἔρχουμαι κ' ἐγὼ καὶ σοῦ βοηθάω.

ΦΛ. Σὲ τί;

ΔΑΝ. Σ' ὅ,τι δουλειὰ κί ἂν ᾄται· νά! νὰ στρώνω, νὰ ξεστρώνω, νὰ σκουπίζω, νά. . . .

ΦΛ. (Γελῶσα.) Μὰ ἐγὼ ντύνω καὶ ξεντύνω καὶ τὴν κοκκῶνα μου.

ΔΑΝ. Κί αὐτὸ Φλουροῦ μου τὸ κάνω γιὰ τὸ χατήρι σου!

ΦΛ. (Μειδιῶσα.) Αὐτὸν τὸν κόπον πιὰ, μὴν τὸν κάνης σὲ παρακαλῶ!

ΔΑΝ. Γιατί Φλουροῦ μου; Ἐγὼ σὲ εἶπα πῶς γιὰ χατήρι σου οὐλα τὰ κάνω.

ΦΛ. Σπολάτη! Ἄλλ' ἐγὼ δὲν θὰ μείνω ἐδῶ.

ΔΑΝ. Κ' ἐμένα Φλουροῦ μου ποῦ θὰ μ' ἀφίσης;

ΦΛ. Στὸ μαγερεῖό σου.

ΔΑΝ. Καὶ γένεται νὰ φύγης ἐσὺ καὶ νὰ κάτζω ἐγὼ ἐδῶ;

ΦΛ. Γιατί; μπάς καὶ πρέπει ὅπου εἶσ' ἐσὺ νάμαι κ' ἐγὼ;

ΔΑΝ. Ὅχι! μὰ ὅπου εἶσ' ἐσὺ θέλω νάμαι κ' ἐγὼ.

ΦΛ. Τὸ συμφέρο σου νὰ κυττάξης ἐσὺ καὶ μὴ βλέπεις ἐμένα.

ΔΑΝ. Καὶ τὸ συμφέρο μου δὲ Φλουροῦ μου εἶναι νὰ σὲ γλέπω μέρα νύχτα.

ΦΛ. Ἐμένα νὰ βλέπης; καὶ τί ὄφελος ἔχεις ἀπ' ἐμένα;

ΔΑΝ. Γιὰ τὴν ὥρα δὲν ἔχω, ἀλλὰ ποῦ τὸ ξέρεις αὔριο τί θὰ γένη;

ΦΛ. Κ' ἐγὼ σὲ λέγω ὅτι, κί αὔριο καὶ μεθαύριο, κ' ἐφέτος καὶ τοῦ χρόνου, κἀνένα ὄφελος δὲν ἔχεις ἀπ' ἐμένα.

ΔΑΝ. Καὶ τὸ λὲς αὐτὸ Φλουροῦ μου μὲ τὴν καρδιά σου;

ΦΛ. Ἐγὼ μὲ τὴν καρδιά δὲν ξέρω νὰ μιλῶ μὸν μιλῶ μὲ τὸ στόμα καθὼς μιλοῦν ὅλ' οἱ ἄνθρωποι.

ΔΑΝ. Δὲν τὸ λὲς αὐτὸ ἀλήθεια Φλουροῦ μου· γιὰ διέμε μιὰ βολὰ στὰ μάτι. (Τὴν κυττάζει ἀσκαρδιμυκτί.)

ΦΛ. Καὶ στὰ μάτι ἂν σὲ κυττάξω, καὶ στὰ φρύδια νὰ σὲ διῶ, διάφορο κἀνένα μὴν ἀπκνυχένης ἀπ' ἐμένα. (Φεύγει.)

ΔΑΝ. (Μόγος.) Ἀγριοπέδικα εἶν' ἀκόμα! μὰ ἔχ' ὁ Θεός. Ἐδῶ μερεύουνε τῆς Ἀρκουδῆς καὶ τῆς μαθαίνουν νὰ χορεύουν ἀλαφρόγακα, κ' αὐτὴνα δὲν θὰ μπορέσ' ἔνης Δανίλης νὰ μερώση;

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΔΑΝΙΑΗΣ καὶ ΣΜΑΡΑΓΔΑ.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Τί κάνεις ἐδῶ Δανίλη;

ΔΑΝΙΑΗΣ. Ἦρθα νὰ βρωτήσω τ' ἀφεντικό τί φχαγὴ θὰ κάμω σήμερα.

ΣΜΑΡ. Καὶ ποῦν' ὁ Τζελεπῆς σου τώρα;

ΔΑΝ. Πάει λέει 'στὸ Τσαρσί, 'μπὰς κι εὐρεὶ κἀνένα ψάρι λέει καλὸ, γιατί πάλ' αὐριο θὰ πλακώσουν μουσαφιρέοι.

ΣΜΑΡ. Καὶ ποιὸς τὸ εἶπ' αὐτό;

ΔΑΝ. Τ' ἀφεντικό λέω! ἀλλὰ νὰ σοῦ πῶ κοκκῶνα ἔνα πρᾶμα, καὶ νᾶχω καὶ τὸ συμπάθειο! πολλοὶ μουσαφιρέοι σᾶς ἔρχονται, καὶ τὸ χουζμέτι γίνεται διπλὸ καὶ τριδιπλό· δούλος ἐδῶ μέσα δέν ντιχιαντίζει· νά! κι ἡ Φλουροῦ θὰ φύγη λέει, γιατί τῆς ἔπεςαν λέει τὰ νύχια της ἀπ' τὸ χουζμέτι, κι ἂν φύγη κοκκῶνα ἡ Φλουροῦ, τέτοια δουλεύτρα 'σάν κι' αὐτήνα δέν τὴν μεταβρίσκεις, γιατί καὶ καλὰ δουλεύει, καὶ πιστὴ εἶναι, καὶ σᾶς πονάει σάνα νᾶσαστε δικολογιάτης.

ΣΜΑΡ. (Μετὰ σοβαρότητος.) Καὶ ποιὸς σὲ τὸπ' ἔσένα πῶς θὰ φύγ' ἡ Φλουροῦ;

ΔΑΝ. Ἐμένα δέν με τῶπε κἀνεὶς, μὰ ἐγὼ τὸ κατάλαβ' ἀπ' τὰ λόγια της, καὶ τῆς εἶπα ὅτι 'μπορῶ κι ἐγὼ νὰ τῆς βοηθάω καὶ 'στὸ δικό της τὸ χουζμέτι, σὰ σὲ σκούπισμα, νὰ ποῦμε, σὰ σὲ στρώσιμο, σὲ ξεστρώσιμο, νὰ σᾶς ντύνω, νὰ σᾶς γδύνω, μὰ τοῦ κάκου! αὐτὴ με εἶπε πῶς δέν κίθεται!

ΣΜΑΡ. (Γελῶσα.) Καὶ 'ξέρεις ἐσὺ νὰ κάμεις τέτοιαις δουλιές;

ΔΑΝ. Ἀμ' μεγάλη δουλειὰ εἶναι νὰ 'βγάλη κἀνεὶς τῆς κοκκῶνας τὰ φορέματα, νὰ ντύση καὶ τὸν ἀφέντη, νὰ στρώση καὶ τὸ στρώμά τους καὶ νά....

ΣΜΑΡ. (Τὸν διακόπτει.) Καὶ πῶς σὲ τὸ εἶπε λοιπόν; γιὰ νὰ τ' ἀκούσω;

ΔΑΝ. Νὰ καλέ! με εἶπε λέει, πῶς δέν βαστᾶ πιὰ ἀπ' τὸ χουζμέτι, καὶ ἡ τῆς αὐγατίζετε τὸ μνηνιάτικο της καὶ τῆς δίνετε καὶ τέσσερες ἀλλαξιάς φορέματα καὶ τὰ πιπούτζια της, καὶ τὰ χαρίσματά της, κατὰ πῶς πέρνει, λέει, κι ἡ Ἀνέζα τοῦ Σινιὴρ Περικλῆ, ποῦ δέν κάνει ἄλλη δουλειὰ, μόν' νὰ σεργιανίξ' οὔλη μέρα με τὸ παιδι 'ζοῦς δρόμους, ἡ θὰ φύγη λέει ἀπ' ἐδῶ· καὶ νὰ ποῦ σοῦ τὸ 'ξαναλέω κοκκῶνα, τέτοια δουλεύτρα 'σάν τῆ Φλουροῦ δέν τὴν 'ξαναβάνης 'στὸ χέρι!

ΣΜΑΡ. Τὰ γροσάκια μου νάναι καλὰ Δανίλη, καὶ δούλους καὶ δουλεύτρας νά! (Πιάει τὰ μαλλιά της.)

ΔΑΝ. Τὸ πιστεῖω, ἀλλὰ σάν τῆ Φλουροῦ νὰ σᾶς πονάη σὰ δικο-

λογιά της κι' ἄς νὰ μὴ 'βρῆτε ἄλλη! Ἐμένα δέν με κόφτει, γιατί μὴτ' ἀδελφὴ τὴν ἔχω τῆ Φλουροῦ μῆτε τίποτα, μόν' τὴν ἀλήθεια 'μιλάω, κι' ὅσο γιὰ τὸν ἀπατό μου, τὸ 'ξέρω πῶς δέν θὰ μ' ἀφίσειτ' ἔτζη, γιατί κι' ὁ μάγειρας τοῦ Τζελεπῆ Γιάγκου, ὁ Πανταζῆς, πέρνει διακόσια γρόσια μνηνιάτικο, χωριστὰ τὰ μπαξίσια του! καὶ τὰ χαμνιάτου, τοῦ δίνουνε καὶ τὰ πλυστικά του, καὶ τὰ ξουραφιστικά του, καὶ τὸν καπνὸ του, καὶ τὸ βρακί του, τοῦ δίνουνε καὶ δυὸ γρόσια κάθε σκόλη καὶ γιορτῆ, γιὰ τὴν Ἐκκλησία του· τὴν Φλουροῦ ὁμως κοκκῶνα μὴν τὴ 'βγάλης ἀπ' τὰ χέρια σου καὶ βλαστήμαμε.

ΣΜΑΡ. (Σοβαρῶς.) Πολὺ καλὰ... πῆγαινε τώρα 'στὴ δουλειά σου, καὶ στείλεμε τὴν τσατσά Φεταῆ ἐδῶ.

ΔΑΝ. Ὅρισμός σου. (Φεύγει.)

ΣΜΑΡ. (Μόνη.) Πολὺ ξερομασᾶ τ' ὄνομα τῆς Φλουροῦς, καὶ με πολὺ πρεμούρα τὴν διαφεντεύει, καὶ θαρρῶ πῶς τᾶχουν ψημένα μαζῆ, γιὰ ν' αὐξήσουνε τὸ μνηνιάτικό τους!

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ καὶ ΦΛΟΥΡΟΥ.

ΦΛΟΥΡΟΥ. (Εἰσερχομένη ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν βιαίως.) Φέμε με καυμένε Δανίλη δυό... (Βλέπει ἀνελπίζτως τὴν Σμαρ.) Μπὰ!! ἡ κοκκῶνα μου!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Τί εἶναι Φλουροῦ;

ΦΛ. Θαρρῶσα πῶς ἦταν ἀκόμα ἐδῶ ὁ Δανίλης, κ' ἤθελα νὰ τοῦ πῶ νὰ με φέρη δυὸ κουβάδες νερὸ γιὰ τὸ νεροχύτη.

ΣΜΑΡ. Καὶ τί γύρευ' ἐδῶ ὁ Δανίλης;

ΦΛ. Προτῆτερα ἦταν ἐδῶ μέτα...

ΣΜΑΡ. (Τὴν διακόπτει.) Κ' ἐσὺ μαζῆ;

ΦΛ. Ὄχι! αὐτὸς ἦτανε με τὸν Τσελεπῆ μου ἐδῶ, καὶ σάν ἔφυγεν ὁ Τσελεπῆς μου, ἦρθα κι' ἐγὼ νὰ συγυρίσω καὶ τὸν ἡῦρ' ἀκόμ' ἐδῶ.

ΣΜΑΡ. Καὶ τί σ' ἔλεγε;

ΦΛ. (Τεταραγμένη.) Τί μ' ἔλεγε;

ΣΜΑΡ. (Ἐπιτακτικῶς) Ναί! τί σ' ἔλεγε;

ΦΛ. (Συλλογείτ' ὀλίγον.) Μ' ἔλεγε κοκκῶνα πῶς δὲ 'μπορεῖ πιὰ νὰ ὑποφέρη τὸ χουζμέτι καὶ τοὺς μουσαφιρέους, κι' ὅτι ἀπ' τὸ πλύσιμο τῶν τετζερῆδων τοῦ πῆσαν λέει τὰ νύχια του.

ΣΜΑΡ. Καὶ νὰ μὴ θαρρῆ πῶς τὸν 'πῆρα γιὰ νὰ με κάμνη μπιμπίλες ἢ νὰ με κεντᾶ φιστόνια; ὦ χαράστ' ἀλήθεια!

ΦΛ. Έτσι μ' έλεγε κοκκώνα, κι' ότ' ό Πανταζής του Τσελεπή Γιάγκου δέν κάνει λείι μήτε τή μισή δουλειά του Δανίλη, και του δίνουσε 200 γρόσια τόν μήνα, και τά πλουστικά του, και τά μπαξίσια του, και δέν 'ξέρω τί άλλα μ' έλεγε.

ΣΜΑΡ. Και σὺ τί του εἶπες;

ΦΛ. Εγώ;

ΣΜΑΡ. Ναι! εσύ!

ΦΛ. (Συλλογείτ' όλίγον.) Εγώ του εἶπα κοκκώνα νά ησυχάση, και τ' άφεντικά μας δέν θά τόν άφήσουνε παραπονεμένο· του εἶπα μάλιστα και νά τόν βοηθώ κάμμιλά φορά, 'σάν άδειάζω, 'στό μαγειρείό του, μὰ αυτός του κάκου δέν θέλει!

ΣΜΑΡ. (Κουνοῦσα τήν κεφαλήν της.) Τά καταλαβαίνω εγώ αυτά! τά καταλαβαίνω! πήγαινε τώρα νά συγυρίσης μέσα· (φεύγ' η Φλουροῦ) κακό χρόνο νάχουσε καθώς γέννηκαν, που νά μη γένονταν! καλά τὸ εἶπα εγώ πὼς τάχουν μαζή ψημένα, και βοηθηί ό ένας τόν άλλον.

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ και ΦΕΤΑΗ.

ΦΕΤΑΗ. Άμοναχή σου κάθεσαι;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Τώρα εἶχα εδῶ και τούς δυό τούς προκομένους, τόν Δανίλη και τήν Φλουροῦ, και βλέπω πὼς πήρε και τῶν δυσων τους δ' νους άέρα· θαρρῶ πὼς μάς τούς ξελάγιασαν κι' αυτούς!

ΦΕΤ. Και τί καλοί ήτανε τόσον καιρό! κόσμου δουλειά κᾶνανε και τζιμουδιά δέν 'βγάνανε! και τῶλεγα εγώ ζαθάλισσα, 1) 'μπρὲ αὐτῆ προκοπή τους φοβοῦμαι και νά ματιάξουνε!

ΣΜΑΡ. Οὐ κ' ἐπὺ ζάβαλη τσατσά Φεταή με τά ματιάσματά σου! γυρεύουν οί δουλοι παραπάνου μηνιάτικο, 'μάτι τούς έπιασε! όχι νά μὴν τούς έπιασε φρόδι.

ΦΕΤ. Μάτι ζερ! 2) κακό πρᾶμα εἶναι μάτιασμα! θυμοῦμαι μιὰ βολά μικρῆ ήμουνα κι' επήγαινα γκλουβέτζι φούρνο, και συχωρεμένο Χατοῦ Κυριάκο Μουζεβίρογλου βλέπει και λείι, οὐ παχὺ κρέας! κ' εγώ 'ξέχασα νά πὼ νά φτύση τρεῖς βολαίς, και φούρνος έκαψε κρέας κι' έκανε κάρβουνο, και χολόσκασε νενέ μου συχωρεμένη, κι' εκλαιγε ἀπ' τή σκάσι της!

1) Η καυμένη. 2) Βεθαίως.

ΣΜΑΡ. 'Μίλησέ τους ύστερα νά ησυχάσουν, και πές τους πὼς θά τούς δώσουμε κάτι τι παραπάνου.

ΦΕΤ. 'Μιλῶ! κῦρα δά και ταμπακέρα μου με τρεμεντίνα.

ΣΜΑΡ. Ποῦ ήτανε;

ΦΕΤ. Πίς' ἀπ' τή μαξιλάρα, κι' ήμουνα νά σκάσω, γιατί εἶναι συχωρεμένη θείτζα μου κοκκώνα Παλασιτζα.

ΣΜΑΡ. Νᾶρθης λοιπόν ύστερα 'στόν όντά μου, νά με πάρης κομάτι τά μούτρα μου, 'πῶγιναν πάλι σε κακό χάλι ἀπ' τὸ χνούδι.

ΦΕΤ. Τόσαις 'μέραις 'ζερ! κετζες γένουνται. Εμένα θείτζα μου συχωρεμένη κάθε Σαββάτο χνουδιάζονταν, και γιάλιζαν μούτρα της 'σάν ταξέδικο σκουμπρί.

ΣΜΑΡ. (Σείρουσα τήν χεῖρά της ἐπὶ τῆς παρειᾶς της.) Γέμισα κι' όλο πιτζιλίδες, που δέν τόπαθ' άλλη φορά αὐτό.

ΦΕΤ. Χολόσκασες με χουζμεκιάριδες και γι' αὐτό, μόν' εγώ νά κάνω μιὰ αλοϊφή, και νά χαθῶνε οὔλοι λεκέδες· αὐτό γιατρικό μ' άρμήνεψ' ένας μεσφούρης 1) γιατρός που λέγανε Ντετόρ Σπανάκ! 'μα γιατρός, 'α! λογής κοπής άβρώστιας γιάτρευε!

ΣΜΑΡ. Και πὼς τήν κάνεις τήν αλοϊφή αὐτή;

ΦΕΤ. Βάζω ένα φλιτζάνι κεραμίτ γιαγι.

ΣΜΑΡ. Καλὲ κεραμιδόλαδο;

ΦΕΤ. Ναι! κεραμιλόδαλο!

ΣΜΑΡ. Και 'βγαίνει κι' ἀπ' τὰ κεραμίδια λάδι;

ΦΕΤ. 'Βγαίνει ζερ! 'βγαίνει και κεραμίτ σουγιού.

ΣΜΑΡ. Και κεραμιδόνερο;!

ΦΕΤ. Ναι! και μ' αὐτό δά τὸ κεραμίτ σουγιού γιατρεύει τώρα κοκκώνα Σουποου κιτρινάδα.

ΣΜΑΡ. Πρώτη φορά τ' άκούω τώρα πὼς 'βγάζουν ἀπ' τὰ κεραμίδια και λάδι και νερό!

ΦΕΤ. Εκείνος ήταν ένας μεσφούρης γιατρός, που ήξερε λογής κοπής γιατρικά. Εύγαζε και μερτιβέν γιαγι 2) και γιάτρευγε χελώνια, ήξερε και Σολομονική, που κατέβαζε λείι τ' άστρα· και θυμοῦμαι μιὰ 'βολά, που σφαλίστηκε με θεió μου Τσελεπή Άβραμάκη σ' ένα όντά και πήρανε μαζή τους και λεγένη, και μαγκάλι με κάρβουνα σουστά, και μιὰ λαμπάδα μαύρη, κή οὔλη νύχτα διαβάζανε, κι' έμαθε ύστερα Άίο Πρωτοσύγκελο, και 'μάλωσε θεió μου Τζελεπή Άβραμάκη!

ΣΜΑΡ. Και πὼς τήν κάνεις λοιπόν αὐτὴν τήν αλοϊφή;

1) Περιφημος. 2) Κλιμακέλιον.

ΦΕΤ. Νά! πέρνω τρία κεραμίδια και κοπανίζω όσο να γένουνε τόζι, βάνω και λάδι κι' ανακατώνω ανακατώνω μιά ώρα, ταμάμ, 1) κι' ύστερα πέρνω λάδι τους, κοπανίζω και βίτσιαι σπανάκι, και πέρνω κή απ' αυταίς ένα φλιτζάνη ζουμί: δντάνσορα 2) πέρνω δέκα δράμια θυμιάμα άρσενικό, και δέκα δράμια κόκκαλο σουπιάς, και κοπανίζω κι' αυτά και κάνω τόζι, βάνω και πέντε δράμια κνά, λιώνω κ' ένα αλοιμα-τοκέρι, και θάνω ούλα μαζή και βράζουνε δυο ώραις, κ' ύστερ' αφίνω τρείς νύχτες 'ς άστρα, και μ' αυτδ αλοιφή αλοιφεις μούτρα σου δυο βολαίς μοναχά, και γίνονται σά δεκοχτώ χρονών κορίτζη! Θεός χωρέστονα, άς ήτανε και φράγκος εκείνο γιατρό!

ΣΜΑΡ. Και κάνεμε λαιπών κομμάτι.

ΦΕΤ. Νά κάνω.

ΣΜΑΡ. Και τ' άγκουρόνερο Τσατσά Φεταή παστρεύει καλά τδ πρόσωπο.

ΦΕΤ. Άγκουλόνερο δε ζέρω, άμá έγκινάρ σουγιού θυμούμαι κ' έβανε θείτζα μου συχωρεμένη κοκκώνα Κυριακήτζα.

ΣΜΑΡ. Καλδ άγκιναρόνερο;

ΦΕΤ. Ναί! ναί! έγκιναλόνερο! βεδάκημ 3) αυτδ αλοιφή που κάνω εγώ με κираμίτ γιαγι είναι πειδ καλό.

—ο—

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΚΑΤΗΓΚΩ και αι άνωτέρω.

ΚΑΤΗΓΚΩ. (Εισέρχεται χορεύουσα τδ βάλο και τραγωδοῦσα οὔτω.) Λάι, λάι λάι λάι, λαλαλά λαλάλα, λαϊλάλαϊ λαλλάϊ λαλα-λαλαλάμ! (Σπρόχρει έξ άπροσεξιας την Φεταή και την άναποδογυρίζει.)

ΦΕΤΑΗ. (Προσπαθοῦσα να σηκωθῆ.) Ο Χριστός κι' η Παναγιά κορίτζι μου! (κάμνει τδν σταυρόν της) τί έπαθες και κάνεις έτζι; βάι βάι βάι!!

ΚΑΤ. (Βοηθοῦσα την Φεταή να σηκωθῆ.) Έχτύπησες τσατσά Φεταή;

ΦΕΤ. (Σηκώνεται.) Άκούς 'χτύπησα!! σακατεύτηκα! μπά παιδάκι μου τί τζαρπούκιος 4) χορός είν' αυτός;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Αυτοί δά τώρα τσατσά Φεταή είν' οί χοροί τῆς μόδας.

1) Σωστή. 2) Έπιτα. 3) Πλήν. 4) Παλαβός.

ΦΕΤ. Σάλτ 1) αλλά φράγκα κοπήκανε ούλα τώρα! κι' ο χορός τους τσαρπούκιος είνκι! γυναίκες ταιρτσιμπλάκ 2) κι' άγκαλιασμέ-ναις με άντρους, γυρνοῦνε γυρνοῦνε ντουρτανέ κιμπι, δντάνσορα ανακατόνουνται και γίνουνται μαλιλά κουβάρια, αφίνουνται, πιάνουνται, άγκαλιάζουνται πάλι, τρέχουνε 'μπροστά, πηδοῦνε πίσου, κεσάι κιμπι, 4) ράχη με ράχη, μούτρα με μούτρα, ένα άτζαίπικο 5) χορδ, σάλτ πατηρητι, κουτουρτι, 6) που σαστίζεις να γλέπης! πούναι ζα-μάνια δικά μας! που χορεύαμε συρτδ χορδ άράδ' άράδα σα νεράιδες, με άντεριά μας και τατάρικες γούνες μας, και με σιβρι, 7) σιβρι, τερλίκια μας! ζαβάλισσα νενέ μου συχωρεμένη, άτζαν 8) τραβοῦσε χορδ 'μπροστά, κουνούσε και τσεβρέ της με χέρι της, τραγουδοῦσε κι' εκείνα κοτζάκια 9) που σαστίζεις να καμαρώνης, κι' έλεγες, με-γάλωσε θέμου αυτίκι μου ν' ακούω, δός με κι' άλλα δυο μάτια να γλέπω!

ΚΑΤ. Οῦ και του λόγου σου τώρα τσατσά Φεταή με τούς συρ-τούς χορούς τῆς νενέ σου, και με τδν τζεβρέ 'στδ χέρι της! μιχ χαρά και δυο τρομάρες θα ήτανε!

ΦΕΤ. Όχι! δικός σας χορός αλλά φράγκα είνκι καλός! τάρλα και τάρλα, και με κερναμπίτι 'στδ χέρι σας!

ΣΜΑΡ. (Γελῶσα) Τί κερναμπίτι τσατσά Φεταή;

ΦΕΤ. Νά! πόσαις 'μέραις είναι που γύρεψν από του Τσελεπη Παλκοπίδα λουλούδιχ από 'μπαξέ μας για να βαστοῦνε λείει χέρια τους, που θα πηγαίνανε 'στδ φράγκικο χορδ, και Τσελεπῆς μου εἶ-πε, άς πιάσουνε 'στά χέρια τους κερναμπίτια καλλήτερα, πούναι και γιουβαρλάκικα 10)!

ΣΜΑΡ. (Γελῶσα) Καλδ χοράτεψ' ο Τσελεπῆς σου και του λόγου σου τδ πιστεψες!

ΦΕΤ. Πῶς χοράτεψε; που έλεγε και δε γελοῦσε!

ΣΜΑΡ. Και δέν τδ ζέρεις τώρα του λόγου σου τσατσά Φεταή, πῶς η εὔγενεία του έτζι τὰ λείει πάντα;

ΚΑΤ. Λέτε νενέκα να μάς έρθη σήμερα η κοκκώνα Τερεζίνα;

ΣΜΑΡ. Βέβαια θε νάρθη, γιατι με τδ εἶπε, πῶς δίχως άλλο τδ Σάββατο έρχουμαι λείει τῆν εἶπα μάλιστα κ' εγώ πῶς θα τῆν δώσω και παραδες' ανίσωστας ὅμως και δέν έρθη μήπως δέν εἶχεις άλλο φουστάνι να βίνης αῦριο;

ΚΑΤ. Καλδ με τὰ σωστάτ σας ο λέτε νενέκα, να φορέσω αῦριο Κυρλιακάτικο 'στδν περιπατο παλιάς μόδας φουστάνι;

1) Ολας διόλου. 2) Κατάγυμναϊς. 4) Ὡς τὰ γιδία. 5) Παράξινο. 6) Χασμοδία. 7) Μυτιρά. 8) Ὅταν. 9) Τραγούδια. 10) Στρογγυλά.

ΣΜΑΡ. Κι' ἀκόμα δὲ δὲν εἶναι δυὸ μῆνες ποῦ ἔκκμες τὸ μουαρέ σου, καὶ κόστις ἕνα κόσμο γρόσια!

ΚΑΤ. Αὐτὸ δὲ λέω κ' ἐγὼ, τοῦ ἐνὸς μηνὸς τὴ μόδα, τὸν ἄλλον μῆνα τὴν λένε περσινή.

ΣΜΑΡ. Καὶ φόρσε τὸ νοχοῦτί σου τὸ μεταζωτὸ 'ποῦναι μιὰ χαρά.

ΚΑΤ. Μὴ λέτε πῶς εἶναι, ἀλλὰ πῶς ἦτανε μιὰ χαρά; γίατι, πολὺ τῶρα 'βάνει τέτοιο φουστάνι μὲ τρεῖς φαρμαπαλάδες; Ἐγὼ δὲν 'βάνω τὸ μουαρέ μου ποῦ δὲν εἶναι ἀκόμη δυὸ μηνῶν μόδα, καὶ θέλετε νὰ 'βάνω τὸ νοχοῦτι ποῦν' ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς θείτζας τῆς τσατσά Φεταῆς!

ΦΕΤ. Ἐτῆ πράματα ἐμένεθ θείτζα μου συχωρεμένη δὲν ἔβανε! θυμοῦμαι μιὰ βολά, τσικνοπέφτη ἦτανε, καὶ πῆρ' ἀπ' τὸ Μπέγιογλου ἀπὸ μιὰ φιληνάδα της, ἕνα φουστάνι μπασμά ἀλλὰ φράγκα κομένο, κι' ἔβανε γιὰ νὰ γελάσουμε, κι' ἄζ κελτί 1) θεῖό μου Τσελεπῆ Μημικο, νὰ σπάξη τσιμπούκι του βράχη της, κι' ἔκανε τρεῖς 'μέραις νὰ κλαίῃ.

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Ἡῦρα γυναῖκα ἕνα μπουτζέκι 'ποῦναι γιὰ δεσπότη (Κάθεσαι).

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Καλ' ἀλήθεια, πῶς πάλ' αὔριον ἔχεις μουσαφίριδες;

ΠΑΥΛ. Μὲ εἶπ' ὁ Ἀλεκάκης μὲ τὸν Σταθάκη καὶ τὸν Μημικο πῶς ἴσως ἔρθουν αὔριο νὰ κάτζουν ἕνα δυὸ 'μέραις ἐδῶ, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἴσως μὲ κάμνει νὰ πιστεύσω, πῶς 'μποροῦν νὰ πᾶνε καὶ 'στὴν Χάλκη, διότι ἦταν καὶ μὲ δυὸ γνῶμαις, ἐδῶ ν' ἄρθουνη ἢ νὰ πᾶνε 'στὴν Χάλκη' μ' ὄλον τοῦτο ἐμεῖς ἄς ἔχουμε γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, κομάτι φαγῆ παραπάνου, κι' ἂν δὲν ἔρθουν αὐτοὶ, 'μπορεῖ ν' ἄρθουν ἄλλοι.

ΣΜΑΡ. Αὐτὸ τὸ βάσανο τῶν μουσαφίριδων, ἄντρα μου, ὑποφέρμὸ δὲν ἔχει! Ἐχουνη δίκαιο κι' οἱ δούλοι νὰ φωνάζουν! Σήμερα κι' ὁ μάγερας, κι' ἡ Φλουροῦ μὲ τῶπαν κατὰ πρόσωπο, πῶς δὲν ὑποφέρουν πολὺ ἀπὸ τὴν μουσαφίριά καὶ θὰ φύγουν.

ΠΑΥΛ. Καὶ νὰ τοὺς διώχουμε λοιπὸν ὅταν ἔρχονται;

ΣΜΑΡ. Τί θὰ τοὺς κάμης δὲν ἠξέρω· τοῦτο μόν' σὲ λέγω, ὅτι τὸ κακὸ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται· καὶ νᾶταν δὲ καὶ φίλοι σου, ποῦ νᾶχης καὶ κάποια ὑποχρέωσι ἀπ' αὐτοὺς, ὑπομονή!

1) Ὀλίγον ἑλιψή.

ΠΑΥΛ. Κι' ἂν δὲν ἦναι φίλοι μου, θὰ ἦναι ὅμως γνῶριμοί μου!

ΣΜΑΡ. Αἱ ἄντρα μου! ἀνίσωστας καὶ ὄσους ἔχεις γνῶριμους, κουβαληθοῦνε ὄλοι τους ἐδῶ, τότε δὲ θὰ ἦναι ποῦ θὰ πιάσουμε τὴν γὰτ' ἀπὸ τὰ νύχιχ!

ΦΕΤΑΗ. Ἐμένα μπαμπάμου συχωρεμένο, μαζοὺς εἶχε 1) μουσαφίρ ὄτασι, 2) καὶ μακαρίτισσα νενέμου, εἶχε δυὸ γιούκιχ ντόπντολου 3) ὡς ἀπάνου γεμάτα παπλώματα καπλαντισμένα, καὶ σιλτέδες, εἶχε κι' ὄχτῶ γκετζελίκια 4) μὲ μπερετίνες τους 5) χαζήρι, τρία δάχτυλα χοντροὰ τὸ ἕνα, τιπι 6) σὰν γκετζελίκια αἰτο προεστοῦ.

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὸν Παυλ.) Αὐτὸ ποῦ σὲ εἶπα δὲν εἶναι χορατάς, μὲ τὸ εἶπαν σήμερα κι' οἱ δυὸ τους κατὰ πρόσωπο πῶς θὰ φύγουν.

ΠΑΥΛ. Στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν εὐχὴ τῆς Παναγιάς! ψωμί στὸ μοναστήρι καὶ καλόγεροι χίλιοι! ἔπειτα, δόξα σοι ὁ Θεός, κ' ἡ εὐγενείατης (δεικνύων τὴν Κατήγκω) μικρούτζικη πειὰ δὲν εἶναι, καὶ ὁ Κανακάρης μας εἶναι κόσκοτζάμ μέγκλος, ποῦ μποροῦν νὰ κάμουν τοῦ κόσμου τὴ δουλειά!

ΣΜΑΡ. Σῶπα στὸ θεόσου καὶ δὲν μπορῶ ν' ἀκούω παραξενιὰς! ὀρίστε τῶρα! νὰ βάνω τὰ παιδιὰ μου νὰ κάνουνε δουλειά!!

ΠΑΥΛ. Καὶ πῶς κοκκῶνά μου, ἡ δουλειὰ ντροπὴ εἶναι;

ΦΕΤΑΗ. Ἐμένα νενέμου συχωρεμένη, ἀμοναχῆτης ἔβανε μπουγάδα, κ' ἐγὼ ἀμοναχῆμου σφουγκάριζα κάθε Σαββάτο οὐλο σπητίμας, ποῦ νὰ γλύψης μὲ γλωσσά σου ἀπ' τὴν πάστρα ποῦ τόκαμα.

ΚΑΤ. (Μὲ θυμὸν) Μὴ ξαναμωράθηκες Τσατσά Φεταή! τ' ἀκοῦς; κι' ἴσια, κι' ἴσια δὲν εἶμαστε (φεύγει).

ΣΜΑΡ. Αὐτὸ μὰς ἔλειπε τῶρα, νὰ κάμω τὴν κόρη μου δουλεύτρα, καὶ τὸν υἱὸ μου μάγερα!!

ΠΑΥΛ. Ὁ υἱός σου Δομνίτζα μου καθὼς τὸν ἔμαθες, ὄχι μάγερας, ἀλλὰ πινακοπλύτης θὰ γένη! τ' ἀκοῦς; καὶ μὴ θαρρῆς πῶς θὰ τὸν ἔχω νὰ τὸν τρέφω σὰ χοβαρτά· μόν' ἄφσε τῶρ' αὐτὰ καὶ πῆγαινε κ' ἐσοῦ κάτου, σὰ νοικοκυρὰ νὰ διῆς τί γίνεται τὸ φαγί.

ΣΜΑΡ. Τί θὰ γίνη τὸ φαγί; Νά! βράζη, κι' ὅταν γίνη θὰ τὸ κατεβάσ' ὁ μάγερας!

ΠΑΥΛ. Φοβᾶσ' ὡς φαίνεται νὰ μὴ σὲ κανόνισ' ὁ πνευματικὸς, καὶ γι' αὐτὸ δὲν πᾶς στὸ μαγερεῖο;

ΣΜΑΡ. Δὲν φοβοῦμαι τὸν πνευματικὸ, ἀλλὰ μπορεῖ ν' ἄρθη κάμμιὰ ἔξαφνα καὶ νὰ μὲ διῆ μέσ' στοὺς τενζερέδες καὶ μέσ' τῆς σύβρασης!

ΠΑΥΛ. Κι' ἂν σὲ διοῦν κοκκῶνα μου στὸ μαγερεῖο, εἶναι κἀνένα

1.) Ἐπίτηδες. 2.) Θάλαμος διὰ τοὺς μουσαφίριους. 3.) Πλήρη. 4.) Νυκτικὰ καλύματα τῆς κεφαλῆς. 5.) Ἐσώπανα τῶν καλυμάτων. 6)

κακό πράγμα; όταν πᾶς με τὴν ἀκριβή σου στῆς μοδίστρας; τὸ σπῆτι, τότε ντροπὴ δὲν εἶναι!

ΣΜΑΡ. Σ τῆς μοδίστρας τὸ σπῆτι πηγαίνουν ὄλαις ἢ πρώταις! κι' ἂν διῆς τὰ σκαλοπάτια τῆς θ' ἀπορήσης, πῶκαμᾶν λάκκους ἀπ' τάνεβοκατεβάσματα· πέντε κατεβαίνουν καὶ δέκ' ἀνεβαίνουν.

ΠΑΥΛ. Αὐτὸ ὡς φαίνεται φοβᾶσαι κ' ἡ ἐκλαμπρότης σου, νὰ μὴ φαγωθοῦν τὰ σκαλοπάτια τοῦ μαγειρείου, καὶ δὲν πηγαίνεις νὰ διῆς τὸ φαγί! καινούρια μόδα θὰ εἶν' καὶ τοῦτο!

ΣΜΑΡ. (Μετὰ περιεργείας) Τί μόδα;

ΠΑΥΛ. Μήπως ἄκουσες μόδα καὶ νόμισες πῶς εἶπα γιὰ καπελίνα καὶ ντεκολτέδες; σὲ εἶπα ὅτι καὶ τοῦτο τώρα τὸ κάμετε μόδα ἢ κοκκῶνες, νὰ μὴν κάμνετε πλέον ἐπισκέψεις στὸ μαγειρεῖο!

ΦΕΤΑΗ. Ἐμένα θείτζα μου συχωρεμένη, ἀμοναχὴ τῆς ἔκανε γιαλαντζὴ ντολμάδες, καὶ οὐλα τὰ φαγιά ποῦ...

ΣΜΑΡ. (Τὴν διακόπτει ἀποτόμως) Σῶπα στὸ θεό σου τσατσά Φεταὴ τοῦ λόγουσου. (πρὸς τὸν Παυλ.) Ἐπροχθὲς ἐπῆγα στὸ μαγειρεῖο κάτι νὰ πῶ τοῦ Δανίλη, καὶ καταβρώμησαν τὰ φορέματά μου ὅλο κρομμυδίλαις!

ΠΑΥΛ. Πολὺ λεπτὴ ἐγένηκε Δομνίτζαμου ἡ μύτη σου! ἐκαλόμαθ' ὡς φαίνεται ἀπ' τὴν κολόνια! ὦ χαρὰ στὴν ἐγγλεζίνα μου!! (σηκώνεται) πηγαίνω λοιπὸν μόνος μου ἐγὼ στὸ μαγειρεῖο, ποῦ δὲν με πειράζ' ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρομμυδιοῦ, κι' ἂν σὲ βρομήσω ὕστερα ἀρχόντισά μου, δένω στὴν ἄκρη τοῦ μαντηλιοῦ μου ἓνα κεφάλι σκόρδο κοπανισμένο καὶ χάνετ' ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρομμυδιοῦ. (φεύγει).

ΣΜΑΡ. Ὅριστε τώρα! νὰ πάγω νὰ χθῶ μεσ' στῆς κρομμυδίλαις, γιὰ νὰ διῶ πῶς θὰ ζεματίσ' ὁ Δανίλης τὸ μπουτζέκι του!

— 0 —

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ, ΦΕΤΑΗ καὶ ΓΡΗΓΟΡΑΣΚΟΣ. (Ὅστις εἰσῆλθεν ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν μετ' ἐν χαρτί εἰς χεῖρας.)

ΓΡΗΓ. Προσκυνῶ κοκκῶνα Σμαράγδα κερά μου, τί κάνετε; ποῦ εἶν' ὁ τσελεπή Παυλάκης;

ΣΜΑΡ. Ὅριστε καθῆστε, τώρα ἔρχεται καὶ τί χαρτί πάλ' εἶν' αὐτὸ ποῦ βαστάτε; καμμιά ἐλεημοσύνη πάλι;

ΓΡΗΓ. (Κάθεται) Περισσότερο κερά μου ἀπ' ἐλεημοσύνη· εἶναι διὰ τὴν ἀνίγερσιν τῆς ἐκκλησίας, βοήθειά σας!

ΣΜΑΡ. Δὲν τὰ καταλαμβάνω στὸ θεό μου αὐτὰ τὰ πράγματα! όταν δενεῖχετε γρόσια τί χαλνούσατε τὴν ἐκκλησία;

ΓΡΗΓ. Γρόσια κοκκῶνα Σμαράγδα μου, γιὰ τέτοια δουλειά, ἔχομε ἀναρίθμητα.

ΣΜΑΡ. Τότε λοιπὸν τί περπατεῖτ' ἀπὸ σπῆτι σὲ σπῆτι καὶ ζητᾶτε 'σὰ ζητιᾶνοι;

ΓΡΗΓ. Ὅταν σᾶς εἶπα κερά μου πῶς ἔχομε ἀναρίθμητα γρόσια γιὰ τέτοιαν ἀγία δουλειά ἐννοοῦσα καὶ ἐννοῶ τὸν ζῆλον τῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι εἰς τοιαῦτα ἔργα δίδουν καὶ τὸ ποκάμισό τους.

ΦΕΤ. Γράψε κ' ἐμένα συχωρεμένη νελέ μου κοκκῶνα Λιθαρένια, καὶ συχωρεμένο μπαπά μου Ἰσελεπή Πρόδρομο Χατζῆ Ἀβράμογλου Μπακάλη, νὰ μνημονέψη ἄιο προσετό.

ΓΡΗΓ. Αὐτὰ ποῦ λὲς τσατσά Φεταὴ δὲν εἶναι δική μου δουλειά, αὐτὰ τὰ γράφει ὁ προσετός.

ΣΜΑΡ. Πήγαινε τσατσά Φεταὴ νὰ πῆς τοῦ τσελεπή σου ν' ἄρθ' ἀπάνω, καὶ πὲς νὰ φέρουν γλυκὸ καὶ καφφέ.

ΦΕΤ. Νὰ πῶ (Φεύγει).

ΣΜΑΡ. Τὰ ἔξοδα τώρα τσελεπή Γρηγοράσκο μου εἶναι βαριά, καὶ δὲν περισσεύουν νὰ δίνῃ κᾶνεις ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

ΓΡΗΓ. Νὰ κλαίουνται κοκκῶνα Σμαράγδα μου ἢ φτωχαῖς, νὰ κλαῖστε κ' ἡ εὐγένεια σας, ποῦ δόξα τῷ Θεῷ ἔχετ' ὅλα τ' ἀγαθὰ, εἶναι κομμάτι παράξενο.

ΣΜΑΡ. Κεθόλου παράξενο δὲν εἶναι, καὶ καθ' ἓνας γνωρίζει τί βράζ' ὁ τέντζερές του!

— 0 —

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ (Πρὸς τὸν Γρηγ.) Ὅτι κατέβηκα κάτου μ' εἶπαν ὅτι ἦλθε μουσαφίρης, ἀλλὰ δὲν ἤξεραν νὰ με ποῦν καὶ ποιὸς εἶναι· καλῶς ὄριστε λοιπὸν (κάθεται).

ΓΡΗΓΟΡΑΣΚΟΣ. Εἰς τὴν ὑγειάν σας τσελεπή Παυλάκη μου;

ΠΑΥΛ. Δόξα τῷ ἀγίῳ Θεῷ, πολὺ καλά! γιὰ σᾶς δὰ δὲν βρωτῶ, γιὰτὶ σὲ βλέπω, νὰ μὴν ἀβασκαθῆς, κ' εἶσαι σὰν τὸ μπαλκαπάκι· καὶ τί χαρτί εἶν' αὐτό; κᾶμμιά λοταρία πάλι;

ΓΡΗΓ. «Τοὺς ἀγαπῶντας εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου!»

ΠΑΥΛ. Βοήθεια διὰ τὴν νεάν ἐκκλησίαν;

ΓΡΗΓ. Μάλιστα, τσελεπή Παυλάκη μου! ἂν προαιρησθε, κι' ὅ,τι προαιρεῖσθε.

ΠΑΥΛ. Καὶ πῶς; χριστιανὸς δὲν εἶμαι;

ΓΡΗΓ. Γι' αὐτὸ δὲ κ' ἐγὼ εἶπα ὅ,τι προαιρεῖσθε.

ΠΑΥΛ. Εἵπες ὁμοῦς κ' ἂν προαιροῦμαι! γράψε λοιπὸν κ' ἀπ' ἐμένα 5,000 γρόσια.

ΓΡΗΓ. Ἡ χάρις τοῦ ἁγίου νὰ σᾶς τὰ πληθύνῃ. (Γράφει).

ΠΑΥΛ. Ἄκουσα ὅτι θὰ κάμετε καὶ σχολεῖον ἑλληνικὸν καὶ τὸ κα-
ταγάρηκα. Εὐγέ σας! ἔχετε λοιπὸν καὶ δι' αὐτὸ ἀπ' ἐμένα ἄλλαις
5,000 γρόσια, καὶ πάλ' ἔχ' ὁ Θεὸς, ἐδῶ εἴμεθα. Αὐτὸ εἶναι ἀναγκαιό-
τατον, καὶ καθὼς λέτε « τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου σου, » οὕτω πρέπει
νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὸ « δράξατε παιδείας μὴ ποτὲ ὀργισθῆ Ἰού-
ριος, » διότι τί σημαίνει νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ στέ-
κονται σὰν τὰ κούτζουρα;

ΓΡΗΓ. Ὅχι δὲ! αὐτὸ μὴν τὸ λές· διότι καὶ ὅλοι σχεδὸν παίζουν
τὰ χεῖλια τους καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἀκολουθίας.

ΠΑΥΛ. Αὐτὸ τὸ βλέπω, καθὼς βλέπω καὶ τὰ δάχτυλά των ὅταν
παίζουν μὲ τὰ κομπολόγια· καὶ ἂν παίζουν, καθὼς λές, τὰ χεῖλια
τους, δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ χασμωδίαν, συμπάλλοντες μετὰ τοῦ
ψάλτου, καὶ συγκλοναρχοῦντες μετὰ τοῦ κανονάρχου, κ' ἀπορῶ
πῶς ἀφίουν ἡσυχον καὶ τὸν καντηλανάφτη, καὶ δὲν ἀνάπτουν μα-
ζῆτου τοὺς πολυελαίους, καὶ πῶς δὲν πηγαίνουν καὶ μὲ τὸν κράχτη
νὰ φωνάζουν κ' αὐτοὶ τὸ « ὀρίστε στὴν ἐκκλησία. » Ἐλπίζω ὁμοῦς
καὶ τοῦτο νὰ τὸ διῶ ὀγλήγορα!

ΓΡΗΓ. Τοὺς θέλεις λοιπὸν βουβούς τοὺς ἀνθρώπους;

ΠΑΥΛ. Βουβούς ὄχι! ἀλλὰ νὰ μὴν ᾄδει καὶ Κύμβαλα ἀλαλά-
ζοντα καὶ ἐνοχλοῦντα καὶ τοὺς ἄλλους, διότι ἐκτὸς τῆς χασμωδίας
ποῦ κάμνουν μ' αὐτὸ, ἔχουν ἢ μουσικοευγενεῖα τους καὶ τὴν συνή-
θειαν, νὰ ὁμιλοῦν ἐν καιρῷ τῆς λειτουργίας, καὶ γιὰ τὰ κάμπιά
τους, καὶ γιὰ τὸ ἄτζιο τῆς μονέδας καὶ γιὰ τὰ κονσολιτέ τους καὶ
γιὰ τὰ σπήτιά τους, καὶ γιὰ τὰ ζεύκιά τους, καὶ γιὰ τὴν πρέφα τους. . .

ΓΡΗΓ. Κάμε ὁμοῦς καὶ ἐξαίρεσιν.

ΠΑΥΛ. Σ' εὐχαριστῶ ποῦ μὲ τὸ θύμισες κ' αὐτό.

ΓΡΗΓ. Τὸ ποῖό;

ΠΑΥΛ. Τὰς ἐξαίρεσεις.

ΓΡΗΓ. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐξαίρεσεις;

ΠΑΥΛ. Τὸ βλέπω δυστυχῶς!

ΓΡΗΓ. Δυστυχῶς!

ΠΑΥΛ. Μάλιστα φίλε μου, δυστυχῶς! κ' ἐρωτῶ τὴν εὐγενεῖαν
σου νὰ μὲ πῆς, ἂν ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ ὑπάρχη διάκρισις, μεταξὺ
πλουσίου καὶ πένητος, ἄρχοντος καὶ ἰδιώτου, ἰσχυροῦ καὶ ἀδυνάτου.

ΓΡΗΓ. Τοῦτο εἶναι ἐγκλημα καὶ νὰ τὸ ὑποθέσῃ τις, διότι ὁ Θεὸς

ἀνατέλλει τὸν ἥλιον ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δι-
καίους καὶ ἀδίκους.

ΠΑΥΛ. Ἀξιολόγη! τότε λοιπὸν, γιὰτὶ ὁ Πανοσιώτατος στέλνει
κατ' ἐξαίρεσιν πρῶτα τὸ ἀντίδερρον εἰς πεντέζη τσελεπίδες, καὶ
στὸ χαρτάκι μάλιστα τυλιγμένον, κ' ὕστερα μοιράζει τὰ ψύχουλα
εἰς τὸν λαόν;

ΓΡΗΓ. Γι' αὐτὸ ἔχεις πολλὸ δίκαιον, διότι τὸ παρετήρησα κ' ἐγὼ
αὐτὸ μὲ πολλὴν μου ἀγανάκτησιν· χίλιας φοραῖς μὲ τῶχουν κ'
ἐμένα καμωμένο αὐτὸ, καὶ ἐν ᾧ τὸ στέλνει πρῶτα, καθὼς εἶπες, σὲ
πεντέζη ἐκλαμπροτάτους, καὶ μὲς' στὸ χαρτὶ τυλιγμένο, εἰς ἐμένα
τὸ δίνει ὕστερα μαζῆ μὲ τοὺς καϊκτζήδες, καὶ μὲ δίχως χαρτί.

ΠΑΥΛ. Τὸ κατηγορεῖς λοιπὸν κ' ἡ εὐγενεῖα σου ὄχι δι' ἄλλο,
παρὰ μόνον· διότι δὲν σὲ τὸ στέλνει συγχρόνως μὲ τοὺς ἐξ ἑπτὰ,
γιὰ νὰ γένετε τότε, σωστά τέσσερα ζεύγη ἐκλαμπροτάτων.

ΓΡΗΓ. Καὶ γιὰτὶ ὄχι; μήπως δὲν στέκομαι κ' ἐγὼ' στὸ παγκά-
ρι; σὲ βεβαιῶνω ὅτι ἄλλη μὲν φορὰ ἀκόμη ἂν μὲ τὸ 'ζανακάμουν
αὐτὸ, θὰ τοὺς περάσω τὸ δίσκο στὸ κεφάλι τους.

ΠΑΥΛ. Καὶ δὲν συνωμολόγησες τώρα μαζῆ μου ὅτι εἰς τὴν Ἐκ-
κλησίαν ἐξαίρεσεις δὲν πρέπει νὰ γίνονται;

ΓΡΗΓ. Βεβαιότατα! καὶ γι' αὐτὸ δὲ θυμῶν κ' ἐγὼ, πῶς ἐμένα
νὰ μ' ἐξαίρη ἀπὸ τοὺς πρῶτους, καὶ νὰ μὲ βάνῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν
καϊκτζήδων' ἐπροχθὲς μάλιστα παρετήρησα κ' ἄλλο ἓνα, 'ποῦ λίγο
ἔλλειψε νά....

ΠΑΥΛ. Τί πρᾶμα;

ΓΡΗΓ. (Μὲ ἀγανάκτησιν.) Ἔρχετ' ὁ διάκος νὰ θυμιάσῃ κ' ἐν ᾧ
κουνεῖ τὸ θυμιατὸ ἀπὸ δυὸ κ' ἀπὸ τρεῖς φοραῖς εἰς τὸν τζελεπὴ Θεο-
δοσάκη καὶ τὸν Σινιὸρ Ἀλεξαντράκι, εἰς ἐμένα τὸ κούνησε μόνον μιὰ
φορὰ, κ' ἐκείνη πὲς μισή! καὶ ξέρεις πῶς μ' ἤρθ' ἐκείνη τὴν ὥρα!;

ΣΜΑΡ. Αὐτὸ μὲ τ'όκαμε καὶ σ' ἐμένα! τὴν προπερασμένη Κυ-
ριακὴ ἦταν, ποῦ ἀξιώθηκα κ' ἐγὼ στὰ χίλια χρόνια μιὰ φορὰ νὰ
πάγω σὰ χριστιανὴ στὴν ἐκκλησία, καὶ βλέπω τὸν καλὸ σου τὸν διάκο
νὰ θυμιάζ' ἀπὸ δυὸ φοραῖς τὴν Πηνελόπη τοῦ σινιὸρ Θεουκιδίδη καὶ
τὴν Φροσυνίτζα τοῦ Τσελεπὴ Φωκίανος, κ' εἰς ἐμένα μόλις κούνησε
τὸ θυμιατὸ του μιὰ φορὰ, κ' ἐκείνη πὲς σὰν ἀχαριά! θύμωσα κ' ἐγὼ
τότε κ' ἔρριξα στὸ δίσκο τοῦ προεστοῦ πέντε παράδες μοναχά!

ΠΑΥΛ. (Πρὸς τὸν Γρηγ.) Βρὲ ἀδελφέ! ἐσὺ πέρασες βλέπω, καὶ
τὸν ἰωβ στὴν ὑπομονή!!

ΓΡΗΓ. Αὐτὸ τὸ λές ἀλήθεια! ἀλλὰ « Τὸ γὰρ πολὺ τῆς θλίψεως
γεννᾷ παραφροσύνην » θὰ σωθῆ κ' ἐμένα κάμμιά ἡμέρα ἡ ὑπομονή!

μου, καὶ μιμούμενος τὸν Σαμῶνι, θὰ πῶ κ' ἐγὼ, « ἀποθανέτω ἡ ψυχή μου μετὰ τῶν ἐκλαμπροτάτων. »

ΠΑΥΛ. Πολὺ δίκαιο ἔχεις νὰ τὸ κάνης αὐτό! μὴν μιὰ χάρι θὰ σὲ παρακαλέσω!

ΓΡΗΓ. Ὁρισμός σου! τί προστάζεις;

ΠΑΥΛ. Νὰ κειροφυλακτῆς μιὰ ἡμέρα ποῦ ἐγὼ νὰ μὴν ἦμαι στὴν ἐκκλησία, ἢ ἂν ἦμαι, νὰ μὲ κάμης νόημα νὰ φύγ' ἀρχήτερα, διότι δὲν εἶναι δίκαιον μαζὺ μὲ τὰ ξερὰ νὰ καοῦν καὶ τὰ χλωρά! περὶ δὲ τῆς γυναικός μου δὲν σὲ λέγω νὰ προσέξῃς, διότι τ' ἀκουσες πῶς τὸ εἶπε καὶ μονάχη της, ὅτι στὰ χίλια χρόνια μιὰ φορὰ πῆγε κι' αὐτὴ σ' ἄ χριστιανὴ στὴν ἐκκλησία!

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΦΛΟΥΡΟΥ ΦΕΤΑΗ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

(Ἡ Φλουροῦ δίδει τὸ γλυκὸ καὶ φεύγει.)

ΦΕΤΑΗ (Δίδει εἰς τὸν Γρηγ. ἓν χαρτὶ διπλωμένον.) Ὀρίστε, παρ' αὐτό.

ΓΡΗΓΟΡΑΣΚΟΣ (Τὸ πέρνει.) Ἄξιός ὁ μισθός σου Τσατσά Φεταή! καὶ ἡ χάρις τοῦ ἀγίου νὰ στὰ πληθύνῃ καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

ΦΕΤ. Ἀμήν!!

ΠΑΥΛ. Βοήθειά σου Τσατσά Φεταή! εἴκοσι εἶναι ἢ δέκα;

ΦΕΤ. Πέντε μοναχὰ Τσελεπή μου.

ΠΑΥΛ. Εἶναι καὶ πεντάρια!

ΦΕΤ. Ἄμ συχωρεμένο μπαπά μου ἔντ, συχωρεμένη νενέ μου δυό, γιαγιά μου κοκκῶνα Μπαλασίτζα τρεῖς, θεῖό μου Χατζῆ Ἀγάπιο τέσσαρα καὶ ζαβάλισσα θείτζα μου κοκκῶνα Κυριακίτζα, πέντε.

ΓΡΗΓ (Τῆς ἐπιστρέφει τὸ χαρτάκι.) Τοῦ προεστοῦ νὰ τὸ δώσης τσατσά Φεταή, γιατί ἐκεῖνος εἶναι ποῦ μνημονεύει τοὺς πεθαμένους.

ΦΕΤ. Εὐγενεία σου δόστο!

ΠΑΥΛ. Καλὸ τσατσά Φεταή τὸ δίνει τὸ δίνει, μὴν πῆγαινε τώρα στὴ δουλειά σου.

ΦΕΤ. (Πηγαίνει ὡς τὴν θύραν καὶ ἐπιστρέφει.) Γράψε τζάνουμ' καὶ συχωρεμένο νομό μου Χατζῆ Μηνᾶ Κατήρογλου.

ΠΑΥΛ. Καλὸ, καλὸ, κι' αὐτὸ τὸ γράφουμε μὴν πῆγαινε τώρα στὴ δουλειά σου.

ΦΕΤ. Σπολάτῃ νὰ ζήσης τσελεπή μου (φεύγει).

ΠΑΥΛ. (Πρὸς τὸν Γρηγ.) Γιὰ χαρτονόμισμα τὸ ὑπέθεσα ὅταν στόδωσε! (γελᾷ.)

ΓΡΗΓ. (Γελῶν.) Κ' ἐγὼ γιὰ τέτοιο τὸ πῆρα.

ΠΑΥΛ. Γιὰ πές με στὸ θεό σου, τώρα, ὡς πόσο θὰ κοστίσῃ ἡ ἐκκλησία ποῦ κάνετε;

ΓΡΗΓ. Τὸ μιλιοῦνι θὰ τὸ περάσῃ.

ΠΑΥΛ. Ἐνὰ μιλιοῦνι;!!

ΓΡΗΓ. Ὡς τὸ περάσῃ σὲ εἶπα' κι' ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ κι' ἀπ' τὸ ἐνάμισυ!

ΠΑΥΛ. Ἐνάμισυ μιλιοῦνι λοιπόν! κι' ἀπὸ ποῦ θὰ τὰ οἰκονομήσετε αὐτὰ τὰ γρόσια;

ΓΡΗΓ. Πιάσαμε πές κάμμιά τρακοσαριά χιλιάδες ἀπὸ κάτι τόπους τῆς ἐκκλησίας ποῦ πουλήσαμε, ἔχουμ' ὡς τώρα κι' ἄλλα τόσα πές, συναγμένα ἀπὸ βοθηείας.

ΠΑΥΛ. Τὰ ἐπίλοιπα;

ΓΡΗΓ. Καὶ γιὰ τὰ ἐπίλοιπα ἔχει ὁ Θεός.

ΠΑΥΛ. Ἄλλ' ὁ Θεὸς βοηθεῖ τοὺς γνωστικούς!! δὲν μὲ λές ὅμως ἡ ἐκκλησία καθὼς ἦτανε, δὲν σὰς χωροῦσε;

ΓΡΗΓ. Μᾶς χωροῦσε πές, γιατί, ἂν κ' ἔρχονται καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι στὸ νησί, ὀλίγοι ὅμως πάνε καὶ στὴν ἐκκλησία, μῆτε στοὺς τριάντα ἕνας ἂν τοὺς καλολογαριάσῃς; ἀλλ' ἀπ' οὐ καὶ τὸ νησίμας ἐπροόδευσε τόσο, καὶ ὅλο ἕνα προοδεύει, εἶπαμε δὲ κ' ἐμεῖς, νὰ κάνουμε καὶ μιὰ ἐκκλησία τῆς προκοπῆς, καὶ τῶντι γίνεται μιὰ ποῦ μῆτε στὴν Πόλι δὲν θὰ ἦναι ὁμοιά της. Ν' ἀγοράσῃς κ' ἡ εὐγενεία σου τσελεπή Παυλάκι μου τόπο ἐδῶ νὰ κτίσῃς ἕνα σπῆτι.

ΠΑΥΛ. Σὲ μέρος ποῦ δὲν ἔχει θέατρο ἐγὼ δὲν κατοικῶ, κι' ἂν ἦρθα ἐφέτος ἐδῶ, αἰτία εἶναι ἡ χολέρρα.

ΓΡΗΓ. Καὶ ἔχετε θέατρον σ' τὸ Φανάρι;

ΠΑΥΛ. Γι' αὐτὸ δὲ θὰ πουλήσω κ' ἐγὼ τὸ σπῆτί μου καὶ θὰ κατοικήσω πλέον στὸ Σταυροδρόμι.

ΓΡΗΓ. Εἶτα; λοιπόν κ' ἡ εὐγενεία σου τῆς γνώμης νὰ κτίσουμε καὶ θέατρο;

ΠΑΥΛ. Γιατί ὄχι! ἀπ' οὐ ἔχετε τόσα κελίνα καὶ κερφενέδες, καὶ μαϊτάκια, καὶ χίλιας ἄλλαι, διασκεδάσει, νὰ μὴν ἔχετε κ' ἕνα θέατρο νὰ θεατρίζωνται, χάνει πολὺ τὸ νησί σας.

ΓΡΗΓ. Αὐτῆς τῆς γνώμης εἶναι κι' ὁ τσελεπή Ἐπαμινώνδας καὶ μᾶς ἐσυμβούλευσε μάλιστα νὰ κόψουμ' ἀπὸ τὸ κτίριον τῆς ἐκκλησίας καμμιά τρακοσαριά χιλιάδες γρόσια καὶ νὰ κάμουμε τὸ θέατρο.

ΠΑΥΛ. Πολὺ γνωστικὰ σὰς εἶπε!

ΣΜΑΡ. Άλήθεια κ' έμένα μ' άρέσει τὸ θεατρον !

ΠΑΥΛ. Κ' είνου πρᾶγμα ποῦ νὰ μὴ σ' άρέση;

ΓΡΗΓ. Άλλά ποῦ νὰ τὸ κἀνη καὶ κἀνεὶ; δὲν ξέρει, ποῦ οἱ τόποι ἐδῶ κατήντησαν πιθαμῆ καὶ λίρα!

ΠΑΥΛ. Εὐρῆτε κἀνενα τόπο κοντὰ στὴν ἐκκλησία.

ΓΡΗΓ. Κοντὰ στὴν ἐκκλησία; !

ΠΑΥΛ. Βεβαίωτατα ! καὶ θὰ διῆτε, ὅτι ὅταν θὰ σημαίνη ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας, πενήντα θὰ πηγαίνουν στὸ θέατρο, κ' ἕνας στὴν ἐκκλησία.

ΓΡΗΓ. Αὐτὸ τὸ πιστεύω, διότι ἐν ᾧ ὅλην τὴν ἡμέρα κι' ὅλην τὴν νύχτα, είνου γεμάτα καὶ τὰ καζίνα, κι' οἱ καφενέδες, καὶ τὸ μαντζάρι, κι' οἱ δρόμοι, εἰς τὴν ἐκκλησία δὲν β'έπεις πρὰ κάμμιτὰ πενηνταριά κι' ἀπ' αὐτοὺς πάλι οἱ μισοὶ, μόν' ἀκούουν τὸ Εὐαγγέλιο, τοὺς βλέπεις καὶ φεύγουν τρεχάτοι, σάνα τοὺς κυνηγοῦνε μὲ τὸ καμτζίκι.

ΠΑΥΛ. Βλέπεις λοιπὸν τὰ λόγια μου; ἐν ᾧ στὸ θέατρο καὶ νὰ τοὺς διώχνης δὲν φεύγουν, πολλαὶ φοραὶς μάλιστα, καθὼς μ' ἔλεγε τῆς προᾶλλοῖς ὁ σινιὸρ Φωκίων, τελειῶν ἢ παράστασις, πίπτει ἡ σκηνή, γίνεται μεσάνυχτα, καὶ πολλοὶ φωνάζουν Μπίς.

ΓΡΗΓ. Μπίς τί θὰ πῆ.

ΠΑΥΛ. Νὰ ξαναρχίσουν πάλι ! ἔτσι λοιπὸν φίλε μου μὲ τὸ θεατρόςας νὰ τὸ κάμετε χωρὶς ἄλλο, γιὰ νὰ γλυτώσετε κι' ἐσεὶ ἀπ' τὴ φροντίδα τοῦ νὰ κάμετε σχολεῖα, νὰ γλυτώσω κ' ἐγὼ τὰς 5,000 γρόσια ποῦ σὲ εἶπα, ὅτι θὰ δώσω γιὰ τὸ σχολεῖόν σας διὰ νὰ κλωπισθῆ ὁμοῦς τὸ νησί σας ἐντελῶς εἶναι ἀνάγκη νὰ κτίσετε κ' ἕνα εὐρύχωρο κατάστημα γιὰ τὰ χαρτιά !

ΓΡΗΓ. Αὐτὸ δὲ εἶναι ὅλως διόλου ἔξοδο περιττὸ, γιὰτι ὅπου κι' ἂν βρεθοῦν τρεῖς τέσσαρες, τὸ στρώνουν στὰ χαρτιά ! καὶ μέσ' τὸ βαπόρι ἀκόμη ἄγοι δὲν κάθονται !

ΠΑΥΛ. Αἱ δὲ κ' ἡ εὐγενεία σας μέσ' τὸ βαπόρι ! αὐτὸ πειὰ εἶν' ὑπερβολὴ δική σου !

ΓΡΗΓ. Ὑπερβολή ! κιὰμ' δὲν μὲ ρωτᾶς ἐμένα, ποῦ δὲν εἶν' ἀκόμα μήνας ποῦ ἔπαθα μὲ καὶ θὰ τὴν θυμοῦμαι ὅσο ζῶ καὶ εἶμαι ;

ΠΑΥΛ. Μέσ' τὸ βαπόρι ; !

ΓΡΗΓ. Μέσ' τὸ βαπόρι, μέσα ! ἔπαθα μὲ ποῦ ἡ μισὴ μὲ ἦτανε πολλή !

ΠΑΥΛ. Καὶ γιὰ νὰ τ' ἀκούσω καὶ ἐγὼ στὸ θεὸ σου !

ΓΡΗΓ. (Γελᾷ.) Πρὶν σὰς τὸ διηγηθῶ μ' ἔπιασαν τὰ γέλοια.

ΠΑΥΛ. Ἀφ' οὐ γέλας θὰ ἦναι νόστιμο.

ΓΡΗΓ. Νόστιμο ποῦ νὰ γλύφῃ κἀνεὶς καὶ τὰ δάκτυλά του ! Ἐγὼ μὲ τὸν σινιὸρ Θουκυδίδη καὶ μὲ τὸν Ντετόρο στεκοῦμεθο στὸ Γε-

φύρι περιμένοντες νὰ ἔλθ' ἡ ὥρα τοῦ Βαποριοῦ γιὰ νὰ μποῦμε' λέει λοιπὸν ὁ Θουκυδίδης, μπρὲ δὲν μπαίνουμε στὸ Βαπόρι νὰ κάμουμε κάμμιτὰ παρτίδα, νὰ περνᾷ κ' ἡ ὥρα ; μπαίνουμε λέμε' ἔτσι λοιπὸν κατεβαίνουμε στὴν κάμαρα κι' ἀρχίζουμε τὴν πρέφα μας, σηκώνεται καὶ τὸ Βαπόρι, ταξειδεύει, περνᾷ τὴν Πρώτη, κ' ἐμεῖς ἐγλεντίζουμε κάτω ! εἴχαμεν ἕμως καὶ οἱ τέσσερες μιὰν ἀναποδιὰ στὸ χαρτί ἐκείνη τὴ βραδυὰ ποῦ μὴ ρωτᾶς ! ἀπὸ σόλο σὲ σόλο τὸ πηγαίναμε ! ἔχαν' ὁ καθ' ἑνας μας ἀπὸ δυὸ μίζις καὶ χῶρια ὅσα χρουστούσαμε κι' ἀπ' ἔξω. Ἐν τοσοῦτω φθάνει τὸ Βαπόρι ἐδῶ, βγαίνουν οἱ Πριγκηπιανοὶ, πάμε καὶ στὴ Χάλκη, βγαίνουν κ' οἱ Καλκινοὶ, κ' ἐμεῖς βυθισμένοι στὸ παιγνίδι, χαμπαράκι δὲν ἔχουμε τί γένεται ἀπάνου, νομίζουμε μάλιστα ὅτι ἀκόμη ταξειδεύουμε ! καὶ δὲν θυμοῦμαι καὶ ποῖς ἀπὸ μᾶς, ἔλεγε ὅτι πολὺ ὀκνὸ εἶναι τὸ Βαπόρι αὐτὸ ! Ἐν τῷ μεταξὺ ἀρχίζει νὰ σκοτινιάζῃ κ' ἐτοιμαζόμεθα νὰ ζητήσουμε φῶς ; ὁ δὲ Ντετόρος μᾶς λέγει, μπόρα μᾶς ἔρχεται, καὶ θὰ βρέξῃ ὡς φαίνεται γιὰ νὰ μ' ἀποζημιώτῃ ὅσα χάν' ἀπόψε στὴν πρέφα ! τρεῖς πλευρίτες Ντεκολτέδων ἰσοδυναμοῦν λέει μὲ 25 κούπες ἀβοθήητες ! καὶ μιὰ καταρρόχ κἀνενοῦς... μεγάλου εἶναι σωστὴ μίζερμι' ἂν μὲ τύχουν, λέει, ὡς ἐλπίζω καὶ δυὸ τρεῖς στηθόπονοι ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ Κορσῆ, ὦ ! τότε θὰ προσκαλέσω ὄλαις τῆς μοδίστρες καὶ θὰ τῆς κάνω ἕνα γεῦμα χιλίων γροσίων. Ἐν ᾧ λοιπὸν ἐλέγαμεν τέτοια, πείραζαν μάλιστα κ' ἐμένα πῶς θὰ βραχοῦν ἢ ζάχαρές μου καὶ θὰ βρένουν στὸ ζῦγι, ὥστε νὰ βγάλω τὴν ζημία τῶν χαρτιῶν, ἔρχετ' ὁ καμαρότος καὶ βλέποντάς μας στὴν κάμαρα, Τσελεπίδες μᾶς λέει, ἐδῶ θὰ κοιμηθῆτ' ἀπόψε ; Γιατί ; τὸν ἐρωτοῦμ' ἐμεῖς, μήπως καὶ χάλας' ἡ μηχανὴ τοῦ Βαποριοῦ ; καλὲ τί μηχανίζετε ; μᾶς λέει, τὸ Βαπόρι εἶναι μὲ ὥρα τώρα ποῦ εἶν' ἀραγμένο ! φέρε μας λοιπὸν τοῦ λέμε φῶς, καὶ 4 πόντζια, μὲ τὴν ἰδέαν νὰ λογαριαστοῦμε τί χρεωστεῖ καθ' ἑνας, καὶ νὰ πάμε ἴσικ στὸ Καζίνο ν' ἀποτελειώσουμε τὸ παιγνίδι μας. Μᾶς φέρνει λοιπὸν ὁ καμαρότος φῶς καὶ τὰ πόντζια, καὶ μετροῦνε τὸ πιάτο κ' εὐρίσκουμε μέσα ἕξη μίζες ἐκτὸς τῶν ὄσων χρεωστούσαμε' ἀπ' ἔξω.

ΠΑΥΛ. Καὶ τῶν πόσων ἡ κούπες ;

ΓΡΗΓ. Τῶν 160.

ΠΑΥΛ. 400 λοιπὸν ἡ Μίζα !

ΓΡΗΓ. Σωστά ; ὅσο λοιπὸν νὰ πιοῦμε τὸ πόντσιμας, κι' ὅσο νὰ σιζοῦμε τὰ τσιγάρα μας, ἐσκοτίνισε τόσο, ποῦ ἀνεβήκαμ' ἀπάνω καὶ δὲν διακρίναμε τίποτα ! πιάνουμε λοιπὸν ἕνα καίκι, καὶ ἐρχόμεθα ἐδῶ γελῶντες δι' αὐτὸ ποῦ πάθαμε. Ἄλλά τὸ δικόμας καθὼς σὰς

είπα έτελείωσ με γέλοια, του Σιγίόρ Σταθάκη όμως όλίγον έλειψε να τελειώση με δάκρυα.

ΠΑΥΛ. Γιατί πάλ' αούτουού;

ΓΡΗΓ. Ο Περικλής με τον τσελεπή Γιαγκο τον εξάδελφό του άπεφάσισαν τό περασμένο Σάββατο να έλθουν εδώ, για να διασκεδάσουν δυό τρείς ημέρας· μέσ' τό βαπόρι λοιπόν τό στρώνουν κι αυτοί στην πρέφα με τον σινιόρ Σταθάκη, και επειδή όταν άρχιζε τό βαπόρι, ήτον τό πλάτο τους γεμάτο, τράβηξαν ίσια στο καζίνο, για να τελειώσουν τον τζόγο τους, αλλά σόλο ό ένας, μέσα ό άλλος, ξημερών' ή Κυριακή, βραδυάζει, ξημερώνει και ή Δευτέρα, ξημερώνει κ' ή Τρίτη, κ' ή εύγενεία τους, κλεισμένοι μεσ' στο καζίνο, εξακολουθοούν την πρέφα τους.

ΠΑΥΛ. Και καλά, δεν πείνασαν;

ΓΡΗΓ. Εκεί μέσα έτρωγαν! την Τρίτη λοιπόν τό πρωτό μπαίνουν στο βαπόρι ό Περικλής με τον εξάδελφό του και γυρνούνε την πόλι!

ΠΑΥΛ. Ωραία λοιπόν διασκεδάσαν στο νησί!

ΓΡΗΓ. Εγγλέντισαν ωραιότατα κλεισμένοι τρία μερόνυχτα στο καζίνο σάνα ήτανε φυλακισμένοι! Άς έλθουμε τώρα στην καυμένη την Ελέγκω του Σταθάκη· σαν είδ' αυτή ότι τό Σάββατο βράδυ ό άντρας της δεν ήλθε πού τον πρόσμενε, άρχισε να ύποπτεύεται· βλέπει ότι μήτε την Κυριακή δεν φάνηκε, μπαίνει τότε πλέον εις ύποψίαν να μην έπαθε τίποτε, διότι είχεν άκούσει πως ή ρόδαι; του βαποριού αναποδογύρισαν ένα καίκι κοντά στο γεφύρι και πνίγηκαν πεντέξη ψυχαίς· σαν έπέρασε κ' ή Δευτέρα και δεν φάνηκε, τότε πειά την πιάνει μιά λιγοθυμιά πού την βάσταζε μιά ώρα! κι' όσο να ξημερώσ' ή Τρίτη την πέρονουε δυό αίματα.

ΣΜΑΡ. Ού την καυμένη!!

ΓΡΗΓ. Τ' άκούει λοιπόν ό τσελεπή Γιωργάκης, πού τον είχε διη την ώρα πού έβγαιν' άπ' τό βαπόρι και πήγαινε στο καζίνο, και τρέχ' εύθύ; και του λέει, ή γυναϊκά σου κινδυνεύει εξ αίτίας σου, ύποπτευομένη να μη πνίγηκε, μόν τρέχα γλήγορα στο σπητί σου· Αν δεν τελειώσω, του λέει, τον τζόγο μου, πούπετα δεν πάω, μόν' άς πάη κανείς να τής πη πώς είμαι καλά. Τέλος πάντων αν δεν έφευγε για την Πόλι ό Περικλής με τον εξάδελφό του, άκόμη ό Σταθάκης θά κάθουνταν στα χαρτιά, και όταν έπληγε στο σπητί του, τό κύρεν άνου κάτου, και την γυναϊκάτου στο στρώμα σε κακήν κατάστασι· ή εύγενεία του όμως από την άγρυπνία δεν μπορούσε να σταθής στα πόδάρια του και πέφτει σ' ένα σοφά και κοιμούνταν ΙΟ ώρας σωσταίς!

ΣΜΑΡ. Γι' αυτό ή καυμένη ή Ελέγκω είν' άκόμη άβρόστη!

ΓΡΗΓ. Καλέ άκούσα πως άκόμα οί γιαιτροί δεν θέλουν να την άρ-τύσουν. Με την άδειάν σας; (Φεύγει).

ΣΜΑΡ. Καλέ δεν με λες στο Θεό σου, είχες γνώσι να δώσης 5,000 γρόσια στην εκκλησία; μόν' σ' έμένα χαλνά; τον κόσμο όταν θά κάμω κανένα φόρεμα καλό, ή κανένα καπελίνο τής μόδας!

ΠΑΥΛ. Και δέκα χιλιάδες θά εδινά, αν έλειπαν τά καπελίνα σου κ' ή μόδες σου! τ' άκούς κερά μου;

ΣΜΑΡ. Καθόλου δεν θέλω να τ' άκούσω, γιατί δεν θά περπατώ σα μπουλιτζα με τά ίδια πάντα τά φορέματα.

—ο—

ΣΚΗΝΗ ΙΔ.

ΦΕΤΑΗ και οί άνωτέρω.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Άκόμα τσατσά Φεταή; μεσημέρι είναι πειά! τί κάμνει ό Δανίλης;

ΦΕΤΑΗ Χαζήρι είναι. Δανίλης κένωσε φαγί!

ΣΜΑΡ. Ο Άλέκος ήλθε;

ΦΕΤ. Ηλθε, μέσα είναι.

ΠΑΥΛ. Κι' αν δεν έρθ' ή εύγενεία του, έμεις δεν τρώμε;

ΣΜΑΡ. Δέκα τρεπέζια δεν θά βάνουμε.

ΠΑΥΛ. Όταν ό ψωροπαρόνος σου δεν έρχεται στην ώρα του τρα-πειζιού, άς φάγη ύστερα ψωμί και τυρί.

ΣΜΑΡ. Όχι να μη φάγη ψωμί και κρομμύδι! (σηκώνεται) μόν' σήκω να πά' να διούμε και τής δικαίς σου μόδες.

ΠΑΥΛ. (Σηκώνεται.) Σπολάτη στην δική μου την μόδα, πού γεμίζει και την δική σου την κοιλιά, άνίσως όμως και μέναμε με μόνον τής δικαίς σου τής μόδες, τότε δά, κ' ή δική σου ή κοιλιά θά παιζε τον ταμπουρά κ' ή δική μου τό τέφι.

ΣΜΑΡ. Καλέ μιá καμπανίτζα πρέπει να πάρουμε, να την χτυπά ό μάγερας την ώρα του φαγιού, και να πηγαίνουμε στο τραπέζι, καθώς τόχουν και σ' άλλα σπήτια.

ΠΑΥΛ. Κι' άς χτυπά κλλητέρα τό καζάνι.

ΣΜΑΡ. Όχι να μη χτυπά τό τηγάνι.

ΠΑΥΛ. Και τό τηγάνι σα θέλεις· καλό είναι!

ΣΜΑΡ. Γιατί τάχα να μην πάρουμε και 'μεις μιá καμπανίτζα· κανένα παράξενο πράγμα δεν είναι, άφού τόχουν μάλιστα και σ' άλλα σπήτια.

ΠΑΥΛ. Ίσια ίσια, γιατί λες πως τόχουν και σ' άλλα σπήτια, έ-

μεις να βγάλουμε την μόδα να χτυπούμε το καζάνι· αν όμως και επιμένει, τότε αγοράζουμε ένα κουδούνι, και επειδή ο κανακάρης μας άλλη δουλειά δεν κάμει, τουλάχιστον την ώρα του φαγιού να το κρεμνά στο λαιμό του και να μας προσκαλή στο τραπέζι· μα δεν θέλεις το κουδούνι· τότε του πέρνω ένα νταβουλάκι ή ένα ζουρνά, που ακούονται καλλίτερα.

ΣΜΑΡ. Ό,τι σε 'πώ εγώ όλα στο περιγέλοιο τὰ πέρνεις!

ΠΑΥΛ. Και μήπως με λές ποτέ κανένα πράγμα σπουδαϊόν; αϊωνίως μόδες και καπελίνα και μεταξωτά φουστάνια έχεις στο στόμα σου· θέλεις τώρα και καμπάνα, γιὰ την ώρα του φαγιού, και άπορῶ πῶς δὲν έστοχάσθηκες ένα άλλο.

ΣΜΑΡ. Τί;

ΠΑΥΛ. Να συμφωνήσης καλλίτερα με τον κράχτη τῆς εκκλησίας, όστις την ώρα του φαγιού να έρχεται στην πόρτα μας και να φωνάζει, όρίσετε στο τραπέζι!

ΣΜΑΡ. Δεν 'μπορώ ν' ακούω παραμύθια στο θεό σου· μόν' πάμε να φάμε γιατί πέρασ' ή ώρα.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

Πράξις Δευτέρα.

◊◊◊

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΔΑΝΙΑΗΣ και ΦΕΤΑΗ.

ΔΑΝΙΑΗΣ. Τὸ χουσιμέτι σε λέω είναι πολὺ, και τὸ μηνιάτικο λίγο!

ΦΕΤΑΗ. Ἐγὼ θυμοῦμαι ένα μετχούρη μάγερα, Καμποῦρ Σωτήρη 'λέγαμε, πούχε τσελεπή Γιουσουφάκη Γετιπαρμάκη, και πλήρωνα ἐξήντα γρόσια χρόνο, ἅμα μάγερα ἄ!! παπᾶζ γιαχνησι ἔκαμε μιὰ φορά, και ζαβάλισσα θείτσα μου συχωρεμένη κοκκῶνα Κυριακήτσα, ἀγκαστρωμένη ἤτανε, κι' ἄζ καλντή να ρίξη παιδι ἀπὸ μυρωδιά! μόν' ἔτρεξε νενέ μου συχωρεμένη, κ' ἔπηρε κομμάτι κ' ἔδωκε θείτσα μου και γλύτωσε!

ΔΑΝ. Κ' ἔμένα ὁ πατέρας μου, τότε ποῦ λές τσατσά Φεταή, ἀγόραζ' ὄχτῶ παράδες τὴν μπότσα τὸ κρασί, και δέκα παράδες τὴν ἔκα τὸ ψωμί!

ΦΕΤ. Αὐτὸ ποῦ λέω ἐγὼ, τότε ψωμί εἶχε 4 παράδες, και 2 παράδες ὁκᾶ κρασί πασαλιμανιότικο, ποῦ ἔπινες ένα ποτήρι κ' ἔκανες τζακίρ κέφι! (1) Ἔτσι κρασί ἄφστο κι' ἄς πάη!

ΔΑΝ. Τὸ γλέπεις λοιπός; τώρα ἔμως ἔχουνε 50 γρόσια τὰ παπούτσια και ε' τὸ μὴν' ἀπάνου σάν δὲν τὰ μπαλώσης δὲ φοριοῦνται, κη ὄσα ἔδινε κανεὶς τότε πλυστικά γιὰ μί' ἀλλαξιὰ φορέματα, τὰ δίνει τώρα γιὰ ένα μαντήλι· ἡ λοιπός μου αὐγατίζουνε τὸ μηνιάτικο μου 200 γρόσια, μου δίνουνε και τὰ κεράσματά μου, και τὰ ζουραφιστικά μου, και τὰ πιπούτσιά μου, κατὰ πῶς τὰ πέρνει κι' ὁ Πανταζῆς, ἢ θὰ φύγω, κι' ἄς πᾶν να θροῦνε ἄλλονα Δανίλη ποῦ μόνο με 2 1/2 ἔκάδες κρέας τοὺς βγάζω τριῶν λογιῶν φαγι, και ε' οὔλα τᾶλλα τοὺς κάνω τόση οἰκονομία!

ΦΕΤ. Ἐμένα κοκκῶνα εἶπε, θὰ δώση ἔσένα και μηνιάτικο παρᾶπανου και μπαξιολά σου.

1) Εὐθυμία.

ΔΑΝ. Ἄμ' σὰν εἶν' ἔτσι, τὸ δικόμου τὸ καθιστὸ κολαί εἶναι, γιατί κ' ἐμένα μὲ πονάει αὐτὸ τὸ σπῆτι, π' ὄχω τώρα τέσσαρα χρόνια ἐδῶ μέσα, μόν' ἡ Φλουροῦ θὰ φύγη λέει, τσατσά Φεταή! καὶ σὰ φύγη αὐτὴ, μὴδ' ἐγὼ δὲν κάθουμαι πειθ', γιατί αὐτὴ μού βοηθάει πολλαῖς φοραῖς εἰς τὸ μαγερεῖδ'· προχτὲς ἀκόμα ποῦλαμε τὴν πολλὴ μουσαφριὰ, ἦρτε κάτου εἰς τὸ μαγερεῖδ', κι' ὅσο νὰ πῆς τὸ « Πάτερ ἡμῶν » μού πάστρεψε τὴ σκλάτα, τὴν ἔπλυνε, τὴν λαδοξύδωσε, πῆρε καὶ μιὰν ἀγκαλιὰ πιάτα, καὶ τὰ πῆγε εἰς τὸ τραπέζι, καὶ τέτοια δουλεύτρα νὰ τοὺς πῆς πουθενὰ δὲν θὰ τὴν εὐρουνε ἔτσι προκομμένη, καὶ ποῦ νὰ τοὺς πονᾷ κι' ὄλας!

ΦΕΤ. Ἀλήθεια; ! φρόνιμο κορίτσι εἶναι κι' ὄμορφο!

ΔΑΝ. Ἀκούς ὄμορφη; ! μωρὲ δὲν τὴν ἀλλάζω μὲ ὄχτῶ ζευγάρια κοκκῶνες! καὶ νὰ σοῦ πῶ τσατσά Φεταή ἕνα πρᾶμα; τέτοια μιὰ κοπέλα ναῦρικα, εἰς τὸ διάβολο πειὰ! ἔμπαινα κ' ἐγὼ εἰς τὸν μπελά τῆς 'πανδρεϊᾶς, κὴ ἄς μὴν ἔχη καὶ προῖκα!

ΦΕΤ. Ἄμ' γιὰ σένα ζάβαλη Δανίλη, μικρὴ εἶναι!

ΔΑΝ. Ποιὰ εἶναι μικρὴ; μιὰ παλάμη εἶναι ἀψηλότερῃ μου!

ΦΕΤ. Ἀψηλότερη ζέρ! γιατί ἐσὺ εἶσαι κομμάτι κησὰ μπουτλοῦς, 1) βελάκιμ τὰ χρόνια σου ...

ΔΑΝ. Τί τὰ σκαλιζεις τὰ χρόνια, τώρα δὲν θὰ παντρευτῇ ἐκείνη τὰ χρόνια μου, μόν' γιὰ ἀνασκουμπώσου τσατσά Φεταή, κι' ὁ κόπος σου θὰ βγῆ μὲ τὸ παραπάνου' ἐγὼ σοῦ εἶπα, καὶ προῖκα 'σὰν δὲν ἔχη δὲν μὲ κόφτει! ἄς εἶν' καλὰ ἡ τέχνη μου, κι' ὄχι μιὰ ἀλλὰ καὶ δυὸ γυναῖκες μ'πορῶ νὰ θρέψω.

ΦΕΤ. Δανίλη! κορίτσι εἶναι κομμάτι παράξενα! βλέπει ἐκείνη μαλιὰ σου μουστάκια σου παμποῦκ κι πῆ, 2) καὶ γέρος εἶναι λέει.

ΔΑΝ. Γέρος! ἄμ' μὲ γλέπεις δὰ, πῶς κετῶ 'σὰ κρομμυδότησεφλο τὴν πινακωτῇ μὲ τὰ ψωμιὰ εἰς τὸ νῶμο μου! νᾶμαι νᾶμαι 35 τὸ πῶ 45 χρονῶ.

ΦΕΤ. Καὶ σὺ ζάβαλη φαίνεσαι ἀπάνου ἀπ' τὰ πενᾶντα, μπέλκιμ 3) ἔζηντα.

ΔΑΝ. Μὴ γλέπης λέω τί φαίνομαι, μόν' διὲ τί εἶμαι, φέρ' ἐδῶ τὸ χέρι σου. (Προτείνει τὴν χεῖρά του.)

ΦΕΤ. (Ὅπισθοδρομοῦσα ἐν βῆμα.) Μπᾶ! τί τὸ θέλεις τὸ χέρι μου;

ΔΑΝ. (Τὴν πλησιάζει ἐν βῆμα.) Φέρτο 'δῶ νὰ διῆς μιὰ βολὰ τὸ γέρο!

ΦΕΤ. (Ὅπισθοδρομοῦσα ἄλλο ἐν βῆμα.) Ἄντρα δικόμου χέρι δὲν πιάνει, τ' ἀκούς; φύγ' ἀπ' ἐδῶ. (Μὲ θυμόν.)

1) Κοττός. 2) Δευκὰ σὰν τὸ βαμβάκι. 3) Ἴσως.

ΔΑΝ. (Ὦς ἀνωτέρω.) Μπρὲ φέρτο 'δῶ τὸ χέρι σου νὰ 'δῆς. (Ἀρπάζει τὴν χεῖρά της, τὴν σφιγγει καὶ τὴν ἀφίρει.)

ΦΕΤ. Οὐ! καυμένη καὶ σὺ! τσάκκισες χέρι μου, τί δυνατὸ ἄνθρωπο εἶσαι ἐσὺ, μέγκενε χέρι σου εἶναι!

ΔΑΝ. (Μὲ ἔπαρσιν.) Τὸ γλέπεις λοιπός;

ΦΕΤ. Καὶ 'μίλησες σὺ καθόλου μὲ κορήτσι;

ΔΑΝ. Μίλησα, καὶ τᾶχω 'πὲς μισοψημένα, μόν' κατὰ πῶς σοῦπα, ἀνασκουμπώσου καὶ ἡ ἀφεντεῖά σου νὰ τ' ἀποτελέψης, κι' ὁ κόπος σου θὰ βγῆ μὲ τὸ παραπάνου.

ΦΕΤ. Κομμάτι καρὰ μπογιὰ βάψης ἐσὺ μουστάκια σου, κεφάλι σου, εἰκοσι χρονῶ ντελὴ κανλῆς 1) θὰ κοπῆς, φέρεμ' ἐσὺ ἕνα γρόσι κηκιδία, καὶ 30 παράδες βραστὶκ τασι, καὶ νὰ κάμω ἐγὼ ἐσένα ζῆνι!

ΔΑΝ. Νὰ εἰς τὰ φέρω τσατσά Φεταή, κι' ὁ κόπος σου μὴ σὲ μέλει! ἄφσε καὶ νὰ διῆς κ' ἐμένα τί ἄνθρωπος εἶμαι.

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΚΑΤΗΓΚΩ καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΚΑΤΗΓΚΩ. Πήγαινε καυμένη Δανίλη, νὰ μὲ πάρης τρεῖς πῆγες κορδέλλα 'σὰν κι' αὐτὴν, (τῷ δίδει δείγμα), καὶ τρεῖς 'σὰν αὐτὴν. (Ὅμοιος.)

ΔΑΝΙΑΗΣ. Καὶ ποῦ τὰ πουλοῦν' αὐτά;

ΚΑΤ. Ὅπου κι' ἄν πᾶς βρίσκεις.

ΔΑΝ. Μὰ μὴ μου λὲς ὅπου κι' ἄν πάω, γιατί μ'πορῶ νὰ πάω καὶ εἰς τὸ χασάπη, κ' ἡ κορδέλλαις 'ποῦ πουλάει αὐτὸς, ἐσεῖς δὲν τῆς πορεῖτε.

ΚΑΤ. Καὶ δὲν σὲ εἶπα δὰ καυμένη καὶ σὺ μ'πουνταλᾶ νὰ πᾶς εἰς τὸ κασάπι!

ΔΑΝ. Ἄμ' κ' εἰς τοῦ μπακάλη νὰ πάω νὰ τοῦ γυρέψω κορδέλλαις αὐτὸς θὰ μού δώσῃ σαρδέλλαις.

ΚΑΤ. (Ἀρπάζει ἀπὸ τὰς χεῖράς του μὲ θυμόν τὰ δείγματα.) Φέρτα 'δῶ καὶ χωρατάδες μαζῆ μου δὲν χρειάζονται, τ' ἀκούς; Κ' ἴσια κ' ἴσια δὲν θὰ γενοῦμε, μόν' κόπιους εἰς τὸ μαγερεῖδ' σου.

ΔΑΝ. Σπολλάτη! γλύτωσ' ἀπ' ἕνα κόπο! (Φεύγει.)

1) Ντανιάς.

ΚΑΤ. (Με ἀγαπάτησιν.) Σάν τὰ μούτρα του με θάρρψε ὁ μα-
σκαράς, ἐγὼ νὰ τοῦ λέω κορδέλλαις, κί' αὐτὸς νὰ λέγη σαρδέλλαις.
ΦΕΤ. Ἐμένα θείτσα μου συχωρεμένη κοκκῶνα Κυριακήτσα πολὺ
ἀγαποῦσε σαρδέλλαις, ἔτρωγε κ' ἄγλειφε δάχτυλά της ζαβάλισσα!

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (Κρατοῦσα ἐν φουστάνι μεταξωτὸν) καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Τί ἔχεις κ' εἶσαι ἔτσι;
ΚΑΤΗΓΚΩ. Τίν ἄχω; ὁ τσελεπή Δανίλης μας μ' ἔβγαλε τώρα κ' ἡ
εὐγενεία του κινούριζα μόδα, νὰ τὸν στέλνω σὲ δουλειά, καὶ νὰ με
λέγ' ἄλλ' ἀντ' ἄλλα, κακοχρόνο νάχη ἀλήθεια ὁ μασκαράς!

ΣΜΑΡ. Μὲ τοῖς δούλους μὴν τὰ πολυβάζετε, γιὰτὶ φεύγουν κί'
αὐτοὶ καὶ μᾶς ἀφίνουν μὲς τῆ μέση' αἰτία θέλουνε.

ΚΑΤ. Μὰ δὲν εἶταστ' ἐδῶ, ν' ἀκούετε καὶ μοναχὴ σὰς πῶς μ'
ἐπεριγελοῦσε. Ἐγὼ τὸν λέγω νὰ με πάρη τρεῖς πῆχες κορδέλλαις,
κ' ἐκεῖνος μ' ἔλεγε σαρδέλλαις.

ΣΜΑΡ. Κ' ἔμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν τὸ καλάκουσε, καὶ θάρρψε
πῶς τὸν εἶπες νὰ πάρη σαρδέλλαις! (Κτυπᾷ τὰς χεῖράς της διὰ τὰ
ἔλθη ἡ ὑπρέτρια.) Πρέπει λοιπὸν νὰ κάμουμε κ' ἐμεῖς κάμμιὰ
φορὰ κομμάτι ἐξῶ νοῦ, γιὰτὶ οἱ δούλοι τώρα εἶναι παρακαλετοὶ!

—ο—

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΦΛΟΥΡΟΥ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΦΛΟΥΡΟΥ. Τί ἐρίζετε κοκκῶνα;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἡ κάμαρα τοῦ κρεββατιοῦ μου καυμένη Φλουροῦ,
εἶν' ἀκόμ' ἄνου κάτου, πήγαινε λοιπὸν νὰ τὴν συγυρίης, ἄνοιξε καὶ
τὰ παράθυρα κομμάτι.

ΦΛΟΥ. Ὅρισμός σας.

ΣΜΑΡ. Νὰ καὶ σὺ αὐτὸ τὸ φουστάνι, σὲ τὸ χαρίζω, κατακαί-
νουργιο εἶναι· δυὼ ἢ τρεῖς φοραὶς τὸ φόρεσα, καὶ σάν ἄλλας ἡ μόδα
δὲν τὸ ζανάβαλα.

ΦΛΟΥ. (Τὸ λαμβάνει, καὶ φιλεῖ τὸ χέρι της.) Εὐχριστῶ κοκ-
κῶνά μου, νὰ ζήσης, νὰ χαρῆς καὶ τὴν κοκκωνίτσα.

ΣΜΑΡ. Μεσοφούττανα κολλαρισμένα μ' ἔχεις;

ΦΛΟΥ. Ἐχτὲ; σὰς ἐσιδέρωσα ἔξη.

ΣΜΑΡ. Ἐτοίμασέ τα λοιπὸν, βγάλε καὶ τὸ τρίχινο τὸ μεσοφού-
στανό μου, καὶ τὸν ἄλλο μου τὸν κορσὲ γιὰτὶ τώρα θ' ἄλλὰξω.

ΦΛΟΥ. Ὅρισμός σας. (Ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ.)

ΚΑΤ. Στάσου Φλουροῦ, πήγαινε καὶ ε' τὴν ἐδική μου κάμαρα,
κ' ἐπάνω ε' τὸ κρεβάτι μου ἔχω τὸ μπαρέ μου τὸ φουστάνι τὸ
πεμπέ, καὶ δυὼ τραχηλιαῖς μου, πάρτα, σὰ χαρίζω κ' ἐγὼ αὐτά.

ΦΛ. Εὐχαριστῶ κοκκωνίτσα μου, καὶ ε' τῆς χαρᾶς σας. (Φεύγει.)

ΚΑΤ. Τί καλὰ ποῦ 'ξέρ' ἡ καυμένη κ' εὐχριστᾷ.

ΣΜΑΡ. Ἀμ οἱ δούλοι θέλουν καὶ κομμάτι καλόπιγμα, γιὰτὶ
ἀρῶ μερικαῖς κοκκῶνες ἔχουν τὴν κακοθήεια νὰ ξελαγιαζοῦν τῆς
ξέναις δουλεύτραις, χρειάζετ' ἀπὸ μέρους μας καλόπιγμα γιὰ νὰ
μὴ φύγουν, καὶ βγαίν' ἡ ψυχὴ μας ὅστερα ὅσο νὰ βροῦμ' ἄλλαις,
καὶ δὲν ξέρεις κί' ὄλας ἂν θᾶναι κ' ἐκεῖναις κλεῦτραις σάν τὴν Ἀρ-
γυρῆ ποῦ εἶχαμε.

ΚΑΤ. Ἡ καυμένη ἡ Φλουροῦ ὅμως καὶ προκομμένη εἶναι καὶ πιςή.

ΦΕΤ. Γι' αὐτὸ δὲ καὶ Δανίλης πονεῖ δόντι του!

ΣΜΑΡ. Κί' αὐτὸς εἶναι παπποῦς της!

ΦΕΤ. Καλὲ τί παπποῦς; ποῦ ἔσφιξε χέρι μου σάν μέγκενε! νὰ
κάμω ἐγὼ μὲ καρὰ μπογιὰ σάν εἴκοσι χρονῶ ντελὴ κανλὴ!

ΚΑΤ. Νὰ στείλομε νενέκα τὸν Δανίλη νὰ διῆ ἂν ἦλθ' ἡ κοκκῶνα
Τερεζίνα; ἔχει τόσην ὥρα τὸ βαπόρι ποῦ ἄραξε.

ΣΜΑΡ. Τί νὰ τὸν στείλομε τοῦ κάκου; ἂν ἦλθε, τώρα τώρα δέ-
ξου τὴν.

ΚΑΤ. (Βλέπουσα πρὸς τὸ παράθυρον.) Βλέπω μιὰ κ' ἔρχεται
ἴσια ἐδῶ, μὲ μιὰ δουλεύτρα φορτωμένη καταπόδι της, ποιά νᾶν'
αὐτή; καλὲ θαρρῶ νενέκα... νάτηνα! νάτηνα! αὐτὴ εἶναι καὶ φέρ-
νει καὶ τὰ πράματά μας. (Φεύγει ταχῶς τραγῶδουσα καὶ χο-
ρεύουσα.)

ΣΜΑΡ. Νιάτα, καὶ πάλι νιάτα!

ΦΕΤ. Καλὲ τί νιάτα; ἐμένα θείτσα μου συχωρεμένη σεξεν γι-
σηντά ἴτι, 1) μὰ ἀτσάν ἔβανε καρναπίτ ταισεῖ 2) ε' τ' αὐτὴ της,
δώδεκα χρονῶ κορήτσι κόβγουνταν! ζαβάλισσα! δόντι δὲν εἶχε,
καὶ στόμα της δὲν σῶπαινε ἀπὸ μανέδες καὶ κοτζάκια! Κεατχανά
πήγαμε μιὰ βολὰ καὶ σάν ἔβανε χέρι της μάγουλό της, κί' ἄρχισ'
ἐκεῖνα κοτζάκια, οὔλοι ἀνοίξαμε στόμα μας κί' ἀκούγαμε! Μπιούλ-
μπιούλ κιμπή 3) ἦτανε φωνὴ της! ζαβάλισσα! πόσο μ' ἀγαποῦσε!

1) Ἐξηκοντούτις. 2) Ἀνοκράμη. 3) Ὡς ἀπδῶν.

ἀκόμα ἔχω βόκκα της, καὶ ταμπακέρα πῶχω μὲ τρεμεντίνα συχωρεμένης ἦτανε.

ΣΜΑΡ. Τώρα ὁμως τσατσά Φεταή, καθὼς ἄλλαξαν ὄλα, ἄλλαξαν καὶ τὰ τραγούδια, δὲν εἶναι ὅταν καὶ τότε μανέδες; καὶ κοτζάκι.

ΦΕΤ. Ἄλλαξαν ζέρ! καὶ προχτὲς ἄζ καλεῖ τὰ σακατευτῶ μὲ φράγκικα τραγούδια.

ΣΜΑΡ. Γιατί;

ΦΕΤ. Νά! ἦρτανε μέσα Κανελόπη κι Ἄντρανάχη!

ΣΜΑΡ. Καλὲ ποιά εἶν' αὐτὴ ἡ Ἄντρανάχη;

ΦΕΤ. Νά καλέ! κορήτσια Χατζῆ Νκούμη.

ΣΜΑΡ. Ἡ Καλλιόπη κ' ἡ Ἄνδρομάχη;

ΦΕΤ. Ναι! Ἄντρανάχη καὶ Κανελόπη! κι ὀνόματά τους τώρα ἀλλαφράγκα λένε, μήτ' ἄϊο ἔχουνε, μήτε γιρῶτὴ κάνουνε!! ἦτανε λέω μέσα μὲ κοκκωνίτσα μας καὶ τραγουδοῦσανε μανέδες ἀλλαφράγκα, κ' ἐγὼ ἤμουνα κάτου, κ' ἄκουσα φωναῖς ἀπάνου, α ου, α ου, καὶ θάρρῆψα γιανγκήνι 1) ἔπιασε, καὶ τρέχω νὰ διῶ, καὶ πατῶ ε' τὸ μερτιῶέμπασι 2) φουστάνι μου, καὶ πέφτω καὶ πῶω τεκκέρ μεκέρ 3) κάτου, κ' ἀκόμα πονεῖ γόφος μου.

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΚΑΤΗΓΚΩ. (Βαστάζουσα τὸ νέον φουστάνι της) ΤΕΡΕΖΙΝΑ. (Καὶ ἡ ὑπερέτρια αὐτῆς κρατοῦσα χαρτί, κουτί, καὶ ἄλλα τινὰ τὰ ὁποῖα ἀφίρει καὶ φεύγει.)

καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΚΑΤΗΓΚΩ. Ἀκοῦ; νενέκα τί λέγ' ἡ κοκκῶνα Τερεζίνα; Εἰς τὸ Σταυροδρόμι, λέγει, ὄλαις τώρα ἔκοψαν ἀπ' αὐτὴν τὴ μύδα. (Θέτει τὸ φουστάνι της μετὰ προσοχῆς ἐπὶ τινος σακμίου.)

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Καλῶς τὰ δυὸ σου μάτι, καλῶς τιν, καὶ μὲ τὸ πρῶτο βαπόρι ἦλθε κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΤΕΡΕΖΙΝΑ. Καλῶς σὰς ἦνρα ψυχὴ μου. (Κάθεται.) Μὲ τὸ πρῶτο ἦρθα, καὶ τὸ μετάνιωσα, γιατί ἤμαστε πλακωμένοι ὁ ἓνας ἀπάνου ε' τὸν ἄλλο ὅταν τῆς σαρδέλλαις.

ΣΜΑΡ. Καλὲ διέτηνα λούσο καὶ κακό! ὄλο γιὰ νὰ ζουλεύουμ' ἐμεῖς τὰ κάνει.

ΤΕΡ. (Μειδιῶσα.) Ἄμμ καψομοδίστρα εἶμαι, καὶ μὲ θέλεις χωρὶς

1) Πυρκαϊά. 2) Κλιμακωκίφαλον. 3) Κατρακυληδόν.

λούσο; ὅταν τοὺς κουντουράδες ποὺ πάντ'α τους φοροῦνε τρύπιε παπούτσι;

ΣΜΑΡ. Καλὲ καλὰ κάνεις κοκκῶνα Τερεζίνα μου. Ὅσο ζῆ κάνεις νὰ χαρῆ αὐτὸν τὸν ψεύτικο κόσμο· γιὰ διὲ φουντωμὸ πῶχει καὶ τὴ μαλακῶρι της!

ΤΕΡ. Γι' αὐτὸν δὰ τὸν φουντωμὸ του κατ'αχολόσκασα μὲς' τὸ βαπόρι.

ΣΜΑΡ. Καὶ γιατί;

ΤΕΡ. Γιατὶ ψυχὴ μου πλήρωσα τριδίπλο νυῦλο.

ΣΜΑΡ. Πῶς τριδίπλο;

ΤΕΡ. Ἄμμ' ὅσαις τώρα φοροῦνε μαλακῶφ, ταῖς πέρουν ε' τὰ βαπόρικα τριδίπλο ναῦλο, γιατί λέει, πίνουμε τόπο γιὰ τρεῖς νομάτους· καὶ τὰ πλήρωσα κ' ἐγὼ ὅταν καλὴ νοικοκυρά.

ΣΜΑΡ. Νὰ σὲ πῶ τὸ κρίμα μου, τετραδίπλο πλερόνω, φθάνει μόνον ἐκεῖ ποὺ θὰ κάθουμαι νὰ μὴ μὲ τσαλακόνουν τὸ φουστάνι μου. Κατήγω! πὲς νὰ φέρουν γλυκὴ καὶ καφρὲ τῆς κοκκῶνα Τερεζίνας, γιατί εἶναι ζαλισμέν' ἀπ' τὴ θάλασσα.

ΚΑΤ. Τοῦτ' σουτ' μαμμά! (Πηγαίνει ὡς τὴν θύραν χορεύουσα, φωνάζει τὰ φέρουν γλυκὴ καὶ καφρὲ, καὶ ἐπιστρέφει ὁμοίως.)

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Τερεζίνα.) Νὰ σὲ κάμουνε μιὰ λεμονάδα κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΤΕΡ. Ὁχι ψυχὴ μου! δὲν εἶμαι πολὺ ζαλισμένη!

ΦΕΤ. Ἐμένα θείτσα μου συχωρεμένη κοκκῶνα Λιθαρένια, ὅταν ἦτανε ζαλισμένη, ἔπιν' ἓνα ποτῆρι ῤακί, καὶ περοῦσε.

ΚΑΤ. Ἐφέρετε καὶ μουσικὴ κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΤΕΡ. Τὴν ἔφεραν κόρη μου ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἔφεραν, δυὸ μάλιστα μούζικαις ἦτανε, ἡ μιὰ ὀσώπαινε, κ' ἡ ἄλλη ἄρχιζε, καὶ μ' αὐτὸ κομμάτι ἐξεχνοῦσαμε πὲς τὴ στενοχωριὰ ποῦχαμε.

ΦΕΤ. Ἐπαιζαν καὶ μανέδες κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΚΑΤ. Καλὲ τί μανεδίζεις τσατσά Φεταή; Μουσικὴ καὶ μανέδες; πειλὰ, σὰ γλυκὴ μὲ σπανακόρριζες!

ΦΕΤ. Καὶ ζέρ! φράγκικο ζουρνὰ μούζικα, ποὺ μ'μποροῦνε νὰ παίξουνε ἔτσι χαβάδες; θυμῶμαι μιὰ βολὰ Βλάχα πῆγαμε ε' τὴ Χαρὰ τζελεπῆ Μητάκου Φερμελετζῆ! κ' εἶχανε παιγνίδια βιολί, σαμτοῦρι, τέφι, καὶ ταμποῦρι, κ' ἔπαιζαν ἐκεῖνα πεστρέφια, κ' ἐκεῖνους μανέδες ποὺ ἄσστιζες ν' ἀκοῦς· καὶ μετερχανέ 1) ἄκουσα μιὰ βολὰ, κ' ἀκόμ' αὐτῆ μου βοῖζουσε! κουζάκι μου 2) τί ὁμορφ' ποὺ ἔπαιζε καὶ μετερχανές!

ΣΜΑΡ. Οὐ τσατσά Φεταή μὲ τὸν Μετερχανέ σου, δὲ μ'πορῶ νὰ

1) Μουσικὴ τῶν Πηπάδων πρίν. 2) Ἀρνάκι μου ψυχῆτσα μου.

σ' ακούω ! μετερχανές με νταβούλια και ζουρνάδες δὲν ξέρω τί ὁμορφιά εἶχε !

ΦΕΤ. Ὅχι φράγκικο τώρα ζουρνάδες εἶναι ὁμορφοί ! και φράγκικα μανέδες α ου, α ου.

ΚΑΤ. (Πρὸς τὴν Τερεζίνα.) Τί ὠραία 'ποὺν' ἡ τραχηλιά σου, και τὰ μανικέτιχ σου ! και τὸ καπελίνο σου ἐξαιρετον εἶναι !

ΤΕΡ. (Χαμογελῶσα.) Ἄμ' με τὰ καθημερινά μου θὰ ἐρχοῦμουνα σ' τὴν Πριγκίπο ;

ΣΜΑΡ. Και τί ζαρίφικα 'ποῦναι τὸ βραχιόλιχ σου ; ὡς φαίνεται θὰ εἶναι προσίκα σου ! γιατί βλέπω κ' εἶναι παλαῖα μόδα !

ΤΕΡ. Ὅχι ψυχὴ μου τώρα τὰ 'πῆρα.

ΣΜΑΡ. Και πόσα, νὰ ζοῦν τὰ μάτιχ σου, τὰ 'πῆρες ; αὐτὰ εἶναι κάμποσο βαρειά !

ΤΕΡ. Αὐτὰ ψυχὴ μου τὰ 'πῆρα γιὰ 1400 γρόσια 'πὲς, εἶχα φιαῖσει ἕνα φουστάνι μεταξωτὸ τῆς κοκκῶνα Κυριακήτσας τοῦ Χατζῆ Μήτρου, και 'σάν δὲν εἶχε γρόσια νὰ με πλερώση, 'πῆρ' αὐτὰ τὰ βραχιόλιχ τῆς 'ποῦ τὰ εἶχε παρμένα προίκα.

ΣΜΑΡ. Κι' αὐτὰ θὰ ἔχουν περισσότερο ἀπὸ 2,400 γρόσια.

ΤΕΡ. Τᾶδειξα τοῦ Καραμπεταγαῦ τοῦ τζεβερετζῆ, και μ' εἶπε πῶς κάνουν και 3,000.

ΣΜΑΡ. Και πῶς πᾶν ἡ μόδαίχ σου τώρα ;

ΤΕΡ. Κ' ἐρωτᾶς ψυχὴ μου ; κεφάλι δὲν σηκόνουμ' ἀπ' τὸ ψαλίδι, και τὸ βελόνι. Ἐξῆ ἔχω ποῦ με βράπτουνε, και πάλι δὲν τὰ προφτένω ! χτές περὶ ἐβιάστηκα νὰ στείλω 'πίσου ἄκοπο τὸ μεταξωτὸ φουστάνι τῆς καντηλανάφταινας, και τῆς 'μήνυσα ναῦρη ἄλληνα νὰ τῆς τὸ κόψη, γιατί ἐγὼ δὲν ἀδειάζω και τῆς κακοφάνηκε !

ΣΜΑΡ. Καλὲ ὡς κ' ἡ καντηλανάφταινα μεταξωτὸ φουστάνι ; ! !

ΤΕΡ. Μεταξωτὸ ψυχὴ μου κι' ἀπ' τὰ καλὰ, τ' ὀλιγώτερο θὰ ἔχει 1,500 γρόσια, και 'λίγο εἰλειψε νὰ χωρίση τῆς περασμέναις και τὸν ἄντρα τῆς !

ΣΜΑΡ. Γιατί ;

ΤΕΡ. Γιατί πῆρε ἕνα κρέπι 1,200 γρόσια, κ' ἐκεῖνος ὁ πτωχὸς δὲν εἶχε νὰ τὸ πλερώση, κ' ἤρθανε σ' τὸ νῦν και αἶει νὰ τὸν χωρίση, μόν' σπολλάτη 'ποῦ βρέθηκε ὁ ἅγιος Ἀρχιμανδρίτης, και τοῦ τὰ δάνεισε με δῖχως διάφορο κ' ἔτσι ἡσύχασαν. Ὁ Χατζῆ Σάββας ὅμως ὁ μπακάλης τὴν 'χώρισε τὴ 'δική του ἀπ' τὴν περασμένη Κυριακή !

ΣΜΑΡ. Ἀπὸ τί αἰτία ;

ΤΕΡ. Ἡ αἰτία, ψυχὴ μου, ἦτανε ἀπ' ἕνα καπελίνο.

ΣΜΑΡ. Καλὲ τί με λές ; ! ! !

ΤΕΡ. Αὐτὸ 'ποῦ σὲ λέω ψυχὴ μου ! αὐτὴ ἀγόρατ' ἕνα ὠραῖο κα-

πελίνο τῆς μόδας, 1150 γρόσια, και ἐπειδὴ τῆς ὁ Χατζῆς τῆς δὲνεἶχε νὰ τὸ πλερώση, ἡ δὲν ἤθελεν, αὐτὸ περὶ δὲν τὸ καλοξέρω, πίνειν κι' αὐτὴ ἡ καλή σου και πουλεῖ μιὰν ὀλοκαίνουρη ἀλλαξιά τοῦ Χατζῆ, πουλεῖ τὸ καζάνι τῆς πλύσης τῆς, τρεῖς τεντ'ερέδες, ἕνα μεγάλο σινί, ἕνα γουδι προῦντζινο, και δὲν ξέρω τί ἄλλο, και πλερόνει τὸ καπελίνο τῆς.

ΣΜΑΡ. Καλὲ διέτε τί γίνεται σ' τὸν κόσμο ! ἀλλ' ἄς κουρεύεται, τί μᾶς μέλει ἐμᾶς γιὰ τὴν Χατζῆν, και γιὰ τὸν Χατζῆ, μόν' ἄνοιξε τὰ κουτιά σου και τοὺς μπόγους σου νὰ διοῦμε τί κινούριαίχ μὸδαίχ ἔχεις μέσα.

ΚΑΤ. Μ' ἔφερε λέει, νενέκα, και τὴν τραχηλιά μου με τὰ μανικέτιχ μου, μᾶς ἔφερε λέει, και ὠραῖα λινὰ μαντήλια τῆς νέας μόδας.

ΤΕΡ. (Ανοιγούσα τὰ κουτιά κτ.λ.) Χίλια δυὸ καλὰ σᾶς ἔφερα. (Φέρουν τὸ γλυκὸν και τὸν καφέ.)

ΣΜΑΡ. Κι' αὐτὸν τὸν ἄκοπο μουαρὲ ποιά σ' τὸν παράγγειλε ;

ΤΕΡ. Αὐτὸν ψυχὴ μου με τὸν ἔστειλε τὴν περασμένη Τρίτη ἡ Λοζήτσα νὰ τῆς τὸν κόψω ντεκολτέ, ἀλλὰ καθὼς σᾶς εἶπα, δὲν προφθάνω ἀπ' τῆς πολλαίχ παραγγελιαίχ ψωμί νὰ φάγω, και τῆς τὸν ἔφερα κι' αὐτῆνῆς 'πίσου κι' ἄς τὸν δώση ἄλλου νὰ τῆς τὸν βᾶψουν.

ΣΜΑΡ. Και ποιανῆς Λοζήτσας εἶναι ;

ΤΕΡ. Τοῦ νταῖ Κοσμᾶ.

ΣΜΑΡ. Τοῦ καζινιέρη !

ΤΕΡ. Ὅχι ψυχὴ μου ! ἐκεῖνῆς περὶ 'σάν ἦρθε κι' ὁ ἄντρας τῆς μονχὸς του και μ' ἐφορώθηκε, κουτζᾶ στραβᾶ, 'πὲς πῶς τῆς τὸν 'πρόφθασα ἀπὸ τὴν περασμένη Πέμπτη, και δὲν εἶχε κ' ἡ ζαθάλισσα νὰ με πληρώση τὸ βραφτικᾶ, και μ' ἔδωσε 12 χουλιαρᾶκια τοῦ γλυκοῦ με δυὸ πιτάκια ἀσημένιχ, κ' ἕνα κανί 1) ἀσημένιο κι' αὐτὸ.

ΣΜΑΡ. Μπά ! κ' ἔδωσε τ' ἀσημικά τῆς γιὰ τὰ φειλαστικά ;

ΤΕΡ. Τᾶδωσε βειβαιχ, γιατί τὸ ἤθελε τῆς μόδας ! κ' ἡ κοκκῶνα Θωμαῖτσα ἀγόρασ' ἀπ' ἐμένα ἕνα ὠραῖο φουστανλίκο γιὰ 1300 γρόσια, και 700 τὰ ἐξοδά του, 'ποῦ τῆς τᾶρτειασα τῆς μόδας και μ' ἔδωσε ἕνα ταβλά ἀσημένιο 765 δράμια με 10 κουταλάκιχ τοῦ γλυκοῦ, και με 4 πιτάκια ἀσημένιχ ἀπὸ 45 δράμια τὸ καθ' ἕνα. Ὁλαίχ τώρα ψυχὴ μου θέλουν νὰ φορέσουν τῆς μόδας ! ἀλλ' αὐτὸς ὁ μουαρὲς εἶναι καθὼς σᾶς εἶπα τῆς Λοζήτσας τοῦ μπερπερη.

ΚΑΤ. Καλὲ ξέρετε νενέκα ποιανῆς λέει ; τῆς Λοζήτσας 'ποῦ φοροῦσε προχτές σ' τὸ Μαντζάρι 2) τὸ ἄσπρο καπελίνο με τὸ γρίζο τὸ

1) Δοκίον ἀργυροῦν ἔθα βέζουν ὀλίγην φωτιάν και ῥίπτουν και ἀσωματικά, δι' ὧν καπνίζουν τοὺς μουσαφιρούς, εἰς ἐπιτήμους ἡμέρας. 2) Θέσις ἐπὶ τῆς Πριγκίπου, ὅπου περιδιαβάζουν.

φτερό, και την κατηφεδένικ μαντήλα με τής τρεις ούραϊς κλουπούρ.

ΣΜΑΡ. Καλὲ τῆς μπαπερικινς λέτε;

ΤΕΡ. Ναι ψυχὴ μου, ἐκείνης εἶναι!

ΣΜΑΡ. Ἀηδιάζω ποῖά νὰ βλέπω κι' αὐταὶς με τὰ μεταξωτὰ τῆς μόδας! (πρὸς τὴν Κατήγκω) και φέρσε το δὰ τὸ φουστάνι σου νὰ δῶμε πῶς σὲ πάει.

ΚΑΤ. Ὡραῖο νενέκα μου, ὦραῖο! (τὸ πέρνει ἀπὸ τὸ σαμῆρι) πᾶμε μέσα κοκκῶνα Τερεζίνα, πῶναι κι' ὁ μεγάλος ὁ καθρέφτης. (Ἐξέρχεται.)

ΤΕΡ. (Σηκώρεται.) Πᾶμε, κόρη μου! (Ἐξέρχεται.)

ΦΕΤ. (Ἦλιαφῶσα τὰ ὅσα ἔφερεν ἡ Τερεζίνα.) Τί ψεύτικα πράματα εἶν' αὐτά! και τί στραβοκομμένα, οὔλο κουρέλια, κουρέλια, κι' ἔχουν ἓνα κόσμο γρόσια!

ΣΜΑΡ. Τώρα ταστσὰ Φεταῆ, αὐτὰ εἶναι μόδα, κι' ὅταν ἓνα πρᾶμα εἶναι μόδα, γρόσια δὲν λογαριάζονται.

ΦΕΤ. Χαρὰ ἦτανε 'θυμοῦμαι Ἐντρενὲ Καπου, και 'πάντρευσε υἱό του Τσελεπῆ Μη'άλο με κορίτσι Χατζῆ Νκούμη ἀπὸ Κοῦμ Καπί, και 'πήγαμε με ἀραμπᾶ, και 'θυμοῦμαι φοροῦσε μοναχὰ νύφη ἔντερι και σαλβάρι τζαμφέσι σουτ μαθι, 1) βελάκιμ τώρα οὔλαις μεταξωτὰ βάνουνε! στήθικ, 2) βράχι τσιτσιμπλάκ, 3) σεργιάνι 'πάνε ἀγκυλισμέναις με ἄντρου; γελούνε μέσ' τὰ σοκάκια, πᾶνε κφενέδες, κάθονται κάρμα καρισίκ 3) με ἄντρου; ἀκόμα ἔχω σημάδι βράχι μου, πού με εἶδε συχωρεμένο ἄντρα μου ε' τὸ παραθύρι, κ' ἔσπασε τσιμπούκι του ἀπάνω μου! πόσο μ' ἀγαποῦσ' ὁ μακαρίτης!

ΣΜΑΡ. Ἄλλοι καιροὶ τότε, ταστσὰ Φεταῆ, κι' ἄλλοι τώρα ὁ κόσμος ἄλλαξε, τώρα βλέπεις πῶς κ' ἐδῶ γίνεται ὅ,τι κάνουν και ε' τῆ Φράντζα! τὸ δόντι σου δὲν 'μπορεῖς νὰ ζύσης καθὼς θέλεις.

ΦΕΤ. Ἀμὰ και γρόσια ἀβούτζουλαν 4) δίνετε! ἄ!!

ΣΜΑΡ. Τί νὰ γένη! εἶναι πράγματα πού δὲ 'μπορεῖς νὰ καμῆς ἄλλοιῶ; νά! Τὴν περασμένη Κυριακὴ γιὰτι 'πήγα κομμάτι ε' τὸ Μαντζάρι με τὸ πράσινο τὸ μεταξωτὸ φουστάνι μου, πῶχει μόνον τρεῖς φαρμαπαλλάδες, μ' ἐκύταζαν ὅλαις και χαμογελοῦσαν μαζῆ μου, και θὰ τὸ χαρίσω κ' ἐγὼ τώρα κι' αὐτὸ τῆς Φλουροῦς.

ΦΕΤ. Φλουροῦ ζαβαλλη προκομμένο κορηῆτσι εἶναι, οὔλη 'μέρα 'πάνου, κάτου, μέσα, ὄζου, 'μπάινει 'βγαίνει, τοῦ κότμου χουζμέτι κάνει.

ΣΜΑΡ. Καλὴ εἶναι, τὸ βλέπω κ' ἐγὼ, μόν' φοβοῦμαι νὰ μὴ μᾶ;

1) Κουανῶν. 2) Κατάγυλαις. 3) Φύρδην μίγδην. 4) Μὲ ταῖς φούγια ε.

τὴν ξελαγιαζοῦν κι' αὐτὴ 'σάν τῆ Δεσποينوῦ πιῶχαμε, 'θυμάσαι κ' ἐκείνη πόσο καλὴ ἦτανε! αὐτὸ τῶν δουλευτριῶν εἶναι μεγάλο βίσανο, ὅσο νὰ τὴν κλομάθης κι' ὅσο νὰ τὴν καλοσυνειθίσης; σὲ τὴν ξελαγιαζοῦν και σ' ἀφίνει μέσ' τῆ μέση.

ΦΕΤ. Ἐμένα θεῖτσά μου συχωρεμένη ἀμοναχὴ τῆς ἔκανε οὔλο χουτμέτι με τραγοῦδιε βροδάνι κάθουνταν νὰ βάνη μασούρια, κι' ἀπ' τὰ κοτζάκια πού 'λεγε βροδάνι δὲν ἀκούουνταν 'ζαβάλισσα τί προκοπὴ και τί πάστρα εἶχε!!

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΚΑΤΗΓΚΩ (Ἐνδιδυμένη τὸ νέον φουστάνι.) ΤΕΡΕΖΙΝΑ και αἱ ἀνωτέρω.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Και κάτι γλήγορα τῶθαλες;

ΚΑΤΗΓΚΩ. Ἀμ' τὸν κορσέ μου τὸν φορῶ 'μέρα νύχτα, τὸ βάλσιμο πάλι τοῦ φουστάνιου δὲν ἔχει πολὺ κόπο' σᾶς ἔφερε, λέει, νενέκα, και τὸν δικό σας; τὸν κορσέ! ὦραῖα με πάγει, νενέκα μου! αὐτὴ τώρα, λέει, εἶναι ἡ τελευταία μόδα! Σᾶς ἔφερε λέει και τὸ μαλακῶφί σας.

ΣΜΑΡ. Και πού εἶναι;

ΤΕΡ. Σ' ἐκεῖνο τὸ μακρὸ κουτί.

ΣΜΑΡ. Και εἶναι 'σάν τῆς Σαυτίτζας;

ΤΕΡ. ἔχει ψυχὴ μου 350.

ΣΜΑΡ. Καλὲ δὲν σ' ἐρωτῶ πόσα ἔχει, ἀλλὰ σ' ἐρωτῶ ἀνισωστὰς και 'μοιάζη 'σάν τῆς Σαυτίτζας.

ΤΕΡ. Πικηγιά μου! (σταυρόνεται) κι' ἀλλοιώτικο θὰ ε' τὸ ἔφερνα;

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω) Γιὰ γύρνα κι' ἀπὸ 'πίσου.

ΚΑΤ. (Στρέφει τὴν βράχι τῆς πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Ὡραῖο εἶναι, ὦραῖο, κι' οἱ φαρμαπαλλάδες του πολὺ ὦραῖα ἦλθον.

ΣΜΑΡ. (Μετρά.) Δυὸ, τρεῖς, τέσσερεις, πέντε, και δυὸ, ἑφτά, ὀκτώ, ἑννιά, δέκα, και δυὸ δώδεκα, κι' ἄλλος δεκατρεῖς.

ΚΑΤ. (Στρέφει πρὸς τὴν Σμαράγδα) Δὲν ἀκούτε νενέκα, τί λέει ἡ κοκκῶνα Τερεζίνα; και με 17 τὰ κάνουνε τώρα.

ΤΕΡ. Πολλὰς ψυχὴ μου και με δέκ' ὀχτώ τῆς Δουδοῦς τοῦ Κράχτη τῆς Ἐκκλησίας μας τῆ; ἔβραψα ἓνα κενχρὶ μεταξωτὸ με εἰκοσιένα φαρμαπαλλά!

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ και αἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Τί φουστάνι εἶναι πάλ' αὐτό; ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Αὐτὸ τῆς εἶχε πέσει ζ' τὸ λόττο, καὶ τῆς τῶρρα φε τῶρα ἡ κοκκῶνα Τερεζίνα.

ΠΑΥΛΑ. Καὶ ὅταν πόσα νᾶναι τάχα τὰ ραφτικά του;

ΣΜΑΡ. Ὅσα κι' ἂν ἦναι ραφτικά εἶναι.

ΠΑΥΛΑ. Ὡραία ἀπόκρισις! (κάθεται) τότε λοιπὸν κ' ἐγὼ ἡμ-
πορῶ νὰ πῶ, κ' ἂν δὲν τὰ πληρώσω, ἀπλήρωτα θὰ μείνουν.»

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Τερεζίνα.) Πόσα εἶναι τὰ ἐξοδά του, κοκ-
κῶνα Τερεζίνα;

ΤΕΡ. Καὶ δὲν τὸ ἔξερετε τώρα κι' ἡ εὐγενεία σας; ἢ εἶναι πρώτη
φορὰ ποῦ σὰς ράφτω;

ΠΑΥΛΑ. Καὶ γιὰ νὰ τ' ἀκούσω κι' ἐγὼ!

ΤΕΡ. Αὐτὸ ψυχὴ μου κόψιμο καὶ ραφτικά 350 γρόσια, καὶ 180
ζ' τῆ γαρνιτούρα, βάλτε τώρα καὶ 160 ζ' τὸ ντύσιμο ἀπὸ μέσα.

ΠΑΥΛΑ. Ὅλα λοιπὸν μαζὶ πόσα κάμνουν;

ΤΕΡ. Καὶ λογαριάστε τα ἡ εὐγενεία σας; εἶπαμε καὶ λέμε 350
κόψιμο καὶ ραφτικά, καὶ 180 ζ' τῆ γαρνιτούρα, ποῦ μᾶς κάμνουν
350 καὶ 180;

ΠΑΥΛΑ. 530.

ΦΕΤ. Οὐ! ἀρίθεια καὶ κακό!

ΤΕΡ. Ναι, 530 σωστά! βάλτε τώρα καὶ 160 ζ' τ' ἀπὸ μέσα.

ΠΑΥΛΑ. 530 καὶ 160 κάμνουν 690.

ΦΕΤ. Βαί! βαί! βαί! σωσὰ μὲν σιμαγιὰ συχωρεμένου μπαπαᾶ μου!

ΤΕΡ. Εἶπαμε λοιπὸν 690... 690.

ΠΑΥΛΑ. Καθὼς τὰ λές, κοκκῶνα Τερεζίνα, ἀπὸ δυὸ φοραῖς, μᾶς
κάμνουν 1380.

ΤΕΡ. Ναι ψυχὴ μου 1380. Βάλτε τώρα καὶ κμμμὲν ἑκατοστὴ
γιὰ.....

ΠΑΥΛΑ. (Τὴν διακόπτει.) Στάσου, παρακαλῶ, κοκκῶνα Τερε-
ζίνα, στάσου, γιὰτὶ βλέπω πῶς ἀπὸ χωρατὰ δὲν πέρνεις! γιὰ κάμε
μου τὴν χάρι καὶ ξαναπές τ' ἀπ' τὴν ἀρχή.

ΤΕΡ. Νὰ, τσελεπὴ Παυλάκη μου, ραφτικά καὶ κόψιμο 350.

ΠΑΥΛΑ. Μὰ μὴν τὰ λές σὲ παρακαλῶ περδαλῶ, γιὰτὶ πάλι θὰ
τὰ ἡμπερδεύουμε.

ΤΕΡ. Πῶς τὰ λέω περδαλά;

ΠΑΥΛΑ. Πρῶτα μὲ εἶπες κόψιμο καὶ ραφτικά 350, τώρα μὲ τὰ

λές ἀνάποδα ραφτικά καὶ κόψιμο ἄλλα 350, ὥστε γίνονται 700.

ΤΕΡ. Ἔτσι βέβαια ἐρτακόσια! Βάλτε τώρα... καὶ πόσα εἶπαμε
γιὰ τὴ γαρνιτούρα;

ΠΑΥΛΑ. Κοκκῶνα Τερεζίνα! Ἐγὼ τῆς μὸδαις δὲν τῆς πολυνοστι-
μεύουμαι, καὶ βλέπω ὅτι καὶ ζ' τοὺς λογαρισμοὺς σας ἀκόμη και-
νούρια μὸδα βγάλετε! γιὰ κάμεμου λοιπὸν τὴ χάρι, καθὼς σὲ
εἶπα, νὰ μὲ τὰ λές ἕνα ἕνα κι' ἀπὸ μιὰ φορὰ τὸ καθ' ἕνα.

ΤΕΡ. (Κάμνουσα τὸν σταυρόν της.) Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγιᾶ!
καὶ δὲν σὰς τὰ λέγω ἕνα πρὸς ἕνα;

ΠΑΥΛΑ. Ναι! ἀλλὰ κμμμὲν φορὰ τὰ λές καὶ τῆς μὸδας, δυὸ πρὸς
ἕνα, κ' ἐγὼ αὐτὴ τὴν περδαλὴ τῆ μὸδα τὴν σιχαίνουμαι ὅταν τὰ
κρίματά μου μόν' πές μετ' ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἕνα ἕνα καὶ χωρὶς μὸδα.

ΤΕΡ. Νὰ ψυχὴ μου, κόψιμο καὶ ραφτικά 350 γρόσια.

ΠΑΥΛΑ. Μάλιστα, κόψιμο καὶ ραφτικά 350 γρ.

ΤΕΡ. 350 καὶ 180 ζ' τῆ γαρνιτούρα.

ΠΑΥΛΑ. καὶ 180 ζ' τὴν γαρνιτούρα.

ΣΜΑΡ. Γαρνιτούρα καλέ.

ΠΑΥΛΑ. Ὀρισμός σας, κοκκῶνά μου, ἄς ἦν' καὶ γαρνιτούρα, καὶ
γαρνιτούρα μακάρι, τὰ 180 ἡ κοκκῶνα Τερεζίνα δὲν τὰ ἑλιγο-
στεύει, ἂν τὰ πῆς καὶ σπανακόβριζις! λοιπὸν, κοκκῶνα Τερεζίνα
μου, 350 καὶ 180 κάμνουν 530.

ΤΕΡ. Ναισκε! Βάλτε τώρα καὶ 160 ζ' τ' ἀπὸ μέσα.

ΠΑΥΛΑ. Ὀρίστε καὶ 160 ζ' τ' ἀπὸ μέσα.

ΤΕΡ. Πόσα μᾶς κάμνουν τώρα;

ΠΑΥΛΑ. 530 καὶ 160 κάμνουν 690.

ΤΕΡ. Μάλιστα 690.

ΠΑΥΛΑ. Ποῦ εἶναι τώρα λοιπὸν, κοκκῶνα Τερεζίνα, τὰ 1380;

ΤΕΡ. Κ' ἡ εὐγενεία σας τὸ εἶπετε!

ΠΑΥΛΑ. Ναι! Ἐγὼ τὸ εἶπα χωρατὰ, διότι τὰ εἶπες δυὸ φοραῖς
τὰ 690, κ' ἡ εὐγενεία σου τὸ πέρασες ζ' τὸ λογαριασμὰ ζ' τ' ἀλή-
θεια! ἄς ἦναι λοιπὸν! Εἶπαμεν ἔως ἐδῶ 690, κύτταξε τώρα τί θὰ
κολλήσης κι' ἀπ' ἐξω.

ΤΕΡ. Τίποτε ἄλλο ψυχὴ μου ἀπὸ τοὺς φαρυπαλλάδες, τώρα εἶ-
ναι μὸδα ἔτσι.

ΠΑΥΛΑ. Αὐτὰ πῶς εἶναι μὸδα τὸ βλέπω κ' ἐγὼ, κμμμὲν ὅμως
ἄλλη μὸδα δὲν ἐβγάλετ' ἀκόμη;

ΤΕΡ. Ὁρξὲ νᾶχης, τσελεπὴ Παυλάκη μου, κι' ἀπὸ μὸδαις νὰ τῆς
βαρεθῆς!

ΠΑΥΛΑ. Αὐταῖς τῆς μὸδαις ἐγὼ πρὸ πολλοῦ τῆς βρέθηκα, καὶ
τῆς παραβρέθηκα μάλιστα, ἀλλ' ἂν βγάλετε καὶ τὴν μὸδα ποῦ ἐνοῶ

ἐγώ, τότε σὲ βεβαιώνω πῶς κ' ἐγὼ τῆς μόδας φορέματα θὰ κόψω εὐθὺς.

ΤΕΡ. Καὶ Ντεκολτέ;!

ΠΑΥΛΑ. Γι' αὐτὸ δά, ἀ; ἦν' καλὰ ἡ γυναικί μου! πρὸ πολλοῦ μ' ἐτοιμάζει αὐτὴν τὴν μόδα, κί ὄχι μόν' τὸ Ντεκολτέ, ἀλλὰ καὶ τὸ ξυπολιτέ, μόν' ἐννοῶ, κοκκῶνα Τερεζίνα μου, νὰ βγάλτε μιὰ μόδα, νὰ ῥάφτετε καμμιά φορὰ καὶ γιὰ τὴ ψυχὴ σας! Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τέτοια μόδα ποτὲ δὲν θὰ περάσει ἀπὸ τὸν νοῦ σας, ἀ; ἐξαικολουθήσωμεν τὸν λογαριασμὸν μας. Εἴπαμεν λοιπὸν γιὰ τὴν ὥρα 690, ἔχεις τώρα καὶ κανένα ἐξοδὸ γιὰ τ' ἀπ' ἐξω τοῦ φουστάνιου;

ΤΕΡ. Γιὰ τ' ἀπ' ἐξω βάλτε καὶ κόψαις, καὶ μπαλέναις, κορδέλλα γιὰ μαργέλλωμα τοῦ τσιπακιουῦ...

ΠΑΥΛΑ. Κ' ἐγὼ θαρῶ πῶς ὅλα ἔχουν μαργιολιά!

ΤΕΡ. Τὸ καλὸ τὸ ῥάψιμο ψυχὴ μου τὰ δείχνει ἔτσι· βάλτε λοιπὸν καὶ γι' αὐτὰ ἔμπρὸς καὶ πίσου καμμιά ἐκικοσὺ γρόσια.

ΠΑΥΛΑ. Ὅριστε λοιπὸν νὰ βάλουμε ἔς τὸ ἔμπρὸς καὶ πίσου ἄλλα ἐκικοσὺ γρόσια, καὶ μᾶς κάμουν τώρα 790.

ΤΕΡ. Βάλτε τώρα καὶ 40 γρόσια γιὰ τὸ πισινὸ τὸ φύλλο ποῦ ῥάφτηκε ἀνάποδα, καὶ τὸ ζήλωσα, καὶ τὸ ζανάρραψα.

ΠΑΥΛΑ. Μᾶς γίνονται τώρα καὶ μ' αὐτὰ τὰ 40 τοῦ πισινοῦ 830· σκέψου τώρα, κοκκῶνα Τερεζίνα μου, ποῦ θὰ κολλήσης, ἀπ' ἔμπρὸς ἢ ἀπ' ὀπίσου τὰ 170 ποῦ μᾶς λείπουν ὡς τὰ 1000 γιὰ νὰ γείνη ὁ λ/γμός σου στρογγυλός! Φαρμπαλλάδες βλέπω κ' ἔχει τὸ φουστάνι περισσοτέρους ἀπὸ τὰ σκαλοπάτια τῆς μεγάλης σκάλας μου, ἀν θέλεις νὰ τὰ κολλήσουμε σὲ κανένα φαρμπαλλά.

ΤΕΡ. Εἶδετε! καλὸ νᾶχης, τσελεπὴ Πυλάκη μου, ποῦ μὲ τὰ θύμισες! καλὸ, ποῦ τὰ ξέρει ὅλα ἴσα γυναῖκα!!! τοὺς φαρμπαλλάδες, ψυχὴ μου, τώρα εἶναι μόδα καὶ τοὺς κόφτουνε λοξούς· γιὰ δίετες του; πῶ; τοὺς ἔχω κομμένους καὶ ῥιμμένους; ἀλλ' ὅσο νὰ τοὺς κολλήσω ἔμπρὸς καὶ πίσου, βλαστήμησαι καὶ τῆς μόδικις, κ' ἐκείνους ποῦ τῆς βγάζουν!

ΠΑΥΛΑ. Ἀμ' ἐκείναις ποῦ τῆς φοροῦν;

ΤΕΡ. Ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγιὰ, τσελεπὴ Πυλάκη μου! τί λόγια εἶν' αὐτὰ ποῦ λέτε; Εἴπαμε λοιπὸν καὶ λέμε γιὰ τοὺς φαρμπαλλάδες... ξέρω κ' ἐγὼ πόσα, τί νὰ πῶ; βάλτε ἡ εὐγενεία σας ὅσα προσιρεῖστε.

ΠΑΥΛΑ. Σὲ εἶπα δὲν, κοκκῶνα Τερεζίνα, ὅτι 170 μᾶς λείπουν ἀκόμη γιὰ νὰ γίνουν 1000 σωστά.

ΤΕΡ. Καλὲ, παζάρι θὰ κάθουμ' ἐγὼ τώρα νὰ κάμω μὲ τὴν εὐγενεία σας; ἢ 170 βάλτε ἢ 270 ὄχι δὲν λέγω.

ΠΑΥΛΑ. Ἔτσι μ' ἀρέσουν ἡ κοκκῶναις, ὄχι ποτὲ σας νὰ μὴ λέτε! (Πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Πόσα ἔμπορεῖ νᾶχη αὐτὸ τὸ φουστάνι γυναικί;

ΣΜΑΡ. Ὁχτακόσια ἀγόρας' ἕνα τὸ ἴδιον ἡ κοκκῶνα Σαυτίτσα ἀπὸ τοῦ τσελεπὴ Δημητράκη τοῦ Καλπακτζόγλου.

ΠΑΥΛΑ. (Πρὸς τὴν Τερεζίνα.) Τ' ἀκουσεῖς, κοκκῶνα Τερεζίνα, τώρα, πῶς αὐτὸ τὸ φουστάνι ἔχει 800 γρόσια;

ΤΕΡ. Κί' ἀμ' δὲν τὸ ξέρω; μ' αὐτὰ ντέλλουμαι ἔλη ἄμέρα, τώρα εἶναι φθηνὰ αὐτά.

ΠΑΥΛΑ. Αὐτὸ ἴσικ ἴσικ θὰ πῶ κ' ἐγὼ, ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ εἶναι τόσοσ φθηνὸ, δὲς με τούλόγου σου τὰ 800 γρ. καὶ πᾶρε τὸ φουστάνι καθὼς εἶναι, κ' ἐγὼ μῆτε γιὰ τ' ἀπὸ μέσα, μῆτε γιὰ τ' ἀπ' ἐξω, μῆτε γιὰ τ' ἀπ' ἔμπρὸς, μῆτε γιὰ τ' ἀπ' ὀπίσω ῥαφτικὰ δὲν σὲ γυρεύω.

ΚΑΓ. (Φεύγουσα ταχέως.) Ἐγὼ τὸ φουστάνι μου δὲν τόχω γιὰ πούλημα!

ΤΕΡ. Βλέπετε τώρα τοὺς χωρατάδες σας, τσελεπὴ Πυλάκη μου; ἄδικα ἠολοσκάστε τὴν ἀκριβή σας.

ΣΜΑΡ. Καλὰ σὲ λέει ἡ κοκκῶνα Τερεζίνα, ἠολόσκασες τὸ κορῆτσι χωρὶς νόημα.

ΠΑΥΛΑ. Χωρὶς νόημα αἱ;! μὲ πᾶρα πολὺ μάλιστα νόημα κοκκῶνά μου! κ' ἐγὼ γιὰ τὸν Κουδουνᾶ δὲν εἶμαι.

ΣΜΑΡ. Καλὲ ποιὸς πάει μ' αὐτὴν τὴν κάψα τέτοια ὥρα ἔς τὸν Κουδουνᾶ;

ΠΑΥΛΑ. Καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἡ κοκκῶνα Τερεζίνα ἐπιμένει νὰ πάγω.

ΤΕΡ. Καλ' ἐγὼ ψυχὴ μου σᾶς εἶπα νὰ πᾶτε ἔς τὸν Κουδουνᾶ μ' αὐτὴν τὴν κάψι τώρα;

ΠΑΥΛΑ. Ἡ εὐγενεία σας κυρά μου, ἡ εὐγενεία σας!

ΤΕΡ. Καλὲ πότε σᾶς τὸ εἶπα ἐγὼ αὐτὸ;

ΠΑΥΛΑ. Ὅταν μὲ ζητῆς κυρά μου 1000 γρ. ῥαφτικὰ γιὰ ἕνα φουστάνι, τοῦ ὁποῖου ἡ ἀξία εἶναι μόνον 800 γρόσια, ὅταν δηλαδὴ ζητῆς νὰ σοῦ δώσω τὸ ὑποκάμισόν μου, γιὰτὶ ἔῤῥαψες τὸ ἐπιχωφὸρι μου, θὰ πῆ, ὅτι μ' ἔχεις γιὰ τὸν Κουδουνᾶ! κ' ἐγὼ, κοκκῶνα Τερεζίνα μου, νὰ ποῦ ἔς τὸ ξαναλέω, γιὰ τὸν Κουδουνᾶ δὲν εἶμαι! (Φεύγει.)

ΣΜΑΡ. Ἀληθινὰ, κοκκῶνα Τερεζίνα, πολὺ ἀκριβὰ γυρεύεις γιὰ τὰ ῥαφτικὰ.

ΤΕΡ. Καλὲ τί ἀκριβὰ λέτε ψυχὴ μου;!!! δὲν τὰ λογαριάζαμ' ἕνα ἕνα; γιὰ χατηρί σας ὅμως ἀς ἦναι καὶ 25 γρόσια παρακάτω.

ΦΕΤ. Τσελεπὴ δίκαιο ἔχει νὰ θυμώσῃ! τί ἀκριβεία εἶν' αὐτή;

σιού Γροσοφά άλλα πές κάμμιέ εξηνταοῖά ἀπὸ τέσσαρα μεταξωτά φουστάνια ποῦ κάσιτζιν εἴκοσι πουγγιὰ ἄσπρα, κι' ἀπὸ δυὸ κρέπαις 15 πουγγιὰ, μιὰ μαντούλα 6,000 γρόσια, δυὸ φορεσιαῖς τῆς μόδας τῶν παιδιῶν τῆς 15 πουγγιὰ ἄσπρα.

ΣΜΑΡ. Καὶ πόσων χρονῶν εἶναι τὰ παιδιὰ τῆς;

ΤΕΡ. Τὸ κορητσάκι τῆς τώρα πάτησε ἔς τὰ ἔφτά, καὶ τ' ἀγοράκι τῆς πές περπατεῖ ἔς τὰ ὀχτώ, ἡ Ραλλοῦ τῆς ὅμως θὰ εἶναι τώρα 17 χρονῶ, κ' ἔτσι, ψυχὴ μου, πῆρα ἐγὼ τὸ σπῆτι, κ' ἐπλήρωσα καὶ τὸν Μουσιῦ Γροσοφά, πλήρωσα καὶ 8,000 γρόσια σ' τὸν τσιλεπὴ Τζαννάκη γιὰ ἓνα τζάρι ποῦ εἶχε δώση.

ΣΜΑΡ. Κι' ὅλα ὅλα πόσα σὲ ἤλθε τὸ σπῆτι;

ΤΕΡ. Ὦ, 120 πουγγιὰ ἄσπρα.

ΣΜΑΡ. Κι' αὐτὸ ἀξίζει παραπάνω!

ΤΕΡ. Ἀξίζει πές τώρα κάμμιὰ 200 πουγγιὰ. Ἔτσι λοιπὸν ψυχὴ μου, κάθουμαι τώρα μὲ τὸν κυρᾶ, κ' ἔχω καὶ τὰ τρία νοικιασμένα χρονικῆς, γιὰτι μὲ συμφέρει καλῆτερα. Αὐτὸ δὲ τῆς Φροσυνίτσας τῶχω νοικιασμένο 18,000 γρόσια ἔς ἓνα πλούσιο ἄρχοντα ποῦ ῥθε ἀπ' τὴν Βλαχιά, τὸ ἄλλο μού πλερόνου 22,000 γρόσια δύο Κινέζοι ποῦ ῥθανε νὰ ζωγραφίσουν τὴν πόλι μας, καὶ τὸ ἄλλο τῶχω νοικιασμένο γιὰ 15 χιλ. γρόσια ἔς ἓνα καινούριον γιάτρον, ποῦ γιάτρευε οὐλλαις τῆς ἀρρώστιας. Ἐχει μάλιστα καὶ τρεῖς ἀνθρώπους μαζὴ του φερμένους ποῦ τοὺς γιάτρευε κι' αὐτοὺς, τὸν ἓνα τοῦδωσε τὸ φῶς του, ποῦ εἶχε γεννηθῆ θεόστραχος, τοῦ ἄλλου ποῦ γεννήθηκε μὲ δίχως γλώσσα, καὶ ἦτον 40 χρόνια βουθός, καὶ τοῦδωτε τὴν ὀμιλίαν του, καὶ τοῦ ἄλλου πάλι ποῦ εἶχε γεννηθῆ κι' αὐτὸς μὲ δίχως ῥαχοκόκαλο, καὶ δὲν ζέρω τί γιάτριχὸ λέει τοῦκαμε καὶ τοῦ φύτρωσε κόκαλο καινούριον, καὶ πίνει κάθε μέρα ἓνα πλῆθος κόσμος νὰ τοὺς γλέπη. Ὅπου κι' ἂν ἐπῆγε αὐτὸς ὁ Γιάτρος θάματα λένε πῶς ἔκαμε. Ἐχει λέει κ' ἓνα σεκρέττο ποῦ γιάτρευγει καὶ τὸ μᾶξιμα. Ἀγόρασα ψυχὴ μου κ' ἓνα τόπο τώρα κοντὰ ἔς τοῦ Φράντσα τὸ Σαράϊ 186 πήχες, κ' ἐλογάριζα νὰ κτίσω ἀκόμα ἓνα σπητάκι.

ΣΜΑΡ. Ἐνα καλὸν κάλφα 1) νὰ βρῆς.

ΤΕΡ. Αὐτὸ ψυχὴ μου συλλογοῦμαι κ' ἐγὼ, νὰ μὴν τὴν πάθω πάλι, καθὼς τὴν ἔπαθα μὲ τὸ σπῆτι π' ἔχω νοικιασμένο τοῦ γιάτροῦ.

ΣΜΑΡ. Τί ἔπαθες;

ΤΕΡ. Ἐδῶ εἶναι τόσοι καὶ τόσοι καλοὶ καλφάδες, καὶ δὲν πῆγα δὲν κ' ἐγὼ ἡ προκομμένη ναῦρω ἔν' ἀπ' αὐτοὺς νὰ μὲ κάμη τὸ σπῆτι

1) Ἀρχιτέκτον.

μου, μόν' μπιστέθηκα εἰς ἓνα καὶ μὲ φκειάνη ψυχὴ μου τὸ σπῆτι μου χωρὶς νὰ κάμη καὶ σκάλας!

ΣΜΑΡ. Μπᾶ! καὶ μὲ τὸν μακαρᾶ θὰ σὰς ἀνέβαζαν;

ΤΕΡ. Ἀμ' τόσο ἤξευρε! κ' ἔτσι ψυχὴ μου πέρνω ἄλλον κάλφα καὶ μου τὸ διορθώνει, κι' ἀπ' ἐκεῖ ποῦ μ' ἔλεγεν ὁ πρῶτος ὅτι θὰ κοσίσα τὸ πολὺ πολὺ 70 πουγγιὰ μου πῆγαν 140.

ΣΜΑΡ. Καὶ τί τὴν κακὴ του κάλφας ἦτανε;

ΤΕΡ. Ἀμ' τώρα ψυχὴ μου, ὅποιος ντουλγκιέρης 1) θέλει, παίρνει μιὰ πήχυν, κ' ἓνα πιερόλι, 2) καὶ γίνεται κάλφας!

ΣΜΑΡ. Καὶ πόσα τὸν πῆρες, τὸν τόπο;

ΤΕΡ. 60,000 γρόσια, καὶ εἶναι καθὼς σὲ εἶπα ψυχὴ μου 180 πήχες.

ΣΜΑΡ. Ἐλα κοκκῶνα Τερεζίνα, νὰ σὲ πουλήσω κ' ἐγὼ τὸ σπῆτι μου ποῦχω ἔς τὸ Γαλατᾶ.

ΤΕΡ. Κ' ἔχω ψυχὴ μου παράδες γιὰ νὰ πάρω τώρα σπῆτι;

ΣΜΑΡ. Ἡ εὐγενεία σου δὲν ἔχεις παράδες, πούσαι γεμάτη γρόσια;

ΤΕΡ. Καὶ πόσα τὸ ζητᾶτε;

ΣΜΑΡ. Διέ το δὲ πρῶτα, κ' ὕστερα ἐμεῖς ταιριάζουμε.

ΤΕΡ. Μὰ ἤθελα νὰ ζέρω καὶ πόσα.

ΣΜΑΡ. 2,500 τῶχω νοικιασμένο, παίρνω κ' ἀπ' τὸ μαγαζὶ του ἄλλα 1500 ποῦ μᾶς κάμουν τέσσερεις χιλιάδες τὸν χρόνο.

ΤΕΡ. Δὲν εἶναι θαρρῶ ἔς τὴν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Νικολάου;

ΣΜΑΡ. Ναι! Ἐχει 4 ὀντάδες, μιὰ σάλα, αὐλὴ, μαγερεῖλ, πλυσταριῶ, πηγάδι μὲ τουλοῦμπα, ἓνα ἡλικκὸ ποῦ βλέπει τὸν κόσμον, ἡ Ἐκκλησία κοντὰ του, σπῆτι νοικοκυρεμένο, σὲ λέγω παίρνω τέσσερεις χιλιάδες τὸν χρόνο μὲ τὸ μαγαζὶ του.

ΤΕΡ. Νὰ πάω λοιπὸν νὰ τὸ διῶ κάμμιὴν ἡμέρα, καὶ γλέπομ' ὕστερα.

ΣΜΑΡ. Διέ το καὶ θὰ σ' ἀρέση. Ἄς ἔλθουμε λοιπὸν ἔς τὰ ῥαρτικὰ τοῦ φουστανιοῦ τώρα.

ΤΕΡ. Σὲ εἶπα ψυχὴ μου, ἀφίνω καὶ 25 γρόσια, καὶ τοῦτο τὸ κάνω γιὰ τὸ πολὺ χατῆρι τῆς ἀκριθῆς σας, ποῦ νὰ σ' ἀζιώση ὁ Θεός, καὶ γλήγωρα νὰ φιλήσης τὰ στέφανά τῆς.

ΚΑΤ. Ἐχει δίκαιο νενέκα ἡ κοκκῶνα Τερεζίνα γιὰ τὴν ἀκρίβεια, δὲν βλέπετε τῆς Μπαλαίνας ποῦ παίρνουμε πρῶτα 10 παράδες τὴν μιὰ καὶ τώρα τῆς παίρνουμε δυὸ γρόσια, κι' αὐταῖς κακοῤῥοιζικαὶς ἔπειτα νὰ ποῦ μᾶς καταιάζη καὶ 25 γρόσια.

ΣΜΑΡ. (Συλλογίζετ' ὀλίγον.) Νὰ πῶς λέω νὰ γένη, νὰ ποῦμε

1) Λειτουργός. 2) Διαθήτης.

τοῦ πατέρα σου πῶς 450 γρόσια ἐκάμαμε τὰ βραβυτικά, καὶ τῆλλα
νὰ τὰ δώσω ἐγὼ χωρὶς νὰ τὸ ἔξερῃ.

ΚΑΤ. Ναί! νενέκα μου, ἔτσι πολὺ καλὰ τὸ στοχασθήκετε!

ΣΜΑΡ. Καὶ τί μύδαις εἶναι τώρα καινούριας, κοκκῶν Τερεζίνας;

ΤΕΡ. Μύδαις ψυχὴ μου μὴ βρωτᾶς τώρα, καθ' ἑβδομάδα καὶ μιὰ
μύδα, τώρα βγήκανε καὶ κάτι κορσέδες τῆς μύδας μὲ τῆς βίδαις
ἀπ' ὀπίσου.

ΣΜΑΡ. Πῶς μὲ τῆς βίδαις!

ΤΕΡ. Ἄντι γιὰ κορδόνι ἔχουνε βίδαις καὶ τὸν βιδόνεις ὅσο θέλεις.

ΣΜΑΡ. Καὶ πῶς λοιπὸν δὲν μᾶς ἔφερες; κ' ἐμᾶς;

ΤΕΡ. Σᾶς τοὺς ἔφερνα, μόν' τοὺς ἔχεσ' ἀπὸ τῆς βιάσι μου 'ς τὸ
'σπήτι μου.

ΚΑΤ. Νὰ μᾶς τοὺς στείλῃς; λοιπὸν αὐριον χωρὶς ἄλλο.

ΤΕΡ. Σᾶς τοὺς στέλνω κόρη μου. (Πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Οὐ
'βγῆ τώρα, καθὼς μ' ἔλεγε προχθὲς ἡ Μαδὰμ Πρασουά, (αὐτὴ δὲ
περὶ γιὰ πρώτη Μοδίστρα τῆς Πόλις, καὶ τὸ σπάνω τὸ ψα-
λίδι μου, σκίζω καὶ τὰ χαρτιά μου, ἀνισωστάς καὶ μ' ἠπορέσ' αὐτὴ
νὰ κόψῃ καλῆτερ' ἀπ' ἐμένα), μ' ἔλεγε λέγω καὶ μιὰ καινούρια μύ-
δα 'ποῦ θὰ ἔβγῃ τώρα τώρα, τὰ φουστάνια λείει τοῦ χοροῦ θὰ τὰ
κᾶμουν Ντεκολτέ κι' ἀπὸ κάτω.

ΣΜΑΡ. Κι' ἀπὸ κάτω; καὶ πῶς θὰ γίνουιν;

ΤΕΡ. Θὰ τὰ κᾶμουν λείει κοντὰ ἴσια μὲ τὰ γόνατα, κι' ἀντι κάλ-
τσαις μακρηαῖς, θὰ φοροῦνε κοντὰ τσουραπάκια μεταξωτὰ ἄλυκα,
καὶ καναριὰ ἴσια μὲ τοὺς ἀστραγάλους μὲ ἐλαστικὸ 'ς τὸ γύρο καὶ
μὲ φιδόγκους ἀπὸ κορδέλλαις ψιλαῖς ἀτλαζωταῖς πράσιναις, καὶ σ' τὴν
καρδίᾳ τοῦ κάθε φιδόγκου ἀπὸ ἓνα μικρούτσικο κουδουνάκι.

ΣΜΑΡ. Καὶ τί μύδα εἶναι πάλ' αὐτὴ νὰ χορεύουν ζυπόλυταις!

ΚΑΤ. Καλ' ὄχι δὲ νενέκα ζυπόλυταις! δὲν ἀκούτε; θὰ φοροῦμε
λείει, κοντὰ τσουραπάκια παρδαλά μὲ φιδόγκους 'ς τὸ γύρο, ἀπαράλ-
λακτα καθὼς φοροῦμε κοντὰ γάντια κ' ἔχουμε τὰ χέρια μας γυμνὰ
ὡς τὴν ἀμμοκάλτ.

ΤΕΡ. Ναὶ κόρη μου! τὸ ἴδιον, μόν' πῶς θᾶχουν τὰ τσουραπάκια
κι' ἀπ' ἓνα κουδουνάκι 'ς τὴν καρδίᾳ τοῦ κάθε φιδόγκου, καὶ θὰ θάρ-
ρῆις πῶς θᾶναι ὅσων τζακχιρλάτα περιστέρια, ὁμορφα 'ποῦ θὰ εἶναι
ψυχὴ μου!

ΣΜΑΡ. Κι' ἄρχισαν νὰ τὰ φοροῦν;

ΤΕΡ. Ἄκουσα πῶς ἡ Μαδὰμ Ρεντζιπὲρ ἔτοιμάζει ἓνα.

ΣΜΑΡ. Καλὲ ποιά 'Ρεντζιπὲρ; ἡ Κανέλα;

ΤΕΡ. Ναὶ ψυχὴ μου ἡ Κανέλα, καὶ θὰ τὸ φορέσῃ εἰς τὸν Μπάλλ-

λο 'ποῦ θὰ δώσῃ ὁ Καντζηλιέρης ὁ Κινέζος εἰς τὸ Θέατρο μεθαύ-
ριο τῆς Ἀποκρααῖς.

ΚΑΤ. Νενέκα! νὰ καταπέσετε τὸν μπαπα νὰ μᾶς πιάσῃ κ' ἓνα
'σπήτι 'ς τὸ Σταυροδρόμι, ἐκεῖ καὶ Μπάλλοι γίνονται συχνά, καὶ θέα-
τρον εἶναι, καὶ τόσαις ἄλλαις διασκεδάσεις, καὶ τὸ καλοκαίρι πάλι
'ὄσον θέλουμε ἐρχόμεθα ἢ ἐδῶ ἢ πᾶμε 'ς τὸ Μπουγιουκ-δερέ.

ΣΜΑΡ. Θαρρῶ πῶς κι' ὁ Πατέρας σου τῶχει 'ς τὸ νοῦ του αὐτοῦ,
γιατὶ τὸν ἄκουσα 'ποῦ τῶλεγε καὶ τοῦ Γρηγοράσκου! κ' ἐγὼ τὸ θέ-
λω τὸ Σταυροδρόμι.

ΤΕΡ. Τὸ Σταυροδρόμι τώρα ψυχὴ μου εἶναι Παρίζι, Παρίζι! τὸν
νοῦ του χάνει κανεὶς νὰ γλέπη τῆς μύδαις καὶ τὸ λουῖσσο, καὶ τὴν
ὁμορφιά 'ποῦ γένετ' αὐτοῦ! ὅ,τι μύδα ψυχὴ μου 'βγῆ 'ς τὸ Παρίζι,
τὴν ἴδια μ' ἔρα τὴν ἔχουνε 'ς τὸ Σταυροδρόμι μὲ τὸ Ντελήγγραφο.

ΣΜΑΡ. Μπᾶ! καὶ στέλλουν καὶ φορέματα μὲ τὸ Ντελή-
γγραφο;

ΤΕΡ. Ἄκουε ἐκεῖ στέλνουν; Ἄμμ' γιατί δὲ τὸν λένε καὶ Ντελή;
Ἐπροχτὲς ἦρθε 'ς τὸ σπήτι μου ὁ τσελεπῆ Μιμηῆκος ὁ κάλφας νὰ διῆ
ἂν ἐτέλεσα τὴ στόφα τὸ φουστάνι τῆς γυναῖκας του, καὶ δὲν ἔξερω
πῶς ἔπεισε λόγους γιὰ τὸ Ντελήγγραφο, καὶ μ' ἔλεγε πῶς τὸ
διάβαζαν σὲ μιὰ γαζέτα, ὅτι πῶς τὸν καιρὸ 'ποῦ ἦτανε ὁ πόλεμος
'ς τὸ Κρίμι, ἓνας σουλδᾶτος Φραντσέζος ἐμήνυσε μὲ τὸ Ντε-
λήγγραφο τοῦ πατέρα του 'ς τὸ Παρίζι νὰ τοῦ στείλῃ ἓνα ζευγάρι
παπούτσια καινούρια, γιατί ἐκεῖνα 'ποῦ φοροῦσε κατατρώπησαν, κι'
αὐτὸς ὁ καυμένος ὁ πατέρας του πάει καὶ τοῦ ἀγοράζει ἓνα ζευγάρι
καινούρια, καὶ τὰ πάει 'ς τὸ Ντελήγγραφο, καὶ τὰ κρεμάει
'ς ἓνα καρφί, καὶ πάει τὴν ἄλλ' ἡμέρᾳ νὰ διῆ ἂν τᾶστειλαν, κ' εὐ-
ρίσκει 'ς τὸ ἴδιο μέρος τὰ παλῆα τοῦ υἱοῦ του κ' ἓνα γραμματάκι
μέσα, 'ποῦ τοῦ γραψε, ὅτι πῶς ἔλαβε τὰ καινούρια, καὶ τοῦ στέλνει
'πίσου τὰ παλῆα του γιὰ νὰ τὰ δώσῃ νὰ τοῦ τὰ μπαλώσουν, καὶ
τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ στείλῃ δὲν ἔξερω καὶ τί ἄλλο μ' ἔλεγε
ὁ τσελεπῆ Μιμηῆκος· θάματα, ψυχὴ μου, κάνουν οἱ Φράγκοι μ' αὐ-
τὸν τὸ Ντελήγγραφο, θάματα.

ΚΑΤ. Καλὲ μὴν τὰ πιστεύῃς αὐτὰ τὰ παραμύθια κοκκῶν Τε-
ρεζίνας, κάποιος φτωχὸς θὰ πέρασε καὶ τὰ εἶδε κρεμασμένα ἐκεῖ τὰ
καινούρια παπούτσια καὶ τᾶθαλε 'ς τὰ ποδάρια του, καὶ ἄφησε τὰ
'δικὰ του τὰ παλῆα.

ΤΕΡ. Καλὲ τί ταιριάζει ψυχὴ μου! τὸ διάβασε λείει 'ς τὴ γαζέτα
ἦτανε μάλιστα μὲ τὰ παλῆα παπούτσια καὶ γράμμα τοῦ γιοῦ του.

ΚΑΤ. Καὶ θαρρῆις; δὲ πῶς ὅσα γράφουν 'ς τῆς γαζέταις εἶναι κι'
ὅλα ἀληθινὰ; Νὰ! τῆς περασμέναις κάποιος παλαβὸς ἐπίκου κ' ἔγρα-

ψε ἔς τὴ γαζέτα ἓνα σωρὸ ἀχρεϊότητες πῶς τάχα τῆς γράψαμεν ἑμεῖς ἢ γυναῖκες.

ΦΕΓ. (Προστὴν Τερεζίνα.) Αὐτὸ Ντελήγραφας καλὲ τί πράγμα εἶναι;

ΤΕΡ. Εἶναι τσατσά Φεταή ἓνα τέλι, 'πού φθάνει ἀπ' ἐδῶ ἴσκι μὲ τὸ Παρίζι, κ' ὅτι θέλεις νὰ μνησῆς ἐκεῖ, τὸ γράφεις ἔς ἓνα χαρτί, καὶ τὸ βάζεις ἀπάνου ἔς τὸ τέλι, καὶ πάει τὸ χαρτί ἴσκι ἐκεῖ πού θέλεις.

ΦΕΓ. (Κάμνει τὸν σταυρὸν τῆς.) Αὐτὸ εἶναι μάγειξ!

ΤΕΡ. Σὲ μάγεια πὲς εἶναι.

ΦΕΤ. Δὲν ἔχει σὲ, μόν' μάγειξ εἶναι, (κάμνει τὸν σταυρὸν τῆς) μάγεια!

ΣΜΑΡ. Καὶ γειὰ νὸ 'διοῦμε δὲ τῶρα, καὶ τί ἄλλα καλὰ ἔχεις ἐκεῖ μέσα;

ΤΕΡ. Ἐχῶ ψυχὴ μου, ἓνα καπελίνο τῆς νέας μόδας, καὶ μὴ τραχηλιὰ πολὺ ὠραία μὲ τὰ μανικέτιά τῆς, πού μὲ τᾶχει παραγγελιὰ ἢ κοκκῶνα Λοζήτσα τοῦ τσελεπή Γιάνκου τοῦ μουκτάρη.

ΣΜΑΡ. Καὶ γει' ἀνοιξέ τα δὲ νὰ τὰ διοῦμε καὶ 'μεῖς!

ΤΕΡ. Ὀρισμός σας. (Τὰ εὐγάζει ἀπὸ τὸ κουτί) Αὐτὰ τῶρα ψυχὴ μου εἶναι τῆς νέας μόδας.

ΣΜΑΡ. Μπά!! τί φτερό εἶν' αὐτό; καὶ τί κναριαῖς κορδέλλαις, καὶ τί κερλάντα μὲ τόσα λουλούδια;

ΤΕΡ. Τέτοια μόδα ψυχὴ μου εἶναι τῶρα γιὰ τῆς παντρεμέναις.

ΣΜΑΡ. (Φορεῖ τὸ καπελίνο καὶ τὴν τραχηλιὰ, καὶ πάγει ἀντικρὺ τοῦ καθρέπτου) Ἀλήθεια εὐμορφα εἶναι! καὶ πόσα ἔχει τῶρα αὐτὸ τὸ καπελίνο;

ΤΕΡ. Καλὲ γειὰ διέτε πῶς τὴν 'πάει, 'σάνα νὰ ἦτανε παραγγελιὰ γιὰ τὴν Εὐγενεία σας! γιὰ γύρισε ψυχὴ μου κ' ἀπ' ἐδῶ 'λιγάκι.

ΣΜΑΡ. (Στρέφει πρὸς τὴν Τερεζίνα.) Καλὰ μὲ πάνε θαρρῶ.

ΤΕΡ. Ἀκού; ἐκεῖ καλὰ!! τὸ καπελίνο θαρρῶεις πῶς τῶρα κομμένο ἔς τὸ κεφάλι σας, καὶ τὴν τραχηλιὰ θαρρῶεις καὶ τὴν ἑρῶψα ἔς τὸ λαιμό σας, ψυχὴ μου, πόσο ἔμορφα σὰς πάνε!

ΣΜΑΡ. Τί λὲς καὶ τοῦ λόγου σου τσατσά Φεταή; μὲ πάνε καλὰ;

ΦΕΓ. Καλὰ εἶναι κ' αὐτὰ 'σάν τὰ θέλεις, ἀμὰ πού σπρίκια δικὰ μας 'πού βάζαμε μὴ φορά! θυμοῦμαι θείτσα μου συχωρεμένη, κοκκῶνα Ζουμπολήτσα πού 'βανε στραβὰ στραβὰ σαριάκι τῆς κ' ἐσάστιζες νὰ γλέπης!!

ΚΑΤ. Νενέκα, νὰ τὰ κρατήστε αὐτὰ ἢ εὐγενεία σας, γιὰτὶ σὰς πάνε πολὺ ὠραία!

ΣΜΑΡ. Κάμνουμε μὴ δουλειὰ κοκκῶνα Γερεζίνα;

ΤΕΡ. 'Σάν τί λογιῆς ψυχὴ μου;

ΣΜΑΡ. Νὰ κρατήσω ἐγὼ αὐτὰ, καὶ νὰ κάμης ἄλλα τῆς Μουκτάρνας.

ΤΕΡ. Καὶ 'πού μὲ τᾶχει παραγγελιὰ τόσαις μέραις τῶρα, καὶ μᾶχει τὰ δύο μου ποδιάρια ἔς ἓνα πιπούτσι βαλμένα, ὅσο νὰ τῆς τὰ τελέσω, καὶ ποιὲς ὑπερ' ἀκούει τῆς φωναῖς τῆς; τᾶφερα δὲ καὶ μαζοῦς μαζή μου σήμερα, γιὰ νὰ τῆς τὰ στείλω ἔς τὴ Χαρταλιμή. 1)

ΣΜΑΡ. 'Σ τὴ Χαρταλιμή ἔκαμε γιὰτίσι 2) ἐφέτω;

ΤΕΡ. 'Σ τὴ Χαρταλιμή ψυχὴ μου, 'πού ὑπῆγα τῆς περασμέναις 'πού μὲ 'μήνους, κ' ἐθάρρεψα πῶς ἤμουνα ἔς τὸ Παρίζι τί μούζικαις κερά μου, καὶ τί μαϊτάπια, 3) 'πού σὲ πιάνει μὴ χαρὰ νὰ τὰ γλέπης.

ΚΑΤ. Ἀλήθεια νενέκα! ὅλοι τὸ λένε πῶς ἢ Χαρταλιμή δὲν γνωρίζεται τῶρα ἀπὸ τὰ μαϊτάπιν, καὶ τῆς μουσικαῖς, μόν' νὰ 'πᾶμε κ' ἑμεῖς κάμμιαν ἡμέρα.

ΣΜΑΡ. Πᾶμε καὶ λουζουμάστε κ' ὄλας!

ΦΕΤ. Χαμάμι ἔρχουμαι κ' ἐγὼ, νὰ κάμουμε καὶ γιελανιζή ντολμάδες, νὰ πάσουμε καὶ λάχανο τουρουσῶ, ἔτσι φαγὶ μέσ' τὸ χαμάμι, ἄφ' το κ' ἄς 'πάγη!! (Δαγκάνει τὸ κάτω χεῖλός τῆς, κ. λείπει τοὺς ὀφθαλμοῦς τῆς, καὶ οἰεῖ τὸ κεφάλι τῆς.)

ΣΜΑΡ. Λοιπὸν ἔτσι νὰ κάμουμε κοκκῶνα Τερεζίνα μου, θὰ τὰ κρατήσω ἐγὼ αὐτὰ, καὶ κάμε τῆς ἄλλα τῆς Μουκτάρνας.

ΤΕΡ. Σὰς εἶπα πῶς θὲ νᾶχω τῆς φωναῖς τῆς, ἀλλὰ γιὰ χατῆρί σης πειὰ τί νὰ γείνη; Θὰ τῆς 'πῶ ψέματα πῶς τῆς τὰ εἶχα ἔτοιμα, ἀλλὰ τὴν παραμονὴ τοῦ κομήτου 'πού θαρρῶψαμε καὶ θι χαλὰς ὁ κόσμος, τὰ εἶχα στείλη σὲ μιλνῆς φιλενάδας μου 'πού ἔχει γιλιβίρι 4) 'σπῆτι νὰ τὰ φυλάξῃ, κ' ὅτι ἀπ' τὴ βρογῆ ἔτταζε τὸ 'σπῆτι τῆς κ' ἐλέκταν καὶ τῶρα θὰ τῆς κάμω ἄλλα.

ΣΜΑΡ. Ναι! καλὰ τὸ 'στοχάστηκες ἔτσι.

ΚΑΤ. Πολὺ εὐμορφα σὰς πάνε νενέκα.

ΤΕΡ. Καλ' ὅ,τι βίνει τὴν πιάνει! δεκαοκτῶ χρονῶ κορήτσι 'μοιάζει.

ΚΑΤ. Εὐγὼ ζουλεύω νενέκα τῶρα!

ΣΜΑΡ. (Μειδιώσα.) Καὶ δὲν τὸ κταλαμβάνεις δὲ κ' ἐσὺ τῶρα πῶς φαίνομαι πειρὸ νεῖὰ ἀπ' ἐσένα;

ΦΕΓ. Κουτζίκι μου! 'θυμήθηκα τῶρα συχωρεμένη θείτσα μου κοκκῶνα Ζεμπολήτσα, ἔτσι 'σάν αὐγενεία σου ἦτανε, μὰ ἄσάν ἔβανε σαρίκι τῆς στραβὰ στραβὰ, καὶ γούνα τατάρικη, θάρρευγες καὶ δὲν ἦταν ἐβδομήντα χρονῶ!

ΣΜΑΡ. Καὶ πόσα κωστίζουν αὐτὰ τῶρα, κοκκῶνα Τερεζίνα;

1) Κόμη προαλιῶς ἐπὶ τῆς Ἀσίας, ἀπέχουσα 18 μίλ. πρὸς ἄρκτον τοῦ Βυζαντίου.
2) Μιστοίκικος. 3) Πυροτεχνήματα. 4) Πτερόπιπτον.

ΤΕΡ. (Πρός την Κατήγκω.) Γιὰ διάβασε κόρη μου τὸ χαρτάκι του ποῦναι ραμμένο ἀπάνου του.

ΚΑΤ. (Τὸ διαβάζει) 1250.

ΦΕΤ. Καὶ τὸ χαρτί αὐτὸ ποῦς γιαπιστίζει 1) ἀπάνου του;

ΤΕΡ. Ἐμεῖς τσάτσά Φεταῆ, μόν' φιλίσουμ' ἕνα πρᾶμα τῆς μόδας, λογαριάζουμε τὰ ἐξοδά του οὔλα, τὰ γράφουμε εἰς τὸ χαρτάκι, καὶ τὸ κολνοῦμε μὲ μιὰ καρφίτσα ἀπάνου εἰς τὸ πρᾶμα, γιὰ νὰ γλέπουν τί κοστίζει.

ΦΕΤ. Καὶ εἰς αὐτὸ χαρτί γράφετε σεῖς ὅσα θέλετε.

ΤΕΡ. Πῶς γίνετ' αὐτὸ τὸ πρᾶμα νὰ γράψουμε παραπάνου;

ΦΕΤ. Μπρὲ τόσο γίνεται, ποῦ κ' ἐγὼ μπορῶ νὰ βάνω ἕνα νὰ γράψω 1000 γρόσια εἰς ἕνα χαρτί, καὶ νὰ γιαπιστίσω ἀπάνω φουστάνι μου! σὰ μωρὰ παιδιὰ γελᾷτ' ἐσεῖς ἀνθρώπους!

ΣΜΑΡ. Καὶ ποῦ πάνε αὐτὰ τὰ 1250 γρόσια;

ΤΕΡ. Ἀμ' μοναχὰ τὸ καπελίνο κοστίζει 320 γρόσια, καὶ 270 ἢ κορδέλλαις, τρεῖς πῆγες ἀπὸ 90 γρόσια, κοστίζει καὶ 340 ἢ κιρλάντα, καὶ 250 τὸ φτερό, νὰ ποῦ πάνε τὰ γρόσια. Γιὰ γύρισε κομμάτι ἀπὸ τὸ ζερβὶ τὸ μέρο: (στρέφει ἢ Σμαράγδα,) ἀλήθεια, δικὸς ἔχει ἡ ἀκριθὴ σας νὰ ζουλεύη!

ΣΜΑΡ. (Μειδιῶσα.) Μὲ πάνε καλά;

ΤΕΡ. Τέρας εἶσαι ψυχὴ μου μ' αὐτὸ, τέρας! Εἴπαμε λοιπὸν καὶ λέμε 320 εἰς τὸ καπελίνο, καὶ πόσα (πρὸς τὴν Κατήγκω) εἴπαμε γιὰ τῆς κορδέλλαις καὶ τὴν κιρλάντα;

ΚΑΤ. 250 τῆς κορδέλλαις, καὶ 340 ἢ κιρλάντα.

ΤΕΡ. Ναί! ποῦ νὰ σὲ διῆ ἡ νενέκα σου καὶ νύφη! πόσα μᾶς κάνουν οὔλα;

ΚΑΤ. 320 καὶ 270 590, καὶ 340 ἢ κιρλάντα μᾶς κάμνουν ὅλα 930.

ΤΕΡ. Χίλια πὲς τα μὲ τοῦ κουτιοῦ τὰ 15 γιὰ νὰ μὴ μπερδεύεται κί ὁ λογαριασμός· βάλε τόσα ποῦ νὰ σὲ χαρῶ καὶ 250 εἰς τὸ φτερό, ποῦ μᾶς κάνουνε ὅλα 1250· ἀμ' καλά τὰ γράφει καὶ τὸ χαρτάκι του (πρὸς τὴν Σμαράγδα) ὅταν ψυχὴ μου τὸ βγάζη, νὰ τὸ προσέχης κί ὁμορφ' ὁμορφα νὰ τὸ βάζουν εἰς τὸ κουτί του, καὶ νὰ τὸ σκεπάζουνε ὕστερα καὶ μ' ἕνα μουντὸ τοῦλι γιὰ νὰ μὴ κόψουν ἢ θωριαῖς τῆς κιρλάντας.

ΣΜΑΡ. Κί ὅταν θὰ τὸ φορέσω λοιπὸν πῶς θὰ γείνη;

ΤΕΡ. Τὸ φόρεμά του ψυχὴ μου δὲν τὸ πειράζει τόσο, ὅσο ὅταν ἦναι μέσ' τὸ κουτί ἀσκέπαστο!

ΚΑΤ. Τὸ συγιρνῶ ἐγὼ νενέκα, ὅταν τὸ βγάξετε!

1) Κολνῶ

ΣΜΑΡ. Κ' ἡ τραχηλιὰ μὲ τὰ μανικέτια πόσα ἔχουν;

ΤΕΡ. Ἡ τραχηλιὰ, ψυχὴ μου, ἔχει θαρρῶ 1160 (Πρὸς τὴν Κατήγκω) πόσα γράφει τὸ χαρτάκι τῆς κόρη μου;

ΚΑΤ. (Τὸ παρατηρεῖ) Σωστὰ 1160.

ΣΜΑΡ. Καλὲ τί λὲς κοκκῶνα Τερεζίνα 1,160;

ΤΕΡ. Καὶ μοναχὴ τῆς τὸ διάβασε τὸ χαρτάκι ἡ ἀκριθὴ σας τῆς περασμέναις; ἔκαμε μιὰ τραχηλιὰ ἡ μαδάμ Κατήρογλου εἰς τὴν Βελμὺρ, κ' ἐκόστισε πέντε πουγγεῖα.

ΣΜΑΡ. Μὰ ποῦ πάνε τόσα γρόσια;

ΤΕΡ. Καὶ δὲν τὰ λογαριάζει; ψυχὴ μου μοναχὴ σου· μιὰ πῆχυ τοῦλλι 50 γρόσια.

ΣΜΑΡ. Καὶ τὸ τοῦλλι εἰς τὸ τσαροῖ ἔχει 5 γρόσια ἢ πῆχυ.

ΤΕΡ. Στὸ τσαροῖ ἔχει καὶ 3 γροσιῶν, ἀλλ' αὐτὰ τοῦ Σταυροδρομιοῦ ψυχὴ μου, ἔχουν ἄλλην εὐμορφίαν καὶ χάρι! εἴπαμε λοιπὸν 50 εἰς τὸ τοῦλλι, καὶ ἔφτά πῆγες ταντέλα μπαλανσὲ ἀπὸ 100 γρόσια τῆς πῆχου στὰ μανικέτια. (Πρὸς τὴν Κατήγκω) Πόσα μᾶς κάνουν κόρη μου;

ΚΑΤ. Ἐφτά πῆγες ἀπὸ 100 γρ. ἔπτακόσια.

ΤΕΡ. Καὶ 350 στὰ μανικέτια.

ΚΑΤ. 1050, καὶ 50 στὸ τοῦλι 1,100.

ΤΕΡ. Ναί 1,100 βάλτε τώρα καὶ 15 εἰς τὰ πλουστικά, καὶ 15 εἰς τὸ κολλάρισμα, μᾶς κάμνουν 30, καὶ 15 σιδέρωμα;

ΚΑΤ. Σαράντα πέντε.

ΤΕΡ. Ἐζήντα πὲς τα κόρη μου μὲ τὰ 5 γρ. τὸ μπαξίσι ποῦ δίνοῦμε τῆς σιδερότρικς σὰν τὸ ἐπιτύχη εἰς τὸ σιδέρωμα, καὶ δὲν τὸ τσουρουφλίση, νὰ λοιπὸν 1160.

ΚΑΤ. Ἔτσι εἶναι νενέκα σωστὰ 1160, καθὼς τὰ γράφει καὶ τὸ χαρτάκι. Εἶναι ὅμως πολὺ ὠραῖα!

ΦΕΤ. (Κινοῦσα τὴν κεφαλὴν.) Αὐτὸ κουρέλι 1500 γρόσια;

ΤΕΡ. Ὄχι δὲ 1500 τσάτσά Φεταῆ — 1160 —!

ΦΕΤ. Ἄς ἦναι μπιλὲ καὶ 1000, βὰί! βὰί! βὰί! νισάφι δὲν κάνεται τόσα γρόσια τράχωμα 1) ἔδωκε θεῖτσ μου κ' ἐπαντρεύτηκε!

ΚΑΤ. Οὐ, ζάβαλλη τσάτσά Φεταῆ καὶ τοῦ λόγου σου, κάθε λίγο καὶ κομμάτι μὲ τὴ θεῖτσ σου καὶ μὲ τὴ γλαγιά σου. (Πρὸς τὴν Τερεζίνα) Καὶ ἡ ἐδικὴ μου τί λογιῆς εἶναι κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΤΕΡ. Ἡ δικὴ σου, κόρη μου, ἔχει κ' ἐκείνη τὴ χάρι τῆς. (Τῆς δίδει τὴν τραχηλιὰ τῆς μὲ τὰ μανικέτια τῆς) γιὰ καμάρωσε τα τώρα καὶ πὲς με ἂν ἔχη ἄλλη κάμμιὰ τέτοια;

1) Ἐδὲν τὰ κὰρὰ τοῦ πειθεροῦ διδόμενα εἰς τὸν γαμορὸν χρῆματι.

ΚΑΤ. (Τὰ παίρνει.) Ἀλήθεια ὠραία εἶναι, κοκκῶνα Τσερζίνα, 'γειὰ σ' τὰ χέρια σου.

ΤΕΡ. Γεῖα καὶ χρὰ νάχης κόρη μου! καὶ γλήγωρα νὰ δώσῃ ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ φιλήσῃ ἡ νενέκα σου καὶ τὰ στεφάνια σου!

ΚΑΤ. Ἀλήθεια νενέκα, ἡ κοκκῶνα Τσερζίνα κἀμνει ὠραία δουλειά!

ΣΜΑΡ. Καὶ τὰ δικά μου τὰ μανικέτια πόσα ἔχουν;

ΤΕΡ. Τὰ μανικέτια τώρα καθὼς εἶναι ἡ μόδα τους, κοστίζουν κομμάτι παραπάνου ἀπὸ τὰ πρῶτα, γιὰτὶ κ' ἡ ταντέλλα τους εἶναι πλατούτσικη, καὶ τὸ τοῦλλί τους εἶναι πὲς σὰ δέμητο φαρυμένο, ἔπειτα καὶ τὰ βελόνια ποῦ τὰ ράφτουμε εἶναι ἀλλοιώτικα γειὰ διέτε τῆς βελονιαῖς τους!

ΣΜΑΡ. (Τὰ παρατηρεῖ.) Καὶ δὲν βλέπω καμμιὰ μεγάλη διαφορά.

ΤΕΡ. Δὲν λέω δὲ κ' ἐγὼ πὼς ἔχουν μεγάλη διαφορά, ἀλλὰ πάντα ἔχουν κάτι τι ἀλλοιώτικο 'ς τὸ ράψιμο, γιὰτὶ κ' ἡ βελονιαῖς τους πρέπει νὰ ἦναι κομμάτι λοξὰ πατημένας.

ΣΜΑΡ. Καὶ πόσα ἔχουν λοιπόν;

ΤΕΡ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Γεῖα παρατήρητε, κόρη μου, τὸ χρτάκι τους, θαρρῶ πὼς ἔχουνε κοντὰ 240.

ΦΕΤ. Αὐτὰ κουρέλια ποῦ βανхамε κούκλαις μας 240 γρόσια; αἱ! ἀρτίκ πεῖα δὲ νταγιαντίζω! 1)

ΤΕΡ. Κι' ἀμμ' ἂν ἔβλεπε, σατσὰ Φεταῖ, τὰ ἴδια μανικέτια 'π' ἀγόρασε προχτὲς ἡ γυναῖκα τοῦ ἐλτζῆ τῆς Κίνας γιὰ ὀχτακόσια γρόσια;

ΦΕΤ. Γιὰ ντιμαρχανὲ 2) εἶναι!

ΚΑΤ. Καὶ τὰ δικά μου κοκκῶνα Τσερζίνα, τὴν ἴδια τιμὴ ἔχουνε;

ΤΕΡ. Τὸ ἴδιο, τὸ ἴδιο κόρη μου! Ἀμμ' κ' αὐτωνῶν ἡ τιμὴ εἶναι γραμμέν' ἀπάνω τους.

ΣΜΑΡ. Ἔτσι λοιπόν θὰ γένη, τὰ χρτῶ ἐγὼ αὐτὰ, καὶ κάμε ἄλλα τῆς Μουκτάρνας.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Τί τὸ φορεῖς αὐτὸ καὶ τὸ καμαρόνεϊς; Χίλια γρόσια ἐγὼ ράφτικα γιὰ ἓνα φουστάνι δὲν παλλάθωσα νὰ δώσω τ' ἀκούς; μόν' πάνε βγάλτο μὲ τὴν ὠρα σου καὶ δόσε το πῖσω.

ΣΜΑΡ. Δὲν εἶναι δὲ χίλια καὶ μὴ φωνάζης. 450 τὰ σουφω-

1) Δὲν ὑπερέω. 2) Φρενοκομιτῶν.

νήσαμε πλέον μὲ τὴν κοκκῶνα Τσερζίνα, ἡ ὁποία μ' ἔκαμε χίλιους ὄρκους; πὼς ζημιόνομαι!

ΤΕΡ. Νὰ ζοῦν τὰ μάτια μου τσελεπῆ Παυλάκη μου, ζημιόνομαι! ἀλλὰ γιὰ χατηρί σας εἶπα ἄς ζημιωθῶ ἀπ' αὐτὸ, καὶ ἡ εὐγενεία σας πάλι μοῦ τὰ βγάξτε ἀπ' ἄλλη μεριὰ!

ΠΑΥΛ. (Κιῶν τὴν κεφαλὴν.) Ὅσο πιστεύετε τὴν κομήτην πιστεύω καὶ τοῦτο! (Πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Κι' αὐτὸ τὸ καπελίνο πάλι ποῦ φορεῖς ἡ εὐγενεία σου τί εἶναι; ἡ ἀποκριαῖς ἀκόμ' ἀργοῦνε!

ΣΜΑΡ. Μπα! καὶ μόν' τῆς ἀποκριαῖς φοροῦνε καπελίνα;

ΠΑΥΛ. Μὲ τέτοιαις κίτρινης κορδέλλαις καὶ μὲ τέτοιον φτερό τότε μόνον τὸ φοροῦνε!

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲν ἀκούς πὼς τᾶχει παραγγελιὰ ἡ Λοξήτσα τοῦ Μουκτάρης;

ΠΑΥΛ. Καλὰ λοιπόν τὸ εἶπα, ὅτι τῆς ἀποκριαῖς φόρεμα εἶν' αὐτό!

ΣΜΑΡ. Οὐ! Ζάβχλλη κ' ἡ εὐγενεία σου μὲ τῆς ἀποκριαῖς σου! Ὅχι νὰ μὴν ἦναι τῆς τυρινῆς!

ΠΑΥΛ. Καὶ μήπως ἡ τυρινῆ δὲν εἶναι ἀδελφὴ τῆς ἀποκριαῖς; ἀλλ' αὐτὸ ποῦ σὲ λέγω γυναῖκά μου, ἄκουε! 65 χρονῶ γυναῖκα μὲ τέτοιον κουδούνια 'ς τὸ κεφάλι γιὰ τῆς ἀποκριαῖς εἶναι.

ΣΜΑΡ. (Μὲ ἀγαράκτησιν.) Καὶ ποῦ τὸ κῦρες πάλ' ἡ εὐγενεία σου, τσελεπῆ μου, πὼς εἶμ' ἐγὼ 65 χρονῶ;

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ γυναῖκά μου δὲν τὸ εἶπα γιὰ σένα καὶ μὴ θυμόνεϊς. Ἐσὺ ἀκόμη τοὺς 70 δὲν τοὺς πάτησες! λέγω μόνον γιὰ τὴ Μουκτάρνα!

ΣΜΑΡ. Τὸ βλέπεις λοιπόν πὼς 70 χρονῶν ἡ Λοξήτσα θὰ φορέσει τέτοιον καπελίνο; ἀλλ' αὐτὸ τὸ κρᾶτῆσα τώρα ἐγὼ, κ' ἄς τῆς φτειάσῃ ἡ κοκκῶνα Τσερζίνα ἄλλο.

ΠΑΥΛ. Πολὺ καλὰ θὰ κάμης· ἀλλὰ δὲν ζεῖρω καὶ τί λόγος μένει πλέον νὰ ποῦμε γιὰ τὰ κορήτσια, ὅταν ἡ μητέρες τους κ' ἡ γιγκαῖς τους φοροῦν τέτοιον κουδούνια! Ὁ Θεὸς γυναῖκά μου ἐσένα νὰ δώσῃ φώτισι, κ' ἐμένα ὑπομονὴ, ἄλλο τίποτα δὲν λέγω! ἡ καλύτερα νὰ τὸ πῶ, ἐσένα φώτισι κ' ἐμένα γινώσι!

ΣΜΑΡ. Τὸν κόσμο χαλιᾶς· ὅταν ἐγὼ θὰ κάμω κανένα φόρεμα ἂν ἦτανε ὅμως καμμιὰ συναγορίδα, ἡ κανένα ἀτταχός!

ΠΑΥΛ. Μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἡ ἐδική μου συναγορίδα γεμίζει καὶ τὴν δίκη σου τὴν κοιλιὰ, ἐνῶ ἡ ἐδικαῖ σας μόλαις καὶ τὸ δικά μου τὸ πογγι ἀδειάζουν, καὶ τὴν δίκη σου τὴν κοιλιὰ δὲν γεμίζουν. Ἐπειτα δὲ, αὐτὸ τὸ εἶπαμὲν χίλιαις φοραῖς!

ΣΜΑΡ. Τὸ ποῖο;

ΠΑΥΛ. Ὅτι ἐγὼ θὰ πεθάνω μὲ τὴν καλὴ τὴ βουκα 'ς τὸ στόμα, καὶ σὺ μὲ τῆς κορδέλλαις 'ς τὸ κεφάλι, ἡ ἂν θέλῃς, ἐγὼ θὰ πεθάνω

χορτάτος, και σὺ στολισμένη' και τοῦτο τώρα κοντά, εἶδὲ και πε-
ράσει κανένας χρόνος ἀκόμη ὦ! τότε θὰ μὲ κάμῃς, ν' ἀποθάνω κ' ἐγὼ
ἀπὸ τὴν πείνα!

ΣΜΑΡ. Τὸ φαγὶ ἄντρα μου εἶναι πράγμα τῆς ἡμέρας, τὸ φόρεμα
ὅμως.....

ΠΑΥΑ. (Τὴν διακόπτει.) Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ἄν δὲν ἦτον ὅμως
κάθε μῆνα και τρεῖς μόδας. Ἀλλὰ τώρα μὲ τὰ 500 γρόσια τοῦ
καπελίνου σου, κί ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ νὰ μὴν ἔχῃ και 1500, ἐγὼ
ἀγοράζω 30 συναγρίδες και 40 ἀστακούς.

ΤΕΡ. Και δὲν τὸ ζέρετε τώρα ἡ εὐγενεία σας τσελεπή Παυλάκη
μου, ποῦ λένε, φάγε κατά τὸ κέφι σου, κ' ἐντύσου μὲ τὸ κέφι τοῦ
κότμου;!

ΠΑΥΑ. Ὅποιος κοκκῶνα Τερεζίνα, θελήσῃ νὰ ντύνεται πάντοτε
μὲ τὸ κέφι τοῦ κόσμου, δηλ. κατά τῆς μόδας σας, ὅχι μόνον δὲν
περισσεύει τότε νὰ φάγῃ κατά τὸ κέφι του, ἀλλὰ γίνεται και γλή-
γορα ἀπ' τὴν πείνα μακαρίτης.

ΤΕΡ. Κί αὐτὸν δὲ τὸν ψεύτη κόσμον πρέπει νὰ τὸν χαρῆ κἀνεῖς;
δοῦ ζῆ! αὐριον ἄν σφαλίζουμε τὰ μᾶτις μας, τὸ βίος τί τὸ θέλετε;

ΠΑΥΑ. Μὰ σὲ εἶπα δὲ, κοκκῶνα Τερεζίνα, ὅτι ἡ μόδαίς σας δὲν
ἀφίρουν νὰ χαρῆ κἀνεῖς αὐτὸν τὸν ψεύτη κόσμον! καπελίνα και με-
ταξωτὰ φουστάνια, και πάλι καπελίνα και μεταξωτὰ φουστάνια, και
χιλίκα ἄλλα μασκαράλικα τῆς μόδας, δὲν ἀφίρουν νὰ περισσεύσῃ
πνῶ; και διὰ τὸν ψωμᾶ, και χωρὶς τὸν ψωμᾶ, κἀνεῖς δὲ μ' ἴσως
νὰ χαρῆ τὸν κόσμον τ' ἀκούς, κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΣΜΑΡ. Και μὴν τῶκανες δὲ τώρα δουλειὰ 'ποῦ εἶδες νὰ κάμουμε
κ' ἐμεῖς ἕνα κουρέλι;

ΠΑΥΑ. Νὰ ἦτανε ἕνα και δυὸ ἐγὼ θὰ ἐπρόσθετα και ἄλλα τρεῖς,
καθ' ἑβδομάδα, κ' ἕνα κουρέλι τῆς μόδας! και ἐντοσούτω αὐτὸ τὸ
κουρέλι θὰ πῆ τὸ λίγο 'λίγο 1,500—2,000 γρόσια, διότι ἔχει πα-
ρεπόμενα κί ἄλλα πέντ' ἑξῆ κουρελάκια! ὥστε μὲ τὰ κουρέλια τῆς
μόδας σας κινδυνεύει κἀνεῖς νὰ φθείρῃ τὴν ὀλίγη πολλὴ κατὰστατί
του! κί ὡς φαίνεται και τοῦτο μὸδα τὸ κάμετε!

ΣΜΑΡ. (Μετὰ περιεργείας.) Τὸ ποιοῖ;

ΠΑΥΑ. Νὰ μουφλουζέετε μίαν ὥραν ἀρχήτερα τοῦ ἀντρας σας!

ΣΜΑΡ. Αἱ! κ' ἡ εὐγενεία σου! ἄκουσα κ' ἐγὼ μὸδα, κ' θάρρεψα
πῶς κἀτι φόρεμα θὰ πῆ; κ' ἐδῶ εἰν' ἄνθρωποι 'ποῦ μόνον 'ς τὰ
μαϊτάπια κἀνε κάθε βράδυ δυὸ και τρεῖς χιλιάδες γρόσια, κ' ἡ εὐ-
γενεία σου λυπᾶται τὰ χίλια γρόσια γιὰ ἕνα καπελίνο 'ποῦ θὰ φορέσω;

ΠΑΥΑ. Και μήπως ἡ τρέλλα εἶναι ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους; Ἐγὼ
τοῦλάχιστον δὲν εἶμαι ἀπ' ἐκείνους 'ποῦ κἀνουν τὰ γρόσια του 'ς

τὰ μαϊτάπια, αὐτὰ 'πέ; τα τοῦ πετεινοκαύκλου τοῦ ἀδελφοῦ σου
'ποῦ πενήντα χρόνων ἄνθρωπος 'ζευκτᾶ 'ς τὰ καζίνα και 'ς τὰ μαϊ-
τάπια!! ἔβγαλε και τὸν κανκάρη μας τσιράκι, και δὲ μ' ἴσως νὰ
τὸν περιμαζεύσω ἀπὸ τοῦς δρόμους και τὰ καφφενεῖα! (Πρὸς τὴν
Τερεζίνα.) Ἐτσι λοιπὸν κοκκῶνα Τερεζίνα, γιὰ νὰ χαρῆ κἀνεῖς αὐ-
τὸν τὸν κόσμον πρέπει νὰ δώσῃ 'ς τὴ μοδίστρα και τὸ χατζέτι τοῦ
'σπητιοῦ του;

ΤΕΡ. Κ' ἐμεῖς δὲ ἡρωχαῖς πῶς νὰ ζήσουμε τσελεπή Παυλάκη μου;

ΠΑΥΑ. Τρόντι κοκκῶνα Τερεζίνα, ἡ πτώχεια τρέχει ἀπὸ πάντων
σου! Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ! και νὰ μ' ἀξιώσῃ κ' ἐμένα νὰ γείνω ἔτσι
πτωχὸς ἄν τὴν εὐγενεία σου. Ἀλλὰ και ἐπὶ τῆ ὑποθέσει: ὅτι εἰσθε
πτωχαῖς πρέπει νὰ ψοφήσουμε' ἐμεῖς ἀπὸ τὴν πείνα, γιὰ νὰ σκάσῃ
ἔσει; ἀπὸ τὰ γρόσια;

ΣΜΑΡ. Τὸν κατακλυσμὸ ἔφερες βλέπω, γιὰ τὴ πῆρα ἕνα καπελίνο
τῆς μόδας!

ΠΑΥΑ. Μὴ λὲς σὲ λέγω τῆς μόδας, ἀλλὰ λέγε τῆς ἀποκριᾶς!

ΣΜΑΡ. (Μὲ ἀγαράκτησιν.) Γιὰ τὴ τζάνουμ' ὄλ' αὐτὸ κοπανίζεις,
ἀποκριαῖς, ἀποκριαῖς; . . .

ΠΑΥΑ. Ἄς ἦναι γιὰ χατηρί σου και τῆς τυρινῆς! διότι γυναῖκα
τῆς ἡλικίας σου φτερά και κουδούνια δὲν φορεῖ.

ΣΜΑΡ. Κί ὅταν ἐπαντρέτ' ἡ Λοζήτσα, ἐγὼ ἔπαιζα μὲ τῆς κου-
κλαῖς μου, και μ' ὅλον τοῦτο αὐτὴ φορεῖ και φτερά και κορδέλλαις!

ΠΑΥΑ. Και μ' αὐτὸ τί θέλεις τάχα νὰ πῆς; ὅτι εἶσαι ἀκόμη νέα,
και πρέπει νὰ φορῆς; και σὺ αὐτὰ τὰ κουδούνια;

ΣΜΑΡ. (Μὲ θυμόν.) Ἄν δὲν ἦμαι νέα, δὲν εἶμαι ὅμως; και γρηᾶ
τσελεπή μου, τ' ἀκούς;

ΠΑΥΑ. Μὴ θυμόνεις γυναῖκά μου, κ' ἐγὼ δὲν σ' ἔχω γιὰ κακὴ
καρδί! θέλεις νὰ φορέσῃς φτερά; φόρεσε μακάρι και σερβούτζικ!
μὴ χολοσκάνεις νὰ ζῆς κί ἀρρωστίτης!!! (Πρὸς τὴν Τερεζίνα.)
Και 'ς ἐκεῖνο τὸ μακρὸ κουτί σου τί ἔχεις, κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΤΕΡ. Ἐνα μ α λ α κ ὠ φ ψυχή μου!

ΠΑΥΑ. Μ α λ α κ ὠ φ; τοῦ Κριμιού;

ΤΕΡ. Τί ταιριάζει ψυχή μου! 'ποῦ τέτοις ζαρίφικα 'ς τὸ Κρίμι!
αὐτὰ εἶναι τοῦ Παριζιού!

ΠΑΥΑ. Πρώτη φορά τ' ἀκούω, ὅτι εἶναι και 'ς τὸ Παρίσι Μαλακῶρ!

ΤΕΡ. Ἄμ' ἐκεῖ δὲ εἶναι κί ἄν ἦναι τὰ ζαρίφικα!

ΠΑΥΑ. Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ 'ποῦ μὲ λὲς, δὲν κταλαμβάνω! μ' ὅλον
τοῦτο γιὰ βγάλλο νὰ τὸ κκακώσω κ' ἐγὼ, και νὰ διῶ τί πράγμα
εἶν' αὐτὸ 'ποῦ χύθηκε τόσο αἶμα, ὅσο νὰ παρθῇ.

ΚΑΤ. Καλὲ μπακάλα εἶναι μεσορούστανο, και τὸ λένε Μαλακῶρ!

ΤΕΡ. (Τὸ ἐκβάλλει καὶ τὸ δεικνύει.) Γλέπετε, τζελεπῆ Παυλάκη μου, τί ζαρίφικο πράγμα εἶναι; ' ποῦ 'μποροῦνε νὰ κάνουνε τέτοια ζαρίφικα 'ς τὸ Κρίμι!

ΠΑΥΛΑ. Καὶ τὸ λέτε τὴν αὐτὴν Μαλακώφ.

ΤΕΡ. Ναι ψυχὴ μου ' τέτοιο ὄνομα τοῦ ἔδωσαν, γιὰ τί εἶναι λέει στρογγυλὸ καὶ φουτωτὸ 'σάν τὸ Μαλακώφ,

ΠΑΥΛΑ. (Τὸ παρατηρεῖ) Καλῆτερα νὰ τὸ ὀνόμαζαν Φανακώφ!

ΣΜΑΡ. Φανακώφ; καὶ τί ὄνομα εἶναι πάλ' οὐτό;

ΠΑΥΛΑ. Φανακώφ βέβαια! δὲν βλέπεις πῶς εἶναι 'σάν τὸ φανὸ 'ποῦ ἀπλώνετε τὰ ρούχα καὶ στεγνόνουν;

ΣΜΑΡ. Ὅχι νὰ μὴν τὸ ποῦνε Μπουγαδῶφ;

ΠΑΥΛΑ. Καὶ Μπουγαδῶφ κατάλληλον εἶναι ' φορέσετέ το τὸ κάτω ἐπάνω, καὶ θὰ διῆς, ὅτι εἶναι ἀπαράλλακτη κοῦφα τῆς μπουγάδας, καὶ θὰ φαίνεται μὲς τὴν κοῦφα μιὰ κοκκῶνα φυτρωμένη! ἀλλὰ βλέπω, ὅτι καὶ ἄλλα ἀκόμη ὀνόματα 'μπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ δώσῃ, 'σάν σὲ μερικοὺς τόπους 'ποῦ δίνουν οὐτὼ καὶ δέκα ὀνόματα 'ς τὰ παιδιὰ τους ὅταν τὰ βαπτίζουν' π.χ. 'μπορεῖτε νὰ τὸ πῆτε καὶ Καφασῶφ, διότι ὁμοιάζει καὶ τὸ καφάσι 'ποῦ σκεπάζουν τὴν κλωσσοκὴ μὲ τὰ κλωσσόπουλά της; 'μπορεῖτ' ἀκόμη νὰ τὸ πῆτε καὶ Βαρελῶφ, διότι μὲ τὰ στεφάνια 'ποῦ ἔχει 'μοιάζει 'σάν κοκκοβάρηλο! κυτᾶτετε τώρα νὰ 'βγάλετε καὶ κανένα εἶδος καπελίνου 'σὰ σκάφη μακροῦλο, γιὰ νὰ τ' ὀνομάσετε κ' ἐκεῖνο Σκαφιδῶφ! βάλτε κ' εἰς τῆς ἄκρας τῶν μαντιλιῶν σας ἀπ' ἕνα κουδουνάκι, γιὰ νὰ τ' ὀνομάσετε κ' ἐκεῖνο Κουδουνῶφ. (Κινεῖ τὸ κεφάλι του.) Καὶ πόσα ἔχει αὐτὸ κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΤΕΡ. Αὐτὸ ψυχὴ μου ἔχει 350, γρόσια.

ΠΑΥΛΑ. Κ' εὐθηνὸ βλέπω εἶναι.

ΤΕΡ. Φθηνὸ βέβαια!

ΠΑΥΛΑ. Χάρισμα μάλιστα! τόσο ῥάψιμο! τόσο στεφάνια!

ΣΜΑΡ. Δόξα σοι ὁ Θεός! 'ποῦ σ' ἄκουσα κ' ἐγὼ μὴ φορά νὰ πῆς ἕνα πρᾶγμα 'φθηνό!

ΠΑΥΛΑ. Καὶ θὰ τὸ κρατήσεις κ' αὐτό;

ΣΜΑΡ. Ἀμ' γιὰ μένα δὲ τὸ ἔφερε, 'ποῦ τῆς τόχα παραγγείλη ἀπὸ μέραις.

ΠΑΥΛΑ. Κάνει μὴ δουλειὰ γυναικα; αὐτὰ τὰ 350 γρόσια νὰ τὰ δώσουμε καὶ ν' ἀγοράσουμε ἕνα γαϊδουράκι;

ΣΜΑΡ. Καλὸ τί τὸν θέλεις ἄντρα μου τέτοιο μπελᾶ;

ΠΑΥΛΑ. Ὁ μπελᾶς του εἶναι τίποτε ὡς πρὸς τὴν δουλειὰ 'ποῦ θὰ σὲ κάμνει, κάθε 'μέρα, ἕνα περίπατο ὡς τὸν Κουδουνᾶ.

ΣΜΑΡ. Οὐ κ' ἡ εὐγενεία σου μὲ τὸν Κουδουνᾶ σου! ν' ἀφήσω τὸ

κιοζελίμ Μαντζάρι μὲ τὴ μουσική του, καὶ μὲ τὰ μαϊτάπιά του, καὶ νὰ τρέχω 'ς τὰ κατσάβραχα.

ΠΑΥΛΑ. Δὲν λέγω ἐγὼ γιὰ τὰ κατσάβραχα, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἅγιο Γεώργι' τὸν Κουδουνᾶ, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν θαυματουργὴν χάριν πρέπει πλέον ν' ἀναθέσω ὅλας μου τὰς ἐλπίδας!

ΤΕΡ. Εἰς τὸ Σταυροδρόμι τζελεπῆ Παυλάκη μου νὰ πιάσετε 'σπῆτι, 'ποῦ ἔβαλαν τώρα καὶ τὸ γαζι, κ' ἐγένηκε 'σάν τὸ Παρίζι! τρεῖς 'σπῆτια ἔχω, κ' ὅποιο σᾶς ἀρέσει σᾶς τὸ δίνω.

ΠΑΥΛΑ. Δικὰ σου τρεῖς σπῆτια;!!

ΣΜΑΡ. Δικὰ της βέβαια! ἀγόρασε μάλιστα καὶ ἄλλον τόπο 60,000 γρόσια γιὰ νὰ κτίσῃ κ' ἄλλο σπῆτι.

ΤΕΡ. Καλὸ ποῦ βάζω ψυχὴ μου γιὰπὶ σήμερα! φωτιὰ καὶ λαύρα εἶναι νὰ κτίσῃ κανεὶς 'σπῆτι τώρα!

ΠΑΥΛΑ. Τρεῖς 'σπῆτια λοιπὸν ἔχεις 'ς τὸ Σταυροδρόμι δικὰ σου κοκκῶνα Τερεζίνα. Ὡ! πιστεύω πῶς γλιγῶρα θὰ τὰ κάμης ἔξῃ!

ΤΕΡ. Ἡ εὐχὴ σου, τσελεπῆ Παυλάκη μου!

ΠΑΥΛΑ. Ἀπ' τὴ δικὴ μου τὴν εὐχὴ μὴν πολυελπίζης, ἐκεῖνο 'ποῦ θὰ συντελέσῃ εἶναι ἡ τρέλλα τῆς μόδας.

ΣΜΑΡ. Ἀμ' τώρα γέραςες ἡ εὐγενεία σου, καὶ σὲ φαίνονται ὅλα παράξενα!

ΠΑΥΛΑ. Καὶ πῶς, εἰς τοὺς γέρους ἡ μόδαις φαίνονται παράξενα πράγματα;

ΣΜΑΡ. Βεβαίωςτα.

ΠΑΥΛΑ. Ἡ εὐγενεία σου λοιπὸν ὡς φαίνεται ἐξαιρεῖσαι!! ὁ Θεὸς νὰ γίνῃ ἕως. (Φεύγει.)

ΤΕΡ. Ὁ τσελεπῆ Παυλάκης πολὺ ἀγαπᾶ τοὺς χωρατάδες.

ΣΜΑΡ. Καλὸ δὲν χωρατεύει, μόνον μὲ τὰ σωστά του τὰ λέει! ἀλλὰ τὸ καλὸν εἶναι 'ποῦ ποῖς τὸν ἀκούει! ἀπ' τὸνα τ' αὐτὴ 'μπαίνουν, κ' ἀπ' τ' ἄλλο 'βγαίνουν! κ' ἐκεῖνα τὰ μαντηλάκια, πόσα ἔχουν κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΤΕΡ. Εἶναι τριῶν λογιῶν, ψυχὴ μου, 500 γροσιῶ, 800 γροσιῶ, καὶ δυὸ χιλιάδων.

ΣΜΑΡ. Καλὸ 2000 γρόσια ἕνα μαντηλάκι τοῦ χεριοῦ;!

ΤΕΡ. Δυὸ ψυχὴ μου δυὸ! ἀμ' 'ποῦ εἶναι καὶ 4,000; ἡ κοκκῶνα Ἀγγεροῦκα τοῦ σινιὸρ Στρατάκη ἔγραψε 'ς τὸ Παρίζι καὶ τὴν ἔφερεν τρεῖς ἀπὸ 3,800 γρ. τὸ καθ' ἕνα, ἀλλὰ χωρὶς τὰ ἐξοδά του ἀλήθεια!

ΣΜΑΡ. (Παίρνει δύο.) Κι' αὐτὰ πόσα θὰ μᾶς τὰ δώσεις;

ΤΕΡ. Αὐτὰ θαρρῶ πῶς ἔχουν ἀπὸ 800 γρόσια. (Πρὸς τὴν Κατήνκω) γειὰ διάβασε, κόρη μου, τὸ χαρτάκι τους.

ΚΑΤ. (Διαβάσει) Ναι! ὀχτικῶσια γράφει!

ΤΕΡ. Ἄμ' τὸ εἶπα ἐγώ, ὀχτακόσια πῶς ἔχουν!
ΦΕΤ. Αὐτὸ κουρέλι ὀχτακόσια γρόσια; !!! αἱ! ἀρτίκ τσιβιτρι-
(ει 1) κἀνεὶς ν' ἀκούη! !

ΚΑΤ. Ἀπὸ 650 νὰ μᾶς τὰ δώσης κοκκῶνα Τερεζίνα, νὰ πάρουμε
δυό, ἓνα ἢ νενέ μου, κ' ἓνα ἐγώ.

ΤΕΡ. Καὶ χαλνῶ ἐγὼ κόρη μου τὸ χατῆρι σου; Ἐπτακόσια πε-
νήντα τὰ θέλεις, 750 νὰ σ' τὰ δώσω· κι' ὅταν μὲ τὸ καλὸ γεινής
νύφη, τότε νὰ πάρης τρία ἀπ' ἐκεῖνα πούχουν 4,000 γρόσια.

ΚΑΤ. Ἔτσι λοιπὸν νενέκα, ἀπὸ 700 νὰ κρατήσουμε αὐτὰ τὰ δυό.

ΣΜΑΡ. (Τὰ βάζει κατὰ μέρος.) Ἄς τὰ κρατήσουμε, γιὰτι κ'
ἐγὼ δὲν ἔχω νάβγω ἔξω.

ΚΑΤ. (Ἀνοίγει μιὰν ὀμπρέλαν.) Μπᾶ! τί μόδα πάλ' εἶν' αὐ-
τή;! Ἰσιαις ὀμπρέλαις!

ΤΕΡ. Αὐταῖς, κόρη μου, τῆς ἔφεραν τὴν ἀπ' τὸ Παρίσι.

ΣΜΑΡ. Καὶ γιὰτι τῆς ἔκαμαν τώρα ἔτσι ἄν τειλῖ ἰσιαις;

ΤΕΡ. Ἔτσι εἶναι μόδα τώρα, κ' ἐπῆραν πολλὰς ἔς Σταυροδρόμι
ἀπ' αὐταῖς, κι' ὅλο ἓνα παίρνουν.

ΚΑΤ. Καὶ πόσα ἔχουν;

ΤΕΡ. Δὲν ἔχει τὸ χαρτάκι ἐπάνω της; 400 γρ. ἔχ' ἡμιὰ θαρβῶ.

ΚΑΤ. (Τὸ παρατηρεῖ.) Ναι, 400 γρόσια γράφει.

ΤΕΡ. Ἄμ' τόσο τῆς πουλοῦμε.

ΚΑΤ. Θὰ τὴν πάρω νενέκα ἐγὼ αὐτήν, ἀφοῦ εἶναι μὸδα.

ΣΜΑΡ. Παίρνω κ' ἐγὼ ἄλλη μιὰ. (Κρατεῖ μιὰ κι' αὐτή)

ΚΑΤ. Τίποτε χερσφῆται τῆς μόδας κοκκῶνα Τερεζίνα, δὲν ἔφερες;

ΤΕΡ. Κι' ἄμ' δὲν ἔχω;! (Ἀνοίγει ἐν κουτὶ χάρτινον) γειὰ
διὲ τί ζαρίφικα εἶναι! ἀπ' αὐτὰ τώρα εἶναι μὸδα, καὶ φοροῦνε ὅλαις
τὰ πρωτοφόρεσε λένε ἡ βασιλίτσα τῆς Ἀότρας, καὶ πολὺ νὰ τὰ
πρωτοπάρη τώρα!

ΚΑΤ. (Παίρνει εἰς χεῖράς της ἐν ζευγος.) Ὡραῖα, νενέκα μου
εἶναι, μόν νὰ πάρουμε δυό τρία ζευγάρια.

ΤΕΡ. Καλὲ, ψυχὴ μου, πάρτε μιὰ ντουζίνα, γιὰτι μεθαύριο θὰ
τὰ γυρεύετε, καὶ δὲν θὰ τὰ βρῖσκετε!

ΣΜΑΡ. Καὶ πόσα ἔχουν, κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΤΕΡ. 600 θαρβῶ.

ΣΜΑΡ. Τὸ ἓνα ζευγὰρι ἐξακόσια!!!

ΤΕΡ. (Χαμογελῶσα.) Ὅχι, δὰ τὸ ἓνα! ἡ τουζίνα 600.

ΣΜΑΡ. Σίτισσα κ' ἐγὼ ν' ἀκούσω 600 γρ. τὸ ἓνα' κράτησε
λοιπὸν, Κατήγκω, μιὰ ντουζίνα.

ΚΑΤ. Νὰ κρατήσουμε τὸ κουτὶ καθὼς εἶναι; δὲν ἔχει κοκκῶνα
Τερεζίνα μιὰ ντουζίνα σωστά;

ΤΕΡ. Ἀπὸ μιὰ ντουζίνα κόρη μου εἶναι ἔς τὸ κάθε κουτὶ ἄκουσα
πῶς ἔφεραν καὶ κᾶτι ἀλλοιώτικα χερσφῆται, μοναχὰ τὰ δάχτυλα,
μὰ δὲν τὰ εἶδα.

ΚΑΤ. Νὰ μᾶς φέρης κι' ἀπ' ἐκεῖνα, κοκκῶνα Τερεζίνα.

ΤΕΡ. Μόν' εὐρῶ σὰς φέρνω κόρη μου.

ΣΜΑΡ. Κι' αὐτὰ τὰ πράματα τώρα, κοκκῶνα Τερεζίνα, γράφει;
καὶ σ' τὰ φέρνουν ἀπ' τὸ Παρίσι, ἢ ἐδῶ τὰ παίρνεις;

ΤΕΡ. Φέρνω κι' ἀπ' τὸ Παρίσι, ἀλλ' ἔχω καὶ μουστερεῖ δικό μου
ἐδῶ τὸν μουσιῶ Γροσοφᾶ, καὶ παίρνω ὅ,τι θέλω.

ΣΜΑΡ. Πάρε Κατήγκω, κομμάτι χαρτί καὶ γράψε πόσα κάνουνε
αὐτὰ ποῦ ψουνίσουμε.

ΚΑΤ. Τοῦτ σουτ μαμᾶ! (παίρνει χαρτί καὶ μολυβδοκόνδυ-
λον) λέγε τώρα, κοκκῶνα Τερεζίνα.

ΤΕΡ. Ἄμμ' τί νὰ πῶ κόρη μου; νά! ἔς τὴ μέση εἶναι ὅ,τι ψου-
νίσετε, τὴν τιμὴ τους τὴν ἔξερετε, γράφετέ τα.

ΚΑΤ. Ἄς ἀρχίσουμε λοιπὸν ἀπὸ τὸ φουστάνι μου. Εἶπαμε 975
(τὰ γράφει.)

ΤΕΡ. Ναι! 975 βάλε καὶ 1250 ἔς τὸ καπελίνο, καὶ 1160 ἔς τὴν
τραχηλιά, καὶ 240 τὰ μανικέτια.

ΚΑΤ. (Τὰ σημειώνει.) Καὶ τί ἄλλο τώρα;

ΤΕΡ. Γιὰ σουμμάριστ' αὐτὰ πρῶτα, κόρη μου.

ΚΑΤ. (Τὰ ἀθροίζει.) 3,625.

ΤΕΡ. Τέσσερες ἔπες τα κόρη μου, νὰ μὴ ζαλιζέσαι ἔς τὴ σοῦμα,
βάλε τώρα καὶ 350 ἔς τὸ Μαλακώφ.

ΚΑΤ. (Γράφει.) Νὰ καὶ 350 ἔς τὸ Μαλακώφ' στάσου κοκ-
κῶνα Τερεζίνα νὰ βάλω καὶ τὰ δικά μου 1160 ἔς τὴν τραχηλιά μου,
(γράφει) καὶ 240 ἔς τὰ μανικέτια μου μᾶς κάνουν ὅλα (τὰ ἀθρο-
ίζει) 5,375.

ΤΕΡ. Πεντέμισυ ἔπες τα νὰ ἔξερούμε τὸ λ]σμό' βάλε τώρα κόρη
μου, τῆς δυό ὀμπρέλλαις ὀχτακόσια, βάλε καὶ 600 ἔς τὰ γάντια,
γιὰ σουμμάριστα ὅλα ἄλλη μιὰ φορά.

ΚΑΤ. (Γράφει, καὶ ἔπειτα κάμνει τὴν ἀθροισιν.) Μᾶς κάμνουν
ὅλα 6,755.

ΤΕΡ. Ἐφτὰ ἔπες τα κόρη μου ἐφτὰ, γιὰτ' εἶναι καὶ κᾶτι ἐξῶδα
τῶν κουτιῶν, κᾶτι καρφίτσαις γιὰ τὰ χαρτάκια τῆς τιμῆς τους ποῦ τὰ
κολοῦμε ἀπάνου τους τ' ἀνθρώπου ποῦ μοῦ τὰ καταίθασε ἔς τὸ γε-
φύρι, βαποριάτικα δικάμου καὶ τῆς δουλεύτρας μου τείναι ὀπαρᾶς!
φεύγει ἄν διὰργυρο! (Παρατηρεῖ τὸν λογαριασμόν.) Κελὲ γιὰ

1) Παραφρονεῖ.

ἴδες ψυχή μου τί ὠραία ποῦ γράφει! καλότυχος ποῦ θὰ σὲ πάρῃ κόρη μου!

ΚΑΤ. Ἄς ᾄδει λοιπὸν ἐφτά! ἔχουμε τίποτε ἄλλο;

ΤΕΡ. Γιὰ τὴν ὠρα κόρη μου δὲν βλέπω τίποτ' ἄλλο, μόν' ἔχουμε καὶ 3,400 ἀπὸ τὰ πρῶτα ποῦ μᾶς ἔμειναν.

ΣΜΑΡ. Ναι! βάλ' τα κι' αὐτὰ Κατήγκω!

ΚΑΤ. Τί νὰ τὰ βάλω; νά! ἐφτά καὶ 3,400—10,400.

ΤΕΡ. (Μειδιῶσα.) Οὐ ποῦ νὰ σᾶς ξεχάσῃ ὁ χάρος!

ΚΑΤ. Τί, κοκκῶνα Τερεζίνα;

ΤΕΡ. Τὰ μαντηλάκια ξεχάσετε, κόρη μου!

ΚΑΤ. Καλὰ λές! ἔχουμε καὶ γι' αὐτὰ 1400 καὶ 10,400 κἀνουν ὅλα 11,800 γρόσια.

ΤΕΡ. Καὶ κάμετα, κόρη μου ντουζίνα, νὰ μὴ ζαλιζοσαι! πές τα δώδεκα κ' ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα! Εἶδες; ξεχάσαμε καὶ τὸν κορσέ! βάλε καὶ γι' αὐτὸν 200 γρόσια, καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ ντουζίνα!!

ΣΜΑΡ. (Μετρῶ χρήματα κ' ἔπειτα τὰ δίδει.) Πάρε κοκκῶνα Τερεζίνα σήμερα τριάντα λίραι, γιὰτι δὲν ἔχω περισσότερα γιὰ τὴν ὠρα, καὶ σὲ καμπόσσις μέραις σοῦ δίνω καὶ τ' ἄλλα.

ΤΕΡ. (Τὰ παίρνει.) Καλὲ ψυχή μου σὰν δὲν εὐκολύνεσαι γιὰ γρόσια μὴ στενοχωριέσαι! ἐγὼ αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα πηγαίνω καὶ γλέπω τὸ σπῆτι, κ' ἐκεῖ ἐπάνου τὰ σφαλοῦμε κι' αὐτὰ, κι' ὅσα ἄλλα πράγματα θέλετε πάρτε.

ΣΜΑΡ. Μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ συμφωνία, μόν' πήγαινε νὰ διῆς τὸ σπῆτι καὶ μιλοῦμε!

ΤΕΡ. (Μαζεύουσα τὰ ἐναπολειφθέντα πράγματά της.) Καὶ τοῦ λόγου σου τσατσά Φεταή, δὲ θὰ ψουνίσης τίποτα τῆς μόδας;

ΦΕΤ. Ἐχει; σαμαλατζᾶ καλὸ;

ΤΕΡ. Τί σαμαλατζᾶ λές τσατσά Φεταή;

ΦΕΤ. Ναι! σαμαλατζᾶ γιὰ φουστάνι δικό μου.

ΤΕΡ. Ἐμεῖς τώρα τσατσά Φεταή, ἔχουμε ὅλο πράματα τοῦ Παριζιῦ, καὶ ὡς τὸ Παριζι, σαμαλατζᾶδες δὲν φθειάνουν, μόν' ἂν θέλῃς κἀνένα μουρᾶ, κἀνένα μπαρᾶ, τέτοια πράματα ὅσα θέλεις.

ΦΕΤ. Μπουγάδα μπαίνουν αὐτά;

ΤΕΡ. (Γελᾷ.) Μεταξωτὰ μπαίνουν ποτὲ ὡς τὴ μπουγάδα, τσατσά Φεταή;

ΣΜΑΡ. Ἐννοιά σου τσατσά Φεταή, ἐγὼ θὰ σὲ πάρω ἕνα καλὸ κουτουνὶ φουστάνι.

ΦΕΤ. Φχαριστῶ! κι' αἰὸ Γιώργι Κουδουνᾶ νὰ βοηθήτη νὰ ρι- λήθουμε γλιγωρα στέφανα κοκκωνίτσα!

ΣΜΑΡ. Ἡ εὐχή σου τσατσά Φεταή!

ΚΑΤ. Κ' ἐγὼ τσατσά Φεταή μου, θὰ σὲ πάρω δυὸ ὠραία κα- λεμικεριά.

ΦΕΤ. Ἐχε τὴν εὐχή μου κόρη μου!

ΤΕΡ. (Φωράζει τὴν ὑπηρετρίαν της, ἥτις ἔρχεται καὶ παίρνει τὰ πράγματα.) Νὰ ἔρθη παρακαλῶ μαζῆ μου ὁ ἄνθρωπος νὰ μὲ δείξη τὸ σπῆτι τῆς κοκκῶνα Κατήγκως.

ΣΜΑΡ. Πές Κατήγκω τοῦ Δανίλη, νὰ πεταχθῆ μὴ στιγμὴ μὲ τὴν κοκκῶνα Τερεζίνα, καὶ νὰ τῆς δείξη τὸ σπῆτι τῆς Κατήγκως.

ΤΕΡ. (Σηκώνεται.) Ἐχετε ὑγείαν ψυχή μου, καὶ μὲ ὑγείαν νὰ τὰ χαλάσετε, νὰ σᾶς ἀζιώση κι' ὁ Ἅγιος Θεὸς νὰ φιλήσετε τὰ στε- φάνια τῆς ἀκριβῆς σας!

ΣΜΑΡ. Εὐχαριστῶ κοκκῶνα Τερεζίνα, κι' ὅ,τι μῦσαις σ' ἔλθουν ἀμέσως νὰ μὲ μηνύσης.

ΚΑΤ. Θὰ κακίωσω μαζῆ σου, κοκκῶνα Τερεζίνα, ἀνισωτὰς καὶ μάθω πῶς ἔκοψες τίποτα τῆς μόδας εἰς ἄλληνα, καὶ δὲν μᾶς τὸ μῆνυσε ἔμᾳς πρῶτα.

ΤΕΡ. Κ' ἐγὼ ἐγὼ ἄλλαι; μουστεριδίτσαις; σὰν τὴν εὐγενεία σας; Ἐχετε ἡσυχία. (Φεύγει μετὰ τῆς Κατήγκως καὶ τῆς ὑπηρετρίας.)

ΦΕΤ. Βαί! βαί! βαί! τί γρόσι καὶ κακὸ παίρνουν αὐταῖς μοδι- στραῖς, νοῦς μου ἄστυς! Ἄμμ' καὶ ἀγενεία σου καθόλου παζάρι δὲν κάνεις! Χίλια λές, χίλια δίνεις, δυὸ χιλιάδες λές, δυὸ χι- λιᾶδες δίνεις!!!

ΣΜΑΡ. Ἄμ' αὐτουνῶν ἡ τιμὴ τσατσά Φεταή, εἶναι κομμένη, δὲν εἶ- δες πῶς κἀθε πρᾶγμα ἔχει ἀπάνω καὶ τὸ χαρτάκι του μὲ τὴν τιμὴ του;

ΦΕΤ. Ἐκεῖνα χαρτὰ οὐλα ψεύτικα εἶναι, δὲν εἶδες κ' ἔχουν μὲ καρφίτσα καρφωμένα;

ΣΜΑΡ. Δὲν εἶναι ψεύτικα τσατσά Φεταή! ἔπειτα ἔταν ἕνα πρᾶμα ἦναι μόδα, γρόσια πειὰ δὲν ῥωτοῦνε! ὅσα ἔχει θὰ τὸ πάρῃς.

ΦΕΤ. Κι' ὅ,τι θέλ' αὐτὴ γράφει ὡς τὸ χαρτὶ, πρᾶμα πῶχει ἕνα γιουζλοῦκι 1) αὐτὴ γράφει ἕκατὸ γρόσια 2) διακόσια γρόσια!

ΣΜΑΡ. Δὲν εἶναι ἔτσι σὲ λέω, τὰ φράγκικα τὰ πράματα εἶναι ἀποκομμέν' ἡ τιμὴ τους μόν' πήγαινε τώρα, καὶ πές νὰ ἐτοιμάσουν τὸ τραπέζι, ἐβράδυασε, καὶ τώρα τώρα θὰ ἔρθῃ ὁ τσελεπῆς σου, καὶ θ' ἀρχίσῃ πάλι τῆς φωναῖς εἶναι καὶ θυμωμένος κομμάτι ἀπὸ τὰ πρά- ματ' αὐτῶν ψουνίσαμε, καὶ θὰ ξεθυμώσῃ μὲ τὸ φαγὶ πῶς ἄργησε.

ΦΕΤ. Νὰ πῶ νὰ κάμη καὶ μὴ σαλάτα μπαρᾶ τρουπου; 2)

ΣΜΑΡ. Ὁχι! Ὁχι! γιὰτι ὅλη μέρα θὰ βεύγεται κἀνεις βεπανίλαις.

1) Νόμισμα ἰθωμανικόν, ἀξίας 100 παραδ. 2) βαφάνια ἀνδρῶν.

ΦΕΤ. Ἐμένα θείτσα μου συχωρεμένη κοκκῶνα Ἐφημίτσα, μαξούς 1) ἔτρωγε μπαῖρ τρουπού, κ' ἐρεύγουντα, κ' ἐπερνούσανε ὑστερικῆς· αὐτὸ γιαντρικὸ ἀρμήνεψε ἐκείνο μεσφούρη γιαντρὸ, ποῦ εὐγάζε τὸ κερκμίτ γιαγί.

ΣΜΑΡ. Τώρα, τσατσά Φεταή, εἶναι μόδα καὶ δὲν τρώνε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, μήτε βεπνοσαλάτα, μήτε κρομμύδι ὠμὸ, μήτε σκόρδα· τῆς περασμέναις, ὀλίγον ἔλειψε νὰ χωρίση γι' αὐτὸ τὴν γυναικᾶ του ὁ σινιὸρ Πετράκης. Αὐτὸς ἐκάθισεν ἕνα χρόνον ἔς τὴν Ἐγγλιτέρα, ποῦ ἐκεῖ λείει τέτοια πράματα δὲν τρώνε· καὶ γιαντὶ ἡ καυμένη ἡ γυναικᾶ του ἄκοψυχοῦσε κ' ὠρέγτηκε νὰ φάγη ἕνα κρομμυδάκι ὠμὸ, γύρεψε νὰ τὴν χωρίση, καὶ σπολλάτη ποῦ τ' ἄκουσ' εὐθύς ὁ σινιὸρ Δημητρός, κ' ἐμπῆκ' εὐγῆκε, κ' ὅσο νὰ τοὺς ἀγαπήση ἴδρωσε. Τώρα ὅλα τὰ πράματα ἀλλάξαν, τσατσά Φεταή, καὶ τὸ φαγὶ ἀκόμη ποῦ θέλ' ἡ καρδιά σου δὲ ἔμπορεῖ νὰ τὸ φᾶς· ὦ· καὶ τὸ κρομμύδι ἔς τὸ φαγὶ τὸ σήκωσαν κ' αὐτὸ ἀπὸ μερικὰ σπῆτικα, γιαντὶ λένε τὸ κρομμύδι εἶναι λεβαντίνικο φαγὶ!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

1) Ἐπίτηδες.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ.

—ο—

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ καὶ ΚΑΤΗΓΚΩ.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Βλέπουσα ἀπὸ τὸ παράθυρον.) Καλὲ ποιαῖς εἶν' αὐταῖς μὲ τόσο λούσο καὶ κᾶκό;

ΚΑΤΗΓΚΩ. (Ὁμοίως.) Καλὲ νενέκα, εἶναι ἡ Δουδοῦ μὲ τὴν κόρη της τῆ Ἐαλλοῦ· τὸ ἴδιον κ' ἀπαράλλακτο νενέκα ἄν τὸ καπελίνο σας φορεῖ ἡ Δουδοῦ· καὶ ἡ μαντύλα της ὠραία εἶναι· κλυθέζει κατηφῆ (μετρεῖ) μὲ, δυὸ, τρεῖς, τέσσαρες, μὲ πέντε σειραῖς κλυπούρ! τί ὠραῖα!

ΣΜΑΡ. Οὐ! κ' αὐτὴ, τὸ κούφταλο! μὲ θέλει τώρα καπελίνο τῆς μόδας, καὶ μαντύλα μὲ πέντ' ἀράδες κλυπούρ!

ΚΑΤ. Κλυπούρ καλὲ νενέκα!

ΣΜΑΡ. Κλυπούρ, κλυπούρ ἕνα πρᾶγμα εἶναι.

ΚΑΤ. (Σηκόνεται.) Καλ' ἐδῶ ἔρχονται.

ΣΜΑΡ. Καὶ πότε ἤρθανε ἔς τὸ νησί; χθὲς ἔς τὸ Μαντσάρι ἐγὼ δὲν τῆς εἶδα.

ΚΑΤ. Ἐμπορεῖ μὲ τὸ σημερινὸ βαπόρι νὰ ἤρθανε.

ΣΜΑΡ. Νὰ διῆς κ' εἶναι καλεσμέναις ἔς τὴν χαρὰ τῆς Περσεφόνης.

ΚΑΤ. Καλὰ λέτε! ἄδικα τώρα συγχυσθήκετε καὶ ἡ εὐγενεία σας μὲ τὴν νενέ της, καὶ δὲν μᾶς κάλεσαν κ' ἐμᾶς ἔς τὴν χαρὰ ἤθελα νᾶβλεπα τί θὰ φορῆ ἡ νύφη!

ΣΜΑΡ. Ὅ,τι κ' ἂν φορῆ θὰ τὸ μάθουμε. (Βλέπει ἀπ' τὸ παράθυρον.) Νᾶταις κ' ὄλας, ἔφθασαν, μόν' παράγγειλε τὸ γλυκὸ καὶ τὸν καφφὲ γλίγωρα νὰ τὰ φέρουν, γιαντὶ βρειοῦμαι τὴ μωρολογία τῆς Δουδοῦς. (Πηγαίνει ἔς τὸν καθρέπτην καὶ διορθώνει τὴν κεφαλὴν της, καὶ ἔπειτα πτέκει εἰς τὴν μέσην τῆς αἰθούσης.)

—ο—

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΔΟΥΔΟΥ, ΡΑΛΛΟΥ, καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Καλῶς τὰ δυὸ σου μάτια! καὶ πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ ἀνέλπιστο; ἀπ' τὸ πουρνὸ ἔπαιζε τὸ δεξί μου τὸ μάτι, καὶ τὸ λεγα

τῆς Κατήγκως μου πῶς θὰ διῶ πρόσωπο π' ἀγαπῶ. Ὀρίστε ψυχὴ μου, καθήστε.

ΔΟΥΔΟΥ Κ' ἐγὼ, ψυχὴ μου, σὰς ἐπεθύμησα! (Κάθηται) Τί κάμν' ὁ τσελεπῆ Παυλάκης, πῶς εἶναι; καιροὺς καὶ χρόνια ἔχω νὰ τὸν διῶ.

ΣΜΑΡ. (Κάθηται.) Πολὺ καλὰ εἶναι, ἐξω σερραγιάζει! (Βλέπουσα τὴν Ραλλοῦ.) Καλὲ δ'ιέτ' ὁμορφιάς καὶ κακὸ! (Τὴν ψευδοπιτεύει.) Τροῦ! νὰ μὴν ἀβασκαθῆ!

ΔΟΥ. Ἄμ' τὰ κορήτσια τί ἄλλη ἔννοια ἔχουν.

ΡΑΛΛΟΥ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Βλέπεις πῶς ἐμεῖς δὲν σὰς συνερζόμεθα; (Κάθηται.)

ΚΑΤ. Νὰ χαρῶ τὴ νενέ μου, τὸ 'λέγαμ' ἀπ' τὴν ἄλλην ἐβδομάδα, 'ποῦ λογαριάζαμε νὰ πάμε ὡς τὸ Σταυροδρόμ' εἰς τὴν μοδίστρα μας, κ' ἀπ' ἐκεῖ νὰ ἐρθοῦμε νὰ σὰς ἰδοῦμε. (Κάθηται πλησίον τῆς.) Τί χαρίφικη 'ποῦν' ἡ Κιρλάντα σου! 'σὰν ἀληθινὴ φαίνεται!

ΡΑΛ. Εἶναι τῆς τελευταίας μόδας.

ΔΟΥ. (Βλέπουσα ἀπὸ τὸ παράθυρον.) Γί θεά 'ποῦ ἔχει τὸ σπῆτι σὰς ψυχὴ μου! πόσο μὲ ἀρέσει τὸ περιγιάλι! καὶ πόσα πληρόντε ἐνοίκιον;

ΣΜΑΡ. Δεκαπέντε χιλιάδες.

ΔΟΥ. Καλὲ, τί ἀκρίβεια καὶ κακὸ κατήντησαν τὰ σπῆτια! καὶ ὁ τσελεπῆ Ἀλεκάκης σὰς τί γίνεται; καθόλου δὲν τὸν βλέπουμε τώρα!

ΣΜΑΡ. Καὶ ποῦ μαζεύονται εἰς τὸ σπῆτι τώρα οἱ νέοι! πολὺ καλὰ εἶναι καὶ ὁ τσελεπῆ Γιωθανάκης εἶναι τώρα καλὰ;

ΔΟΥ. Μὴ 'ρωτᾷς ψυχὴ μου τί τραβᾷ μὲ τοὺς διαβολορρέυματισμούς! 'φέραμε καὶ τὸν καινούριον τὸ γιαντῶ, πλὴν τοῦ κάκου! τίποτε δὲν τὸν ἔκαμε. Ἐπροχθὲς μάλιστα τὰ χρειαστήκαμε, ἀλλὰ τώρα ἔχει δυὸ τρεῖς ἡμέρας 'ποῦναι 'λίγο καλύτερα, ἀλλὰ πάντα εἰς τὸ κρεβάτι! γιὰτὶ ἂν 'πάγη καὶ μιὰ μέρα εἰς τὸ μαγαζὶ του, δέκα θὰ κείτεται.

ΣΜΑΡ. Καὶ θὰ στενοχωρεῖται βέβαια τώρα 'ποῦ θὰ λείπετε.

ΔΟΥ. Δὲν τὸν μέλλει, ψυχὴ μου, γιὰτὶ εἶναι μαθημένος. (Βλέπουσα τὴν Κατήγκω.) Λὲς γιὰ τὴ Ραλλοῦ μου, κ' ἐγὼ βλέπω τὴν Κατήγκω σου καὶ δὲν πάει παρακάτω, 'πῆρε κ' ἔδωσε βλέπω γιὰ δ'ιέτε πάχητα κ' ἀσπρήλα! (Τὴν ψευδοπιτεύει.) Νὰ μὴν ἀβασκαθῆ!

ΣΜΑΡ. Κί' αὐτὴ ἡ καυμένη, πέντ' ἔξ ἡμέρας σήμερα καθόλου καλὰ δὲν ἦτανε. Εἶχε μιὰ ζάλη 'ποῦ κεφάλι δὲ 'μποροῦσε νὰ σηκώσῃ!

ΚΑΤ. (Ψηλαγοῦσα τὸ φουστάνι τῆς Ραλλοῦς.) Ὡραῖον εἶναι τὸ φουστάνι σου, ποιά σὲ τῆραψε;

ΡΑΛ. Ἡ μαδάμ Κασκέτ' ἀλλὰ δὲν 'ξέρω πῶς τόφερε τὸ τζιπάκι, καὶ σακκουλιάζει κομμάτι.

ΚΑΤ. (Τὸ παρατηρεῖ.) Εὐκόλα διορθώνεται! σκάψετε τὸ 'λίγον ἀπὸ τῆς μασκάλας, καὶ σιάζει.

ΡΑΛ. Βαρεοῦμαι τέτοια πράγματα! θὰ τὸ στείλω τῆς μοδίστρας, κ' ἐκείνη τὸ διορθώνει. Ἐπειτα πόσκις 'μέραις θὰ βαστάξῃ κί' αὐτὴ ἡ μόδα, πᾶνε τώρα δυὸ μῆνες; 'ποῦ 'βγήκε, καὶ πάλι πολὺ 'βάσταξε τόσο!

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Δουδοῦ.) Εὐμορφον εἶναι τὸ καπελίνο σὰς! κ' ἡ κορδέλλαις του πολὺ καλὰ σὰς; πᾶνε πολὺ μ' ἀρέσουν κ' ἐμένα αὐταῖς ἢ θωρίαις, μόν' πῶς κόφτουν 'γλίγωρα!

ΔΟΥ. Τὴν ὑγεία μας νᾶχουμε ψυχὴ μου, ὅσο νὰ καλοκόψῃ ἀλλάζει κ' ἡ μόδα τους.

ΣΜΑΡ. Καὶ μὲ πέντ' ἀράδες κλουροῦ βλέπω κ' ἔχεις τὴ μανδύλα σου.

ΔΟΥ. Μὲ πέντε' ἀλλὰ σὲ βεβικίονω πῶς τὴν 'συχάθηκα' γιὰτὶ ποιά κ' ἡ κουτσὴ Μιχρίτ' τῆς φορεῖ! εἶδα προχθὲς τὴ Φροτυνήτσα τοῦ κερεστετζῆ, κ' ἐφοροῦσε μιὰ πατλιζανὴ κατηφὲ μαντύλα μ' ἑπτὰ ἀράδες κλουφοῦρι.

ΣΜΑΡ. Κ' ἐκείνη δὲ τὰ χρονάκι της τᾶχει μὲ τὸ παραπάνου.

ΔΟΥ. Ἄκου; μὲ τὸ παραπάνου; κί' ἄμ' δὲν 'ρωτᾷς ἐμένα ψυχὴ μου, ποῦ εἰς τὴ χαρὰ της μ' ἐσήκονε εἰς τὴν ἀγκαλιὰ της; ἡ μακαρίτισσα ἡ θεῖτσα μου ἡ κοκκῶνα Δομνίκα γιὰ νὰ διῶ τὰ στέφανα, 'ποῦ μουν ἕνα κουρέλι καὶ δὲν ἔρθανα νὰ διῶ;

ΣΜΑΡ. Καλὲ τί μὲ λέτε!! κ' ἐγὼ πάντα ἔλεγα πῶς εἴθε συνομίληκες.

ΔΟΥ. (Ψευδογελάσασα.) Ξεκαρδιζομ' ἀπ' τὰ γέλοια! 'ποῦμαι ἴσκι μὲ τὴ Φροτυνήτσα! καλὲ δὲν ἄκου; τί σὲ λέγω ψυχὴ μου; εἰς τὴν χαρὰ της τὸ 'θιμουμμι, ἂς ἤμουνα... ἂς ἤμουνα ἑπτὰ χρονῶ τὸ πολὺ κί' ὁ κόσμος ὅλος.

ΣΜΑΡ. Καὶ κάτι ἄκουσα γιὰ τὴν ἀριβὴ σὰς καὶ τὸ καταχάρηκα!

ΔΟΥ. Καλὲ δὲν βαρεῖσαι ψυχὴ μου, δὲν 'ξέρω ποῖος κ' ἔθησε καὶ τόβγαλε αὐτὸ ἐνθ' μήτε λόγος κᾶν ἐγένηκε γιὰ τέτοιο πρᾶμα! Ἐπειτα, ποιά ἡ βίβισι μου; τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀνήμερα 'σφάλισε τὰ 15 κ' ἐπάτησε τὰ 16.

ΣΜΑΡ. Κί' εἶναι μικρότερη ἀπ' τὴν Κατήγκω μου;

ΔΟΥ. Τί εἶναι ἀπ' τὴν Κατήγκω σου δὲν γνωρίζω, 'ξέρω μόνον ὅτι περοπατεῖ εἰς τὰ δεκάξη.

ΣΜΑΡ. Καλὲ, τί λὲς ψυχὴ μου δεκάξη; ἄμ' ἐγὼ κκοψοχοῦσα τὴν Κατήγκω μου, καὶ ἡ Ραλλοῦ σου ἦτανε μεγαλοῦτσικα κορήτσι, 'ποῦ 'κεντοῦσε καὶ εἰς τὸ μάγκανο! κ' ἡ Κατήγκω μου ἔκλεισε τὴν παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Χαράλάμπου τὰ 16 κ' ἐμπῆκε εἰς τὰ 17.

ΡΑΛ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Αἱ μητέρες μας μὲ τὰ χρόνια μας τᾶχουν.

ΚΑΤ. Ναί! μόν' σήκω 'πάμ' ἐμεῖς μέσα νὰ σὲ δεῖξω καὶ τὸ φουστάνι 'πόκαμα τώρα. (Σηκότεται.)

ΡΑΛ. (Σηκότεται.) 'Πᾶμε. (Ἐξέρχονται.)

ΔΟΥ. Καὶ δὲν ἦταν ἐκεῖνη ἡ Ῥαλλοῦ μου.

ΣΜΑΡ. Μπᾶ! καὶ ποιά λοιπὸν ἦταν;

ΔΟΥ. Ἦταν ψυχὴ μου ἓνα πτωχοκόρητο, 'ποῦ μὲ τῶφραν ἀπὸ τὸ Ἄβᾶς-κιοῦ, καὶ τὸ εἶχα κρατήσῃ γιὰ παρακώρη, κι' ἀπέθανε τὸ καυμένο 'ς τὸ μεγάλο θανατικὸ, καὶ ἡ Ῥαλλοῦ μου 'μερωμὸ δὲν εἶχε ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ 'μέρα νύκτα τὸ ζητοῦσε.

ΣΜΑΡ. Καὶ νᾶτα δὲ τὰ λόγια μου! Ἄφου 'ς τὸ μεγάλο θανατικὸ ἦταν ἡ Ῥαλλοῦ σου εἰς ἡλικίᾳ νὰ λυπᾶται γιὰ τὸ θάνατο τῆς παρακώρης σας, θὰ ἦναι σήμερον ἀπάνου ἀπ' τὰ 24' διότι ἔχουμε κερά μου τώρα σωστούτσικα 19 χρονάκια ἀπ' τὸ μεγάλο θανατικὸ, καὶ πεντ' ἔξῃ τ' ὀλιγώτερο, ἂν ἦταν τότε ἡ Ῥαλλοῦ σου 'ποῦ 'λυποῦνταν.

ΔΟΥ. Καλ' ὄνειρεύσαι, ψυχὴ μου, 'ποῦνκι 19 χρόνια ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου θανατικοῦ;

ΣΜΑΡ. Σωστούτσικα κερά μου, γιὰτί ἴσια ἴσια τότε, καὶ τὸ θυμοῦμαι 'σάν καὶ τώρα, καθούμκατε 'ς τὸ Τζεγκεκλιοῦ, 'ποῦχα γεννήσει καὶ τὸν κοντόχρονο τὸ Στεφανάκη μου, καὶ τὸ θυμοῦμαι σὲ λέγω 'σάν καὶ τώρα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛ. Καλῶ; ὠρίσατε, κοκκῶνα Δουδοῦ μου! καλῶς ὠρίσατε. (Κάθεται.)

ΔΟΥ. Βλέπετε πῶς ἐμεῖ; σᾶς ζετροπόνουμ' ἐποῦ κι' ἂν 'πᾶτε; καὶ 'ς τὴν ὑγείαν σας τελεπῆ Παυλάκη μου;

ΠΑΥΛ. Εἰς τὰς προσταγὰς τῆς κυρά μου, δοῦλος ὑποκλινέστατος! ΔΟΥ. (Τὸν ψευδοπτύει.) Νὰ μὴν ἀβασκαθῆτε! καλὲ 'ξενάνειωσε βλέπω!

ΠΑΥΛ. Μ' ἐπρέλαθε κερά μου! αὐτὸ εἰσιμαζῶν νὰ τὸ κάμω ἐγὼ! κι' ἂν ἤμουν καμιά δεκαπεντηριά ζευγαράκι χρόνια νεώτερος, θὰ σᾶς ἔκαμνα κερά μου τὴν κόρτε!

ΔΟΥ. (Γελά.) Καλὲ πάντα μὲ τοὺς νόστιμους τοὺς χωρατάδες

του! εἶπα πῶς 'ξενανειώσατε, ἀλλὰ βλέπω πῶς καθόλου δὲν 'γεράσετε! τί νόστιμα 'ποῦ τὰ λέγει!

ΠΑΥΛ. Ἄμ' τώρα κοκκῶνα Δουδοῦ μου, καθὼς ὄλα, εἶναι καὶ τοῦτο μὸδα, νὰ 'ξενανειδῶν οἱ γέροι!

ΔΟΥ. Ὠραία θεὰ ἔχει τὸ σπῆτί σας, πολὺ μ' ἀρέσει.

ΠΑΥΛ. Ἡ θεὰ του, κερά μου, εἶναι καλὴ, ἀλλὰ κι' ἐπτάμισυ χιλιάδες, ὁ κυρᾶς του δὲν εἶναι ἄσχημος!

ΔΟΥ. Κ' ἡ κοκκῶνα Σμαράγδα μὲ εἶπε δεκαπέντε, κι' ἀπόρησα κ' ἐγὼ τόσο ἐνοίκιο 'ς τὸ Νησί!

ΣΜΑΡ. Δεκαπέντε σᾶς εἶπα;

ΔΟΥ. Βεβαιοτάτα! κι' ἀπόρησα κ' ἐγὼ!

ΠΑΥΛ. Πουγγεῖα θὰ σᾶς εἶπε, καὶ δὲν τὸ 'καταλάβετε καλά!

ΣΜΑΡ. Ναί! 15 πουγγεῖ 'ἄσπρα δὲν κάνουνε ἐπτάμισυ χιλ. γρ.;

ΠΑΥΛ. Σωστά.

ΣΜΑΡ. Καλὲ νὰ μὲ θάψης! πόσα χρόνια εἶναι ἀπ' τὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου θανατικοῦ;

ΠΑΥΛ. 'Σ τὰ 38' ἔχουμε τώρα 57, εἶναι ἀπὸ τότε σωστά 19 χρόνια.

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Δουδοῦ.) Τὸ βλέπεις κερά μου τώρα;

ΠΑΥΛ. Καὶ πῶς τὸ 'θυμηθήκατε τώρα τὸ μεγάλο θανατικὸ;

ΣΜΑΡ. Ἐλογαριάζαμε μὲ τὴν κοκκῶνα Δουδοῦ τὰ χρόνια τῆς Κατήγκως μου μὲ τῆς Ῥαλλοῦς τῆς, καὶ μὲ λέγει, ὅτι ἡ ἀκριβὴ τῆς ἐγεννήθηκε πρὶν τοῦ μεγάλου θανατικοῦ, καὶ ὅτι τώρα μόνον ἐτελείωσε τὰ 15, κ' ἐπάτησε 'ς τὰ 16.

ΔΟΥ. Καλὲ πῶς γίνετ' αὐτὸ, νὰ ἦναι ἀπὸ τότε 19 χρόνια, ἀφου τὸ θυμοῦμαι 'σάν ποῦ σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις, ὅτι τὰ μεσάνυχτα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τὴν ἐγέννησα, καὶ ἤμουν 22' μερῶν λεχοῦσα, ὅταν τὴν ἐβάπτισεν ὁ κωνός τῆς ὁ τελεπῆ Γιορδανάκης.

ΠΑΥΛ. Ποῖος Γιορδανάκης, ὁ Κλουρτζίμπασης;

ΔΟΥ. Βεβαιοτάτα.

ΠΑΥΛ. Τότε, κερά μου, ὁ λογαριασμὸς σας εἶναι λανθασμένος, διότι ὁ Γιορδανάκης ὅπου λέτε, ἐγέννηκε μακαρίτης 5 χρόνια πρὶν τοῦ μεγάλου θανατικοῦ, δηλ. εἰς τὰ 1833, ὥστε ἀπὸ τότε εἶναι σωστά 24 χρόνια! ἀλλὰ τί εἶναι τὰ χρόνια; τρέχουν τρέχουν 'σάν ποτάμι, καὶ κανεὶς δὲν τὰ αἰσθάνεται!

ΔΟΥ. Καλὲ ψυχὴ μου λάθος εἶναι.

ΠΑΥΛ. Κ' ἐγὼ τὸ βλέπω πῶς εἶναι λάθος, ἀλλ' εὐκόλα διορθώνεται!

ΔΟΥ. Τί λογῆς;

ΠΑΥΛ. Πόσων χρόνων λέτε ἡ εὐγενεῖα σας ὅτι εἶναι ἡ ἀκριβὴ σας!

ΔΟΥ. 16—17 κι' ὁ κόσμος ὄλος.

ΠΑΥΛ. Ἐδῶ, κερά μου, πάλι τὸ 'μπερδεύσατε.

ΔΟΥ. Πώς τὸ μπερδεύσα;

ΠΑΥΛ. 16 καὶ 17 κάμουν 33, καὶ δίχως μάλιστα τὸν κόσμονδλον!

ΔΟΥ. Οὐ! κί εὐγενεία σου, πάντοτε ἀγαπᾷς τοὺς χωρατάδες.

ΠΑΥΛ. Βλέπω ὁμως, κερὰ μου, ὅτι καὶ ἡ εὐγενεία σου τοὺς νοστιμεύσαι!

ΔΟΥ. Ἐγὼ σὰς εἶπα πῶς νὰ ἦναι ἡ Βαλλοῦ μου 16, τὸ πολὺ 17 κί ὁ κόσμος ὅλος.

ΠΑΥΛ. Τὸν κόσμον ἀφήστε τον παρακαλῶ κατὰ μέρος, γιὰτι μᾶς μπερδεύει κί αὐτὸς τὸν λογαριασμὸν μας. Εἶπετε λοιπὸν, ὅτι ἡ ἀκριβὴ σας εἶναι 16, ἢ τὸ πολὺ 17 χρόνων.

ΔΟΥ. Τόσο εἶναι.

ΠΑΥΛ. Κί ὅτι τὴν ἐβάπτισεν ὁ μακαρίτης ὁ Γιορδανάκης ὁ Κιουρκζιμπασης;

ΔΟΥ. Μάλιστα! καὶ τὴν ἀγαποῦσεν ὁ καυμένος ποῦ τρελλαίνονταν.

ΠΑΥΛ. Τότε λοιπὸν, ἐπειδὴ καὶ τὰ 24 χρόνια ποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ μακαρίτη νωνοῦ της, καὶ νὰ θελήσουμε, πάλι δὲ μπορούμε νὰ τὰ λιγοστεύσουμε, προσθέσετε ἡ εὐγενεία σας τὰ μισὰ τῶν 16 εἰς τὰ 17, καὶ νὰ ἰδῆτε, ὅτι ὁ λοῖσμός εὐγαίνει ἀξιόλογα! Ἀλλὰ σὰς εἶπα, κοκκῶν Λουδοῦ μου, ὅτι τὰ χρόνια εἶναι πιταμὸς κί τρέχουν! χθὲς θάρῃ πῶς εἶν ἀκόμη ποῦ μ' ἐβαλαν, ὅσιν παιδί ποῦ ἤμουν τότε, νὰ πῶ τὸν Ἀπόστολον εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ἀδελφοῦ σας τοῦ τσελεπή Ἀντωνάκη, καὶ ἐν τούτοις ἀπὸ τότε εἶναι 55 χρονάκια!! Καὶ θὰ σὰς ἔχουμε πολλὰς ἡμέραις ἔς τὸ νητί μας;

ΔΟΥ. Σήμερον εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ τσελεπή Ἀριστοτέλη.

ΠΑΥΛ. Γί' αὐτὸ εἶδ᾽ τρεῖς ἀρχιερεῖς μὲ πέντ' ἕξ διακούς ἀπὸ πίσω τους.

ΔΟΥ. Θὰ μείνουμε λοιπὸν καὶ δυὸ τρεῖς ἡμέραις ἀκόμη γιὰ νὰ σεργιανίσουμε κ' ἔμεῖς τὰ περιφῆμα μαϊτάπια τῆς Πρίγκηπος, ὥστε λέω νὰ φύγουμε τὴν Πέφτη ἢ τὴν Παρασκευή.

ΠΑΥΛ. Κί ὁ τσελεπή Γιωβνάνης, ὅλο ἓνα ὑποφέρει ἀπὸ τοὺς βρουματισμούς;

ΔΟΥ. Ὑποφέρει ὁ τσαυμένος, κί μὴ ῥωτάτε τί τραβᾷ.

ΠΑΥΛ. Θὰ στενοχωρηθῆ τῶρα κί πέντ' ἕξ ἡμέραις ποῦ θὰ λείπεται τὸ πλάγι του.

ΔΟΥ. Ἀπ' αὐτὸ δὲν στενοχωρεῖται, γιὰτι εἶναι μαθημένος.

ΠΑΥΛ. Ἀπὸψε μάλιστα γιὰ τὴν τύχη σας τὰ βαπτόρια ἦταν ὅσιν τὰ καρδελοβαρέλλα γεμάτ' ἀπὸ τὸν κόσμο!

ΣΜΑΡ. Καὶ τί δουλειὰς ζαρίφικαις κάμνει τώρα ἡ ἀκριβὴ σας;

ΔΟΥ. Καλὲ τί δουλειὰς ψυχὴ μου; κί ἀδειάζει ἡ τσαυμένη ἀπ'

τὰ μαθήματά της; Ὅσο νὰ καλοζυπνήση καὶ νὰ συγυρισθῆ, κοντεύει μεσημέρι· μόλις πίνει τὴν τσικολάτα της, ἢ τὸ τσάι της μὲ τὸ γάλα καὶ πίνει τὰ βρομάντσα της· ἔρχεται ὕστερα ὁ δάσκαλος ὁ Φραντσέζος, κατόπ' αὐτὸν ἔρχεται ὁ δάσκαλος τοῦ πιάνου ὅσο νὰ καλοφίγη αὐτὸς τὴν πλακόν' ὁ δάσκαλος τοῦ χοροῦ, σὲ κομμάτι ἔρχεται ὁ ἄλλος ποῦ τὴν διαβάζει τὰ ὀπανιόλικα.

ΠΑΥΛ. Διαβάζει καὶ ὀπανιόλικα ἡ ἀκριβὴ σας;

ΔΟΥ. Διαβάζει, ψυχὴ μου κί αὐταῖς τῆς ἡμέραις θ' ἀρχίση καὶ τὰ ἐγγλέζικα, γιὰτι τῶρα καθὼς ἔξορετε, εἶναι μόδα νὰ μιλοῦνε τὰ κορήτσια πολλὰ: γλώτσιας· ζήτησαμε μάλιστα καὶ δάσκαλο γιὰ τὰ κινέζικα, ἀλλ' ἀκόμη δὲ μπορούσαμε νὰ βροῦμε κανένα τῆς προκοπῆς, διότι καὶ ὁ Ἐλτσῆς τῆς Κίνης θ' ἀνοίξη τὸ σαλόνι του, καὶ θὰ δίνῃ χοροῦ καὶ συναναστροφαῖς.

ΠΑΥΛ. Κ' εἶν' ἓνας ἐδῶ πολὺ καλός.

ΔΟΥ. Κινέζος;

ΠΑΥΛ. Ὁχι! εἶναι Ρουσσο.

ΔΟΥ. Καὶ πῶς λοιπὸν ἔξορει τὰ Κινέζικα;

ΠΑΥΛ. Αὐτὸς κερὰ μου, εἶχε πικρῆ σκλάβος ἔς τὴν Κίνα, ὅπου ἔμεινε πολλὰ χρόνια εἰς ἓνα Μανδχαῖνο, ὁ ὁποῖος τὸν πῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι κ' ἤθελε νὰ τὸν κάμη καὶ γαμβρό του ἔς τὴν κόρη του, κ' ἐνῶ ἦτανε ἔτοιμα ὄλα γιὰ νὰ γείνη κ' ἡ χαρὰ, κλέπτει τὴ νύφη ὁ υἱὸς ἑνὸς ἄλλου μανδχαῖνου, κ' ἔτσι ὁ μέλλων πενθερός του τοῦ ἔδωκε τὴν ἐλευθερίαν του, κ' ἓνα καράβι φορτωμένο μὲ διάφορα πράγματα τῆς Κίνης· ἀλλὰ καὶ τὸ καράβι χάθηκε, καὶ αὐτὸς μόλις ἔφθασε ἔς τὴν πικρίδα του, κ' ἡ κακὴ του μοῖρα τὸν ἔρριψε ἔς τὸ Κρίμι, κ' ἐξανηπάσθηκε σκλάβος· πρόπερσι καὶ μαζῆ μὲ ἄλλους τὸν εἶχαν κί αὐτὸν ἐδῶ, καὶ ὅσιν γέννη ἡ εἰρήνη, αὐτὸς δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ ἔς τὸν τόπο του, μόν' ἔμεινε ἐδῶ καὶ κάμνει τώρα τὸν δάσκαλο ἔς τὰ Κινέζικα καὶ ζῆ.

ΣΜΑΡ. Καλὲ ποιαῖς μαθαίνουν ἐδῶ Κινέζικα;

ΠΑΥΛ. Καὶ μήπως ἔξορω τὰ ὀνόματά τους; τὸν βλέπω ὁμως συχνὰ κ' ἐμπαινογαίνει ἔς τοῦ Μαστρογιανκουμῆ τὸ σπῆτι, καὶ πιστεύω νὰ διβάζῃ τὴν κόρη του, πηγαίνει μὲ εἶπαν καὶ ἔς τὴ Χαρταλιμῆ δυὸ φοραῖς τὴν ἐβδομάδα, καὶ δυὸ ἔς τὴ Χάλκη καὶ ὅσιν Ἀντιγόνη, κί ὡς φαίνεται, θὰ νάχη κ' ἐκεῖ μαθήτριάς!

ΣΜΑΡ. Καλὲ σὲ πιάνου Μαστρογιανκουμῆ πηγαίνει; ἔς τοῦ κουτουρά;

ΠΑΥΛ. Ἄν ἦναι καὶ Μαστρογιανκουμῆ, κἀνηλανάπτῃ; ἐγὼ δὲν τὸν ξέρω, μόνον τὸν κουτουρά γνωρίζω, ὅπου σὲ εἶπα, ὅτι τὸν

ἴδω νὰ πηγαίνῃ· μὲ εἶπε μάλιστα ὅτι ἔχει σκοπὸ νὰ συστήσῃ τὸ Σχολεῖόν του ἔς τὸν Κουδουνᾶ.

ΣΜΑΡ. Ἀηδιᾶζω πεῖλ ν' ἀκούω, ὅτι θέλει κ' ἡ κόρη τοῦ κουντουρᾶ νὰ μάθῃ κι' αὐτὴ ξέναις γλώσσαις!!

ΠΑΥΛΑ. Γιατί κοκκωνά μου ἀπιδιάζεις; δὲν εἶναι κι' αὐτὴ ἄνθρωπος, ἢ μήπως ὄλαις ἢ μύδες πρέπει νὰ ἦναι ἴδικόν σας μόνον προνόμιον; καθὼς φορεῖ κι' αὐτὴ καπελίνα τῆς μόδας; καὶ μαντύλαις, καὶ ντεκολτέδες, ἔτσι θέλει νὰ μάθῃ καὶ Κινέζικα, καὶ Ἀλιμπουρνέζικα ἀκόμη.

ΔΟΥ. Καὶ τί γλῶσσα εἶν' αὐτὴ ψυχὴ μου ποῦ εἶπετε;

ΠΑΥΛΑ. Ἡ ἀλιμπουρνέζικη;

ΔΟΥ. Ναί!

ΠΑΥΛΑ. Εἶναι μία γλῶσσα κινουόρικ, κομμάτι παράξενη, ἀλλὰ καὶ πολὺ νόστιμη! παράξενη διότι τὴν λένε μὲν γλῶσσα, ἀλλὰ δὲν μιλεῖται μὲ τὸ στόμα.

ΔΟΥ. Ἀλλὰ μὲ τί;

ΠΑΥΛΑ. Μιλεῖται κερά μου μὲ νοήματα· εἶναι δὲ καὶ πολὺ νόστιμη, καθὼς σᾶς εἶπα, διότι ὅσοι τὴν μιλοῦν, κἀμνον κᾶτι κινήματα ἀλλόκοτα μὲ τὰ χέρια τους, μὲ τὰ ποδάρια τους, μὲ τὴν μύτη τους, μὲ τὸ στόμα τους, μὲ τὰ φρύδιά τους, καὶ μὲ τ' αὐτιά τους ἀκόμη.

ΣΜΑΡ. Μπᾶ! καὶ πῶς κουνοῦν τ' αὐτιά τους;

ΠΑΥΛΑ. Ἄν ἐγνώριζα πῶς τὰ κουνοῦν, θὰ φοροῦσα κ' ἐγὼ σχμάρι· μ' ἔτυχεν ὅμως νὰ ἴδω μερικοὺς ὅταν χάνουν εἰς τὰ χαρτιά νὰ τὴν ὀμιλοῦνε πολὺ νόστιμα. Εἶδα καὶ δυὸ τρεῖς Κυρίαις, καὶ μ' ἐφάνηκε ἀπὸ μερικὰ κινήματά τους πῶς τὴν ἔξερουν κι' αὐταῖς, ἀλλ' ἔχετε ὑπομονή, καὶ θὰ ἰδῆτε ὀγλίγωρα νὰ ἔξαπλωθῇ κ' ἡ μόδα αὐτῆς τῆς γλώσσας.

ΔΟΥ. Καὶ ποῦ ἔμποροῦμε τσελεπὴ Παυλάκη μου νὰ τὸν εὔρουμε αὐτὸν τὸν δάσκαλο τὸν Κινέζο;

ΠΑΥΛΑ. Ἐγὼ τὸν βρίσκω καὶ σᾶς τὸν στέλνω.

ΔΟΥ. Πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, γιατί καθὼς σᾶς εἶπα, ὁ Ἐλτσῆς ὁ Κινέζος θ' ἀνοίξῃ τὸ σχολόν του, καὶ πρέπει ἢ καλεσμέναις νὰ ἔξερουν μερικὰ Κινέζικα.

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Δουδοῦ.) Καὶ καθὼς λέτε, ψυχὴ μου, μὲ τόσα μαθήματα ἢ ἀκριβὴ σας, βέβαια δὲν τῆς μένει καιρὸς γιὰ δουλειά!

ΔΟΥ. Καλὲ ποῦ καιρὸς ψυχὴ μου! ἔπειτα πάει καὶ τέσσερεις φορὰς τὴν ἐβδομάδα καὶ παίρνει μάθημα τῆς καθαρᾶς, γιατί καθὼς ἔξερετε, καὶ τοῦτο πειὰ κατήντησεν ἓνα ἀπὸ τῆς πρώταις μόδαίς, κομμάτι ὑπερὰ περίπατον, κομμάτ' ἐδῶ, κομμάτ' ἐκεῖ, τρώγει ὅλη τὴν ἡμέρα τῆς.

ΠΑΥΛΑ. Καὶ τὴν προσευχὴ τῆς πότε τὴν κάνει;

ΔΟΥ. Ἐχει καιρό! Ἢ σὰ γεράση, ἂς προσεύχεται τότε ὅσο θέλει!

ΠΑΥΛΑ. Καὶ τότε τὸ ἀμφιβάλλω, γιατί βλέπω σήμερον, ὅτι ἡ γερόντισσαις ἀντὶ προσευχῆς ἐμπρὸς εἰς τὰς εἰκόνας, κἀμιοῦν ντυαλέτα ἄντικρυ τοῦ καθρέπτη!

ΔΟΥ. (Πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Παναγία μου! νὰ μὴν ἀφίν' αὐτὸς ὁ χριστιανὸς τοῦς χωρατάδες του! Καὶ ἔτσι ποῦ λὲς ψυχὴ μου, ποῦ καιρὸς νὰ τῆς περισέση γιὰ δουλειά! μόν' σπολλάτη ὅ,τι κάμη ἢ μοδίστρα, εἰς αὐτὴν δίνουμε ὡς καὶ τὰ μαντηλάκια τοῦ χερσοῦ μας, καὶ ὅλα τοῦ σπητιοῦ τὰ ῥαψίματα, γιατί νὰ σὲ πῶ τὸ κρίμα μου, πλήχτουμε κ' ἐγὼ κ' ἡ Βαλλοῦ μου ἔς τὸ βελόνι, καὶ ἔτσι μὲ τὴν μοδίστρα ἠῦραμε χρυτὸ χουζούρι!

ΣΜΑΡ. Κ' ἐγὼ νὲ σὲ πῶ τὸ κρίμα μου, ἔς τὴ μοδίστρα ἄρχισα νὰ τὰ δίνω ὅλα, κ' ἔτσι ἀπὸ τότε ἠσύχασε κομμάτι τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ κόψε ῥάψε.

ΠΑΥΛΑ. Τὸ ἴδικό μου ὅμως ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ ζαλιζέται! (Φέρουν τὸ γλυκό.)

ΔΟΥ. (Τρώγουσα τὸ γλυκό.) Ἦναι μόδα τοῦ γλυκοῦ ἐμεῖς ἔς τὸ Σταυροδρόμι τὴν σπικώσαμε πειὰ, μόνον κᾶτι κερατσίτσαις τὴν φυλάγουν ἀκόμα, καὶ σὰν πᾶς ἔς τὰ σπήτια τους σὲ πιλατεύουν μίαν ὥρα γιὰ νὰ φᾶς κομμάτι γλυκό.

ΣΜΑΡ. Ἐδῶ ὅμως ἔς τὸ νησί, καὶ νὰ θέλῃς πάλι δὲ ἔμπορεῖς νὰ τὸ σπικώσης, διότι ἔρχεται ψυχὴ μου κἀνέναις σὰν ἔξοχη, καὶ μιὰ χουλιζιὰ γλυκὴ εἶναι ἀναγκαῖον!

ΔΟΥ. Καὶ τί νέα ἔχουμε σήμερον Τσελεπὴ Παυλάκη;

ΠΑΥΛΑ. Σπουδία κερά μου.

ΔΟΥ. (Μετὰ περιεργείας.) Τί νὰ ζῆτε; διαβάσετε τίποτε νέαις γαζέταις.

ΠΑΥΛΑ. Γαζέταις ποτὲ δὲν διαβάζω.

ΔΟΥ. Γιατί; Ἢ ταῖς γαζέταις βλέπει κανεὶς τί γίνεται ἔς τὸν κόσμου.

ΠΑΥΛΑ. Ἐγὼ ὅμως ὀλίγον φροντίζω γιὰ τὸν κόσμου· κυτᾶζω μόνον τὸ σπῆτ' μου.

ΔΟΥ. Λοιπὸν πῆτε μετὰ τὰ σπουδία ποῦ ἀκούσατε.

ΠΑΥΛΑ. Οἱ ψυχράδες κερά μου ἀνέβασαν τὰ μικρὰ μπαρποννάκια 16 γο. τὴν ὀκτῶ, καὶ τὰ μεγάλα 80.

ΔΟΥ. Καλὲ δὲν σᾶς ῥωτῶ γι' αὐτὰ!

ΠΑΥΛΑ. Ἀμὲ γιὰ πειὰ;

ΔΟΥ. Γιὰ πολιτικά σας ἐρώτησα.

ΠΑΥΛΑ. Ἀπὸ τὴν πόλι κερά μου τίποτε δὲν ψουνίζω, γιατί ὅλα

σχεδόν ταύρισκεί κανείς εδώ, και κρέατα καλά σφάζουν, και λαχανικά βρίσκονται, κ.κ. . .

ΔΟΥ. Δεν μ' έννοείτε βλέπω, και δεν ξέρω πώς αλλιώς να σάς τώ πώ· καλὸ σὰς ἐρωτῶ τί γίνεται ὕστερ' ἀπ' τὸν πόλεμο, τί στοχάζεστε να γίνη;

ΠΑΥΛ. Φοβοῦμαι πὼς ὡς τὸ βράδυ να μὴ γεμίση τὸ νησι ἀπὸ σκλάβους.

ΔΟΥ. Κι ἀπὸ ποῦ θὰ τοὺς φέρουν;

ΠΑΥΛ. Ἀπὸ τὴν Ἀρετσου.

ΔΟΥ. Ἀπὸ τὴν Ἀρετσου;!!!

ΠΑΥΛ. Ναι! και θάρρω πὼς θὰ καταντήσουν πέντε 'ς τὸν παρᾶ!

ΔΟΥ. Και τί γυρεύουν οἱ Σκλάβοι 'ς τὴν Ἀρετσου;

ΠΑΥΛ. Ἀμ' ἐκεῖ δὲ εἶναι ἡ μάνα τους! και οἱ πέντε γρίποι ἐπὶ γυν ἀπ' τὰ προχθὲς, και θὰ ἔρθουν καταφορτωμένοι! Ξέρετε κοκκῶνα Δουδοῦ, τί τσίροι ἔγχνινουν 'ς τὴν Ἀρετσου; με τρεῖς χορταίνει κανείς!

ΔΟΥ. Οὐ! ζάβζαλλη κ' ἡ εὐγενεία σας! ἐγὼ σὰς ἐρωτῶ γιὰ πολιτικά, κ' ἡ εὐγενεία σου με λέγεις γιὰ τσίρους!

ΠΑΥΛ. Αὐτὰ εἶναι κερά μου τὰ δικά μου τὰ πολιτικά· τ' αἶλλα δὲ πὼς ῥωτᾶτε ἡ εὐγενεία σας, ἐγὼ καθόλου δεν τὰ ῥωτῶ. (Σηκότεται.) Ἐμένα μου δίνετε τὴν ἄδειαν.

ΔΟΥ. Γιὰ ποῦ;

ΠΑΥΛ. Να στείλω γιὰ τὸν δάσκαλο τὸν Κινέζο.

ΔΟΥ. Πολὺ θὰ με ὑποχρεώσετε τσελεπὴ Παυλάκη μου.

ΠΑΥΛ. Κάμμιὰ ὑποχρέωσις δεν εἶναι· ἂν ὅμως και λείπη 'ς τὴ Χάλκη ἢ 'ς τὴ Χαρταλιμὴ, διότι καθὼς σὰς εἶπα δίνει κ' ἐκεῖ μαθήματα, τότε σὰς τὸν στέλνω 'ς τὴν πόλι μ' ἕνα γραμματάκι μου και τὸν συμφωνεῖτε.

ΔΟΥ. Νὰ ζῆ ὁ τσελεπὴ Παυλάκης, να μὴν τὸ ξεχάσετε.

ΠΑΥΛ. Τί ταιριάζει! φθάνει μόνον να τὸν εὔρω.

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

ΚΑΤΗΓΚΩ, ΡΑΛΔΟΥ και αἱ ἀνωτέρω.

ΔΟΥ. Τὰ συγχαρήκια μου Ῥαλλου!

ΡΑΛ. Τί μαμμά;

ΔΟΥ. Ἦῤραμε και δάσκαλο γιὰ τὰ Κινέζικα.

ΡΑΛ. Οὐ ἴλ ἀδὲ τροβί;

ΔΟΥ. Ἐδῶ 'ς τὸ Νησί.

ΡΑΛ. Ἐτοῖλ βρέ;

ΔΟΥ. Και πάγει ὁ τσελεπὴ Παυλάκης να στείλῃ να τὸν μιλήσουνε.

ΡΑΛ. Τί ὑποχρεωτικὸς ποῦ εἶναι ὁ μουσιῶν Παυλάκης!! να διητε μαμμά ἕνα ὥρατο φουστάνι, πῶφκειαζεν ἡ Ματμουζέλ Κατήγκω, ἀπαράλλακτον ὅσον τῆς Ματμουζέλ Λεπρέντ.

ΔΟΥ. (Πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Και ποῖὰ ἔχετε μοδίστρα;

ΣΜΑΡ. Τὴν κοκκῶνα Τερεζίνα.

ΔΟΥ. Καλ' ἐγένηκε μιὰ πρώτη μοδίστρα ἡ Τερεζίνα! τοῦ κόσμου τὸν παρὰ κερδίζει. Τῆς περασμέναις ἴφοροσε ψυχὴ μου ἕνα μαῦρο τζάρι, ποῦ θὰ εἶχε τ' ὀλίγο ἴλιγο 10,000 γρόσια, ἕνα καπελίνο ὡς 1,200 γροσιῶν, κ' ἕνα φουστάνι μουαρὲ, με πέντε φαρυπαλάδες!!! Ἐχει και τρία σπῆτιζα θεόρατα 'ς τὸ Σταυροδρόμι, και τώρα πάλιν ἀγόρασε κ' ἄλλον τόπο γιὰ να κτίση κ' ἄλλο σπῆτι.

ΣΜΑΡ. Τὰ ξέρω ψυχὴ μου γιατί με τᾶλεγε σήμερον ἡ ἴδια, κ' εἶχε ἕνα λουσοσο και κακὸ, ποῦ θάρρβευσε κ' ἦτανε κανενὸς ἐλτσῆ γυναῖκα! βράφτει ὅμως πολὺ καλά.

ΔΟΥ. Και τὸ ψαλίδι της ἐπιτυχαίνει καλῆτερα ἀπ' τῆς ἄλλαις.

ΣΜΑΡ. Φέρε Κατήγκω μου, τὸ φουστάνι μου τὸ καινούριον να τὸ διῆ ἡ κοκκῶνα Δουδοῦ.

ΚΑΤ. (Φεύγουσα.) Τοῦτ σουτ!

ΔΟΥ. Ἀπὸ στόφα τόκαμες;

ΣΜΑΡ. Ἐκαμα και στόφα ἄλλ' αὐτὸ τόκαμα ἀπὸ μπαρὲ μεταξωτό.

ΔΟΥ. Και πὼς τόκοψες, ντεκολτέ;

ΣΜΑΡ. Ὅχι ψυχὴ μου, γιατί ἔχω τρία ντεκολτέ, ἕνα μουαρὲ νοχουτὶ 1), ἕνα μπαρὲ πεμπὲ, κ' ἕνα μεταξωτὸ σταχτερί.

ΔΟΥ. Ξέρετ' ὅτι τώρα ἀρχισ' ἀγαλ' ἀγάλια ἡ μόδα τοῦ ντεκολτέ και 'ς τὸν περίπατο!

ΣΜΑΡ. Και δεν τὸ εἶδα ψυχὴ μου κ' ἀπόρησα!;

ΔΟΥ. Γιὰ τὸ καλοκαίρι να σὲ πὼ τὴν ἀλήθεια μ' ἀρῆσει, και θ' ἀρχίσω κ' ἐγὼ να ἔγαίνω ντεκολτέ.

ΚΑΤ. (Φέρει τὸ φουστάνι.) Ὅριστε!

ΔΟΥ. (Τὸ παρατηρεῖ.) Ὀραιοτάτον εἶναι! και θὰ σὰς κῶστισε βέβαια 1200—1400 γρόσια.

ΣΜΑΡ. 1500.

ΔΟΥ. Τὸ ἴδιον κῶστισε ἕνα τέτοιο και τῆς μαδάμ Λεπρέντ.

(1) Ρεβουθόγρον.

ΡΑΛ. Μαμμιά, να κάμετε κ' η ευγενεία σας ένα τὸ ἴδιο, γιατί εἶναι τρὲ ζολί!!!

ΔΟΥ. Κι' ἀπὸ ποῦ τὸ πῆρετε;

ΣΜΑΡ. Ἀπὸ τοῦ μουσίου Καζαμιά, αὐτὸς ἔχει πολὺ ὠραία πράγματα.

ΔΟΥ. Ἀπ' αὐτὸν ψουνίζω κι' ἐγὼ κάμμιά φορά, ἀλλ' εἶναι κομμάτι ἀκριβός.

ΡΑΛ. Αἶ κ' ἡ ευγενεία σας τώρα ἀκριβός! τὸ καλὸν πρᾶγμα ὅσα κι' ἂν ἔχη ἀκριβὸ δὲν λέγεται. (Δεικνύει τὸν πόδα της εἰς τὴν Σμαργάδα.) βολά! αὐτὰ τὰ μποτινία μᾶς τᾶδωσεν 180 γρόσια.

ΣΜΑΡ. Ἔτσι κόρη μου τὰ πῆραμε κ' ἐμεῖς. (Πρὸς τὴν Δουδοῦ.) Κι' αὐτὴν τὴν μανδήλα ποῦ φορεῖτε, ἔτοιμη τὴν πῆρετε, ἢ τὴν παραγγείλατε ἔς τὴν μοδίστρα;

ΔΟΥ. Εἰς τὴν μοδίστρα ἐπαράγγειλαν κ' ἡ Σαυτήτσα, κ' ἡ Φροσνήτσα, κ' ἡ Μαργιόρα τοῦ τσελεμπῆ Σωκράτη καὶ ἴσαν ἄκουσα ὅτι τῆς ἐκόστισαν ἀπὸ 6,000 γρόσια, τὸ εἶπα πρὶν νὰ τὰς δῶ, ὅτι δὲν θ' ἀξίζουν τίποτε, διότι φθηνὸ πρᾶμα καὶ καλὸ δὲν γίνεται καὶ τρώντι! ἀφοῦ τὰς εἶδα ἔπειτα, εἶδα πῶς εἶχα δίκαιο κ' ἔτσι ψυχὴ μου τὴν πῆρ' αὐτὴνα ἀπὸ τοῦ μουσίου Καζαμιά.

ΣΜΑΡ. Ἐπτάμισο, ἢ ὀχτώ;

ΔΟΥ. Ἐφτὰ καὶ ὀχτακόσια! ὀχτὼ μὲ τὴν ζητοῦς' ἀκαταίβατα, ἀλλὰ ἴσαν ἐψώνισα ἀπ' τὸν ἴδιο κ' ἓνα κρέπι, ποῦ τὸ γύρευε κ' ἐκεῖνο 8,000, ἔτσι μὲ τὰ καταίβασε καὶ τὰ δύο ἀπὸ ἑπτὰ ὀχτακόσια.

ΣΜΑΡ. Εἶναι ὁμοῦς ὁμορφη, ἦρθαν καὶ καλὰ ἢ πέντε ἀράδες τὸ Κλουφούρ.

ΔΟΥ. Ἐγὼ καὶ τρία κρέπις τώρα, γιατί εἶχα πρῶτα δύο, πῆρα κι' ἓνα ἀπὸ τὴν κοκκῶνα Ἐλέγκω, ἐπειδὴ τις κι' αὐτὴ εἶχε παραγγείλει ἔς τὸ Παρίσι νὰ τὴν στείλουν τρία, ἓνα γιὰ τὸν ἐκευτὸ της, ἓνα γιὰ τὴν συννυφάδα της τὴν Κατηγάκη, κ' ἓνα γιὰ τὴν ἀντραδέλφη της, καὶ δὲν ξέρω πῶς ἔγινε λάθος καὶ τὴν ἔστειλαν τέσσαρα, κι' ἔτσι τὸ πῆρα ἐγὼ τὸ ἓνα.

ΣΜΑΡ. Καὶ πόσα σὰς ἐκόστισε;

ΔΟΥ. Ἀπὸ 1800 φράγκα ἦλθε τὸ καθ' ἓνα.

ΣΜΑΡ. Ὅπου λέμε γρόσια;

ΡΑΛ. (Ἀριθμῶ μὲ τὸ στόμα ὀλλγορ σιγά.) Σὲν μιλ εἰς κάτρ, νῖβ μιλ! (δυνατὰ) 9 χιλιάδες.

ΣΜΑΡ. Καὶ κάμποσο βαρὺ θὰ εἶναι;

ΔΟΥ. Εἶν' ἀπ' τὰ ὠραιότερα.

ΣΜΑΡ. Κι' αὐτὴν τὴν τραχηλιὰ ψυχὴ μου, ἀπὸ πῶνα τὴν πῆρετε; πολὺ εὐμορφη εἶναι.

ΔΟΥ. Τὴν τραχηλιὰ αὐτὴν μὲ τὰ μανικέτις (τὰ δεικνύει) μὲ τᾶκμ' ἢ Τερεζίνα, καὶ μ' ἐκόστισαν ἢ τραχηλιὰ 1450 καὶ 350 τὰ μανικέτις. Τὸ ἴδιο ἐκόστισαν κι' αὐτὰ ποῦ φορεῖ ἢ Ραλλοῦ μου.

ΡΑΛ. Ὅχι μαμμιά ἢ δική μου τραχηλιὰ κόστισε 1400!

ΣΜΑΡ. Ὡ; τὰ 1450, δὲν εἶναι πολὺ ἢ διαφορὰ! κ' εἰς τὸ σπῆτι τὰ κολλάρετε;

ΔΟΥ. Τί ταιριάζει ψυχὴ μου! τραχηλιὰς καὶ μανικέτις καὶ μαντηλάκι τοῦ χεριοῦ, τὰ στέλνω ἔς τὴν μοδίστρα καὶ μὲ τὰ κολλάρει, καὶ τὰ σιδερόνει ἀξιόλογα τὰ ἐξοδά τους μάλιστα δὲν εἶναι τίποτε, γιατί μᾶς παίρνει 60 γρόσια ἔς τὴν τραχηλιὰ, 40 ἔς τὰ μανικέτις, κι' ἀπὸ 16 ἔς τὰ μανδηλάκια.

ΚΑΤ. Καλὰ μᾶς τῶλεγε, νενέκα, ἢ κοκκῶνα Τερεζίνα, κ' ἐμεῖς λοιπὸν εἰς τὴν μοδίστρα νὰ στέλνουμε τῆς τραχηλιὰς μας καὶ τὰ μανικέτις μας νὰ μᾶς τὰ κολλάρη.

ΔΟΥ. Καλὲ καὶ τὰ μανδηλάκια σας ψυχὴ μου! (Δεικνύει τὸ μανδηλάκι της) νά! διέτε τί ὁμορφα τὰ σιδερόνει.

ΣΜΑΡ. (Τὸ παρατηρεῖ.) Τρώντι, εὐμορφα τὰ κολλάρει. Εἶναι ὅμως κι' ἀπὸ τὰ καλὰ.

ΔΟΥ. Ὅχι ψυχὴ μου, αὐτὰ τὰ πῆρα τὴν μισὴ ντουζίνα 1200 φράγκα.

ΣΜΑΡ. Ποῦ θὰ ποῦμε γρόσια;

ΡΑΛ. (Ὀλλγορ σιγά.) Σὲν μιλ, εἰ μιλ, σὶ μιλ. (δυνατὰ) ἔξη χιλιάδες.

ΣΜΑΡ. Ἀπὸ χίλια γρόσια λοιπὸν ἔρχεται τὸ ἓνα.

ΔΟΥ. Ναι! ἀπὸ χίλια, δύο ὅμως ἄλλα ποῦ πῆρα τῆς προᾶλλαις, ἐκεῖνα μ' ἐκόστισαν ἀπὸ 2,400, ἢ μαδὰμ Στρατάκη ὅμως ἔγραψε ἔς τὸ Παρίσι, καὶ τὴν ἔστειλαν τρία ἀπὸ 3,800 γρόσια, εἶναι ὁμοῦς ὠραιότατα.

ΚΑΤ. Καλὰ μᾶς τὸ εἶπε νενέκα ἢ κοκκῶνα Τερεζίνα!

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Δουδοῦ.) Καλὲ λέγαμε προτιότερα γιὰ τὸ ντεκολτὲ, κ' ἐξέχατα νὰ σὰς πῶ ποῦ μ' ἔλεγεν ἢ Τερεζίνα, ὅτι εὐγῆκε ἢ θὰ βγῆ (δὲν καλοθυμοῦμαι) μὸδα, νὰ κάμουν τώρα τὰ φουστάνια ντεκολτὲ κι' ἀπὸ κάτου, νὰ τὰ κάμουν δηλαδὴ κοντὰ ἴσια μὲ τὰ γόνατα, καὶ νὰ φοροῦνε κοντὰ τσουράπια περδαλά ἴσια μὲ τοὺς ἀστραγάλους.

ΔΟΥ. Καὶ δὲν βρωτᾶς ψυχὴ μου ἐμένα, ποῦ τὰ εἶδα σ' τὴν μαδὰμ Ρεντζιπέρ;

ΣΜΑΡ. Καὶ πῶς σ' ἐφάνηκε λοιπόν;

ΔΟΥ. Ὠραῖον εἶναι, Ὠραῖον τὰ τσουραπάκια μάλιστα ἔχουν γύρου γύρου φιλόγκου, κ' εἰς τὴν καρδίᾳ τοῦ κάθε φιλόγκου ἀπ' ἓνα μικρούτσικο κουδουνάκι, ἴσια πὲρ μ' ἓνα φουντούκι! καὶ θὰ εἶναι πολὺ εὐμορφα σ' τὸν χορὸ, ἢ μουσικὴ ἀπ' ἓνα μέρος, καὶ τὰ κουδουνάκια ἀπ' ἄλλο, ψυχὴ μου, τί καλὰ ποῦ θὰ ταιριάζουν! θὰ κόψω κ' ἐγὼ αὐταῖς ταῖς ἡμέραις ἓνα, ἀφοῦ πειλὶ εἶναι μόδα!

ΣΜΑΡ. Κάμε λοιπόν ἢ εὐγενεῖα σου, κ' ὕστερα θὰ κόψω κ' ἐγὼ ἓνα.

ΔΟΥ. Νὰ κάμετε κ' ἓνα τῆς Κατήγκως, γιὰτί κ' ἐγὼ θὰ κάμω τῆς Ραλλοῦς μου.

ΣΜΑΡ. Βέβαια θὰ τῆς κάμω κ' αὐτηνῆς ἀφοῦ θὰ χορεύει! καὶ θὰ ἔγῃτ' ἀπόψε σ' τὰ μαϊτάπια;

ΔΟΥ. Ἄν γίνῃ ἢ χαρὰ καθὼς εἶπανε, ἀπομεσήμερα θὰ ἔβοῦμε, ἐκεῖ λοιπόν ἀνταμωνόμεθα καὶ ἔγαίνουμε μαζῆ.

ΣΜΑΡ. Ἐμεῖς ψυχὴ μου δὲν θὰ εἴμεθα σ' τὴ χαρὰ!

ΔΟΥ. Γιὰτί;

ΣΜΑΡ. Γιὰτί εἴμεθα κομμᾶτι πειραγμέναι; μὲ τὴ Σαυτήτσα.

ΔΟΥ. Κι ἀπ' τὰ πότε;

ΣΜΑΡ. Τὴν προπερασμένη Κυριακὴ εἴμαστε σ' τὸ *Μαρτσάρι*, κ' ἐκεῖ ποῦ καθοῦμουνα μὲ τὴ Ραλλοῦ τοῦ Σινιὸρ Σταματάκη, καὶ μὲ τὴν Ἀννήκα τοῦ τσελεπῆ Φωκίων, ἔρχετ' ἢ Σαυτήτσα, καὶ παίρνει μὴ κἀρέγλα καὶ θροναίεται μπροστά μου μὲ τὴ ράχι τῆς σ' τὰ μούτρα μου! Ἐγὼ κατασυχύστηκα ὅσ' ἀντὶ αὐτὸ, καὶ σηκόνουμαι καὶ φεύγω. Τὴν ἄλλην ἡμέρα στέλνει καὶ μὲ ζῆτᾶ τὸ κρέπι μου νὰ τὸ δέωνε, τὴν μὴνυσα κ' ἐγὼ πῶς τῶχω σ' τὴ μπουγάδα. Ἀπὸ τότε λοιπόν δὲν χαιρετιόμαστε, γιὰτί καὶ σ' τὴν Ἐκκλησίᾳ προχτὲς μ' ἔκαμε πὲρ τὸ ἴδιον. Ἐρχετ' ὁ Προεστῶς νὰ μοιράσῃ τ' ἀντίδωρο, κ' ὅτι ἀπλωσα τὸ χέρι μου νὰ πάρω, βλέπω ἓνα ἄλλο χέρι καὶ τ' ἀρπάξ' ἀπ' ὀμπροστά μου, γυρνῶ καὶ βλέπω τὴν εὐγενεῖα τῆς! μὰ ἔτσι μ' ἤρῃ ἐκείνη τὴν ὥρα νὰ τσουρομαδήσω τὸν Προεστῶ.

ΚΑΤ. Καὶ τί ἔφταιγ' ἐκεῖνος πάλι;

ΣΜΑΡ. Ἐφταιγε καὶ παράφταιγε! γιὰτί ἀφοῦ ἤμουνα ἐγὼ μπροστά του, κ' ἔβλεπε καὶ τὸ χέρι μου ποῦ τὸ ἀπλωσα νὰ πάρω τ' ἀντίδωρο, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ δώσῃ πρῶτα σ' ἐκείνην. Ἀπὸ τότε λοιπόν κ' ἐγὼ ἀπεράσισα νὰ πηγαίνω σ' τὴν ἄλλην Ἐκκλησίᾳ, κ' ἄς μὴν ἦναι κ' ἐνορία μου.

ΔΟΥ. Πολὺ μὲ κακοφαίνεται αὐτὸ ποῦ ἀκούω!

ΚΑΤ. Καὶ ποιὴς θὰ στεφανώσῃ κοκκῶνα Δουδοῦ;

ΔΟΥ. Ἡ κοκκῶνα Ἀγγέλω τοῦ σινιὸρ Στρατῆ, μὲ τὸν τσελεπῆ Ἀριστοτέλη τὸν θεῖό τῆς.

ΡΑΛ. Εἰκοσιπέντε χιλιάδες γρόσια, ἓνα τζάρι Ὠραῖον, ἀγόρασεν ἢ κοκκῶνα Ἀγγέλω γιὰ νὰ δώσῃ σ' τὰ στεφανώματα.

ΔΟΥ. Κ' ἢ λαμπάδες εἶναι πολὺ Ὠραῖαι;

ΣΜΑΡ. Τί Ὠραῖαι! νά!! λαμπάδες ἀγιοκερνεῖαι!

ΔΟΥ. Καλὲ τί λέτε ψυχὴ μου! 2,500 γρόσια ἔχει ἢ κάθε μιὰ λαμπάδα!

ΣΜΑΡ. 2,500;!!

ΔΟΥ. Βεβαίωτατα! Ἄμ' μόνον ἢ κερλάνταις τους κοστίζουν ἀπὸ 1,000 γρόσια ἢ μιὰ, βάλτε τώρα κ' ἀπὸ ἄλλα 1,000 σ' τὴν κάθε μιὰ κορδέλλα ποῦνε ἄσπρος μουαρὲς, κεντημένος μὲ τριτίρι 1) καὶ μὲ κατηφὲ, νὰ δυὸ χιλιάδες μόν' σ' αὐτά βάλτε τώρα καὶ 500 σ' τὴ λαμπάδα!

ΣΜΑΡ. Καλὲ 500 γρ. σὲ μιὰ λαμπάδα; τί λέτε σ' τὸ Θεό σας;

ΔΟΥ. Αὐτὸ ποῦ σὲ λέγω γιὰτί πρέπει νᾶναι ἢ κάθε μιὰ ἀπὸ τέσσερης ἡμισυ πῆχες ἀψηλῆ.

ΣΜΑΡ. Παναγιά μου! καὶ ταβὴν σουπουργιέδες 2) τῆς ἔκαμαν;

ΔΟΥ. Τώρα ψυχὴ μου τέτοια μόδα εἶναι, περισσότερὸ λούσσο σ' τῆς λαμπάδες παρὰ σ' τὰ στέφανα. Ἀγκαλὰ καὶ τὰ στέφανα δὲν πᾶνε παρακάτου, γιὰτί τᾶφεραν ἀπὸ τὸ Παρίσι (πρὸς τὴν Ραλλοῦ.) πόσα μᾶς εἶπανε Ραλλοῦ πῶς κόστισαν;

ΡΑΛ. Τρουὰ μίλλ φράγκ. 15,000 γρόσια.

ΣΜΑΡ. Λοιπόν στέφανα καὶ λαμπάδες κοστίζουν ἓνα κόσμο γρόσια;

ΔΟΥ. Κοστίζουν βέβαια! καὶ τὸ θυμιατὸ ἀκόμη ἔγραψαν σ' τὸ Παρίσι καὶ τὸ ἔκαμαν τῆς μόδας. Ἀσήμωσαν μαζοὺς καὶ τὸν Ἀπόστολο ποῦ θὰ ποῦνε σ' τὴ χαρὰ, κ' ὅλη τὴν προῖκα τῆς Περσεφόνης, ἔγραψεν ὁ πατέρας τῆς σ' τὴν Λόνδρα καὶ τὴν ἔκαμαν μόνον τὰ νυφικάτῃ τῆς τὰ ἔκαμαν σ' τὸ Παρίσι, κ' ἐκόστισαν (πρὸς τὴν Ραλλοῦ) πόσα μᾶς εἶπανε Ραλλοῦ;

ΡΑΛ. 1300 λίραις!

ΣΜΑΡ. Καὶ τόσα ἔξοδα πάλι τί χρειάζονται;

ΔΟΥ. Αἶ! πρῶτο κορίτσι παντρεύουν! καὶ τὸν τσελεπῆ Κωστάκη τὸν ζέρεις πῶς τέτοιαις Ὠραῖς τὰ γρόσια μὲ τὸ τσουδάλι τὰ δίνει.

ΚΑΤ. Καὶ καλὰ ποῦ δὲν ἔφεραν καὶ μουσικὴ;

ΔΟΥ. Μουσικὴ ἔφεραν, ἀλλὰ μοναχὰ σ' τὰ στεφανώματα θὰ παῖζῃ ἢ θελαν νὰ κάμουν καὶ μπάλλο, ἀλλ' ἢ σάλα τους εἶναι μικρὴ, κ' ἔτσι

1) Χρυτόνημα σιστόν. 2) Σάρωθρον ἐπὶ κονταρίου δι' οὗ σαρόνουν τὰς ὀροφάς.

θά τὸν κάμουμε ὅταν ἔλθουνε εἰς τὸ Σταυροδρόμι, (πρὸς τὴν Σμαράγδα) καὶ εἰς τῆς ἀκριβοῦς σας! (σηκόνεται.)

ΣΜΑΡ. Παρομοίως· καὶ κάτι βιάζεσθε; (σηκόνεται.)

ΔΟΥ. Καιρὸς ψυχῆ μου, ὅσο ν' ἀλλάξουμε, ὅσο νὰ καλοσυγυρισθῶμε, θὰ φθάσῃ κ' ἡ ὥρα τῆς χαρᾶς· πᾶμε Ῥαλλοῦ.

(*Ἀποχαιρετῶνται καὶ πηγαίνουν μέχρι τῆς θύρας.*)

ΣΜΑΡ. Καὶ νὰ σᾶς ζαναδιούμε πάλι πρὶν φύγετε.

ΔΟΥ. Μπορεῖ νὰ θοῦμε πάλι μόν' σὲ παρακαλῶ ψυχῆ μου νὰ θυμίσης τὸν τσελεπῆ Παυλάκη γιὰ τὸ δάσκαλο τὸν Κινέζο.

ΣΜΑΡ. Ἦσυχάσατε κ' ἐκεῖνος θὰ τὸν εὔρη.

ΔΟΥ. Πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσει! (παρατηρεῖ τὰ μανικιέζα της) καλὲ γιὰ νὰ τὰ δῶ· τί ὠραία εἶναι! ἔλα, Ῥαλλοῦ, νὰ τὰ δῆς πῶς μοιάζουν ἀπαραλλάκτα ἄν τῆς Σαυτήτσας.

ΡΑΛ. (Τὰ παρατηρεῖ.) Ὄχι μαμμᾶ· γιὰ διέτε πῶς αὐτὸ τὸ κλαδάκι εἶναι κομμάτι πειὰ λοξο, κ' ἡ ταντέλα τους ἀλλάζει! περισσότερο μοιάζουν μὲ τῆς θείτσας μου τῆς Φροσυνήτσας.

ΔΟΥ. (Τὰ παρατηρεῖ.) Καλὰ λὲς, καλὰ λὲς! (πρὸς τὴν Σμαράγδα) κι' αὐτὰ ἀπ' τὴν Τερεζίνα τὰ πῆρες ψυχῆ μου;

ΣΜΑΡ. Ἀπ' τὴν Τερεζίνα, μαζῆ μὲ μιά τραχηλιὰ πολὺ ὠραία. (πρὸς τὴν Κατήγκω.) Πήγαινε Κατήγκω εἰς τὴν κάμαρά μου, καὶ εἰς τὸ ἀπάνω συρτάρι τοῦ σκρίνιου μου εἶναι θαρῶν ἡ τραχηλιὰ μου καὶ φέρτηνα, κι' ἂν δὲν ἦν ἐκεῖ, κύτταξε εἰς τὸ μικρὸ ντουλάπι μου.

ΚΑΤ. (Ἐξερχομένη.) Τοῦτ σουτ!

ΔΟΥ. (Πηγαίνει ἀντικρυ τοῦ καθρέπτου.) Οὐ πῶς ἔγειναν ἀπὸ τὸν ἀέρα τὰ μαλλιὰ μου! (τὰ ἰσάζει.) Ἐλα, Ῥαλλοῦ, βάλε με μίαν καρφίτσα ἐδῶ ἀπ' ὀπίσου.

ΡΑΛ. (Τὴν πλαιοιάζει.) Σταθῆτε καλέ! κ' ἡ μαντήλα σας θέλει κομμάτι σιζίμο· (τὴν ἰσάζει.) Ἐχετε κάμμιλὰ καρφίτσα κοκκῶνα Σμαράγδα;

ΣΜΑΡ. Πῶς δὲν ἔχω; Ἀμέσως. (ἔξερχεται.)

ΔΟΥ. (Πρὸς τὴν Ῥαλλοῦ.) Σιζίε με κομμάτι καὶ τὴν τραχηλιὰ μου ἀπὸ πίσου.

ΡΑΛ. (Τὴν ἰσάζει.) Καλ' ἴδετε μαμμᾶ πῶς τὸ φοροῦσε;

ΔΟΥ. Τὸ εἶδα! μὲ τὴν φοῦχτα τῶβαλε! δὲν κυττάζει τὰ χρόνια της, μόν' θέλει καὶ φυκλασιδί.

ΡΑΛ. Σωπάτε κ' ἔρχεται.

ΚΑΤ. (Φέρνει τὴν τραχηλιὰ.) Δὲν ζέρω πῶς τὴν εἶχε βαλμένη μέσα κ' ἐτζαλακόθηκε!

ΔΟΥ. (Τὴν παρατηρεῖ.) Εὐμορφὴ εἶναι, μόν' ἡ ταντέλα της εἶναι κομμάτι πλατειά.

ΣΜΑΡ. (Φέρνει τὴν καρφίτσα.) Ὅριστε καρφίτσαις.

ΡΑΛ. (Τὴν παίρνει.) Μερσι Μαδάμ. (Πρὸς τὴν Δουδοῦ.) Γυρίστε μαμμᾶ.

ΔΟΥ. (Στρέφει τὴν ῥάχι της πρὸς τὴν Ῥαλλοῦ, καὶ ὀμιλεῖ πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Κομμάτι πλατειά εἶν' ἡ ταντέλα της. (Εὐγάζει ἀφ' ἑνὸς μίαν φωνὴν ἀγρία, καὶ σκύπτει βιασῶς.) Μ' ἐτρόπησες καλέ!

ΡΑΛ. Ἄμ' δὲν στέκεσθε κ' ἡ εὐγενεία σας ἴσι.

ΔΟΥ. Καλὲ, νὰ μὴν ἔσπασε μέσα ἡ καρφίτσα;

ΡΑΛ. (Τὴν δείχνει.) Νάτηνα καλέ! Ὀλίγο σᾶς ἄγγιξε.

ΔΟΥ. Καὶ τρέχουν τὰ αἵματα; (Ψηλαφεῖ μὲ τὴν χεῖρά της τὴν πλάτη της.)

ΡΑΛ. Καλ' ὀλίγον σᾶς εἶπα ἄγγιξε· σταθῆτε τώρα νὰ μπουλόξω τὴν τραχηλιὰ σας.

ΔΟΥ. Πρόσεχε νὰ μὴ μὲ ζανατσιμπήσης πάλι.

ΣΜΑΡ. Φέρε, Κατήγκω, καὶ τὸ κρέπι μου ἀπὸ μέσα νὰ τὸ δῆῃ ἡ κοκκῶνα Δουδοῦ!

ΚΑΤ. Ἀμέσως. (Φεύγει.)

ΣΜΑΡ. Καὶ σᾶς πονεῖ ἀκόμη ψυχῆ μου;

ΔΟΥ. Πονεῖ βέβαια. (Τὸ ψηλαφεῖ μὲ τὸ χέρι της.)

ΡΑΛ. Δουλειὰ τώρα τὸ κάμετε μαμμᾶ!

ΔΟΥ. Δουλειὰ βέβαια! γιὰ νὰ σὲ τσιμπήσουν κ' ἐσένα, καὶ νὰ δῆῃς φωναῖς ποῦ θὰ βγάξεις.

ΚΑΤ. (Φέρνει τὸ κρέπι.) Ὅριστε.

ΔΟΥ. (Τὸ ψηλαφεῖ.) Εὐμορφον εἶναι (πρὸς τὴν Σμαράγδα) γιὰ βάλτο ψυχῆ μου νὰ δῶ.

ΣΜΑΡ. (Τὸ φορεῖ.) Αὐτὸ μὲ πάει πολὺ καλῆτερα ἀπ' τ' ἄλλομου.

ΔΟΥ. Ἄν στενὸ μὲ φαίνεται κομμάτι· γυρίστε νὰ δῶ κι' ἀπὸ πίσου.

ΣΜΑΡ. (Στρέφει.) Τί ταιριάζει ψυχῆ μου, στενὸ! μάλιστα πλατὺ εἶναι!

ΔΟΥ. Καὶ πόσα σᾶς ἐκόστισε;

ΣΜΑΡ. 7,650.

ΔΟΥ. Μὲ ὑγείαν νὰ τὸ χαλάσετε.

ΣΜΑΡ. (Τὸ εὐγάζει.) Εὐχαριστῶ ψυχῆ μου.

ΔΟΥ. Πᾶμε πειὰ Ῥαλλοῦ· (πρὸς τὴν Σμαράγδα) αὐτὸ δὰ εἶναι τὸ μερτιβὲν σοχπετί! 1) πειὸ πολλὰ εἶπαμ' ἐδῶ εἰς τὴν πόρτα, παρὰ ὅσην ὥρα ἐκαθήμεθα! Ἐχετε ὑγεία ψυχῆ μου· προσκυνήματα

(1) ἰμπλιά ἐπὶ τῆς κλιμακῶς.

κ' εἰς τὸν τζελεμπῆ Παυλάκη, καὶ νὰ μὴ ξεχάσῃ τὸν παρακαλῶ τὸ δάσκαλο τὸν Κινέζο.

ΣΜΑΡ. Γι' αὐτὸ μείνετε ἡσυχῆ· νὰ 'πῆτε κι' ἀπὸ 'μένα προσκυνήματα τὸν τζελεμπῆ Γιοβανάκη, καὶ τὸν εὐχουμαι 'πέτε τὸν περαστικά!

ΔΟΥ. Εὐχαριστῶ ψυχὴ μου, ἔχετε ὑγείαν. (Φεύγουρ.)

ΣΜΑΡ. (Κάθηται.) Μ' ἐξάλισε μὲ τὴν μωρολογία τῆς! λέει λέει ἡ εὐλογημένη, καὶ σωπασιὸ δὲν ἔχει! 'κόπηκαν καὶ τὰ γόνατά μου νὰ στέκουμαι τόσην ὥρα ὀρθὴ καὶ νὰ μὴ φεύγουν! καλὲ τί φωνὴ 'ξανχωραμμένη, καὶ τί τσιρίδα ἔβγανε, γιὰτὶ τὴν ἄγγιξε κομματ' ἡ καρφίτσα! Παναγιά μου, σὰν νὰ ἦτανε δέκα χρόνων κοριτσάκι.

ΚΑΤ. Ἄμ' εἶδετε νενέκα τί λουῖσσο καὶ κακὸ 'πού εἶχανε μάννα καὶ κόρη;

ΣΜΑΡ. Ἄμ' τὸ φουκασιὶ 'πού 'φοροῦσε ἡ Δουδοῦ; καὶ δὲν 'ντρέπεται τόσων χρόνων γυναῖκα.

ΚΑΤ. Ἀκούσετ' ὅμως καὶ πόσους δασκάλους; ἔχει ἡ Ράλλου; θέλω κ' ἐγὼ δάσκαλο 'ς τὰ Γαλλικά καὶ δάσκαλο τοῦ Χοροῦ.

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲν βλέπετε ὁ πατέρας σου τί κακὸ κάνει γιὰ τὰ ἔξοδα;

ΚΑΤ. Ἐξοδα ξεξοδα, ἐγὼ δὲν ἀκούω· θέλω καθὼς σὲ εἶπα, καὶ πιάνο καὶ δάσκαλο γιὰ τὰ Γαλλικά, καὶ δάσκαλο τοῦ Χοροῦ. Ὅλοις τώρα 'ξέρον καὶ Γαλλικά, καὶ Πιάνο καὶ Χορὸ!

ΣΜΑΡ. Καὶ σὺ δὲ χροεῦεις ὠραιότατα!

ΚΑΤ. Χορεύω κομμάτι, ἀλλὰ θέλω καὶ τὸ δάσκαλο νὰ μὲ δειξῆ μερικαῖς φιγουρίκις 'πού δὲν τὰ καλογνωρίζω.

ΣΜΑΡ. Ἄς ἰδοῦμε δὲ πῶς θὰ τὸ οἰκονομήσουμε· μόν' πῆγαινε τώρα τὸ φουστάνι μου μέσα, καὶ τὸ κρέπι μου μὲ τὴν τραχηλιά τὸ φουστάνι βάλτ' ἀπάνου 'ς τὸ κρεββάτι μου.

ΚΑΤ. (Τὰ πέρνει.) Κι' αὐτὸ θὰ φορέσετ' ἀπόψε 'ς τὸν περίπατο;

ΣΜΑΡ. Αὐτὸ 'πὲς καὶ τὴ Φλουροῦ νὰ μ' ἐτοιμάσῃ πέντε μεσοφούστανα κολλαρισμένα.

ΚΑΤ. Καὶ γιὰτὶ; δὲν βάζετε τὸ Μαλακῶφ σας;

ΣΜΑΡ. Καλὰ λέε; ἀλλὰ πάντα θέλω καὶ μεσοφούστανα· ἄ; μ' ἐτοιμάτῃ λοιπὸν τρία μόνον.

— ο — ΣΚΗΝΗ Ε'.

(Αναχωρεῖ ἡ Κατήγκω τραγωδοῦσα καὶ χορεύουσα, καὶ πρὸς τὴν θύραν συγκρούεται κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ εἰσερχομένου πατρὸς τῆς καὶ φεύγει.)

ΣΜΑΡ. Καλὲ τὸ φουστάνι μου 'τσαλακώστε!

ΠΑΥΛ. (Κρατῶν τὸ μέτωπόν του.) Ἄντι τοῦ φουστάνιου σου, κοκκῶνά μου, περὶ τοῦ ὁποίου τόσον πολὺ φροντίζεις, ἔτσαλακώθηκε τὸ κεφάλι μου, περὶ τοῦ ὁποίου ὀλίγον σὲ μέλλει (κάθηται.)

ΣΜΑΡ. Νέα εἶναι κι' ἄς χοροπηδᾷ.

ΠΑΥΛ. Ἀφοῦ ἡ εὐγενεία σου τὸ εὐρίσκετε εὐλογον, δὲν ἀντιέγω κ' ἐγὼ, παρακαλῶ μόνον νὰ χοροπηδᾷ εἰς τὸ ἐξῆς ἡ Τουρτανέμας 'ς τὸ 'δικό σου τὸ κεφάλι.

ΣΜΑΡ. Καὶ νὰ μὴν 'τσαλακώθηκε κ' ἡ τραχηλιά μου 'πού β-στοῦσε;

ΠΑΥΛ. Σὲ εἶπα δὲ, ὅτι ὅλο τὸ τσαλάκωμα περὶωρίσθηκε 'ς τὸ 'δικό μου τὸ κεφάλι!

ΣΜΑΡ. Κ' ἐχτύπησε πολὺ;

ΠΑΥΛ. Ἄ! μικρὰ πράγματα, ὅσο μόνον ἔφθανε γιὰ νὰ μάθω, ὅτι τέτοιο κεφάλι σπᾶσιμο θέλει.

ΣΜΑΡ. Καλὲ σῶπα δὲ τώρα κ' ἡ εὐγενεία σου, καὶ μὴν τὸ κά-μης; ὁμοῦρι, 1) μῆπως τὸ ἤθελε καὶ τὸ κορίτσι;

ΠΑΥΛ. Δὲν λέγω δὲ κ' ἐγὼ πῶς τὸ ἤθελε, ἀλλὰ πῶς τὸ 'γύ-ρευε! διότι ὅταν ἐξέρχεται χοροπηδοῦσα, ἦτον ἐπόμενον νὰ σπᾶσι τὸ 'δικό μου τὸ κεφάλι!

ΣΜΑΡ. (Ψηλαφεῖ τὸ μέτωπόν του.) Κ' ἐπρίστηκε βλέπω κομμάτι.

ΠΑΥΛ. Σὲ εἶπα δὲ, ὅτι ὅσον ἀρκεῖ νὰ μάθω πῶς τέτοιο κεφάλι γιὰ σπᾶσιμο εἶναι.

ΣΜΑΡ. Καὶ νὰ βάλουμ' ὀλίγο χαρτί μὲ τὸ βῆκι νὰ ξεπρισθῆ εὐθὺς.

ΠΑΥΛ. Ἄφστο σὲ λέγω, γιὰ νὰ μὲ 'θυμίζῃ καὶ τὸν χορὸ τῆς ἀκριβῆς μας!

ΣΜΑΡ. Σ' ἄφησε προσκυνήματα πολλὰ πολλὰ ἡ Δουδοῦ, καὶ νὰ μὴ ξεχάσῃ; λέει νὰ τὴν στείλῃς τὸ δάσκαλο τὸν Κινέζο.

ΠΑΥΛ. Τώρα θὰ τῆς τὸν παραγγείλω 'ς τὸν τσιλιγκίρη 2) νὰ τῆς τὸν 'φτειάση.

ΣΜΑΡ. Καὶ γιὰτὶ λοιπὸν τὴν περιγελά; τὴ γυναῖκα;

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ δὲν τὴν περιγελά, ἐκεῖνη περιγελλέται μονάχη τῆς, ν' ἀφήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς 'ς τὸ στρώμα ἄβρωστο, καὶ νὰ τρέχῃ 'ς τὰ σεργιάνια, καὶ νὰ μᾶς λέγῃ πῶς ἔχει δακτύλους νὰ μανθάνουν τὴν κόρη τῆς Ἐγγλέζικα καὶ Σπανιόλικά, νὰ γυροῦν καὶ Κινέζο, νὰ τὴν μάθῃ καὶ Κινέζικα! κι' ἂν βάνῃς τὴν ἀκριβῆ τῆς νὰ σὲ γράψῃ δυὸ ἀράδαις ῥωμαίικα, εἶμαι βέβαιος; πῶς δὲν θὰ 'ξέρει μῆτε τὴν ἄλφα!

1) Δουλιζά. 2) Κλειδοποιέν.

αὐτὸ δὰ τώρα εἶναι « ἀνάθεμά το γιὰ σαμψάκι, 'ποῦ μήτε πάτο ἔχει, μήτε καπάκι. » Ὁ ἄντρας τῆς φράγκικα δὲν ἔξερει ἢ κοκκῶνα Δουδοῦ σου μήτε τὰ βρωμαίικα τῆς γνωρίζει· ὁ πατέρας τῆς, ἡ μητέρα τῆς, ὁ νονός τῆς, ἡ γιαιγά τῆς, ὁ θεῖός τῆς, κἀνένας ἀπ' αὐτοῦς; ξέναις γλώσσαις δὲν ἤξευρεν ἀπὸ τοῦ λοιπὸν μ' ἔχει δασκάλους, καὶ μαθητὰς τὴν ἀκριβῆ τῆς ξέναις γλώσσαις; αὐτὸ δὰ τώρα εἶναι 'ποῦ δαιμονίζεται κἀνεὶς μ' ἐμάθετε τώρα καὶ με τῆς μοδίστραις σας, καὶ τὸ λέτε κι' ὅλας πῶς καὶ τῆς πατσαβούραις ἀκόμη τοῦ μαγερευοῦ σας δίνετε 'ς τὴν μοδίστρα νὰ τῆς βράψῃ.

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲν εἶναι δὰ ἁμαρτία νὰ δώσῃ κἀνεὶς 'ς τὴ μοδίστρα τὰ βραψίματά του.

ΠΑΥΛ. Ἄν δὲν ἦναι, κοκκῶνά μου ἁμαρτία, εἶναι ὅμως ἐντροπή· κ' ἡ μητέρες σας, κ' ἡ γιαιγαῖς σας 'ς τὴ μοδίστρα δὲν ἔβραπταν τὰ φορέματά των· ἐνῶ ἐσεῖς, καθὼς εἶπα, καὶ καθὼς μάλιστα τὰ καυχᾶσθε καὶ μόναι σας, δίνετε καὶ τῆς πατσαβούραις ἀκόμη τοῦ μαγερευοῦ σας 'ς τὴ μοδίστρα.

ΣΜΑΡ. Οὐ! τί σκουριεῖς κάθεσαι τώρα καὶ με λές!

ΠΑΥΛ. Νομίζω κοκκῶνά μου ὅτι ἂν ἦμαι ἐγὼ σκουριεσμένος, δὲν εἶσαι κ' ἡ εὐγενεῖα σου πολλὴ γυαλιστερή! τ' ἀκοῦς; καὶ τὰ χρονάκια μας (παρὰ ληλίζει τοὺς δύο λιχανοὺς του) γιὰ τρία σὲ περνῶ, γιὰ πέντε πᾶς 'μπροστά ὥστε βλέπεις πῶς μιὰ σκουριεῖ γιὰ μᾶς τρώγει καὶ τοὺς δύο.

ΣΜΑΡ. Δὲ 'μπορῶ ν' ἀκούω ἀηδίαίς! ἄρχισες πάλι με τὰ χρόνια! ἀλλὰ τὸ εἶδες τί λουσο καὶ κακὸ 'ποῦ εἶχαν; μόν' 'ς ἐμένα χαλᾶς τὸν κόσμον, ὅταν με 'διῆς με κἀνένα φόρεμα τῆς μόδας.

ΠΑΥΛ. Εἰς ἐκείνην δὲν ἔχω κἀνένα δικαίωμα νὰ πῶ λόγον, γιὰτὶ πολλὸ καλὰ 'μπορεῖ νὰ με 'πῆ, ὅτι ἔχει σκοπὸν νὰ μουφλουζέψῃ μὲν ὅρα ἀρχήτερα τὸν ἄνδρα τῆς· καὶ ὅτι ἀφοῦ ὁ ἄνδρας τῆς δὲν τὴν 'μιλεῖ, δὲν ἔχει καὶ ἄλλος τὸ δικαίωμα νὰ τῆς 'πῆ τὸ παραμικρόν. Ἐσένα ὅμως 'ποῦ σ' ἔχω γυναικῶ μου, νομίζω ὅτι ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα νὰ σὲ λέγω, ὅσαις φοραῖς σὲ βλέπω με τὰ λουσοῦ σου, ὅτι γιὰ μουφλουζλόουκι δὲν εἶμαι· καὶ ὅτι πρέπει ἐξ ἐναντίας νὰ περιμαζωχθῆς κομμάτι· ἄλλως εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ

ΣΜΑΡ. (Τὸν διακόπτει.) Καλ' ἄφ' τ' οὐτὰ τώρα, καὶ πέ με, πῶς σ' ἐφάνηκε 'ς τὸ Θεὸ σου νὰ λὲῖ ἡ Δουδοῦ πῶς ἡ 'Ραλλοῦ τῆς εἶναι 16 χρονῶν;

ΠΑΥΛ. Καὶ τί σὲ μὲλ' ἐσένα ἂν τὴν λέγῃ καὶ δεκατριῶν;

ΣΜΑΡ. Τὰ παράξενα δὲν τὰ ὑποφέρω.

ΠΑΥΛ. Καὶ πῶς λοιπὸν θέλεις νὰ τὰ ὑποφέρουν εἰ ἄλλοι;

ΣΜΑΡ. Καθόλου μάλιστα δὲν τὸ θέλω.

ΠΑΥΛ. Κ' ἐντοσοῦτω πρώτον ἐμένα ἀναγκάζεις νὰ τὰ ὑποφέρω!..

ΣΜΑΡ. Ἡ εὐγενεῖα σου ὑποφέρεις παράξενα;!

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ! ἐγὼ! ἡ εὐγενεῖα μου!!

ΣΜΑΡ. Καθόλου δὲν τὸ βλέπω αὐτὸ 'ποῦ λέτε.

ΠΑΥΛ. Τὸ πιστεύω· διότι ἂν τὸ ἔβλεπες, ἐγὼ δὲν ἤθελα τὰ ὑποφέρει!

ΣΜΑΡ. Καὶ ποῖα δὰ εἶναι αὐτὰ τὰ παράξενα; δὲν με τὰ λείεις νὰ τὰ μάθω κ' ἐγὼ;

ΠΑΥΛ. Ποιὰ;! καὶ τί ἄλλο πλέον παράξενον, παρὰ νὰ βλέπω τὴν γυναικῶ μου εἰς τοιαύτην ἡλικίαν μὲς τὴν κοῦφα τῆς μπουγάδας, καὶ με τὰ πτερά 'ς τὸ κεφάλι!

ΣΜΑΡ. Καλὲ τί μπουγαδιάζεις 'ς τὸ Θεὸ σου;

ΠΑΥΛ. Νὰ τὸ 'ξαναποῦμε θέλεις; τὸ εἶπαμε δὲ μιὰ φορὰ, ὅτι ἐκεῖνο τὸ νέο μεσοφούστανο 'ποῦ 'πῆρες καὶ 'ποῦ τὸ λέτε καὶ Μαλακῶφ, εἶναι ἀπαράλλακτο 'σάν τὴν κοῦφα τῆς μπουγάδας!

ΣΜΑΡ. Κ' ἐγὼ σὲ ὑπέφερα νὰ σὲ βλέπω τόσα χρόνια με τὸ τζακτσίρι, καὶ με καλπᾶκι 'σάν πιθάρι 'ς τὸ κεφάλι σου.

ΠΑΥΛ. Ἀλλὰ νομίζω κοκκῶνά μου, πῶς κ' ἡ εὐγενεῖα σας τότε 'φοροῦσατε κάτι φακίλια μιὰ πήχη κ' ἐξ ἑξή ρούπιζ ἀψηλά, καὶ με μιὰ ὀργεῖλ γύρο, ἀπαράλλακτα 'σάν ἀμπροέλλα ἀνάποδα βαλμένη 'ς τὸ κεφάλι σας, κι' ὅταν εὐγαίνετε ἔξω, 'φοροῦσατε καὶ φερετζέ!

ΣΜΑΡ. Τώρα λοιπὸν εἴμεθα ἴσοι.

ΠΑΥΛ. Καὶ πῶς; μαλακῶφ καὶ ντεκολτέ φορῶ κ' ἐγὼ;

ΣΜΑΡ. Σεῖ; ἐβγάλετε τὰ καλπᾶκια καὶ τοὺς τζουμπέδες, 'βγάλαμε κ' ἐμεῖς τὰ γικσμάκια καὶ τοὺς φερετζέδες· σεῖς ἐφρίρεσατε φέσι καὶ σουρτοῦκο, 'βάλαμε κ' ἐμεῖς κορσέ καὶ καπελίνο.

ΠΑΥΛ. Ἄμ' τὸ ντεκολτέ σας;

ΣΜΑΡ. Καὶ γιὰτὶ βλέπεις μόνον ἐμένον, καὶ δὲν βλέπεις καὶ τὴ Δουδοῦ 'ποῦναι νενέ μου;!

ΠΑΥΛ. Αὐτὸ δὰ εἶναι πρόβλημα.

ΣΜΑΡ. Τί πρόβλημα;

ΠΑΥΛ. Τὸ ἂν αὐτὴ ἦναι νενέ σου καθὼς τὸ λὲς ἐσὺ, ἢ ἦναι κόρη σου καθὼς τὸ λέγ' ἐκείνη. . . .

ΣΜΑΡ. (Μὲ ἀγαράκτησιν.) Ἄν τῶντι τὸ εἶπ' αὐτὸ, βέβαια εἶναι γιὰ τὸν Ντιμαρχανᾶ!

ΠΑΥΛ. Δέκα φοραῖς, γιὰ νὰ μὴ σὲ 'πῶ εἰκοσι, τᾶκουσα με τ' αὐτιά μου ἀπὸ τὸ στόμα τῆς!

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲν με τὸλεγε προτῆτερα 'μπροστά τῆς.

ΠΑΥΛ. Ὁρεξί γιὰ νὰ σᾶς διῶ πιτσιμέναις ἀπ' τὰ μαλλιά δὲν εἶχα!

ΣΜΑΡ. (Μὲ ἀγαράκησιρ.) Καλ' ἀκοῦτε τὸ κούφταλο νὰ λέγη πῶς εἶμ' ἐγὼ μεγαλήτερ' ἀπ' ἐκείνη!!! ἴ τὸ σπῆτί μου νὰ μὴ ζαναπατήσῃ!

ΠΑΥΑ. Βλέπεις τώρα ποῦ ἤθελες νὰ σὲ τὸ πῶ κ' ἐμπροστάτης;

ΣΜΑΡ. Νὰ ποῦ σὲ τὸ λέγω! δὲν τὴν θέλω ἄλλη μιὰ φορά νὰ ζαναπατήσῃ ἴ τὸ σπῆτί μου!

ΠΑΥΑ. Καὶ μήπως ἐγὼ τὴν προσκαλῶ νὰ ἔρχεται; Ἄς μὴ ζαναπατήσῃ.

ΣΜΑΡ. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ λέγη πῶς εἶναι κόρη μου;

ΠΑΥΑ. Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια.

ΣΜΑΡ. (Με θυμόν.) Καὶ πῶς; τὸ βεβαιώνεις κ' ἡ εὐγενεία σου;

ΠΑΥΑ. Τὸ βεβαιώνω βέβαια! ἀφοῦ σὲ λέγω πῶς τάκουσα ἀπ' τὸ στόμα της!

ΣΜΑΡ. Καὶ τί τῆς εἶπες ὅταν τὸλεγε;

ΠΑΥΑ. Ἐγὼ νὰ τῆς πῶ; συχώρα μου κ' ὁ Θεὸς συχωρέσει! τέτοια παλαβομάδα δὲν τὴν ζανακάμω ν' ἀνακατωθῶ ἄλλη μιὰ φορά ἴ τῶν γυναικῶν τὰ χρόνια' μιὰ καὶ μόνη φορά ἔκαμα αὐτὴν τὴν τρέλλα νὰ πῶ τῆς κοκκῶνας Εὐφημίτσας, πῶς ἴ τῆ χαρά της ἴ ἄν παιδί ποῦ ἤμουνα τότε, μ' ἔβαλαν νὰ πῶ τὸν Ἀπόστολο, κ' ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ βροίση! οἰεῖ κοκκῶνά μου ἔχετε τὸ σύστημα νὰ φορτώνη κάθε μιὰ τὰ χρόνια της ἴ τῆ βράχι τῆς ἀλλήνης; κ' ἐνῶ εἰς ὅλα τ' ἄλλα εὐγάλετε μὸδαις αὐτὸ μόνον τὸ φυλάγετε ἄν τ ἴ κ α !!

ΣΜΑΡ. Ἐγὼ κάμμιαν ἀνάγκη νὰ κρύψω τὰ χρόνια μου δὲν ἔχω!

ΠΑΥΑ. Μὴ λὲς δὲ πῶς δὲν ἔχεις ἀνάγκη, ἀλλὰ πὲς καλύτερα πῶς δὲ μ'πορεῖς, διότι ὕστερ' ἀπὸ τὰ 65 καλὴ ὥρα ἴ ἄν καὶ τώρα, ὅσα κ' ἄν κρύψῃ κἀνεὶς τὰ ἔρημα φαίνονται!

ΣΜΑΡ. Καὶ θὰ πῆς πῶς εἶμαι τώρα ἐγὼ 65 χρονῶ;!

ΠΑΥΑ. Τώρα ὄχι, ἀλλ' ἀπ' τὰ πρόπερσι τ' ἀποχαιρέτησαι, ἢ σ' ἀποχαιρέτησαν, ὅπως θέλῃς πὲς το! Ἐπειτα τί τὰ θέλεις τὰ πολλὰ λόγιε γυναικὰ μου; οἱ δύο μας εἴματτε 140 χρονῶ. Ἐγὼ πησιάζω τὰ 74· τὰ ἐπίλοιπα πείξῃ ὅ,τι θέλεις κάμματα' θέλεις κρᾶτησέ τα, θέλεις πώλησέ τα, εἶσαι νοικοκυρά' μολονότι αὐτὴ ἡ πρᾶμάτεια πάντοτε σαπίζει ἴ τῆ βράχι τοῦ νοικοκυροῦ!

ΣΜΑΡ. (Σηκόνεται μὲ θυμόν.) Τρελλὴ ἐγὼ ποῦ κάθουμαι καὶ μιλῶ μαζῆ σου! (φεύγει.)

ΠΑΥΑ. Ἐκἀκίωσεν ἡ ἀρχόντισσά μου, διὰ νὰ βεβαιώσῃ, ὡς νὰ μὴν τὸ ζέρω ἐγὼ, ὅτι « ἡ ἀλήθεια εἶναι μαλώτρα. »

ΣΚΗΝΗ ΣΤ.

ΠΑΥΑΑΚΗΣ καὶ ΑΛΕΚΟΣ (εἰσελθὼν ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν.)

ΑΛΕΚΟΣ. Ποῦ εἶναι ἡ νενέ μου μπαμπάκα;

ΠΑΥΑΑΚΗΣ. Τί τῆ θέλεις μπέη μου; νὰ σὲ βυζάζῃ;

ΑΛ. Ὄχι νὰ μὴ μὲ φασκλώσῃ! βρωτῶ μόν' ποῦ εἶναι.

ΠΑΥΑ. Βρωτῶ λοιπὸν κ' ἐγὼ τὴν εὐγενεία σας, καὶ νάχω καὶ τὸ συμπάθειο, ἐσὺ ποῦ ἦσουν τέτοια ὦρα κανακάρη μου;

ΑΛ. Τὴν Κυριζὴν ποῦ θεὸ νὰ ἦμαι; κομμάτι περίπατον, κομμάτι Καζίνου.

ΠΑΥΑ. Καὶ τῆς καθημερινῆς λοιπὸν καταγίνεσαι ὡς μεγάλεμπορος εἰς τὸ κατὰστημά σου! αἴ;

ΑΛ. Ποῖ ἡ κατὰστημά μου;

ΠΑΥΑ. Ἐχεις δίκαιον! γιὰτὶ εἶναι πολλὰ, τὸ καφφενεῖον ἓνα, τὸ καζίνο δύο, τὴ Μαντζάρι τρία, τὸ ἄλλο τὸ καζίνο τέσσαρα, ὁ ἄλλος ὁ καφφενεὶς πέντε, μόν' ἴ τὸν Κουδουῖα δὲν πηγαίνεις καὶ κάμμιὰ φορά!

ΑΛ. Καὶ μήπως εἶμαι τρελλός;

ΠΑΥΑ. Τί ταιριάζει! ποῖς τὸ λέγει πῶς εἶσαι φρόνιμος;

ΑΛ. Καὶ τί λοιπὸν εἶμαι, ἀφοῦ δὲν εἶμαι μήτε φρόνιμος;

ΠΑΥΑ. Ἐξέρω κ' ἐγὼ τί εἶσαι; ἔσὺ λὲς, ὅτι δὲν εἶσαι τρελλός, ἐγὼ λέγω πῶς δὲν εἶσαι φρόνιμος, σκέψου λοιπὸν μόνος σου νὰ τὸ βρῆς, ἄν ἦται καὶ εἰς κατὰστασιν νὰ τὸ σκερθῆς καὶ μόνος σου αὐτὸ, διότι καὶ τοῦτο τὸ ἀμυριβάλλω! καὶ μολαταῦτα νὰ ποῦ σὲ τὸ λέγω διὰ τελευταίαν φορὰν, ἢ ν' ἀλλάξῃς διαγωγὴν καὶ νὰ περιμαζευθῆς καὶ σὺ ἴ ἄν ἄνθρωπος, ἢ θὰ πάρω μέτρα γιὰ σένα' τ' ἀκούς;

ΑΛ. Ἄδικα τώρα μὲ μαλλόνετε! τί μὲ εἶπετε νὰ κάμω, καὶ δὲν τόκαμα.

ΠΑΥΑ. Τί σὲ εἶπα νὰ κάμῃς;! μπερὲ τοῦλάχιστον δὲν παίρνεις ἓνα βιβλίον νὰ διαβάσῃς μιὰν ὥρα; ἐγὼ γέρος ἄνθρωπος, καὶ πάλιν μίην ὥραν τὴν ἡμέρα θὰ πάρω ἓνα χροτὶ νὰ διαβῶ.

ΑΛ. Καὶ πάλιν λίγο διαβάζετε. Ἐγὼ ἴ ἄν ἔλθω ἴ τὴν ἡλικία σας, ὄχι μιὰ, ἀλλὰ δύο καὶ τρεῖς ὥραις θὰ διαβάζω' αἰθῆς ἡ εὐγενεία σας ὅταν ἦσαστε ἴ τὴν ἡλικία τῆ δικῆ μου ἐδιβάζετε;

ΠΑΥΑ. Τότε μπετζαδέ μου ἐδούλευε γιὰ νὰ κερδίσω αὐτὰ τὰ ὀλίγα γρόσια ποῦ ἔχω, καὶ τὰ ὅποια ἡ μὸδαις τῆς μάννας σου, καὶ τὰ δικά σου τὰ χοβαρδαλίκια 1) κοντεύουν νὰ τὰ ξεπαστρέψουν.

ΑΛ. Καὶ δόξα τῷ Θεῷ, μόνος σας τὸ λέτε, ὅτι ἔχετε κατὰστασιν

1) Παραλοῖσαι, ἀσωτία.

γιατί λοιπόν ἐγὼ νὰ πάγω νὰ δουλέψω; ἢ εὐγενεία σας ἐδουλεύετε τότε, γιατί ὁ πατέρας σας δὲν εἶχε γρόσια.

ΠΑΥΛ. Καὶ πῶς; νομίζεις ὅτι ἐκέρδισα μὲ τόσοις κόποις γρόσια γιὰ νὰ τὰ ἐξοδεύσης ἐσὺ; καϋμένη, καϋμένη, τὰ μάτια σου ν' ἀνοίξης, γιατί ἡ ὑπομονή μου ἐσώθηκε πλέον, τ' ἄκους; Ξεκουμπίσου ἀπ' ὀμπροστά μου αὐθάδη! (Φεύγει ὁ Ἀλέκος.)

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΣΜΑΡΑΓΔΑ, (εἰσερχομένη μὲ βίαν)

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Καλὲ δὲ ἔρχαίνετε νὰ διῆτε τί τρέχει ἔξω;

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Ποῦ;

ΣΜΑΡ. Νὰ, καλὲ, ἔξω ἔς τὸ δρόμο· βαστοῦν ἓνα ξεμαλλιάρη, καὶ ζητοῦν νὰ τὸν καθαλλικεύσουν ἔς τὸ γαϊδούρι γιὰ νὰ τὸν πᾶν ὡς φαίνεται ἔς τὸν Κουδουνᾶ, κι' αὐτὸς φωνάζει καὶ δὲν θέλει.

ΠΑΥΛ. Κἀνένας τρελλὸς θὰ εἶναι.

ΣΜΑΡ. Καλ' ὅτι κι' ἂν ἦναι, δὲν σηκόνεσαι νὰ πᾶς νὰ διῆς;

ΠΑΥΛ. Μὰ δὲν εἶναι κἀνένα σπάνιον πρᾶγμα!

ΣΜΑΡ. Καλὲ τί λέτε ἔς τὸ Θεό σας! ποῦ μαζεύθηκε τόσοις κόμοις καὶ τὸν βλέπουν.

ΠΑΥΛ. Καὶ μήπως νομίζεις πῶς οἱ περισσότεροι τοῦλάχιστον ἀπ' αὐτοὺς ποῦ λὲς πῶς τὸν βλέπουν, εἶναι πειθὸ φρόνιμοι ἀπ' ἐκεῖνον; ἢ τρέλλα γυναϊκά μου εἶναι πολλῶν εἰδῶν.

ΣΜΑΡ. Τί θὰ πῆ πολλῶν εἰδῶν; νά! τρέλλα εἶναι καὶ τίποτε περισσότερο.

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ νὰ σὲ τὸ δώσω νὰ τὸ καταλάβης, ἢ τρέλλα δὲν εἶναι μιᾶς λογῆς, εἶναι θωριαῖς θωριαῖς, εἶναι νὰ ποῦμε τρέλλα κόκκινη ἢ ἄν τῆς κορδελαῖς σου, εἶναι σαμανιὰ ἢ ἄν τὸ καπελίνο σου, εἶναι μόρικη ἢ ἄν τὴ μαντήλια σου, εἶναι τρέλλα φιστικιὰ ἢ ἄν τὸ φουστάνι σου, εἶναι πολλὰς φοραῖς καὶ παρδαλὴ, ἢ ἄν ὄλον τὸν στολισμό σου! πόσοι, γυναϊκά μου, τρελλοὶ, περνοῦν γιὰ φρόνιμοι! ἐνῶ νὰ ποῦμε καὶ τὴν μαύρ' ἀλήθεια, εἶναι καὶ μερικοὶ φρόνιμοι ποῦ τοὺς ἐκλαμβάνουν γιὰ τρελλοὺς! καὶ νὰ σὲ πῶ τὸ κρίμα μου! κ' ἢ πολλὴ φρονιμάδα ἀπέναντι τόσοις τρελλῶν, εἶναι καὶ τοῦτο τρέλλα ὑπόθεσις ἐμένα νὰ βλέπω τριγύρω μου (ὁ λόγος τὸ φέρνει) ἓνα σωρὸν τρέλλαις, καὶ νὰ ταῖς ὑποφέρω! φρόνιμο θὰ τὸ πῆς αὐτό; ὅχι βέβαια· εἶναι μάλιστα κατ' ἐμὲ πολλὴ μεγάλη τρέλλα!

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΚΑΤΗΓΚΩ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΚΑΤΗΓΚΩ. Τὸν καϋμένο πῶς τὸν λυποῦμαι!!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ποῖόν;

ΚΑΤ. Ἐκείνον, καλὲ, τὸν τρελλὸν ποῦ βλέπαμε! τὸν ἔδεσαν τὸν καϋμένο καὶ τὸν ἔβαλαν ἔς ἓνα γαϊδάρων, καὶ τὸν πᾶνε ἔς τὸν Κουδουνᾶ κ' ἐκεῖνος φώναζε, καὶ δὲν ἤξευρε τί ἔλεγε, πᾶει ὁ κυρᾶς τοῦ μαγαζιῶ μου φώναζε, δὸς τὴν μὸδα πίσου ἔλεγε, κορσέδες μιλούσε, καπελίνα ζητοῦσε, ἔκλαιε, γελούσε! πῶς τὸν λυποῦμαι τὸν καϋρόν! καὶ ἴσᾶν νὰ μὲ φαίνεται νενέκα πῶς νὸ τὸν ζαναεῖδα ἐγὼ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ ἔς τὴν κατάστασιν ποῦ ἦτανε, δὲν μπόρεσα νὰ τὸν καλοκυττάξω.

ΠΑΥΛ. Μόδαις καὶ κορσέδες ἔλεγε;

ΚΑΤ. Ναι μπαμπάκ μου, ὄλο τέτοια ἔλεγε, καὶ τὰ ξένα γρόσια γύρευε.

ΠΑΥΛ. (Ἐξερχόμενος.) Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάξῃ λοιπὸν νὰ μὲ λυπηθῆς κ' ἐμένα καμμιὰ μέρα. (Φεύγει.)

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

ΑΛΕΚΟΣ (εἰσελθὼν ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν) καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Τί ἦτον αὐτὸς Ἀλέκος, ποῦ τὸν πᾶνε ἔς τὸν Κουδουνᾶ;

ΑΛΕΚΟΣ. Τί ἄλλο παρὰ τρελλός!

ΣΜΑΡ. Καὶ ποῖος τάχα νὰ ἦτον ὁ καϋμένος;

ΑΛ. Καλὲ νενέκα, εἶναι ὁ Στεφανῆς ὁ Μπακάλης.

ΣΜΑΡ. Ποῖος μπακάλης;

ΑΛ. Ὁ Στεφανῆς καλὲ, ποῦ ἔχει τὸ μπακίλιο κοντὰ ἔς τὴ βρύσι.

ΣΜΑΡ. Καλ' ὁ Στεφανῆς ὁ μπακάλης;!!

ΑΛ. Ὁλος κι' ὄλος· καὶ τὸν πᾶνε ἢ ἄν γαμπρὸ ἔς τὴν Κουδουνᾶ. (Γελά.)

ΚΑΤ. Μὴ γελᾷς καϋμένη καὶ σὺ, καὶ εἶν' ἄμαρτία.

ΑΛ. Αἴ! ἄμαρτία! ποῖος τὸν εἶπε νὰ τρελλοῦν;

ΚΑΤ. Καλὰ σὰς εἶπα ἐγὼ νενέκα μου, πῶς τὸν ζαναεῖδα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! (Δακρύει.)

ΑΑ. Τρελλή θά νάσαι καί σὺ 'ποῦ κάθουσαι καί κλαί; γιὰ ἓνα
τρελλό.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΦΕΤΑΗ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΦΕΤΑΗ. Γιαζήκα τὸν ἄνθρωπο! καρδιά μου βράισε!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Πρὸς τὸν Ἀλέκο.) Καὶ πῶς τὸν ἤλθε τὸν καυ-
μένο, δὲν ἔμαθες;

ΑΛΕΚΟΣ. Τὸν ἀδελφὸ τοῦ 'ποῦ τὸν 'συντρόφουε, καὶ τὸν 'βα-
στούσε, τὸν ἄκουσα τώρα κ' ἔλεγε τὸν τσελεμπή Στεφανάκη, πῶς
εἶχεν ὁ Στεφάνης; 1,500 γρόσια 'ς τὴ 'σπῆτί του, γιὰ νὰ πλερώσῃ
τὸν κυρᾶ τοῦ ἐργαστηρίου του, καὶ τὰ 'πῆρε, λέει, ἡ γυναϊκά του
κ' ἐπλήρωσε μιὰ μαντήλα 'ποῦ εἶχεν ἀγοράσει, κί' αὐτὸς ἀπ' τὸν
καυμὸ τοῦ 'ποῦ δὲν εἶχεν ἄλλα γρόσια νὰ πλερώσῃ τὸν κυρᾶ ἐτρελ-
λάθηκε!

ΣΜΑΡ. Οὐ! κακὸ χρόνο νάχη!

ΚΑΤ. Καὶ γιὰτὶ τὸν βλαστημάτε τὸν καυμένο;

ΣΜΑΡ. Καλ' ὄχι αὐτὸν τὸν καυμένο, ἀλλὰ τὴ στρίγλα ἐκείνη
πούθελε κί' αὐτὴ 1500 γροσιῶν μαντήλα! ἄχ ξύλο! 'ποῦ νὰ τὴν
κάνουνε πεστίλι 1).....

ΦΕΤ. Ὄχι ξύλο, μόν' τσουβάλι μέσα θέλ' ἐκείνη, καὶ Σχρίλ-
μπουροῦ νὰ βρίζουε!!

ΚΑΤ. Τὴν ἀναθεματισμένη, τὴ διαβόλισσα!! πῶς ἔκαμε ὁ καυ-
μένο;!! γι' αὐτὸ φώναζε, 'πάει ὁ κυρᾶς τοῦ μαγαζινοῦ μου!!

ΣΜΑΡ. Πάμε, τσατσά Φεταή, κιμμάτι 'ς τὴν κάμαρά μου 'ποῦ
σὲ θέλω. (Εξέρχεται.)

ΦΕΤ. Πάμε. (Εξέρχεται.)

ΚΑΤ. Ἐλ' Ἀλέκο! 'πάμε νὰ τὸν 'διώξωμε τὸν καυμένο ἀπὸ τὴν
ἀπάνω κάμαρα 'ποῦ φαίνεται ὅλος ὁ δρόμος τοῦ Μοναστηρίου.

ΑΑ. Καλήτερα 'πάω 'ς τὸ καζίνο νὰ παίξω καὶ τρεῖς παρτίδαις
μιλιζάρδο, νὰ πῶ κ' ἓνα κοντὶκ 'ς τὴν ὑγεία τῶν τρελλῶν. (Εξέρ-
χεται.)

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

1) Ἀπὸ δαμάσκηνι ἰδίως βρασμμένα κατασκευάζεται χυλὸς, ὅστις ἀπλώνεται, καὶ
ἀπὸ ξηρανθῆ, συνάγεται κυλινδρικοῦς καὶ πωλεῖται.

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΣΜΑΡΑΓΔΑ.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Μὲ καίει θά πᾶς ἢ μὲ τὸ βικόρι;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ποῦ θά 'πάγω;

ΠΑΥΛ. Δὲν θά πᾶς 'ς τὸν χορὸν 'ποῦ δὴν' ἀπόψε ὁ Πρέσβυ; 'ς τὸ
Σταυροδρόμι;

ΣΜΑΡ. Κ' ἐμᾶς δὲν μᾶς ἐκάλεσε!

ΠΑΥΛ. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν εἶπτε καλεσμένοι, γιὰτὶ στολιστήκατε
σήμερον ἔτσι;

ΣΜΑΡ. Γι' αὐτὸ τάχα τὸ λὲς γιὰ τὸ μπάλλο;!

ΠΑΥΛ. Ἄμ' γιὰτὶ ἄλλο; Αὐτὸς ὁ στολισμὸς σου μόνον γιὰ τὸν
χορὸν κἀνενοῦς Πρέσβευς εἶναι.

ΣΜΑΡ. Κ' ἐξέχασες πῶς σήμερα εἶναι Κυριακή;

ΠΑΥΛ. Ὄχι! δὲν τὸ 'ξέχασα, γιὰτὶ ἐγὼ ἀκόμη, δόξα τῷ Θεῷ,
τὰ πασχάλια μου δὲν τᾶχασα. Ἐοῦ ὅμως βλέπω, ὅτι ἐλπισμόνησες
πῶς εἶσαι κόρη τοῦ Γρηγοράσκου τοῦ γούναρη, καὶ γυναϊκα τοῦ Παυ-
λάκη τοῦ ἐμπόρου.

ΣΜΑΡ. Σὲ εἶπα δὲ πῶς σήμερα εἶναι Κυριακή, κ' ἔχει μουσι-
καὶς καὶ μαϊτάπια, ἤλθε καὶ τόσος πύλδ; κόσμος ἀπὸ τὴν Πόλι σή-
μερα, 'ποῦ βελόνι νὰ βρίζης 'ς τὸ Μαντζάρι, κατὰ γῆς δὲ θά πέση.

ΠΑΥΛ. Μ' αὐτὰ τὰ Μαλακώφια καὶ τὰ μεταξωτὰ, 'ποῦ
φορεῖτ' ἐσεῖς, καὶ μ' αὐτὰ τὰ πλεμάτια πῶχετε 'ς τὴν βάχι σας ἀ-
πλωμένα, ὄχι βελόνι ἀλλὰ κί γουδὸχερο νὰ βρίζω, θά σκαλώσ' ἐ-
πάνω σας.

ΣΜΑΡ. Καὶ πῶς θέλεις, ἄρχοντά μου, νὰ 'βγῶ 'ς τὸν περίπατο,
μὲ τζίτι φουστάνι;

ΠΑΥΛ. Καὶ μήπως ἢ μητέρα σου 'φοροῦσ' ἀκροχέδες καὶ μου-
ρέδες, καὶ μαλακώφια, καὶ τέτοια μεταξωτὰ πλεμάτια 'ς τὴν βά-
χι της;

ΣΜΑΡ. Τί 'φοροῦσ' ἢ μητέρα μου τότε δὲν ἐξετάζω, τί φοροῦνε
σήμερα κύτταξε.

ΠΑΥΛ. Κ' εἶδες κάμμιά φρόνιμη γυναῖκα, νὰ φορῆ τέτοια στολίδια, καὶ νᾶχη καὶ τέτοιο φουσκωμὸ ἄν ὀχτακόσιων ὀκάδων πιθάρι;

ΣΜΑΡ. Μὴ μὴ μοναχά;

ΠΑΥΛ. Ὁ λόγος δὲν εἶναι γιὰ τῆς ἔπιπασμέναις ἐκσίναις, ποῦ ὡς πρὸ ὀλίγου δεύτερο φουστάνι νὰ βάλουν δὲν εἶχαν, καὶ σήμερα, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄντρες τους ἐκέρδισαν μερικὰ χρήματα, βουτήχθηκαν μεσ' τὰ μεταξωτὰ καὶ ἔς τὰ βελουδά, καὶ μὲ κάμνουν καὶ τὸ γράντο ἢ εὐγενεία τους!! ἀλλὰ σ' ἔρωτῶ νὰ μὲ πῆς ἂν εἶδες τὰς γυναῖκας καὶ τὰς θυγατέρας τῶν πλουσίων μας, ἐννοῶ τῶν φρονίμων, νὰ ἐνδύονται μὲ τόσην πολυτέλειαν, ὅσην κάμνεις ἐσὺ, ποῦ δὲν εἶσαι ἄξια τὸ παπούτσι τους, ποῦ λέει, νὰ γυρίσης! Ἀπεναντίας μάλιστα ἐνδύονται μὲ ὅλην τὴν ἀξιοπρεπῆ σεμνότητα, καὶ μὲ μεγάλην μάλιστα λιτότητα.

ΣΜΑΡ. Νὰ σὲ λογαριάσω τώρα κ' ἐγὼ, τσελεπῆ μου, χίλιας δυὸ ἄλλαις ποῦ καὶ τῆς καθημερναῖς ἀκόμη, φορεῖ ἢ κάθε μιά της εἴκοσι καὶ τριάντα χιλιάδων γροσιῶν φορέματα;

ΠΑΥΛ. Εἶναι περιττὸς, κοκκῶνά μου, αὐτὸς ὁ κόπος τοῦ νὰ μὲ τὰς ἀναφέρεις ὀνομαστὶ, διότι κ' ἐγὼ τὰς βλέπω, ὡς τὰς βλέπεις καὶ σὺ, ἄλλὰ νὰ σὲ πῶ κ' ἐγὼ τώρα τί λέει ὁ κόσμος γι' αὐτὰς τὰς Κυρίας ποῦ λέγεις ἐσὺ;

ΣΜΑΡ. Ὀλίγον ταῖς μέλλει αὐταῖς ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ κόσμου!

ΠΑΥΛ. Ὡραίαν σύστασιν τὰς κάμνεις!! Εἶναι τὸ ἴδιον, ὡς νὰ λὲς, ὅτι μῆτε ἐντροπὴν ἔχουν, μῆτε τὰς μέλλει ἂν αὔριον οἱ ἄντρες των τινάζουν τὸ ΤΟΠΙ, καὶ θὰ τὸ τινάζουν ἐξάπαντος! Καὶ ὡς φαίνεται κοκκῶνάμου, κ' ἢ εὐγενεία σου ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ἐσνάφι εἶσαι (δεικνύων μὲ τὴν χεῖρά του τὰ φορέματά της) γιὰ διὲ φορέματα φουσκωμένα, γιὰ διὲ πολυτέλειαν καὶ κακό!

ΣΜΑΡ. Μὰ σὲ εἶπα δὴ πῶς σήμερα εἶναι Κυριακὴ, καὶ δὲ θὰ ἔγω μὲ τσίτι φουστάνι.

ΠΑΥΛ. Καὶ μῆπως ἔγαίνεις ταῖς καθημερναῖς μὲ τσίτι;

ΣΜΑΡ. Καλὲ πόσα χρόνια ἄντρα μου θὰ ζήση κἀνένας ἔς αὐτὸν τὸν ψεύτικο τὸν κόσμο.

ΠΑΥΛ. Καὶ τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο; νὰ δώσουμε σήμερα ἔς τῆς μοδίστραις κ' εἰς τὰ μεταξωτὰ ὅ,τι ἔχουμε, καὶ νὰ μᾶς θάψουν αὔριον μ' ἐλεημοσύνην;

ΣΜΑΡ. Αὐτὸ ποῦ σὲ λέγω, ἄντρα μου! αὐτὸν τὸν ψεύτη κόσμο νὰ τὸν χαρῆ κἀνείς ὅσο ἔχει τὰ μάτια του ἀνοιχτά, καὶ ἄν τὰ κλείσῃ αὔριον, κακὰ καὶ μαῦρα νὰ γενοῦνε ὅλα!

ΠΑΥΛ. Δοιπὸν νὰ τὰ ἔξοδιάσουμε σήμερα ὅσα ἔχουμε ἔς τῆς μό-

δαίς, καὶ ἔς τῆς μοδίστραις, γιατί θὰ κλείσουμε τὰ μάτια μας αὔριον! Ἀλλ' ἂν καὶ ζήσουμε κάμμιά δεκαεὶά χρόνια ἀκόμη, τότε τί γενήσεται;

ΣΜΑΡ. Ὅλο τὸν κατακλυσμὸ φέρνεις πάντα! καὶ ἄν μὲ διῆς νὰ φορέσω κ' ἐγὼ κἀνένα φόρεμα τῆς μόδας, χαλνᾷ ὁ κόσμος!

ΠΑΥΛ. Τὸν κατακλυσμὸ τὸν φέρνεις ἐνὺ, ποῦ λὲς νὰ πετάξουμε σήμερα τὴν κατάστασίν μας, γιατί θὰ κλείσωμ' αὔριον τὰ μάτια μας! αἱ γυναῖκά μου! «Ὅταν ἔγαζης καὶ δὲν βάζεις, πάντεχε τὸν πάτο' ναῦρης» τ' ἀκοῦς; καὶ μὴ θαρρῆς πῶς ἔχω κἀνένα θησαυρὸν ἀτελειώτον, μῆτε πῶς κάθε ἄλλο καὶ κομμάτι θὰ ξαναγίνεται πόλεμος ἔς τὸ Κρίμι νὰ ἔξανακερδίσω καὶ ἄλλα γρόσια μόν' γιὰ περιμάζουσε ὀλίγον τὰ ἐξοδά σου, καὶ μὴν ἐξακολουθῆς αὐτὰ τὰ ἀνόητα ἐξοδά, γιατί θὰ εὐρῆ ἢ κορφή τὸν πάτον! Πέντ' ἔζη μικρὰ ἐξοδά κάμνουν ἓνα μεγάλο, καὶ δυὸ μεγάλα ἐξοδά καταστρέφουν ἓνα σπῆτι! δὲν εἶναι ἀκόμη χρόνος ποῦ πῆρες 50,000 γρόσια κληρονομιά ἀπὸ τὸν ἐξαδελφὸ σου τὸν Δεσπότη, καὶ τάκαμες γυαλιὰ καρφιὰ! δὲν τάφινε κ' ἐκεῖνος ὁ συχωρευμένος εἰς κἀνένα φιλανθρωπικὸν κατάστημα νὰ πιάσουν καὶ τόπον, μόν' τάφινε ἔς ἐσένα, κ' εἰς τοὺς προκομμένους τοὺς ἀνεψιούς του καὶ πᾶν κακὴν κακῶς!

ΣΜΑΡ. Καὶ μόν' ἔς τὸ λαχοῦρι μου ἔδωσα 10,000 γρόσια.

ΠΑΥΛ. Ἐμείναν κ' ἄλλαις 40,000.

ΣΜΑΡ. Βάλε καὶ 8,000 ἔς τὸ σαμοῦρι τοῦ λαιμοῦ μου.

ΠΑΥΛ. Σαμοῦρι τοῦ λαιμοῦ!! καὶ τί τὸ ἤθελες τὸ σαμοῦρι;

ΣΜΑΡ. Ἔτσι αἱ;! νὰ φοροῦν ἔς τὸν λαιμὸ τους 8 καὶ 10 χιλ. γροσιῶν σαμοῦρι ἢ Λοζήτσα τοῦ Γετιπαρμάκη, κ' ἢ Φροσυνήτσα τοῦ Κατήρογλου, κ' ἐγὼ νὰ περπατῶ μὲ λαιμὰ ἀνοιχτά;! βάλε τώρα κατ' ἐδῶ, κατ' ἐκεῖ νὰ διῆς πῶς φεύγ' ὁ παρᾶς.

ΠΑΥΛ. Καλὰ ποῦ τὸ λὲς καὶ μοναχὴ σου, ὅτι φεύγει ὁ παρᾶς. Καὶ τὸ κακὸν εἶναι ποῦ μ' ἔμαθες καὶ τὴν ἀκριβῆ μας νὰ ἴνυεται ἄν Κοντέσσα, κ' ἂν μιλήσουμε καὶ κἀνένα γιὰ γαμβρὸν, αὐτὸς βλέποντας τὰ τόσα λουσσά σας θὰ μὲ γυρέψῃ χιλιάδαις λίραις! καὶ σὺ κοντεύεις νὰ μὴ μ' ἀφήσης μῆτε ταμπουρά.

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲν εἶναι δὴ ἀκόμη καιρὸς της γιὰ πῆνδρεαί!

ΠΑΥΛ. Εἶναι καὶ πάρα εἶναι μάλιστα, γιατί τὰ 18 ἀπὸ τὰ πρόπερσι τὰ ἔξοφορτώθηκε!

ΣΜΑΡ. Καλὲ μὲ τὰ σωστά σου τὸ λὲς πῶς εἶν' ἢ Κατήγκω 18 χρονῶ;

ΠΑΥΛ. Εἴκοσι σὲ λέγω ὅτι εἶναι, γιατί τὰ 18 σὲ εἶπα πῶς ἀπ' τὰ πρόπερσι τ' ἀποχαιρέτησε!

ΣΜΑΡ. Σώπα 'ς τὸν Θεό σου νὰ μὴ σ' ἀκούσῃ καὶ κἀνεὶς καὶ τὸ πιστέψῃ.

ΠΑΥΛ. Καὶ δὲν τὸ πιστεύεις ἐσὺ 'ποῦ τὴν ἐγέννησες, καὶ φοβᾶσαι πῶς θὰ τὸ πιστεύσουν οἱ ξένοι;

ΣΜΑΡ. Βέβαια δὲν τὸ πιστεύω, γιὰτὶ τὰ χρόνια της εἶναι μετρημένα.

ΠΑΥΛ. Καὶ μήπως τὰ εἴκοσι 'ποῦ λέγω ἐγὼ εἶναι ἀμέτρητα!

ΣΜΑΡ. Καλὲ πότε 'ς τὸ Θεό σου 'γένηκε τὸ κορίτσι εἴκοσι χρονῶ;

ΠΑΥΛ. Ἀπὸ τὰ πέρσι 'ποῦ 'τελείωσε τὰ 19.

ΣΜΑΡ. Καὶ εἴκοσι νὰ ἦναι τί σημαίνει; ἐδῶ εἶναι κορίτσια 25 καὶ 30 χρονῶν.

ΠΑΥΛ. Εἶναι ὅμως καὶ πολλὰ 'ς τὰ χρόνια της Κατήγκως 'πνυτρημένα, καὶ με̄ δυὸ καὶ τρία παιδιὰ, καὶ διευθύνουν τὰ 'σπῆτλια τους 'σὺν κολωνοκοκυραῖς, ἐνῶ τὴν ἀκριβῆ σου τὴν ἔμαθες μόνον πῶς νὰ στολίζεται, κ' ἂν τῆς 'πῆ κἀνεὶς νὰ βράσῃ δυὸ αὐγά, μὴτ' αὐτὸ δὲν τὸ 'ξέρει.

ΣΜΑΡ. Δὲ θὰ τὴν κἀνω μαγέρισσα.

ΠΑΥΛ. Καὶ πῶς κοκκῶνά μου; μόν' ἡ μαγέρισσας πρέπει νὰ 'ζέρουν νὰ μαγερεύουν;

ΣΜΑΡ. Βέβαια, γιὰτὸ τῆς λένε καὶ μαγέρισσας.

ΠΑΥΛ. Γιὰ νὰ μὴν τὴν 'ποῦμε λοιπὸν καὶ βράφτρια, δίνετε 'ς τὴν μοδίστραν νὰ σᾶς βράφτῃ καὶ τὰ μαντήλια τοῦ χεριοῦ σας! πολλὴ ὠραία τὴν μανθάνεις γιὰ νὰ διευθύνῃ μεθαύριον τὸ 'σπῆτλι της.

ΣΜΑΡ. Βρεῖοῦμαι νὰ τ' ἀκούω αὐτὰ, μόν' εἶπες 'σπῆτλι, κ' ἔθουμῆθα τὸ 'σπῆτλι τοῦ Γαλατᾶ' αὐτὸ λέω νὰ τὸ πουλήσουμε, γιὰτὶ κἀνένα διάφορο, δὲν ἔχουμε.

ΠΑΥΛ. Πῶς δὲν ἔχεις διάφορο, 'ποῦ 'παίρνουμε τέσσαρες χιλιάδες γρόσια τὸν χρόνον;

ΣΜΑΡ. Καλὲ τί τὸ θέλεις τὸ ξύλινο τὸ 'σπῆτλι, νᾶρθῃ καὶ κἀμὲ μὲ φωτιά νὰ μᾶς τὸ 'ξεπαστρέψῃ!

ΠΑΥΛ. Καὶ δὲν εἶναι τὸ ἴδιο, ἢ ἡ φωτιά τὸ 'ξεπαστρέψῃ, ἢ τὸ πουλήσουμε, καὶ 'ξεπαστρέψῃ τὰ γρόσια του ἡ μοδίστρα;

ΣΜΑΡ. Καθόλου τὸ ἴδιο δὲν εἶναι!

ΠΑΥΛ. Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκαιο.

ΣΜΑΡ. Τὸ βλέπεις λοιπὸν;

ΠΑΥΛ. Γιὰτὶ τὸ βλέπω δᾶ, γιὰτὸ καὶ τὸ λέγω πῶς ἔχεις δίκαιο, ὅτι δὲν εἶναι τὸ ἴδιον· διότι ἂν τὸ κἀψ' ἡ φωτιά, θὰ μᾶς μείνῃ τοῦλάχιστον ὁ τόπος, ἐνῶ ἂν τὸ πουλήσουμε, θὰ φάγῃ ἡ μοδίστρα σου καὶ τὰ κεραμίδια καὶ τὸν τόπον.

ΣΜΑΡ. (Μὲ ἀγανάκτησιν.) Αἶ καὶ τοῦ λόγου σου ζάβαλλῃ! ὄλο μὲ τὴ μοδίστρα τᾶχεις!!

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ τᾶχω μὲ τὴν μοδίστρα; συχώρα μου κ' ὁ Θεὸς συχωρέσει, χριστιανὴ μου! ἐσὺ μὲ τὴν κόρη σου τᾶχετε μὲ τὴν μοδίστρα, κ' ἐκείνη τᾶβαλε μὲ τὰ γρόσια μου! Αἶ γυναικᾶ μου! ὅποιος πονεῖ, γαῖδουρινὰ φωνάζει· τ' ἀκούς; καὶ περιμάζευσε τὰ ἔξοδά σου, γιὰτὶ 'σὸ γὰρ πολὺ τῆς θλίψεως γεννᾶ παραφροσύνην! Ὁ Τόσο μόνον σὲ λέω, καὶ 'πάρ' τὰ μέτρα σου!

ΣΜΑΡ. Ἐγὼ τὸ 'σπῆτλι θὰ τὸ πουλήσω, προικᾶ μου εἶναι, ὅ,τι θέλω τὸ κάμω!

ΠΑΥΛ. Μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ ἰδέα, διότι τότε ἔχω κ' ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ 'πῶ, τὰ γρόσια μου εἶναι καρπὸς τῶν ἰδρώτων μου, κ' εἰς τὴν μοδίστραν δὲν τὰ δίνω.

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲν ἔχεις δᾶ καὶ πολλὰ δοσμένα 'ς τὴν μοδίστρα, γιὰτὶ Θεὸς συχωρέσῃ τοῦ Δεσπότη, 'ποῦ μ' ἄφησεν ὁ μακαρίτης 50 χιλ. γρόσια. Καὶ τὸ 'σπῆτλι λοιπὸν νὰ τὸ πουλήσουμε, γιὰτὶ μὲ φωτιά θὰ μᾶς τὸ κἀνῃ στάχτη· σὲ εἶπα καὶ τόσαις φοραῖς νὰ φροντίσουμε ναῦρούμε κ' ἕνα δάσκαλο τοῦ χοροῦ γιὰ τὸ κορίτσι, κ' ἐγὼ τὸ εἶπα, κ' ἐγὼ τᾶκούσα, δὲν εἶναι δᾶ καὶ μεγάλη δουλειὰ τὸ ἔξοδό του!

ΠΑΥΛ. Ὅσο καὶ ἂν ἦναι μικρὸν, πάντα ἔξοδον εἶναι, καὶ καθὼς σὲ εἶπα κ' ἐγὼ 4—5 μικρὰ ἔξοδα, κἀμουν ἕνα μεγάλο, καὶ δυὸ μεγάλα καταστρέφουν ἕνα 'σπῆτλι, ἔπειτα θὰ μᾶς περιγελάσει κ' ὁ κόσμος ν' ἀκούσουν πῶς 'πήραμε καὶ δάσκαλο τοῦ χοροῦ! αὐτὸ δᾶ εἶναι τώρα τὸ, *Ἐρ μογορᾶ μογορᾶνμῖς, φιστηκιὲ καλμῖς 1*).

ΣΜΑΡ. Καλὲ ποιὸς κόσμος θὰ μᾶς περιγελάσει; καὶ τί ἀνάγκη ἔχω ἐγὼ ἀπὸ τὸν κόσμο, ἀφοῦ ἕνα πράγμα εἶναι μὸδα; ὣς καὶ τοῦ Σωτήρη τοῦ Χαλάτζ' ἡ κόρη, πηγαίνει κάθε 'μέρα 'ς τὴν Ἐλέγκω τοῦ Θεοδοσάκη, πᾶχει δάσκαλο τοῦ χοροῦ, καὶ μαθαίνει κ' αὐτὴ ἡ καυμένη χορὸ, γιὰτὶ δὲν ἔχει νὰ πλερῶνῃ ξεχωριστά.

ΠΑΥΛ. Καὶ γιὰτὶ νὰ κἀμ' αὐτὸν τὸν κόπο τοῦ κἀκου, ἐνῶ ἡμπορεῖ ἀξιόλογα, ὅταν ὁ πατέρας της στοιβάξῃ τὸ βραμβάκι, αὐτὴ μὲ τὸ τᾶκατα τὸν, τᾶκατα τὸν τοῦ δοξαριοῦ νὰ γυμνάξῃτε χορὸν ἐξαίρετα;

ΣΜΑΡ. Καλὲ, μὲ τὰ σωστά σου τὸ λὲς, ὅτι μὲ τὸ δοξάρι τοῦ χαλάτση μαθένεται χορὸς;

ΠΑΥΛ. Κι' ἀμὲ μὲ τὰ μισὰ μου; Δὲν εἶναι δέκα 'μέραις ἀκόμη

1) Ἀφ' ὅλα τὰ χρώματα ἐδάψαμεν, μόνον τὸ φιστικῶν λείπει.

‘πού πῆγα ὀλίγον εἰς τοῦ τσελεπῆ Φωτάκη τὸ σπῆτι, κ’ εἶχαν τὸν χαλάτση καὶ τοὺς στοίβαζες σιλτέδες, κ’ ἡ δυὸ του κόραις ἔχρουν με τοῦ δοξαρίου τὸ τάκατα τὸν, ὅταν νὰ ἦτανε πιάνο.

ΣΜΑΡ. Καλὰ ‘πού με τὸ ὄυμισε! πρέπει ν’ ἀγοράσουμε κ’ ἓνα Πιάνο, γιὰτὶ κι αὐτὸ τῶρα μόδα εἶναι!

ΠΑΥΛ. Πιάνο! κ’ ἔχε δὲ ὑπομονὴ ὀλίγον, μήπως κι’ ἀλλάξη καὶ τοῦ πιάνου ἡ μόδα;

ΣΜΑΡ. Εἰς αὐτὸ ποιά ἄλλη μόδα δὲν ἔχει.

ΠΑΥΛ. Που τὸ ζέρεῖς;! μῦρρει ἐξαφνα νὰ ἔγάλουν μόδα τὸ τέφι!

ΣΜΑΡ. Καὶ τί; ἀρκούδαις θὰ γενοῦμε!;

ΠΑΥΛ. Καὶ μήπως ἡ ἀρκούδαις δὲν χορεύουν καὶ βάλσις, καὶ μαντζούρκαῖς πῶς τοὺς λέτε σεῖς αὐτοὺς τοὺς χορούς;

ΣΜΑΡ. Πόλκα μαζούρκα.

ΠΑΥΛ. Μάλιστα! πόλκα μαζούρκα! καὶ μαζῆ δὲ εἶμεθα τῆς περασμένης ἔς τὴν Κεατχανᾶ, πού τὸ εἶδες καὶ μοναχὴ σου, ὅτι ὁ ἓνας ἀρκουδιάρης ἔπαιζε τὸ τέφι, κι’ ὁ ἄλλος ἀγκαλιὰ με τὴν ἀρκούδα του ἔχρουν τὴν πόλκα μαζούρκα ἐξαίρετα!

ΣΜΑΡ. Ὄχι νὰ μὴ ἔχρουν Κατρίλλις! Ὅθι με κάμης τῶρα νὰ τὸ πιστεῦσω κ’ ἐγὼ πῶς τὸ πάλαιμα τῆς ἀρκούδας με τὸν ἀρκουδιάρη, ἦτανε πόλκα μαζούρκα! Ἔτσι τὰ λὲς ὅλα σου, κι’ ὅποιοι σ’ ἀκούση, θαρρῆει πῶς τὰ λὲς με τὰ σωστά σου!

ΠΑΥΛ. Καὶ δὲν τὸ εἶδες δὲ κ’ ἐσὺ, πῶς ἦτανε οἱ δυὸ τους ἀγκαλιασμένοι, καὶ πότε πῆγεναν ἔμπροστά, καὶ πότε πίσου, πότε πῆλι γυρνοῦσαν βάλσι, καὶ χίλις ἄλλα τέτοια ἀπαράλλακτα ὅταν τὴν πόλκα σας;

ΣΜΑΡ. Σὼπα ἔς τὸ Θεό σου, καὶ δὲν ἔμπορῶ ν’ ἀκούω παραμύθια! ἀλλὰ γιὰ τὸ Πιάνο τὸ παίρνουμε καὶ ὕστερα. Δάσκαλον ὅμως τοῦ χοροῦ πρέπει νὰ πάρουμε γιὰ τρεῖς τέσσαρς μῆνες; χίλιας φοραὶς εἶναι πού με τὸ λέει τὸ κορίτσι καὶ με τὸ ἔχναλέει τὸθανε πειὰ ἔς τὸν νοῦ της, καὶ κἀνεὶς δὲν τῆς τὸ ἔγάζει προχτὲς μάλιστα τὸ βράδυ πού ἔλειπε ἔς τὴν Πόλι, μ’ ἔκαμε νὰ χάσω τὸ νοῦ μου ἦτανε πὲς περασμένα τὰ μεσάνυχτα, καὶ τὴν ἀκούω νὰ παραμιλῆ δυνατὰ, σηκόνομαι λοιπὸν καὶ τρέχω ἔς τὸν ὄντᾶ της, καὶ τῆ βλέπω ν’ ἀνεβοκατεβάξη τὰ ποδάρις της, ν’ ἀπλόνη καὶ τὰ χέρια της, καὶ νὰ λέγει κι’ ὅλο λέξεις τοῦ χοροῦ, σὲν, προμενέ, σισιλιέμ, κι’ ἄλλα τέτοια πού μ’ ἔκαμε σὲ λέγω νὰ παράλογιάσω! τὴν πιάνω λοιπὸν νὰ τὴν ζυπνήσω, καὶ καθὼς ἀνεβοκατέβαζε τὰ χέρια της ἔς τὸν ὕπνο της, με δίνει μιὰ ἔς τὰ μούτρα, πού σάλεψαν τὰ μυαλά μου! με τὰ πολλὰ τὴν ζυπνῶ, καὶ τὴν ῥωτῶ τί ἔπαθε! κι’ αὐτὴ

ἄρχισε νὰ με μαλόνη πῶς τὴν ζύπνησα, κ’ ἐχάλασε, λέει, τὸ χορὸ της. (ἀκούονται τραγούδια καὶ χοροὶ) Νά τὴν! τ’ ἀκούς; μοναχὴ της μέσα τραγουδεῖ καὶ χορεύει!

ΠΑΥΛ. Τότε λοιπὸν ὁ δάσκαλος εἶναι περιττός!

ΣΜΑΡ. Καθόλου περιττός δὲν εἶναι, γιὰτὶ εἶναι μερικὰ πάσσα, πού πρέπει νὰ τῆς τὰ δεῖξ’ ὁ δάσκαλος, ἔπειτα τὸ κορίτσι ζηλεύει κι’ ὅλας ν’ ἀκούη, ὅτι ἡ Ραλλοῦ ἔχει καὶ δάσκαλο τοῦ χοροῦ, καὶ δάσκαλο τοῦ ΠΙΑΝΟΥ, καὶ δασκάλους ἔς τὰ φραντζέζικα καὶ ἐγγλέζικα καὶ τόσα ἄλλα, κι’ αὐτὴ νὰ μὴν ἔχη τίποτ’ ἀπ’ αὐτά.

ΠΑΥΛ. Ἄλλ’ ἡ Ραλλοῦ κοκκωνά μου ἔχει θεῖο δεσπότη, κ’ ἐγὼ δὲν ἔχω μήτ’ ἀρχιμανδρίτη ἐξάδελφο! τ’ ἀκούς; καλὲ με τὰ σωστά σου βλέπω τὸθαλες νὰ με μπουφλουζέψης μιὰν ὥρ’ ἀρχήτερα;

ΣΜΑΡ. Καὶ τὸ πιάνο ἄντρα μου, κι’ ὁ χορὸς καὶ τὰ φραντζέζικα εἶναι μισὴ προῖκα τῶρα.

ΠΑΥΛ. Με τὴν διαφορὰν, ὅτι οἱ γαμβροὶ τῶρα, πρῶτα ἐξετάζουν πόσαις χιλιάδες λίραις ἔχει προῖκα ἡ νύφη, κ’ ἔπειτα ῥωτοῦν ἂν ζέρη καὶ πιάνο καὶ χορὸ καὶ φραντζέζικα καὶ ὅταν ἀκούσουν μάλιστα ὅτι τὰ ζέρει κι’ αὐτὰ, τότε δὲ γυρεύουν καὶ διπλὴ προῖκα σὲ παρακαλῶ λοιπὸν μή με φέρης κάθε ἄλλο καὶ κομμάτι παράδειγμα τὴν Ραλλοῦ, γιὰτὶ αὐτὴν τὴν ἔστειλε καὶ προξενιὰ ὁ Τσάουιν Τσιν, ὁ ἀνεψιὸς τοῦ αὐτοκράτορος τῆς ΚΙΝΑΣ, καὶ γι’ αὐτὸ βλέπεις πῶς ζητεῖ ἡ μητέρα της καὶ δάσκαλο Κινέζο!

ΣΜΑΡ. Ὄχι νὰ μὴν τὴν ἔφεραν προξενιὰ ἀπὸ τὸ Μπαγδάτι!

ΠΑΥΛ. Ἄμ’ τὰκουσε δὲ καὶ με τ’ αὐτιά σου γιὰ τὸν δάσκαλο τὸν Κινέζο!

ΣΜΑΡ. Ἀφοῦ εἶναι μόδα νὰ ζέρου τὰ κορίτσια ξέναις γλώσσαις, εἶπε κ’ ἡ Δουδοῦ κοντὰ σὲ τόσοις δασκάλους πού τὴν ἔχω, ἄς τὴν πάρω εἶπε κ’ ἓνα Κινέζο, ἀφοῦ κ’ ὁ Ἐλτσῆς τῆς Κίνας θὰ δίνει καὶ χορούς.

ΠΑΥΛ. Τὰ μυαλά της καὶ μιὰ λύρα, καὶ τοῦ λίθου σφραγισθέντος! Ἄλλὰ γιὰτὶ κάθε ἄλλο καὶ κομμάτι με ἀναφέρεις τὴν Δουδοῦ, κι’ ὅσαις ἄλλαις ἔχουν τῆς Δουδοῦ τὰ μυαλά, καὶ δὲν παρατηρεῖς ἄλλαις νοικοκυραῖς, καθὼς τὴν Φροσυνήτσα τοῦ Πετράκη, τὴν Ἀννήκα τοῦ Θεοδώρακη, τὴν Κατήγκω τοῦ Κωστάκη, τὴν Ἐλέγκω τοῦ Δημητράκη, καὶ τόσας ἄλλας πλουσιῶν γυναῖκας, νὰ διῆς πόσον σεμνὰ εἶναι ἐνδεδμμέναις, καὶ τί καλὴ ἀνατροφήν δίνουν ἔς τὰ κορίτσια τους; Κι’ αὐταῖς καλοσυγυρίζονται, κι’ αὐταῖς φοροῦν μεταξωτὰ φουστάνια καὶ τὰς ἑορτάς, καὶ εἰς τὰς ἐπισκέψεις, κι’ αὐταῖς χορεύουν καὶ διασκεδάζουν, ἀλλὰ δὲν σκορποῦν καὶ ὅταν καὶ σένα με τὸ φκυὰρι τὰ γρόσια τῶν ἀνδρῶν τους εἰς ταῖς μοδίστραις κι’ εἰς

τά λούσσα, δὲν δίνουν ἄν και σὰς και τὰ μαντήλια τους νὰ τὰ βράψῃ ἡ μοδίστρα, ἀλλὰ και βράφτουν μοναχαῖς τους τὰ περισσότερα φορέματα τους, κυττάζουν και τὰ ἴσπῆτια τους ἄν καιλοικοκυραῖς, ἐνῶ σεῖς μέρα νύχτα ὁ νοῦς σας εἶναι ἔς τὴν ντουκλέτα, ἔς τὴν μοδίστραν, κ' εἰς τὴ μόδα, κ' εἰς τὰ μεταξωτά.

ΣΜΑΡ. Και μήπως ἔχεις τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τῆς μόδαις νὰ ἴπῃς;

ΠΑΥΛ. Και μήπως εἰσεῖς ἔχετε τίποτ' ἄλλο ἔς τὸν νοῦ σας ἀπὸ τῆς μόδαις; Κ' εἰς τὸν ὕπνον σας μόδαις βλέπετε, και ἔς τὸ ἔξυπνο σας μόδαις συλλογιέσθε, κ' ὅταν τρώτε, τὸν νοῦν σας ἔς τὴν μόδα τὸν ἔχετε, κ' ὅταν ὁμιλῆτε, γιὰ μόδαις εἶν' ἡ ὁμιλίας σας, κ' ὅταν ἀκόμη φτερνίζεσθε, ἡ μοδίστρα λίτε σὰς ἐνθυμεῖται! Κι' ἀπορῶ πῶς ἔως τώρα δὲν ἀποφασίσετε νὰ ἔχετε και μὴ μοδίστρα νὰ σὰς κόφτη ἔς τὸ τραπέζι και τῆς βούκαις σας ἀλὰ φρανσέ!

ΣΜΑΡ. Ἀμ' τώρα νὰ ἴάρουμε τὴν Ἀ μα ρ τ ω λ ὠ ν Σ ω τ η ρ ῖ α ἔς τὸ χέρι;

ΠΑΥΛ. Κι' αὐτὸ ἂν ἦτον μόδα θὰ τὸ κάμνατε, ὄχι δὰ γιὰ νὰ διαβάσετε! γιὰτι σὲ τέτοια πείραξι ποτὲ δὲν ἐμβαίνετε, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ τὴν βαστάτε ἔς τὸ χέρι σας, ἂν ἦτον κ' αὐτὸ μόδα, καθῶς ὅταν περπατᾶτε τὸν χειμῶνα ἔχετε μερικαὶ χωσμένα τὰ χερίά σας εἰς ἕνα τουλοῦμι γούνα, πῶς ἂν ἀποφασίσουν οἱ ἱατροὶ νὰ ἔξαναβάλουν τὰ σαμῦρ καλπάκια τους, σωστὸ ἕνα σαμουροκάλλακο θὰ ἔβγη ἀπὸ τὸ τουλοῦμί σας! Και ἐν τοσοῦτῳ κοκκῶνά μου, μὲ τῆς μόδαις σας θὰ ἔξημερωθῶ κάμμιὰ μέρα μὲ τὸν δίσκον ἔς τὸ χέρι, διότι, Κύριος οἶδε, πόσα χρωστᾶς ἔς τοὺς ἐμπόρους και ἔς τὴν μοδίστρα σου, πῶς ζητεῖς νὰ ἔξελήρῃς και τὸ ἴσπῆτι τοῦ Γαλατᾶ, καθῶς ἔξελήρῃς και τὸν φούρνον, πῶς θὰ μὲ ἔδιδε σήμερον τοῦλάχιστον 6,000 γρ. τὸν χρόνον.

ΣΜΑΡ. Τὴν ὑγεία σου νάχῃς ἄντρα μου!

ΠΑΥΛ. Δὲν φθάνει μόνον ἡ ἴδική μου ὑγεία, πρέπει νάναι γερὸ και τὸ πουγγί μου, ἀλλέως τοῦ ἑνὸς ἡ ἄρρώστικ, εἶναι θάνατος τοῦ ἄλλου! μάθαμε και τὸν υἱόν μας τὸν καινακάρη νὰ περπατῇ ἔς τὰ καζίνα, και ἔς τὰ μαϊτάπια μὲ τὰ δάχτυλα ἔς τὰ γάντια, και μὲ τὸ καμτσίκη ἔς τὸ χέρι, και μὲ 15 εἰκόνας τῶν φορεμάτων τῆς μόδας κρεμασμένας ἔς τὸν ὄντᾶ του! ἀλλὰ θαρῶ πῶς κάμμιαν ὄραν θὰ τοῦ χαλάσω κ' αὐτουνοῦ τὴν πουμαδλασμένη χωρίστρα τῶν μαλιῶν του μὲ τὴν καρέγλα ἔς τὸ κεφάλι!

ΣΜΑΡ. Γέραςες τώρα κ' ἡ εὐγενεία σου, και σὲ φαίνονται ὄλα παράξενα! ἔξεχασες ὡς φαίνεται τί ἔκαμες ὅταν ἦσουν νέος.

ΠΑΥΛ. Καθόλου μάλιστα δὲν τὸ ἔξεχασα, κ' ἂν θελήσω νὰ τὸ ἔξεχάσω, ἡ βράχι μου μὲ τὸ ἴθυμιζεῖ.

ΣΜΑΡ. Ἡ βράχι σου;!

ΠΑΥΛ. Μάλιστα κοκκῶνά μου, ἡ βράχι μου, και γιὰτὸ δὰ κ' ἐγὼ δὲν περπατῶ ντεκολτὲ, γιὰτι εἶναι ὄλο βόζους γεμάτη ἀπὸ τὸ νεροκουβάλημα.

ΣΜΑΡ. Δὲν ἴμπορῶ ν' ἀκούω αὐτὰς τὰς ἀηδίας! σῶπα ἔς τὸ Θεό σου νὰ μὴ σ' ἀκούση και κἀνεῖς και τὸ πιστεύση!

ΠΑΥΛ. Και πῶς Δομνήτσα μου; ἴντροπῆ εἶναι ἡ δουλειά;

ΣΜΑΡ. Αὐτὸ ὅμως πῶς λὲς ἀλήθειά δὲν εἶναι, διότι και ὁ πιατέρας σου ἔμπορος ἦτον, και σὺ ἔμπορος.

ΠΑΥΛ. Ἰπόθεσε ὅμως ὅτι δὲν ἦμουν ἔμπορος κ' ἐκουβαλοῦσα νερὸ μὲ τὸ βαρέλλι, νομίζω, ὅτι καιμὴ ἴντροπῆ δὲν εἶναι ἡ δουλειά, γιὰτι μήτε κλεψιά θὰ ἔκαμα, μήτε ἄλλην καικοήθεια! κ' ὅποιος δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ τ' ἀκούη, ἀς μοῦ κόψη τὸ κ ρ ε τ ι ο! Και καθῶς εἶναι ἐντιμον τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Ἐμπόρου, τοῦ Τσοχατζῆ, τοῦ Τραπεζίτου, τοῦ Διδασκάλου, οὔτω δὲν εἶναι ἄτιμον και τοῦ βράφτη, και τοῦ χρυσοχόου, και τοῦ νεροκουβαλητοῦ, και τοῦ μπακαλη, και τοῦ χασάπη, και τοῦ κράχτη, και τῆς μοδίστρας σου ἀκόμη, γιὰτι κ' αὐτὴ δουλεύει γιὰ νὰ ζῆση! αὐτοὶ δὰ οἱ καιπνοὶ πῶς ἔχεις κοκκῶνά μου, ἔξemuλῃσαν και τὸν υἱόν μας τὸν καινακάρη, και δὲν θέλει νὰ πιάση κ' αὐτὸς μὴ δουλειά, μόν' τὸν ἔμαθες νὰ ἔξοδεύῃ ἀπ' τὰ ἔτοιμα, ὡς νὰ ἔχω ἐγὼ τὰ πλοῦτη τοῦ Μπα.λατζῆ.

ΣΜΑΡ. Σὲ εἶπα δὰ ὅτι ἀηδίας κ' ἀνοστιαις δὲν ἴμπορῶ ν' ἀκούω.

ΠΑΥΛ. Ἀνοστιαις βέβαια. ἂν ὅμως συμφωνοῦσα κ' ἐγὼ μαζῆ σου νὰ σὲ λέγω, ὅτι τῶντι πρέπει νὰ ἴάρουμε δασκάλους γιὰ νὰ μάθῃ ἡ ἀκριβὴ μας φραντσέσικα κ' ἐγγλέζικα και ἴσπανιόλικα, νὰ συμφωνήσουμε και μὲ τὴν χρονιά τὴν μοδίστρα σου κάμμιὰ ἐξηνταρὶά χιλιάδες γρόσια γιὰ τὰ βραφτικὰ μόνον, τότε θὰ ἦτον νοστιμάδες (Κουρεῖ τὸ κεφάλι του.) Νὰ ἔξυπνήσῃ ἡ κουρεμένη, και νὰ διῆ τὸ πάπλωμά της!!!

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΔΑΝΙΑΗΣ (μὲ βαμμένα μαλλιά και μουστάκια) και οἱ ἀνωτέρω.

ΔΑΝΙΑΗΣ. Ἐφερ' ὁ Στάθης τσελεπῆ μὴ συναγρίδα, ἂν θέλετε, λέει, νὰ τὴν κρατήσετε.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Μεγάλη εἶναι;

ΔΑΝ. Ἐάν δυὸ ἴσάν τρεῖς ἴμισυ ὀκάδες.

ΣΜΑΡ. Καλὲ πωλὸς θὰ φάγη τόσα φαγιὰ πῶς ἔχουμε νὰ πῶς, σήμερα, δόξα σοι ὁ Θεός, μουσαφιρένι δὲ μᾶς ἦρθανε (Κουρὸ γὰναι τοῦ Διαβόλου τ' αὐτῆ.) Δὲν τὴν θέλουμε, πέτονα.

ΠΑΥΛ. Κι ἄς τὴν φέρῃ δὴ νὰ τὴν ἴδουμε τί πράγμα εἶναι!
ΣΜΑΡ. Νά! συναγρίδα εἶναι τριῶν ὀκτάδων. (*Παρατηρεῖ τὸν Δανίλην.*) Καλὲ μπᾶ! καὶ σὺ Δανίλη, ἔκτανέειώσες βλέπω!

ΔΑΝ. Ἄμ' πάντα τὸ ἴδιο εἶμαι κοκκῶνα.

ΠΑΥΛ. Ὅχι δὴ πάντα τὸ ἴδιο, γιὰτι κ' ἐμένα ὡς τὰ χθὲς μ' ἐφαινούσουν ἀλλοιώτικος, καὶ σήμερα βλέπω πῶς τὸ γύρισε; καὶ σὺ ἔς τὴν μύδα.

ΔΑΝ. (*Μειδιῶν.*) Ἄμ' τσελεπῆ, τί να γίνῃ; ἔς αὐτὴν τὸν Κόσμον, κατὰ πῶς κουτσαίνουν οὔλοι, κουτσαίνω κ' ἐγὼ εὔλα τὰ πράματα τώρα τῆς μύδας γίνονται.

ΠΑΥΛ. Αὐτὸ δὴ λέγω κ' ἐγὼ! καὶ κζλὰ τὸ λένε πῶς, ὅποιος κοιμηθῆ μὲ τὸ στραβὸ, τὸ πουρνὸ ἀλλοιθωρίζει! Ἐσὺ ὁμως καυμένη Δανίλη τὸ κατσίρτισες κομματί παραπάνου!

ΔΑΝ. Πῶς τὸ κατσίρτισα;

ΠΑΥΛ. Νά! κοιμήθηκες μ' ἀλλοίθωρο, κ' ἐξύπνησες θεόστραθος! ἀλλὰ δὲν πειράζει, γιὰτι ἔς αὐτὸ ἔχεις πολλοὺς συντρόφους· καὶ ὅταν πόσων χρονῶν εἶσαι Δανίλη;

ΔΑΝ. Ἄμ' ξέρω κ' ἐγὼ τσελεπῆ πῶτω εἶμαι; λὲς νὰ ἦμαι καμμιὰ σαρανταπενταριά; ἐγὼ ἐκεῖ κοντὰ θαρῶ.

ΠΑΥΛ. Δὲν τὸ πιστεύω νὰ τᾶχῃς καὶ τὰ 45!

ΔΑΝ. (*Μετ' εὐχαριστήσεως.*) Λὲς, τσελεπῆ, νὰ μὴν τᾶχῶ καὶ τὰ 45;!

ΠΑΥΛ. Τὸ λέω βέβαια! γιὰτι φαίνεται· πόσα χρόνια ἔχεις ἐδῶ ἔς τὴν Πόλι;

ΔΑΝ. Ἄμ' λογάριχ'τα ἡ ἀφεντελιά σου· τέσσαρα (*μὲ συμπάθελο*) χρόνια πᾶνε πούμαι κοντὰ σου, ἕκατσα κ' ἑφτὰ ἔς τοῦ Τσελεπῆ Φωτῆκη, κ' ἄλλα ὀχτὼ πὲς ἔς τοῦ Δεσπότη;

ΠΑΥΛ. Δεκαεννῆ.

ΔΑΝ. Εἴκοσι πὲς τα, γιὰτι κάθισα καὶ τρία μὲ συχώρεσι πριχοῦ ἀπὸ τοῦ Δεσπότη, ἔς τοῦ τσελεπῆ Πέτακῦ τοῦ τζελεπῆ.

ΠΑΥΛ. Κζλὸ! καὶ πόσων χρονῶν ἦσουν ὅταν ἐφυγες ἀπὸ τὴν πατρίδα σου;

ΔΑΝ. Ἄμ' θᾶμουνα πὲς ὅταν πῆγα ἔς τὴ Σιύρνη καμμιῖ....

ΠΑΥΛ. (*Τὸν διακόπτει*) Ἐπήγες καὶ ἔς τὴ Σιύρνη;

ΔΑΝ. Ἄμ' ἕκαμ κ' ἐκεῖ ἄλλα πὲς ἕξ ἑφτὰ χρόνια πέντε (*ἔς τοῦ ἔχθρου μας τὰ μάγια*) ἔς ἕνα πραγματευτῆ, καὶ τρία μὲ συχώρεσι ἔς ἕνα σπειζιάρη, ποῦ μοῦβγαλε τὴν πίστι μεσα νόχτα ἔς τὸ γουδι νὰ κωπανίζω ἀγῆθάδαις καὶ στρεϊθότσεφρα, πούξερσε ἕνα σκερέτο γιὰτρικὸ γιὰ κάθε ἀρρώστια.

ΠΑΥΛ. Κι ὅταν ἐφυγες λοιπὸν ἀπὸ τὸν τόπο σου, ἦσουν καμμιὰ εἰκοσιπενταριά;

ΔΑΝ. Παραπάνου θᾶμουνα, ἀλλὰ βάλ' ἡ ἀφεντελιά σου εἴκοσι.

ΠΑΥΛ. Κζλὴ λοιπὸν τὸ εἶπα ἐγὼ καυμένη πῶς δὲν τᾶχῃς τὰ 45! μόν' ναυρούμε τώρα Δανίλη καὶ καμμιὰ νὰ σὲ κουκουλώσουμε κ' ἐσενα.

ΔΑΝ. Καὶ λὲς τσελεπῆ, ναμπῶ κ' ἐγὼ ἔς αὐτὸ τὸ μπελά;

ΠΑΥΛ. Ἀλήθεια καυμένη Δανίλη, μπελάς, καὶ μπελάς; τώρα εἶναι ἡ πανδρεία μὲ τῆς μύδαις καὶ μὲ τὰ μεταξωτά! ἀνίσως ὁμως καὶ δείξης ἐσὺ περισσότερη γνώσι ἀπ' ἐμας καὶ δὲ φορέσης τῆς Μαδάμ Δανίλην ρεκολετὲ καὶ μπουγαδῶφ, θὰ γλυτώσεις τὸ μισὸ μπελά.

ΣΜΑΡ. (*Ἐμπαικτικῶς.*) Καὶ ποιὸς εἶναι, τσελεπῆ μου, ὁ ἄλλος μισὸς μπελάς;

ΠΑΥΛ. Ὁ ἄλλος μισὸς εἶναι ἡ μοδίστρα σου νὰ τὴν βλέπω ἔμπροστά μου ἴστολισμένη ὅταν Πριγκηπέσσα, καὶ μὲ τρία ἴσπῆτια ἔς τὸν κυρᾶ, καὶ πάλι νὰ μὲ κλαίγεται ὅταν τὴν ζητήνα γιὰ νὰ κάμη καὶ τέταρτο ἴσπῆτι.

ΔΑΝ. Καλὲ ποῦ βάζω ἐγὼ τῆς γυναϊκάς μου τέτοια μασκαρλίχι!

ΣΜΑΡ. (*Μὲ θυμὸν.*) Γιὰ δείξῃ με τὴ βάχι σου Δανίλη, ποῦ θὰ πῆς κ' ἐσὺ μασκαρλίχι τὰ φορέματά μας!

ΔΑΝ. Δὲν εἶπα ἐγὼ, κοκκῶνα, γιὰ τὰ δικά σας!

ΣΜΑΡ. Πήγαινε σὲ λέγω ἔς τὸ μαγειρεῖό σου, καὶ λόγια δὲν μὲ χρειάζονται.

ΔΑΝ. Καὶ τὴν συναγρίδα νὰ τὴν κρατήσω;

ΣΜΑΡ. Σὲ εἶπα ὅτι δὲν τὴ θέλουμε.

ΔΑΝ. Ὅρισμός σας (*Φεύγει.*)

ΣΜΑΡ. (*Μὲ ἀγαράκτην.*) Εἶδες κ' αὐτὸν τὸν κατσιοποδιάρη; μ' ἔβαψε τὰ μαλλιά του καὶ τὰ μουστάκια του, κ' ἦρθ' ἔμπροστά μου νὰ μὲ πῆ ὁ ἔξαναμωραμένος μασκαρλίχι τὰ φορέματά μας!

ΠΑΥΛ. Καὶ μήπως δὲν ἔχει δίκαιο; Ἡ μύδαις γυναϊκά μου ἀλοιῶς ἄρχισαν, κ' ἀλλοιῶς ἐκοτήνησαν· κάποια κυρὰ μεγάλη εἶχε μέτωπον ἄσχημον κ' ἔβαλε καπελίνο μὲ δύο πιθαμαῖς ἔμπροστά γύρο, γιὰ νὰ σκεπάζῃ κομματί τοῦ μετώπου της τὴν ἄσχημάδα· τὸ εἶδαν αὐτὸ ἄλλαις Μαδάμαῖς, κ' ἐφόρεσαν κ' αὐταῖς μεγάλα καπελίνα, χωρὶς νὰ ἔχουν καὶ τὴν ἀνάγκη ἐκείνης· ἄλλη Κυρία πάλιν θέλουσα νὰ δείχῃ τὸ εὐμορφὸν μέτωπόν της, ἔβγαλεν αὐτὴν τὴν σημερινὴν μύδα, ποῦ τὰ λεγόμενα καπελίνα σας σκεπάζουν μόνον τὸ σῆρο σας! ἄλλη εἶχε στραβὰ ποδιάρια, κ' ἕκαμε μακρὸν

φουστάνι, γιὰ ν' ἀνακατόνη τὴν σκόνιν, καὶ νὰ μὴ φαίνονται ἡ γραβοποδριαιὲς τῆς, ἀππαράλλακτα ἄν τὴν ἀλεποῦ, ἡ ὁποία μὲ τὴν μακρὰν οὐρὰν τῆς χαλνᾶ τῆς πατημασίαις τῆς γιὰ νὰ μὴν εὐρίσκουν τὴν φωλιάν τῆς· τὸ εἶδτε σεῖς ἢ προκομμέναις αὐτὸ, καὶ σκουπίζετε τῶρα τοὺς δρόμους μὲ τὰ φουστάνια σας! ἄλλη πάλιν Μαδάμα εἶχεν εὐμορφα χέρια, καὶ βράχι παχουλῆ, κ' ἔβγαλε τὴ μόδα τοῦ ντεκολτέ, καὶ ἰδοὺ τῶρα ἄν μπεχλιθιάνιδες μὲ τῆς πλάταις ἔξω κι' ὄσαις ἀκόμη εἶναι πεσοὶ καὶ κόκκαλο! Δηλαδὴ [ἢ μόδαις εἶχαν τὴν ἀρχὴν τους, ἢ νὰ σκεπάσουν ἓνα σωματικὸν ἐλάττωμα, ἢ νὰ δείξουν ἓνα προτέρημα, ἔπειτα ὅμως ἐξαπλώθησαν τόσον, ὥστε ὅσοι εἶχαν γυνῶσιν, ἐμπορεύθησαν ἀμέσως τὴν ἀδυναμίαν τῶν Μαδάμων, καὶ συντροφεύσαντες μὲ τὰς μοδίστρας ἐσυμφώνησαν αὐτοὶ νὰ μεταποιῶν κάθε ἄλλο καὶ κομμάτι τὰ μεταξωτὰ τους, καὶ τὰ τούλιχ τους, καὶ τῆς κορδέλαις τους, ἢ δὲ μοδίστρας νὰ συχναλλάζουν τὸ σχῆμα, καὶ πότε σὰς φθειάνουν τὰ φορέματά σας κοντὰ ἄν τῶν ντουλουμαπατζίδων, πότε μακρεῖα ἄν ῥάσα δεσποτάδων, πότε στενὰ, πότε πλατεῖα, πότε στρογγυλὰ, πότε τρίγωνα, τετράγωνα, πεντάγωνα, πολύγωνα, καὶ τοιοῦτοτρόπως σὰς παίρνουν τὰ γροσάκια σας χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεσθε· ἀλλὰ τί λέγω γροσάκια σας; πτωχεύουν τοὺς ἄνδρας σας, καὶ εἰς τὴν πτώχευσιν αὐτὴν μεταχειρίζονται δυστυχῶς ὄργανα ἑσᾶς· τὰς Κοκῶνας, τὰς Μιδάμας, τὰς Κυρίας, τὰς Ματμουζέλας! βλέπετε λοιπὸν τί πρᾶγμα εἶναι ἡ μόδα, καὶ ὅτι ἔχει πολὺ δίκαιο καὶ ὁ Δανίλης νὰ τῆς λέγῃ μασκαρλίτσια;

ΣΜΑΡ. Καὶ τοῦ λόγου σου δὲν κατηγορεῖς μόνον τῆς μόδαις τῶν φορεμάτων, κατηγορεῖς ἀκόμη καὶ τοὺς δασκάλους τῶν κοριτσιῶν!

ΠΑΥΛ. Τοὺς δασκάλους δὲν ἔχω λόγον νὰ τοὺς κατηγορήσω, κατηγορῶ ὅμως τοὺς γονεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι, παίρνουν δασκάλους νὰ μάθουν τὰ κορίτσια τους Ἑγγλέζικα καὶ Γερμανικὰ καὶ Σπανίολικα καὶ Σαρδινέζικα, πρὶν τὰ μάθουν τὴν Ἀλφαβῆτα τῆς γλώσσας των, καὶ πρὶν τὰ μάθουν νὰ πλύνουν τοῦλάχιστον ἓνα μαντήλι, ἢ νὰ βράσουν δύο οὐγά.

ΣΜΑΡ. Καὶ μήπως δὲν κατηγορεῖς καὶ τὸ πιάνο καὶ τὸ χορὸ;

ΠΑΥΛ. Ὁχι κειὰ μου, μὴτ' ἐκεῖνα δὲν τὰ κατηγορῶ· κατηγορῶ ὅμως ὅσαις πλήχτουν ἀπὸ τὸ βράσιμο κι' ἀνατριχιάζουν ἀπὸ τὴ δακτυλόφρα, καὶ θέλουν νὰ μάθουν τὸ πιάνο, κατηγορῶ τῆς χορευτρίαις ἐκείναις· πού ὅταν κοιμῶνται βραχνίζονται τὰ μάγουλα τῆς μάνας τους, κι' ὅταν ἦναι ζυπνηταῖς, σπάνουν τοῦ πατέρα τους τὸ κεφάλι.

ΣΜΑΡ. Τὴν θεολογίαν μᾶς ἔπιασε πάλι, ἄνα· θὰ ζήση κανεῖς μὲ τὰ βουνά!

ΠΑΥΛ. (Εἰρωνικῶς.) Τί ταιριάζει! ἀλλὰ θὰ ζήση μὲ τῆς μόδαις, καὶ μὲ τὰ μεταξωτὰ!

ΣΜΑΡ. Κι' ἄκουσες δὲ ἓνα καλὸ λόγο· ποῦ εἶπεν ἡ Τερεζίνα, νὰ τρώγῃ κανεῖς κατὰ τὸ κέφι του, καὶ νὰ ἴνυνεται κατὰ τὸ κέφι τοῦ κόσμου;

ΠΑΥΛ. Ὁχι τοῦ κόσμου, ἀλλὰ κατὰ τὸ κέφι τοῦ πουγγιῦ του, καὶ τὸ δίκι μου τὸ πουγγί εἶναι πάντοτε κακοδιάθετον ὡς πρὸς τὸ Ντεκολτέ καὶ τὸ Μπουγαδῶφ.

ΣΜΑΡ. Καὶ ὡς πρὸς τοὺς ἀστακοὺς καὶ τὰς συναγρίδας;

ΠΑΥΛ. Ὡς πρὸς αὐτὰ ἔχω πάντα κέφι, διότι βλέπω πῶς κ' ἡ εὐγενεῖα σου μὲ ὀρεξί τὰ τρώς.

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΔΑΝΙΑΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛ. Τί εἶναι Δανίλη!

ΔΑΝΙΑΗΣ. Ὁ Στάθης ἄφησε τὴ συναγρίδα κ' ἔφυγε.

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲ σὲ εἶπα νὰ τοῦ τὴν δώσης πίσου!

ΔΑΝ. Χαστομέρητα κομμάτι ἐδῶ μὲ τὰ λόγια τῆς· πανδρεῖας· ποῦ λέγαμε, κι' ὅσο νὰ πάω κάτω, αὐτὸς τὴν ἄφησε κ' ἔφυγε.

ΣΜΑΡ. Νὰ τοῦ τὴν πᾶς λοιπὸν ἀμέσως πίσου.

ΠΑΥΛ. (Πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Καὶ ποῦ θὰ τρέχει τῶρα νὰ τὸν γυρεύῃ.

ΔΑΝ. Τὸν ἔβρισκα τσελεπῆ, γιὰτὶ αὐτὸς γειὰ ἔς τὸ Καπηλεῖο θὰ νᾶναι, γειὰ σὲ κανένα Καζίνο πίνει τὸν ναργιλέ του, καὶ καμαρώνει τοὺς τσελεπήδες πῶς γδὺν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ἔς τὰ χαρτιά.

ΠΑΥΛ. Βρὲ ἀληθεῖα καυμένη Δανίλη! Ἐσὺ ἐξανάνειωσες, μόν' καθὼς σὲ εἶπα ναῦροῦμε τὴ νύφη καὶ νὰ σὲ κουκουλώσουμε! ἐγὼ θὰ σὲ στεφανώσω, τί λὲς λοιπὸν καὶ σύ;

ΔΑΝ. Ἄν' ἔξερω κ' ἐγὼ τί νὰ πῶ!

ΠΑΥΛ. Τίποτα νὰ μὴν πῆς, μόν' νὰ κἀνυς τὸ σταυρὸ σου καὶ νὰ τ' ἀποφασίσῃς· τῶρα μάλιστα· ποῦ σ' αὐξήσα καὶ τὸ μηνιάτικο σου, δὲν ἔχεις τίποτε νὰ πῆς.

ΔΑΝ. (Κάμνει τὸν σταυρὸν του) Ὁ συχωρημένος ὁ πατέρας μου, (Θεὸς χωρέστονα!) ἄν πῆγα νὰ φιλήσω τὸ χέρι του ποῦθελα νὰ ζηντευθῶ, οὐδῶδε τὴν εὐχή του, καὶ οὐδ' ἀπράγγειλεν ὄχι ποτὲ νὰ μὴ λέω ἔς ὅτι πρᾶμα θὰ μοῦ ποῦν τ' ἀφεντικά μου (Ξαρακά-

μνει τὸν σταυρὸν του) Νὰ λοιπὸν 'ποῦ σ' ἄκουσα τσελεπῆ, κ' ἔκαμα τὸ σταυρό μου.

ΠΑΥΛ. Νὰ ἄνθρωπος γιὰ βουλευτής!

ΣΜΑΡ. Ἡ δουλειὰ βλέπω κ' εἶναι τελειωμένη, τὸ γαμβρὸ τὸν ἔχουμε, κῆραμε καὶ τὸν κουμπάρο, ἡ νύφη μόν' μᾶς λείπει!

ΠΑΥΛ. Ἄμ' καὶ γιὰ 'κείνη κάτι θὰ γένη, γαμπρὸς 'σάν τὸν Δανίλη, εἶναι παρακαλετός!

ΔΑΝ. Νὰ σοῦ 'πῶ ὅμως ἓνα πρᾶμ' ἀφεντικὸ καὶ νᾶχω καὶ τὸ συμπάθειο—μὲ καπελίνο 'ς τὸ κεφάλι, καὶ μὲ βράχι ἀνοικτὴ δὲν τὴ θέλω!

ΠΑΥΛ. Καὶ τί σὲ πειράζ' ἐσένα;

ΔΑΝ. Ἐμένα δὲ μὲ πολυπειράζει τόσο, μόν' ἐκείνη θὰ τὴν τοιμποῦν ἡ μύγαις, καὶ θὰ μανίζει μεταμένα, κ' ὕστερα θὰ γενούμασθ' ἀπὸ δυὸ χωριὰ! θαύρισκε κ' ἀφορμὴ πῶς θὰ πληγόνετ' ἡ βράχι της, καὶ δὲ θὰ σηκόνη μῆτε τὴ στάμνα τοῦ νεροῦ μῆτε τὴν πινακωτὴ μὲ τὰ ψωμιά.

ΠΑΥΛ. 'Σάν γνωστικὸς ἄνθρωπος μὲ φρίνεσαι καῦμένε Δανίλη ἀπὸ τὰ λόγια σου.

ΔΑΝ. Ἄμ' εἶδα πολλὰ τέτοια τσελεπῆ, κ' ἔβαλα γνῶσι' 'ζεύρεις τί λένε 'ς τὸ χωριὸ μου; ὁ 'μπροστινὸς ὁ γαῖδαρος, γίνεται δάσκαλος τοῦ 'πιστινοῦ.

ΣΜΑΡ. (Σοβαρῶς.) Πήγετε τώρα Δανίλη τὸ 'ψάρι 'πίσου νὰ μὴν εὔρη πρόφασι πῶς ἄργησες νὰ τοῦ τὸ 'πᾶς.

ΔΑΝ. Τὸ 'πάγω.

ΠΑΥΛ. Τὸ τραπέζι 'πέ; νὰ τὸ βάλουν 'ς τὸ μπαζέ.

ΔΑΝ. Ὅρισμός σας (Φεύγει.)

ΣΜΑΡ. Τὰ μούτρα του! 'σάνα τὴν 'καλόβαλε 'ς τὸ νοῦ του τὴν 'παντρειά! Τὴ Φλουροῦ νοστιμεύεται ἡ ἀφεντειά του καὶ κάμνει συμφωνία ἀπὸ τώρα τί νὰ φορῆ ἡ νύφη!

ΠΑΥΛ. Δὲν εἶν' ἄνθρωπος κ' αὐτὸς; τώρα μάλιστα 'ποῦ τὸ 'γύρισε 'ς τὴ μόδα κ' ἔκαμε ἀρχὴ ἀπὸ τὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν του, καλὰ κάνει νὰ λή τὴν γνώμην του.

ΣΜΑΡ. Ἀλήθεια! βάψε κ' ἡ εὐγενεία σου κομμάτι τὰ μαλλιά σου, καὶ νὰ 'διῆς ὅτι θὰ φρίνεσαι εἴκοσι χρόνιζ νεώτερος.

ΠΑΥΛ. Κι' ἄ; ἐρθουν δὲ πρώτα ἡ ἀποκρηαῖς.

ΣΜΑΡ. Καὶ πῶς; μόνον τῆς ἀποκρηαῖς βάφουν τὰ μαλλιά τους;

ΠΑΥΛ. Βεβαίως! διότι τότε εἶναι 'ποῦ γίνονται οἱ μασκαράδες.

ΣΜΑΡ. Καὶ μασκαράδες εἶναι ὅσοι βάφουν τὰ μαλλιά τους;

ΠΑΥΛ. Ὄχι δὲ μασκαράδες! ἀλλ' ἓνα τέτοιο πρᾶμα' ἀλλ' ὑπό-

θεσε πῶς τάβαψα, κ' ὄχι εἴκοσι, ἀλλὰ καὶ 30 χρόνιζ θὰ φανῶ νεώτερος, τί θὰ κερδίσω μὲ τοῦτο;

ΣΜΑΡ. Μὴν τὸ λές δὲ αὐτὸ, γιὰτὶ ἄλλη χάρι ἔχουνε τὰ μαῦρα μαλλιά.

ΠΑΥΛ. Καθόλου δὲν τὴν βλέπω αὐτὴν τὴν χάρι! τὰ μαῦρα μάλιστα τὰ μαλλιά, κάμνουν καὶ περύτεραις ψεῖραις τὸν μπελα τους μόνον βλέπω, νὰ ἦναι κἀνεις καταδικασμένοι; νὰ ζουρίζεται πεντέξη φοραῖς τὴν ἑβδομάδα, γιὰ νὰ μὴ φαίνονται τὰ ζουρίδια του ἄσπρα 'μπρὸς 'ς τὰ βαμμένα μαλλιά του μὲ τὰς ἓνα δάκτυλο ἄσπρας ρίζας των! αἱ γυναῖκά μου! ὅποιοι μαγερεύει ψέματτα, ἡ κοιλιά του τὴν παθαίνει! καὶ τὸ βάψιμο τῶν μαλλιῶν 'ποῦ λές μῆτε τὰ χρόνιζ 'λιγοστεύει, μῆτε τὰ περασμένα 'δόντια 'ζαναφυτρώνει, μῆτε τὰ ποδάριζ δυναμώνει, εἶναι 'σάν τὸ «παρηγοριά 'ς τὸν ἄβρωστο ὅσο νὰ 'βγ' ἡ ψυχὴ του.»

ΣΜΑΡ. Αὐτὸ 'ποῦ σὲ λέγω ἄκουσε! βάψε τὰ μαλλιά σου κομμάτι, καὶ νὰ 'διῆς τί καλὸς 'ποῦ θὰ φρίνεσαι!

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ κοκκωνᾶ μου γιὰ χατηρί σου, ὄχι μόνον τὰ μαλλιά μου, ἀλλὰ καὶ τὰ μυαλά μου, ἂν εἶχα, ἤθελα τὰ βάψω.

ΣΜΑΡ. Καλὲ πῶς 'γένηκες ἄντρα μου τέτοιος; τί λόγια εἶν' αὐτὰ 'ποῦ λές 'ς τὸ Θεὸ σου;

ΠΑΥΛ. Λόγια ῥωμαῖα!

ΣΜΑΡ. Κι' ἄκουσε ποτέ σου κἀνένα νὰ λέγη μόνος του πῶς μυαλά δὲν ἔχει;

ΠΑΥΛ. Ὄχι, καὶ μῆτε θὰ τ' ἀκούσω ποτέ, διότι καθ' ἓνας ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος μόνον γιὰ τὸν γείτονά του, ἐγὼ ὅμως ἀνάγκηζ ἀσοκάτου δὲν ἔχω, γιὰ νὰ 'πῆ ἐκεῖνος τὸ ὅποιον μόνος μου ἤμπορῶ νὰ 'πῶ καὶ λέγω.

ΣΜΑΡ. Καὶ γιὰτὶ τάχα τὸ λές αὐτὸ πῶς δὲν ἔχεις μυαλά;

ΠΑΥΛ. Αὐτὴ πελὶ τὴ γιὰτὶ τὸ 'ξέρω ἐγὼ κ' ἡ μοδίστρα σου τὸ 'ξέρεις δὲ καὶ σὺ, μόν' καμόνεσαι πῶς δὲν τὸ καταλαμβάνεις.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΦΕΤΑΗ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΦΕΤ (Πρὸς τὴν Σμαράγδα) Αὐγενεία σου εἶπες νὰ βάνουνε τραπέζι μ π α ξέ;

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ τὸ εἶπα τσατσᾶ Φεταή.

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὸν Παῦλ.) Καλὲ 'ποῦ νὰ κουβαλοῦνε τώρα τραπέζια, καὶ πιάτα καὶ τόσα πράματα 'ς τὸ μπαζέ! ἔπειτα ἐμεῖς

δὲ θὰ φάμε 'ς τὸ τραπέζι ἀπόψε, γιατί ἐκείνην τὴν ὥρα εἶναι ὁ περίπατος.

ΠΑΥΛ. Περὶ ἔργον 'ς τὸ θεό μου; καὶ σὺ δὲν βραβέθηκες νὰ βάνης τόσων εἰδῶν πράματα ἐπάνω σου, καὶ θὰ βραβεύθουν αὐτοὶ νὰ κουβαλήσουν ἕνα τραπέζι 'ς τὸ μπαζέ καὶ 10 πιάτα; ἔπειτα τί νὰ γίνῃ; καθὼς ἐσένα σ' ἀρέσει ἢ μόδα τοῦ ντεκολτέ, ἔτσι μ' ἀρέσει κ' ἐμένα νὰ φάγω 'ς τὸ μπαζέ.

ΦΕΤ. Κ' ἐμένα συχωρεμένο μπαμπά μου πολὺ ἀγαποῦσε μπαζέδες καὶ ζεϊνίκι! Ἕμουμαι μὴ βολὰ πῆγαμε μὲ ἀραμπάδες Γετίκουλὲ, νὰ κάνουμε ζεϊνίκι, κ' εἴχαμε καὶ τρία σεφέρτάσια 1) τόπντολοῦ 2) φαγιὰ γεμάτα! Θείτσα μου συχωρεμένη κοκῶνα Κυριακήτσα μαγέρευσ φαγιὰ 'ποῦ ἄγλυφες δάχτυλά σου! ἔκαμε ἐκείνους γιαλαντισὶ ντολμάδες 'ποῦτανε γιουβελράκινοι 3) 'σάν ποντικοὶ χωρὶς νουρά! μὴ βολὰ τραπέζι μας ἔφαγε ἄϊο Ἀρχιμανδρίτη καὶ θείτσα μου ζαβάλισσα εἶχε ὄλο γιὰ γλίδικα 4) φαγιὰ, κ' ὁ βούτυρας χαρίρχαρι 5) ἀπ' τὰ γένεια τοῦ ἄϊου Ἀρχιμανδρίτη ἔτρεχε! Ζαβάλισσα! ἀτὸν ἔμπαινε μαγεργεὺδὸ νὰ μαγερέψῃ δὲ σ' ὠπαινε στόμα της ἀπὸ κοτζάκια! μπιρντουζιέ 6) τὸ πῆγαινε!

ΠΑΥΛ. Κεὶ δὲν μᾶς εἶπε; δὲ καὶ πῶς ἐγλεντίσετε 'ς τοὺς ἔπτὰ κουλάδες!

ΦΕΤ. Εἶδες; 'ζέχασα! Πῆγαμε μὲ τρεῖς ἀραμπάδες Γετίκουλὲ, κ' ἦτανε μαζῆ μας τσελεπῆ Κωστή γετίπαρμάκη μὲ συχωρεμένο Τερτζήπαση, τσελεπῆ Μουζεβίρογλου, ἦτανε καὶ δαή μου τσελεπῆ Γιουσούφάκη Πανάνογλου μὲ ἄϊο Προεστῶ ἑνορία μας, καὶ τσελεπῆ Ἀσλανάκη Κατήρογλου, κ' ἐστρώσαμε σοφρᾶ 'ς τὸ πλάγι χαβούζι, κ' εἶχε νενέ μου συχωρεμένη λογιῆ κοπῆς φαγιὰ σαρκοστινά, γιατί ἦτανε παρασκευῆ, γιαλαντισὶ ντολμάδες, ἰμάμ μπαϊλτί 7) παπάζ γιὰ χνισί, μῆδιλα πιλάφι, μπάλκαμπὰκ τηγανιστὸμὲ τερατόρι, λάχανα τουρσοῦ, χουρμά ζετῆν, 8) ὀντάνσορα μεζελίκια 9), φιντίκ κεμπαπί 10), καθουρμού; λεπλεμπῆ, κουροῦ κεσανέ, 11) εἴχαμε καὶ τρία Γκιουγιούμια 12) κροσί Πασσᾶ λιμάνι, καὶ δυὸ μεγάλα παγούρια ῥακή, κ' ἐλάτσαμε σοφρᾶ ὡς τὸ κεντί, ὀντάνσορα τῶθαναν τσιτκιο κέφι, κ' ἄρχισαν ἐκεῖνα μανέδες καὶ κοτσάκια 'ποῦ θάρβευες κ' ἦτανε Ντουγιόוני! Θείτσα μου ζαβάλλισσα μπιμπιλ κιπῆ ἦτανε φωνή της, 'ποῦ ἄνοιγες αὐτιά σου

1) Δοχεῖον χάλκινον μὲ χωρίσματα διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν φαγητῶν. 2) Πληρέστα. 3) Στρογγυλός. 4) Λιπαρά. 5) Κοουινδόν. 6) Ἀδιακόπος. 7) Μελιτζάναι μὲ πολλὸ ἔλαιον μαγειρευμένοι. 8) Ἐλαίαι μεγάλα ὡς φοινικοβάλανοι (Χουρμάδες.) 9) Τρωγάλια ἐπιδόρπιον. 10) Λεπτοκάρμα ξηροψημένα. 11) Ἐπρά κάστανα. 12) Δοχεῖα χάλκινα.

ν' ἀκούς! τσελεπῆ Ἀβραμάκη ἔπαιζε ταμποῦρι, 'ποῦ ἄφ' το κ' ἄς πᾶη! καὶ τερτζήπαση Μουζεβίρογλου πῆρε ταψὶ κ' ἔπαιζε τιπκῆ 1) 'σάν τέφι ἄρχισαν ὕστερα παιχνίδια, τσελεπῆ Ἀσλανάκη μὲ τσελεπῆ Ἀβραμάκη γενήκανε σάγκιμ. 2) βώδια, κ' ἔτραβούσανε ἀραμπᾶ, κ' ὕστερα κροσιαντίστηκαν 3) κ' ἐχτυποῦσανε κεφάλι τους κ' ἔσπασαν καὶ τὰ δυὸ καρπούζι κιμπι, 4) 'ποῦ τρέχανε γαίματα. καὶ ἄζκαλδῆ νὰ πετάξῃ καὶ δεξί του μμάτι τσελεπῆ Ἀσλανάκη! Θεῖό μου τσελεπῆ Γιουσούφάκη χόρευε ἀρναούτ κιμπῆ 5) καὶ πέφτει κ' ἐβγάζει ζερβὶ τοῦ ποδάρι μπαμπά μου συχωρεμένο ἔθυμήθηκε νενέ του κ' ἔκλαιγε 'σὰ μωρὸ παιδί, 'ποῦ μερωμὸ δὲν εἶχε, συχωρεμένο τερτζήμπαση ἔβανε σαχάνι σαφέρτασι κεφάλι του κ' ἔκανε τακλάδες μπιρμπιρουστανέ, 6) κ' ἐλέρωσε μὲ συχῶρεσι καὶ τακσίρι του, τριαντάφυλλα μπροστά σας, νενέ μου συχωρεμένη πέφτει καὶ σπᾶνε τρία ὀντῆτις, ἄϊο Προεστῶ χόρευε μὲ θείτσα μου ἀλλαφράγκα τερτζιμέν κιμπι, 7) καὶ πέφτουνε μαζῆ 'ς τὸ χαφούζι, 'ποῦ ἄζκαλδῆ νὰ πνιγούνε! (Δεικνύει τὴν χεῖρά της.) Βλέπετε αὐτὸ σημάδι; ἀπὸ τότε εἶναι ἀνέθηκα 'ς ἕνα ντοῦτ ἀτασῆ, 8) κ' ἔπεσα κ' ἔσπασα χέρι μου ἄμα τσιμποῦσι 'ποῦ κάναμε, ἄ! ἀκόμα Ἕμουμαι! νάμι 9) ἔκαμε τότε δικό μας τσιμποῦσι νάμι! ἀλήθεια ὕστερα 'ποῦ γυρνοῦσαμε, μεπελαγιά ὀγρατίκ, 10) πέρασε κοντὰ ἀραμπᾶ μας ἕνα ἀράπη, καὶ Τερτζήμπαση συχωρεμένο φτερνήστηκε, ἀράπ' ἔθυμωσε καὶ τραβᾶ τρία τοκάτια 11) μπιρμπιρουστουνέ κεσανέ κιμπῆ 12), 'ποῦ καφᾶ; 13) Τερτζήμπαση παντζάρ κιμπῆ 14) κόπηκε! 'ς αὐτὸ τὸ πκτιρδι περῶ κ' ὁ Σαλίμας, 15) καὶ μᾶς κουβαλεῖ ὄλους χαπίσι 'ς τὸ κουλούκι, 16) καὶ κᾶτι ἤθελε νὰ πῆ τσελεπῆ Γιουσούφάκη, κ' ἕνα καρακολουζοῦς, 17) καταίβασε μὲ σόπα του κάμμιὰ δεκαεὶ 'ς τὸν ἀρῆα του 18) 'ποῦ καρδιά μας ῥάγισε, καὶ γκούτς μεπελάτλαν 19) δώσαμε ἑκατὸν πενήντα γρόσια τζερεμὲ κ' εὐγήκαμε.

ΠΑΥΛ. Ἀλήθεια τσατσᾶ Φεταῆ, ὁμορφο τσιμποῦσι κάμετε!

ΦΕΤ. Τσιμποῦσι τσελεπῆ μου, 'ποῦ ἄφ' το κ' ἄς πᾶη. Νάμι λέω ἔκανε ἐκεῖνο τσιμποῦσι. Νάμι! 'ποῦ εἶναι τώρα ἐκεῖνα ζαμάνια, καὶ 'ποῦ τέτοια τσιμποῦσια τῶρα! ἀκόμη Ἕμουμαι!

ΠΑΥΛ. Κ' εἶναι γιὰ ζέχασμα; μόν' πὲς νὰ ἐτοιμάσουν καὶ τὸ δικό μας τὸ τραπέζι 'ς τὸ μπαζέ γιὰ νὰ κάμουμε κ' ἐμεῖς τὸ δικό μας τὸ τσιμποῦσι.

ΦΕΤ. Τῶρα τσελεπῆ μου, οὐλ' ἀλλοιώτικα γενήκανε! καὶ φαγι

1) Ἀπαρallάτως. 2) Δῆθεν. 3) Ἀντικροσῆσαν. 4) Ὄς. 5) Ἀλδανιστί. 6) Ἀλλεπαλλήλους. 7) Ὄς ἀνεμόυλος. 8) Συκαμνίκα. 9) Ἐσημίσθη. 10) Ἐυπλέξαμεν. 11) Κολαφισμοῦς. 12) Ἐκρότησαν 'σάν κάστανα. 13) Τράχηλος, ἀσπῆν. 14) Ἐκοκίησος 'σάν κοκκινόγυλι. 15) Περίπολος. 16) Εἰς τὸν στρατιωτικὸν σταθμὸν. 17) Περίπολος, πολιοφύλαξ. 18) Ῥίχις. 19) Μὲ χίλια βίσκια.

ἀλλαφράγκα τρῶνε, κ' ὕστερα ἀπάνου 'ς τὸ σοφρᾶ 'παίρουνε ἕνα χοκᾶ 1) μὲ νερό, καὶ πλένουνε χέρια τους, στόμα τους, 'ποῦ μπου-
λαντίζε 2) ἀνθρώπου καρδιά! ἄζ καλντή νὰ πλύνουνε καὶ ποδάρια
τους ἀπάνω 'ς τὸ σοφρᾶ!!

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὸν Παυλάκη.) Σὲ τὸ εἶπα δὴ πῶς ἀπόψε μο-
ναχός σου θὰ φᾶς, καὶ νὰ τὸ ξέρης!

ΠΑΥΛ. Μήτ' ἢ πρώτη εἶναι μήτ' ἢ ὕστερη φορᾶ! μήτε καὶ ἢ ὄ-
ρεξίς μου θὰ χαλάση.

ΣΜΑΡ. Κυριακὴ βράδι δὲν χάνω ἐγὼ τὸ σεργιάνι μου γιὰ κομ-
μάτι φαγί: 'σὰν γυρίσουμε ἀπ' ἐξω πιάνουμε κᾶτι τι.

ΠΑΥΛ. Ἄν 'εῖρητε πιάστε καὶ πολὺ!

ΣΜΑΡ. Παναγιᾶ μου! κι' ἀχόνι εἶσαι νὰ φᾶς τόσα φαγιᾶ!

ΠΑΥΛ. Τί εἶμαι δὲν ἠξεύρω, σὲ λέγω μόνον ὅτι ἐνδέχεται νὰ μὴν
εὐρῆς φαγί.

ΣΜΑΡ. Τὴν ὑγιᾶ σου νᾶχης ἄντρα μου καὶ φάτα ὄλα.

ΠΑΥΛ. Πρὸ πολλοῦ τὰ τρώγω μὲ τὰ μυαλὰ 'ποῦ ἔχω! (Πρὸς
τὴν Φεταή.) Θὰ πᾶς καὶ τοῦ λόγου σου τσατσᾶ Φεταή 'ς τὸ Μαν-
τζάρι;

ΦΕΤ. (Κάμνουσα τὸν σταυρόν της.) Ἀλλάχ γκιστέρμεσιν 3).

ΣΜΑΡ. Καὶ γιὰτί τάχα δὲν ἔρχεσαι κ' ἢ εὐγενεῖα σου κομματί
'ς τὸ Μαντζάρι ἀπόψε; ἄϊτε 'πάμε μαζῆ.

ΠΑΥΛ. Μάλιστα 'πάμε, μὰ ἐγὼ δὲν ἔρχομαι (Φεύγει.)

ΦΕΤ. Καὶ γιὰτί 4) δὲν εἶναι τώρα τόσα φαγιᾶ; (Πρὸς τὴν
Σμαράγδα.) Φάτε πρώτα, κ' ὕστερα πηγαίνετε!

ΣΜΑΡ. Τὴν ὥρα τοῦ φαγιῶ τσατσᾶ Φεταή εἶναι ὁ περίπατος
γιὰτί σήμερα εἶναι Κυριακὴ! φύλαξέ μας λοιπὸν κ' ἐμας φαγί καὶ
'σὰν ἔρθουμε τὴν νύχτα τρώμε, πῆγαινε λοιπὸν καὶ 'πὲς νὰ τοῦ ἐ-
τοιμάσουν τὸ τραπέζι μὲ τὴν ὥρα του, γιὰτ' ὕστερα δὲν 'μπωρῶ ν'
ἀκούω τῆς φωνᾶς του.

ΦΕΤ. Πάω. (Φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ καὶ ΚΑΤΗΓΚΩ, (στολισμένη.)

ΚΑΤΗΓΚΩ. Δὲν εἶναι ὥρα νενέκα νὰ 'εγοῦμε;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἄνωρίς θαρῶ πῶς εἶν' ἀκόμη.

ΚΑΤ. Καλὲ τί 'νωρίς; δὲν βλέπετε τὸν κόσμον πῶς τρέχει 'ς τὸ

1) Δοχίον. 2) ναυτιᾶ, ἀναγούλιζι. 3) ἄπαγι! ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ. 4) Ἐρίμα
ἄδικον.

Μαντζάρι; (ψηλαφεῖ τὸ πρόσωπον τῆς Σμαράγδας.) καλὴ βλέπω
εἶν' αὐτὴ ἢ ἀλοιφὴ τῆς τσατσᾶ Φεταῆς, ὄλαις ἢ πιτσιλίδες 'ποῦ εἰ-
χετε 'χαθήκατε.

ΣΜΑΡ. Πολὺ καλὴ ἀλοιφὴ εἶναι, μόν' νὰ στείλουμε κομματί καὶ
τῆς θείτσας σου, 'ποῦναι κ' ἐκεῖνης τὸ πρόσωπον γεμάτο.

ΚΑΤ. Καλὰ λέτε νὰ στείλουμε.

ΣΜΑΡ. Φέρε μου λοιπὸν τὸ καπελίνο μου, κ' ἕνα ζευγάρι γάντια.

ΚΑΤ. Τοῦτ σουήτ. (Πηγαίνει ὡς τὴν θύρα, τραγωδοῦσα καὶ
χορεύουσα.)

ΣΜΑΡ. Γύρνα πίσου Κατήγκω, γύρνα!

ΚΑΤ. ('Επιστρέφει ὡς ἀνωτέρω.) Τί εἶναι;

ΣΜΑΡ. Εἶδα τὸν χορὸν αὐτὸν τώρα, κ' ἐθυμήθηκα ἐκεῖνον 'ποῦ
ἔλεγε ὁ Νικοκλῆς, πῶς μὲ τὸν εἶπε; Κοτολέτα;

ΚΑΤ. Ὄχι νὰ μὴν ἦναι μπριζόλλα! Κοτιλιὸν καλὲ τὸ λένε.

ΣΜΑΡ. Νεὶ κατελιόν! καὶ πῶς τὸν χορεύουνε;

ΚΑΤ. Ὡρατός εἶναι νενέκα μου, σηκωθῆτ' ἀπάνου νὰ σᾶς τὸν
δεῖξω μιὰ στιγμὴ!

ΣΜΑΡ. (Σηκώνεται.) Καὶ ποῦ νὰ σταθῶ;

ΚΑΤ. Ἐλάτ' ἐδῶ 'ς τὴ μέση (τὴν πλησιάζει ἢ Σμαράγδα)
βάλτε τώρα τὸ ζερβί σας τὸ χέρι 'ς τὴν δεξιᾶ μου τὴν πλάτη.

ΣΜΑΡ. (Τὸ βάζει.) Καὶ τὸ ἄλλο;

ΚΑΤ. (Πιάνει μὲ τὴν ἀριστεράν της τὴν δεξιάν της Σμαράγ-
δας.) Τὸ ἄλλο ἔτσι. Ἀκολουθατέ με τώρα 'μπρὸς καὶ 'πίσου, καθὼς
'πάγω ἐγὼ, τὸ δεξιό σας τὸ ποδάρι νὰ βάλετε πρώτα. Ἄλλον!
(Τραγωδεῖ καὶ χορεύουν.) Τράμ, ταράμ, τραράμ, λαλάμ, βραράμ,
λαλάμ, βράμ βράμ, βραρέμ, ταρί, βραρί, βραρέμ λαλέμ! Πᾶμε τώρα
πλάγια! λαλάλασα, λαλάσα, λαλαλίμ, λαλέμ, λαλάμ, λαλέμ, λα-
λίμ, λαλάμ, λαλάμ, λαλάμ, λέμ, λάμ! Ζερβᾶ 'πάμε τώρα' τίρα,
ρίρα, βραρί, βραρέμ, βραράμ, βραρέμ, βραράμ, βραρέμ, βράμ, βραρέμ! Γυρ-
νάτε τώρα βάλς μαζῆ μου (τραγουδεῖ καὶ γυροῦν εἰς ὄλον τὸν
θάλαμον, ἔπειτα στέκονται.)

ΣΜΑΡ. (Κουρασμένη καὶ πνευστιῶσα.) Ἀλήθεια εὐμορφος χορὸς
εἶναι! ἄς τὸν 'ξανακάμωμ' ἀκόμη μιὰ φορᾶ, γιὰ νὰ τὸν μάθω κα-
λήτερα (ἀγκαλιζοῦνται ὡς πρὶν.)

ΚΑΤ. Ἄλλον. (Χορεύουν ὡς ἀνωτέρω, συντραγωδοῦσα συγχρό-
νως καὶ ἡ Σμαράγδα μετὰ τῆς Κατήγκως, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἀπει-
ρίας της ἐμπλέκονται οἱ πόδες των, καὶ πίπτουν κατὰ γῆς ἢ μία
ἐπὶ τῆς ἄλλης.)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ.

ΦΕΤΑΗ και αἱ ἀνωτέρω.

ΦΕΤΑΗ. (Βλέπουσα τὴν Κατήγκω ἐπὶ τῆς Σμαράγδας, τρέχει πρὸς αὐτάς.) Οὐ' τὸ κακό μου!! Ὁ Χριστὸς κ' ἡ Παναγιά! καλὲ τί τσουρομαδέσετε ἐτίζη; Κατήγκω, νενέ σου καλέ! ἴτροπή εἶναι! βάι! βάι! βάι! σὴκ' ἀπάνω λέω (Ἐνῶ τραβᾷ τὴν Κατήγκω, σχίζει ἐκ τῆς βίβας τὸ φουστάνι τῆς.)

ΚΑΤ. (Ἐγχειρομένη.) Γιὰ διὲ τὴν ἕξαναμωραμμένη πῶς μ' ἐκαταξέσχισε! (Ψηλαφεῖ τὸ σχισθέν.) Καὶ τί θὰ γίνω τώρα;!

ΦΕΤ. Ἐντροπή δὲν ἔχεις τζάνουμ' νὰ πιστῆς μὲ νενέ σου; τί κορίτσι εἶσαι σὺ; (Πιάει τὰς παρειάς τῆς.) Οὐ' ἴτροπή!!

ΚΑΤ. (Κρατοῦσα τὸ σχισθέν.) Πῶς μ' ἐκαμ' ἡ ἕξαναμωραμμένη! πᾶει τὸ φουστάνι μου 'ς τάνάθεμα!

ΦΕΤ. Σοὺς τζάνουμ' ἁμαρτία εἶναι νὰ ἔβρίζης ἔτσι νενέ σου.

ΣΜΑΡ. (Προσπαθοῦσα νὰ σηκωθῇ.) Καλὲ δόστε με τὸ χέρι σας νὰ σηκωθῶ! καταζαλιστήκα μὲ τὸ διαβολοπέσιμο, κακὸ χροῖο νᾶ-χῃ ὁ τρισκατάρατος!

ΦΕΤ. (Βοηθοῦσα τὴν Σμαράγδα νὰ σηκωθῇ) Μὴ συνορίζεσαι κοκκῶνά μου, συχώρεστο, τζαλίκο 1) εἶναι. Ἐμοῦμαι μὴ βολὰ, γιατί δὲν ἤθελα νὰ πάγω λουτρό, ἔσπασε νενέ μου συχωρεμένη βόκα τῆς 'ς τὸν ἀρκᾶ μου! τώρα κόσμος ἄλλαξε, ἀλλαφράγκα, ἀλλὰ ἀλέμ 2) εἶναι καὶ τοῦτο.

ΣΜΑΡ. (Κάθεται.) Καλὲ δὲν εἶναι τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ποῦ λὲς τζατζᾶ Φεταῆ, μόν' σῶπα νὰ μὴν τ' ἀκούση κι' ὁ πατέρας τῆς, καὶ θαρρέψει πῶς εἶναι. . . .

ΦΕΤ. (Τὴν διακόπτει.) Ναι, κοκκῶνά μου, ναι! νὰ μὴν τ' ἀκούση κ' ἕστερα σπῆτι ἄλλτ οὔστ 3) θὰ γίνῃ.

ΚΑΤ. (Ἐξέρχεται κλαίουσα, καὶ βασιτάζουσα τὸ ἐσχισμένον μέρος τοῦ φουστάνιου.) Γιὰ διὲ πῶς μ' ἐκαμε τὸ φουστάνι μου τῆς καυμένης ἡ ἕξαναμωραμμένη! (Φεύγει.)

ΦΕΤ. (Βλέπουσα πρὸς τὴν θύραν.) Σοὺς, λέω, ἁμαρτία εἶναι νὰ βλαστημᾷς ἔτσι. (πρὸς τὴν Σμαράγδα) Καὶ τί ἦτανε τζάνουμ, πῶς γένηκ' αὐτό;

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ ΣΜΑΡΑΓΔΑ καὶ ΦΕΤΑΗ.

ΠΑΥΛ. (Πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Τί ἔπαθε πάλιν ἡ Κατήγκω καὶ κλαίει;

1) Νικνιεύεται, νικνίζει. 2) Ὡς φαίνεται. 3) Ἄνω κάτω.

ΦΕΤ. Τίποτα Τσελεπή μου' δόντι τῆς πονέσει κομμάτι.

ΠΑΥΛ. (Πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Καὶ σὺ πάλι τί ἔχεις κ' εἶται ἔτσι;

ΦΕΤ. Ἐχολόσκισε κομμάτι, τσελεπή μου, ποῦ πονεῖ δόντι κοκκῶνίτσα, μὰ δὲν εἶναι τίποτα. (Πρὸς τὴν Σμαράγδα κάμρουσα συγχρότως ρεύμα νὰ μὴν εἴπῃ τι.) Μὴ χολοσκάνης, κοκκῶνά μου, ἐγὼ ἔμοῦμαι μὴ φορά ἔβνεσαν τρία δόντι μου ποῦ μπαλντισα 1) ἀπὸ πόνο, κ' ἕστερα μὲ εἶπνε κ' ἐμάσσησα κομμάτι κόκκινο πιπεριλὸν, καὶ δὲν ἐνολῶσα πειλὸν πόνο δοντιοῦ μου.

ΠΑΥΛ. Τὸ πιστεύω! γιατί τῆς πιπεριᾶς ἡ γλύκα ποῦ σ' ἄφινε νὰ νολῶσης τοῦ δοντιοῦ σου τὸν πόνο!

ΣΜΑΡ. (Ἰοάζουσα τὰ μαλλιά τῆς.) Ὀλίγο νερὸ τσατσᾶ Φεταῆ φέρε με.

ΦΕΤ. Νὰ φέρω κοκκῶνά μου. (Φεύγει δρομαίως.)

ΠΑΥΛ. Κῆτι ὄρεξι βλέπω κ' ἔχ' ἡ τσατσᾶ Φεταῆ, καὶ τρέχει ἴσαν κοριτσάκι.

ΣΜΑΡ. Κι' αὐτὴ ἡ καυμένη πολεμᾶ ὅσον ἠμπορεῖ γιὰ νὰ μᾶς ὑποχρεώση.

ΠΑΥΛ. Καὶ λοιπὸν δὲν θὰ φάτε σεις ἀπόψε;

ΣΜΑΡ. Οὐ' καὶ τοῦ λόγου σου! ἔλο μὲ τὸ φαγι τᾶχεις. Ἐπεινάσες, ἀδελφὲ, κάτσε φάγε.

ΠΑΥΛ. Ἀρμῆνεϊκ' 'ς αὐτὸ δὲ θέλω, μόν' γίνῃ τὸ φαγι, τὸν πατέρα μου δὲ φυλάγω' νὰ ποῦ σὲ τὸ λέγω καὶ ἔξερο.

ΣΜΑΡ. Φάγε ἀδελφὲ, καὶ μὴ προσμένῃς κᾶνενα!

ΠΑΥΛ. Ὄχι! πλάθωσα νὰ προσμένω! μόν' ἄς ἰδῶ καὶ τὸν Δανίλ τι λέγει κι' αὐτός. (Φεύγει.)

ΣΜΑΡ. Ὁ νοῦς του κι' ὁ λογισμὸς του 'ς τὸ φαγι εἶναι.

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ καὶ ΦΕΤΑΗ.

ΦΕΤ. (Τῆς δίδει τὸ νερόν.) Πιὲ κομμάτι νερὸ καὶ μὴ χολοσκάνης!

ΣΜΑΡ. Τὸ κεφάλι μου καταζαλιστήκε (πίνει νερόν).

ΦΕΤ. Ζαλιστήκε ζερ! ἴλιγο πρᾶμα δὲν ἦτανε!

ΣΜΑΡ. Κ' ἐσκίστηκε πολὺ τῆς Κατήγκως τὸ φουστάνι;

ΦΕΤ. Δὲν ξέρω κοκκῶνά μου! κ' εὐγεῖεις σου τσιπάκι γλέτω σκίστηκε.

1) Ἐλειποθύμησα, λειποθυμία, λειποψυχία.

ΣΜΑΡ. (Τὸ ψηλαφεῖ.) ὦ! π' ἀνάθεμά σε δαίμονα!

ΦΕΤ. (Πιάνει μὲν καρφίτσα.) Στάσου μπουλὸξω μὲ κορφίτσα.

ΣΜΑΡ. (Μὲ ἀγαράκησιρ.) Καλὲ τί μπουλὸμάτα λὲς καὶ τὸ λόγου σου, καθὼς ἔχειν αὐτὸ τώρα δὲ φορεῖται· κρίμα 'ς τὸ φουστάνι μου!

ΦΕΤ. Καὶ χέρι σου γλέπω 'τσουγκρανίστηκε κομμάτι.

ΣΜΑΡ. Πού;!!

ΦΕΤ. (Τῆς τὸ δεικνύει.) Νὰ ἐδῶ πίσω, ἄγκωνα.

ΣΜΑΡ. (Πηγαίνει εἰς τὸν καθρέπτην καὶ παρατηρεῖ.) Γι' οὐτὸ μὲ τσοῦζει! ὦ! π' ἀνάθεμά σε πειρασμὲ, ἔτσι μ' ἔρχεται νὰ κλάψω!

ΦΕΤ. Ἔτσι κάνει πειρασμὸς γιὰ νὰ φέρῃ χολόσκασι. Νενὲ μου συχωρεμένη ἔνα τζάμι νᾶσπινε, καταλόθκινε πῶς εἶναι χέρι πειρασμοῦ, κ' εὐτὺς θυμίζιζε οὐλο σπῆτι!

ΣΜΑΡ. (Ψηλαφεῖ τὸ φουστάνι της.) 'Πάει 'πάει 'ς τ'ἀνάθεμα' δὲ φορεῖται πειά.

ΦΕΤ. Ἐγὼ κουζάκι μου εἶδα ὕπνο μου ἀπόψε κακὸ ὄνειρο, κ' ἔλεγα ἀμοναχὴ μου κάτι χατᾶς 1) θὰ γένη, εἶδα σάγκιμ 2) πῶς εἶμαστε ἀραμπᾶ κ' ἐπηγαίναμε λέει Μπαλουκλί, καὶ πέφτει σεφέρ τάσι, καὶ γύνονται γιανταντζι ντολμάδες κ' ἐγὼ λέει κατσίθηκα κ' ἐμάζονα γιανταντζι ντολμάδες, κ' ἄγλυφα δάχτυλά μου, καὶ μόν' ἐξύπνησα, εἶπε ἀμοναχὴ μου: ἀραμπᾶς; βοῆ, εἶναι, χολόσκασι! γιανταντζι ντολμάδες; δάκρυα! δάχτυλά μου ἄγλυφα; δάκρυά μου θὰ σκουπίσω! μὴν πιστεύω λέει ὀνειράτα! μπρὲ τὰ πιστεύω γιὰτὶ ζεδιαλύνουε εὐτὺς.

ΣΜΑΡ. Κ' ἐγὼ τὸ εἶδα πῶς θὰ χολόσκάσω 'φοροῦσα λέει μὴ διαμαντένια ἀλυσίδα 'ς τὸ κεφάλι μου, κ' ἔνα μεγάλο κίτρινο φτερό, καὶ σάνα λέει ἤθελε νὰ 'πάμε σὲ χαρά.

ΦΕΤ. Ὀλωζούνταν ὄνειρο! ἀλυσίδα; στενοχώρικ' κίτρινο φτερό 'ς τὸ κεφάλι; ζᾶλε! χαρά; χολόσκασι!

ΣΜΑΡ. Μ' ἔφαγε μὲ τὸ μάτι της ἡ Δουδοῦ! μ' ἔφαγε! ἔχει ἔνα διαβολόματo πῶς τὴν πέτρα φαγίζει! (Κάθεται).

ΦΕΤ. Μάτι εἶναι κοκκῶνά μου! μάτι! μόν' ἐγὼ νὰ σὲ καπνίσω νὰ σὲ περάση. (Φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ καὶ ΑΛΕΞΟΣ.

ΑΛ. Θέλ' ἀπόψε νενὲ νὰ μὲ δύστη πεντακόσια γρόσια!

ΣΜΑΡ. Καὶ τί θὰ τὰ κάμης τὰ 500 γρόσια;

1) Δυστύχημα. 2) Τάχα.

ΑΛ. Τί θὰ τὰ κάμω;! Κυριακὴ βράδυ νὰ μὴν ἔχω κ' ἐγὼ 'σάν ἄνθρωπος δέκα γρόσια 'ς τὴν τσέπη μου;

ΣΜΑΡ. Καὶ πόσις 'μέραι; εἶναι 'πὺ σ' ἔδωσα 300 γρόσια;

ΑΛ. Πόσις 'μέραις;! Ἄμ' ἀπ' τὰ τότε ὡς τὰ σήμερα 300 γρόσια νᾶταν κ' ἄλλα! κ' ἔχθες ἐφάγαμε, καὶ πάλι σήμερα πεινούμε καὶ θὰ φᾶμε!

ΣΜΑΡ. Μὴ θελω νὰ μὲ πῆς 'ποῦ τὰ 'ξώδειασες;!

ΑΛ. Τερτέρι θὰ βασιτῶ καλὲ, ποῦ δίνω πέντε γρόσια, καὶ ποῦ δέκα; Νά! 'πλέρωσα τὰ βαποριάτικα 'ποῦ 'πῆγα κ' ἦλθα 'ς τὴν Πόλι, 'πλέρωσα τὰ σκαλιτικα, ἔδωκα 'ς τὸ γεφύρι ὃ γρόσια 'ς ἔνα κάτι καὶ μ' εὐγαλεν ἀπὸ τὸ βαπόρι 'ποῦ δὲ 'μποροῦσε ν' ἀράξη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν καϊκιῶν, σᾶς ἔφερα καὶ τὴν εὐγενεῖα σας τὴν Κολόνια, 'πῆρα κ' ἐγὼ ἔνα ζευγάρι γάντιχ καινούρια, κᾶτ' ἐδῶ, κᾶτ' ἐκεῖ, παρᾶ; δὲ μ' ἔμεινε; 'ξίχασα! ἔκοψα καὶ τὰ μαλλιά μου 'ς τὸν περονέση!

ΣΜΑΡ. (Τῷ δίδει χαρτονομίσμα.) Νὰ, καὶ νὰ μὴν 'πᾶς νὰ πετᾶ; τὰ γρόσια σου ἐδῶ κ' ἐκεῖ.

ΑΛ. Αἶ καλᾶ! θὰ τὰ πετάζω! 'σάν νὰ ἦναι φουντουκόσεφλα! (Μετᾶ) 20, 40 καὶ δυὸ 80—100—120—140 καὶ δυὸ 180—200. (Προτείνει τὴν χεῖρά του.) Φέριτε καὶ τᾶλλα τώρα.

ΣΜΑΡ. Ποιὰ ἄλλα;

ΑΛ. Ἄμ' πεντακόσια σᾶς 'γύρεψα!

ΣΜΑΡ. Καὶ πῶς; δὲ σὲ φθάνουν 200 γρόσια;

ΑΛ. Καλὲ μὲ τὰ σωστά σας τὸ λέτε Κυριακὴ βράδυ νὰ μὲ φθίσουν 200 γρόσια; τρεῖς χιλιάδες σωπτοῦτσικα εἶχε τὴν περασμένη Κυριακὴ 'ς τὴν τσέπη του ὁ Σταυράκης, καὶ τὴ Δευτέρη δὲν εἶχε νὰ πλερώση τὰ βαποριάτικὰ του!

ΣΜΑΡ. Ἐκεῖνος ὅμως ἔχει θεῖη Δεσπότη, καὶ τὰ στέλν' ἀπ' τὴν ἐπαρχία 'ς ἀκοῦς;

ΑΛ. Ἐγὼ κ' ἐγὼ πατέρα ἔμπορον!

ΣΜΑΡ. Τόσο μόνον σὲ λέγω, καὶ μὴ σκορπᾶς τὰ γρόσια 'ς τὸν ἀίρα.

ΑΛ. Καὶ 'τρελλάθηκα νὰ τὰ πετάζω 'ς τὸν ἀέρα; δὸς τε με τώρα καὶ τᾶλλα 300.

ΣΜΑΡ. (Τῷ δίδει ἄλλα πενήντα.) Νὰ καὶ ξεφορτώσου με!

ΑΛ. (Τὰ παίρνει) Καὶ κάμετέ τα δὲ 500, καὶ δὲν εἶναι μεγάλη δουλειά! Ἐγὼ πιστεύω πῶς δὲν θὰ 'ξοδειάσω μήτε τὰ μισὰ, ἀλλὰ γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ἂ; βροσκουνται 500 γρόσια 'ς τὴν τσέπη μου' (παρατηρεῖ τὰ χαρτονομίσματα) νά! αὐτὰ τὰ τέσσαρα, νὰ μὲ 'πάρ'

ὁ Διάβολος, κι' ἂν δὲν ἦναι κάλπικα! Ὁρίστε τώρα κι' ἀπ' τὰ 250 τὰ 100 εἶναι κάλπικα.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛ. Τί χαρτιὰ εἶναι πάλι αὐτὰ 'ποῦ βραστᾶς;

ΣΜΑΡ. Ἐγὼ τοῦ τᾶδωσα γιὰ νὰ μὲ 'ψουνίσῃ ἀδριο κᾶτι τι 'ποῦ τοῦ παράγγελαι.

ΠΑΥΛ. Κ' ἐπῆρες ἐγγύησιν ὅτι δὲν θὰ τὰ κάψῃ ἀπόψε 'ς τὰ μαϊτάπιξ;

ΑΛ. Καὶ τρελλὸς εἶμαι καλὲ νὰ κάψω τοὺς καϊνέδες; 1)

ΠΑΥΛ. Τὸ καῦμένο τὸ μπουνταλάδικο 'ποῦ δὲν καταλομβάνει: τί τοῦ λέγω!

ΑΛ. Ἄμ' μὲ λέτε πῶς θὰ τὰ κάψω!

ΠΑΥΛ. Νάϊσκε, κανακάρη μου, θὰ τὰ κάψῃς μὲ τοὺς ἄλλους προαλυμένους.

ΑΛ. Καὶ παραλυμένος εἶναι ὁ Σωτηράκης τοῦ Τσελεπῆ Μυτάκου, καὶ ὁ Σταυράκης τοῦ Δεσπότη καὶ τόσοι ἄλλοι;

ΠΑΥΛ. Τί τρελιζέει κανακάρη μου! εἶναι φρόνιμοι καὶ γνωστικοὶ 'σάν καὶ τὴν εὐγενεῖα σου, καὶ ἀπόδειξις εἶναι, ὅτι ἐσὺ μὲ τοὺς ἀναφέρεις: ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν βλέπεις καὶ τὸν Νικολάκη τοῦ Χατζῆ Δημήτρη, καὶ τὸν Νικολῆ τοῦ Στεφανάκη 'ποῦ χαίρεται κἀνεὶς νὰ τοὺς βλέπῃ, καὶ μῆτε σὲ καζίνα πηγαίνουν, μῆτε σὲ καφενέδες, μόνον διασκεδάζουσι κι' αὐτοὶ 'σάν ἄνθρωποι, καὶ φέρονται μὲ τὴν φρονιμάδα, 'ποῦ θαρρῆεις καὶ εἶναι 50 χρονῶν ἄνδρες!

ΑΛ. Κι' ἂν ἐγέρασαν αὐτοὶ πράκταιρα, πρέπει νὰ πλάσω κ' ἐγὼ τὴν Ἄμαρτων ὁδὸν σωτηρίαν 'ς τὸ χέρι; Ἐπειτα ἡ εὐγενεῖα σας μὲ φέρετε πράδειγμα αὐτοὺς: τοὺς δῶν μόνον, κ' ἐγὼ 'μπορῶ νὰ σᾶς ἀναφέρω χιλίους δυῶ, 'ποῦ κ' εἰς τὰ καζίνα ἐγλεντίζουσι, κ' εἰς τὰ μαϊτάπιξ διασκεδάζουσι καὶ χιλίους δυῶ, 'ποῦ λέγω, ὅχι ὅλους νέους 'σάν κ' ἐμένα, ἀλλ' εἶναι πολλοὶ 'ς τὰ χρονία τῆς εὐγενεῖας σας.

ΠΑΥΛ. Γιὰ διὲ οὐὶ ἀβοκάτο 'ποῦ ἔχω καὶ δὲν τὸ 'ζέρω!

ΣΜΑΡ. Κυριακὴ δὲ εἶναι σήμερα, καὶ θὰ 'πάγῃ κι' αὐτὸς κομμάτι νὰ σεργιανίσῃ.

ΠΑΥΛ. Καὶ τῆς καθημερνῆς τάχα τί κάμνει; ἢ μήπως καταγίνεται εἰς τὸ ἐμπορικὸν τοῦ κατᾶστημα; (Πρὸς τὸν Ἀλέκο) Φέρετα ἐδῶ αὐτὰ τὰ γρόσια. (Ἀπλῶναι τὸ χέρι του.)

ΣΜΑΡ. Καὶ τοῦ τᾶδωσα σὲ εἶπα ἐγὼ κᾶτι τι νὰ μὲ 'ψουνίσῃ!

1) Χαρτονομίσματα.

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ σὲ 'ψουνίζω ὅ,τι θέλεις. (Πρὸς τὸν Ἀλέκο προστατικῶς) Φέρετα ἐδῶ σὲ λέγω!

ΑΛ. (Χῶναι τὸ χέρι του μὲ τὰ χαρτονομίσματα εἰς τὴν τσέπη του.) Μὰ δὲν ἀκούτε καλὲ πῶς θὰ 'ψουνίσω τῆς νενές μου κᾶτι πράματα;

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΦΕΤΑΗ (μὲ ἓν θυμιατήριον) καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΦΕΤΑΗ. (Πρὸς τὴν Σμαράγδα) Ἐλα κοκκῶνά μου, ἔλα! (Τὴν καπνίζει.)

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Τί εἶν' αὐτὸ τσατσᾶ Φεταή;

ΦΕΤ. Εἶναι τζελεπῆ μου παλὴ παπούτσι ἀπ' ἓνα Δερβίση 'ποῦ μ' ἔδωκε θείτσα μου συχωρεμένη κοκκῶνα Μπαλασίτσα, κ' ἔχω φυλαμένο, γιὰτὶ εἶναι γιὰτὶκὸ ἄφταχο! (Τὴν καπνίζει.)

ΑΛ. Οὐ! βρωμα! (Φεύγει δρομαίως.)

ΠΑΥΛ. Σὲ 'μάτιζαν γυναῖκα;!

ΣΜΑΡ. 'Ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ 'πῶ; κομμάτι ζαλι μὲ ἤρθε προτιτέρα!

ΦΕΤ. Μάτι εἶναι τσελεπῆ μου, 'μάτι! Ἐγὼ θυμοῦμαι μὴ βολὰ 'πηγίναιε λουτρὸ, κ' εὐρίσκουσε 'ς τὸ δρόμο κοκκῶνα Σταλίτσα ἀπ' τὰ ἔζη Μάρμαρα, καὶ μὲ λέγει, οὐ! τί ὁμορφὴ 'ποῦ εἶσαι κοκκῶνα Φεταή, καὶ νενέ μου συχωρεμένη 'ζέχασε νὰ βάλῃ νὰ μὲ φτύσῃ τρεῖς φορὰς, καὶ μόνον μπήκαμε λουτρὸ γλουστρῶ καὶ πέφτ' ἐπάνω 'ς τὸ κίλ κουτι, 1) γίνω καὶ τάσι μὲ λάχανα τουρσοῦ! ἔτσι καλὸ πρᾶμα εἶναι 'μάτι! (Ἐξακολουθεῖ καπνίζουσα τὴν Σμαράγδα.) Πάρε κοκκῶνά με καὶ μὲ τὸ χέρι σου καπνὸ, 'πάρε!

ΣΜΑΡ. (Ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον) Φθάνει τσατσᾶ Φεταή, καὶ μ' ἐζάλισσε χειρότερα.

ΠΑΥΛ. Κι' ἄφρηνα νὰ σὲ καπνίσῃ! (Εἰρωνικῶς) νὰ 'ποῦ λές πῶς εἶσαι 'ματιχομένη.

ΣΜΑΡ. Καλ' ἢ τσατσᾶ Φεταή τὸ λέει!

ΠΑΥΛ. Κ' ἐν τσοῦτῳ σὺ-τὴ τὸ λέει καὶ σὺ καπνίζεσαι β' ἐπό.

ΣΜΑΡ. Καὶ 'σάν τῶρερε τί νὰ κάμω;

ΠΑΥΛ. Τίποτ' ἄλλο πρὸ νὰ καπνιστῇ. (Πρὸς τὴν Φεταή) Καὶ τὸ κατράμι τσατσᾶ Φεταή, εἶναι καλὸ 'ς τὸ κάπνισμα!

ΦΕΤ. Ζίφτι;

ΠΑΥΛ. Νάι!

ΦΕΤ. Ἄκουσα καὶ γι' αὐτὸ 'πῶ'εγε συχωρεμένη γιὰγιὰ μου' μ' ἄκουσα κ' ἓνα ἄλλο!

1) Πηλοδρεῖον.

ΠΑΥΛ. Τὸ φτύσιμο;

ΦΕΓ. Καὶ φτύσιμο τρεῖς φοραὶς καλὸ εἶναι· μὰ κι' ἄλλο ἓνα 'ποῦ δὲ θυμοῦμι τώρρα, βελάνιμ 1) αὐτὸ παλὸ παπούτσι Δερβίση ἀφρχτο, εἶναι!

ΣΜΑΡ. Φθάνει πειλὰ τσατσᾶ Φεταῆ, πήγανέ το μέσα, καὶ στείλέ με τὴ Φλουροῦ.

ΠΑΥΛ. Κάπνισε τσατσᾶ Φεταῆ καὶ τὴν Κατήγκω καὶ τὸν Ἀλέκο, κι' ὄλο τὸ σπῆτι ματιζομένο εἶναι.

ΦΕΓ. (Πρὸς τὴν Σμαράγδα.) Νὰ καπνίσω καὶ κοκκωνίτσα, 'ποῦ ξέρεις, μπέλιμ 2) καὶ τὸ κορίτσι 'μάτιζαν! (καπνίζει κ' ἐκεῖ 'ποῦ ἔπαισε ἢ Σμαράγδα με τὴν Κατήγκω καὶ φεύγει.)

ΠΑΥΛ. Θαῖρῶ πῶς καὶ τὸν Δανίλη τὸν ἐπίλασε 'μάτι, γιατί βλέπω καὶ τὸ φαγί του ἀργησε σήμερα· γιὰ νὰ 'πάγω λοιπὸν νὰ τὸν καπνίσω. (Φεύγει.)

ΣΜΑΡ. (Ψηλαγοῦσα τὸ σμισμένον.) Ἄκουσ ἐκεῖ καινούριο φουστάνι νὰ γίνη τέτοιο χάλι! 'πάγει 'ς τ' ἀνάθεμα, δὲν ξαναφορεῖται!

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ καὶ ΦΛΟΥΡΟΥ.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἄνοιξε κομμάτι τὰ παράθυρα, Φλουροῦ.

ΦΛΟΥΡΟΥ. (Τ' ἀνοίγει.) Τί ἄσχημα 'ποῦ μυρίζει τὸ σπῆτι! τί πράγμα εἶν' αὐτὸ 'ποῦ καπνίζει ἢ τσατσᾶ Φεταῆ;

ΣΜΑΡ. Τῆς τσατσᾶς Φεταῆς; γιατίρικᾶ. Βγάλε με τώρρα τῆς κόπτσι; μου ἀπ' ὀπίσω.

ΦΛΟΥΡ. (Τὴν π.λοιοῖλε.) Μπᾶ! καὶ πῶς 'ξελώθ' ἔτσι καινούργιο φουστάνι; (τὴν 'ξεθυλοκόρει.)

ΣΜΑΡ. Εἶδες τί χάλι ἔγινε;

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΚΑΤΗΓΚΩ καὶ αἱ ἀνοίτρες.

ΚΑΤ. Καλὸ 'ξαναμωράθηκε, ἢ 'παλάθωτ' αὐτὴ ἢ γυναικα; ἦθε με τὸ θυμιατὸ καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ με καπνίσῃ!

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲν τὴν 'ξέρεις τώρρα ἐσύ; κομμάτι προχξενεῖν, κομμάτι 'ξαναμώραμα, τὴν κίμου κῆμιλᾶ φορᾶ καὶ δὲν ξέρει μήτε τί λέε, μήτε τί κάνε! γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν πρέπει καὶ νὰ τὴν νομιζώμεθα. Καὶ καλὰ σὲ 'πάει βλέπω κι' αὐτὸ τὸ φουστάνι· κ' ἐσχίστηκε πολὺ τὸ ἄλλο;

ΚΑΤ. Το καλὸν εἶναι 'ποῦ σκίστηκε ἔτσι με τὴν ῥαφή τὸ 'πισινό

μου φύλλο, καὶ 'μπορεῖ νὰ ῥαφτῆ· δυὸ φαρυπαλάδες του ὅμως 'πᾶν 'ς τ' ἀνάθεμα, καὶ πρέπει νὰ τὸ δώσουμε 'ς τὴν Τερεζίνα, νὰ 'διοῦμε πῶ; ἢ τὸ διορθώσω.

ΣΜΑΡ. Ἀν ἔχει θαῖρῶ 13 φαρυπαλάδες;

ΚΑΤ. Δεκατρεῖς.

ΣΜΑΡ. Τό·ε λο·πὸν ἄ; 'βγάνη τοὺς δυὸ τοὺς χαλασμένους, καὶ ἄ; τ' ἀφήσῃ με ἔνδεκα.

ΚΑΤ. Ἔτσι θὰ γίνη τώρρα, μολονότι ἐγὼ τὸ ἤθελα με τοὺς 13. Βλέπετε τώρρα νενέκα τὴ μουροῦρα τοῦ Μπαμπᾶ;

ΣΜΑΡ. Ἄμ' ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος ἔτσι εἶναι! μόν' διῆ κᾶνενα φρέμα καινούργιο τὸν κόσμο κάνει ἄνου κάτου! δὲ βλέπεις καὶ τὸ 'δικό μου τὸ τσιπάκι πῶς ἔγινε; κρίμα 'πόλεγα νὰ 'βγῶ ἀπόψε μ' αὐτὸ!

ΚΑΤ. (Τὸ παρατηρεῖ.) Μπᾶ! πῶς ἔγινε! καὶ τὸ χέρι σας βλέπω 'τσουκρηνίστηκε κομμάτι!

ΣΜΑΡ. 'Χτύπησα ὡς φαίνεται τὴν ὥρα 'ποῦ 'πέσαμε, μόν' πᾶμε μέσα νὰ βάλω ἄλλο, γιατί 'πέρασε κ' ἡ ὥρα.

ΚΑΤ. (Τὸ παρατηρεῖ) Σταθῆτε νενέκα, καὶ διορθόνεται· τώρρα τὸ εἶδα, δὲν ἐσχίστηκε.

ΣΜΑΡ. Ἄμ' τί ἔπαθε;

ΚΑΤ. 'Ξηλώθηκε λιγάκι, καὶ διορθίνεται χωρὶς νὰ τὸ 'βγάλετε. (Πρὸς τὴν Φλουροῦ.) Ἐρεῖς κᾶνενα βελόνι ἐπάνω σου Φλουροῦ με κλωστή;

ΦΛΟΥΡ. Ἐγω. (Τῆ δίδει.)

ΚΑΤ. Σταθῆτε νὰ σᾶ; τὸ πιάσω δυὸ βελονιὰς, καὶ νὰ μὴ φανῆ κηθόλου ποῦ ἦτανε 'ξηλωμένο. (Τὸ ράπτει καὶ ἐπιστρέφει τὴν βελόνην πρὸς τὴν Φλουροῦ.) Κηθόλου δὲν φαίνεται τώρρα.

ΣΜΑΡ. Ἐσίχξε κομμάτι ἢ καρδίᾳ μου, ποῦμουνα νὰ σιάσω, καινούριο φουστάνι νὰ σκιστῆ. Ἐνεῖ; Φλουροῦ θὶ 'πᾶμε τώρρα 'ς τὸ Μαντζάρι, ἐπὺ συγύρισε κ' ἐδῶ καὶ μέσα, καὶ νὰ μᾶς ἔχη: ὀλίγο φαγί ἔτοιμον 'σὺν ἔλθουμε τὴν νύχτα νὰ φᾶμε. (Φεύγει μετὰ τῆς Κατήγκως.)

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΦΛΟΥΡΟΥ μόνη, καὶ ΔΑΝΙΑΗΣ ἔπειτα.

(Πηγαίνει ἀντικρὺ τοῦ καθρέπτου, ὅπου λεπιὰ τινα ἰσάζει τὰ μαλλιά της, καὶ τὸ ματῆλι τοῦ κεφαλοῦ της, ἔπειτα ἀρχίζει νὰ συγυρίζῃ τὴν αἰθουσαν τραγοδοῦσα σιγά.)

α Σὲ τὸ λέγω, πιστευσέ με, 'ταίρι μου θὲ νὰ σὲ κάνω,
α Κ' ἢ με σένα θὲ νὰ ζήσω, ἢ μαζῆ σου θ' ἀπεθάνω.

1) Πλῆν. 2) Ἴσως.

« Ἄδικα λοιπὸν κακίωνεις, καὶ τοῦ κακοῦ με ζουλεύεις,
 α Τέτοι' ἀγάπη γιὰτ' ἐσένα, ἄλλη νῆχχ μὲν πιστεύεις.

ΔΑΝΙΑΗΣ. (*Κρατῶν ἐν μικρὸν πεπὸν εἰς χεῖρας, κατὰστικτορ ἀπὸ μοσχολάρδια.*) Γιὰ ποιόνα τὸ λὲς οὐτὸ τὸ τραγοῦδι Φλουροῦ μου;

ΦΛΟΥΡΟΥ. Γιὰτὶ βρωτῆς;

ΔΑΝ. Ῥωτῶ, γιὰτὶ θαρβῶ πῶς τὸ λὲς γιὰ μένα!

ΦΛΟΥΡ. Ὀνειρεύεσαι, ἢ πάλι δάγκασες τὴν κληματαίδα;

ΔΑΝ. Ὅχι Φλουροῦ μου, δὲν ὄνειρεύομαι! μόν' τὸ κατὰλαβη ἐγὼ πῶς γιὰ μένα εἶν' αὐτὰ τὰ τραγοῦδια!

ΦΛΟΥΡ. Δὲν σ' ἐρωτῶ περὶ ἂν ὄνειρεύεσαι, γιὰτὶ τὸ βλέπω πῶς ἀλήθειαν ὄνειρον βλέπεις!

ΔΑΝ. Καὶ δὲ σ' ἄκουσα τώρα ἐγὼ 'ποῦ τραγωδοῦσες κ' ἔλεγες πῶς « μαζὴ ἔδ' ἄπεθάνουμε. »

ΦΛΟΥΡ. Γιὰ κάμε τὸ σταυρὸ σου, χριστιανέ μου, καὶ ξεφορτώσουμε.

ΔΑΝ. Μπρὲ τί τὴ κρύφτεις τώρα; « Χωρὸ 'ποῦ γαίνεται κολαούχο δὲ χρειάζεται » μόν' π'ρ' αὐτὸ τὸ πεπὸν τώρα. (*Τῆ τὸ προσγέρι.*)

ΦΛ. (*Ἐξακολουθεῖ τὰ συγυρίζη τὸν θάλαμον.*) Καὶ τί νὰ τὸ κάμω; ἐγὼ πεπὸν δὲν τρώγω!

ΔΑΝ. Καὶ π'ρ' το δὲ τώρα 'ποῦ σ' τὸ δίνω!

ΦΛ. (*Ὡς ἀνωτέρω.*) Δὲ με χρειάζονται σὲ λέω πεπὸνια!

ΔΑΝ. Καὶ δὲν τὸ γλέπεις δὲ 'ποῦ μοιάζει τὴν καρδίά μου, 'ποῦ τὴν ἔχεις ἀπὸ χίλιας μερίτῃ; καρφωμένῃ!

ΦΛ. (*Ὡς ἀνωτέρω.*) Καὶ πῶς; ἢ καρδίά σου εἶναι 'σὴν τὸ πεπὸν;

ΔΑΝ. Ναι! ἔτσι 'σὴν αὐτὸ μού τὴν ἔκαμες ἀπὸ τῆς γιερᾶδες!

ΦΛ. (*Ὡς ἀνωτέρω καὶ γε. ἰῶσα.*) Ἀλήθεια;

ΔΑΝ. Κι' ἀμὲ ψόματτα θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ, Φλουροῦ μου;

ΦΛ. Τίτε λοιπὸν νὰ πᾶς σὲ κανένα γιὰτρὸ!

ΔΑΝ. Καὶ θέλω ἄλλον καλῆτερον γιὰτρὸ ἀπ' ἐσένα;

ΦΛ. Καὶ ποιὸς σὲ τῶπε πῶς εἶμ. ἐγὼ γιὰτρὸς;

ΔΑΝ. Με τὸ εἶπε ἢ τρατσᾶ φεταῖ!

ΦΛ. Ἐκείνηνα λοιπὸν νὰ βρωτῆῃς Δανίλη, 'ποῦ ζέρει ποῖλὰ πρῆματα.

ΔΑΝ. Ἄ! ἐκείνη δὲ μ' ἀμῆνεψε, καὶ οὐτο!

ΦΛ. Βλέπεις λοιπὸν τὰ λόγια μου;

ΔΑΝ. Καὶ δὲν τὸ π'κίρνε; τώρα;

ΦΛ. (*Ἐξακολουθεῖ τὰ συγυρίζη.*) Γι' ἄλλην ὥρα φύλαξέ το, γιὰτὶ τώρα τὸ βλέπεις κ' ἐσὺ πῶς δὲν ἀδειάζω.

ΔΑΝ. Ἄ! νὰ σὲ πῶ δὲ κ' ἐγὼ Φλουροῦ μου ἔνα τραγοῦδάκι νὰ μὲ τὸ τραγοῦδήσης;

ΦΛ. Γιὰ πῆς το νὰ τ' ἀκούσω!

ΔΑΝ. « Τῆ μέρα 'ποῦ σ' ἀγάπησα ἦτανε ῤμαζάνι,

» Κ' ἐκόλλησ' ἢ ἀγάπη μας 'σὰ μέλι 'ς τὸ σαχάνι.

ΦΛ. Ἀλήθειαν ὄμορφο τραγοῦδι εἶναι!

ΔΑΝ. Καὶ γιὰ τραγοῦδήσ' το λοιπὸς νὰ τ' ἀκούσω κ' ἐγὼ ἀπ' τὸ στόμα σου!

ΦΛ. Ἄμ' τώρα, καυμένε Δανίλη, μασσῶ μαστίχα, μόν' ἄλλη φορὴ κρύψε τὴν ὄρεξί σου!

ΔΑΝ. (*Ἀπ. ἰῶσει τὴν χεῖρά του.*) Δύσε με λοιπὸς τὸ χέρι σου τώρα.

ΦΛ. Ἄμ' εἶναι λερωμένο ἀπ' τὴν σκοῦπα δὲν τὸ γλέπεις;

ΔΑΝ. Δὲν πειράζει γιὰτὶ καὶ τὸ δίκι μου εἶναι ἀπὸ τὰ κολιτροῦδι 'ποῦ πάστρεψα γιὰ τὸ τραπέζι.

ΦΛ. Ἀφοῦ λοιπὸν εἶναι καὶ τὸ δίκι σου ἀπὸ κολιτροῦδι, ἄ; σοῦ λείψη γιὰ τὴν ὥρα καὶ τὸ χερσόπιμα.

ΔΑΝ. Ἄ! νὰ σὲ πῶ, Φλουροῦ μου, κί' ἀκόμα ἔνα καλὸ πρᾶμα;

ΦΛ. 'Σὰ δὲ βραχεῖσαι, πῆς το.

ΔΑΝ. Κομπάρος μας, Φλουροῦ μου, θὰ γείνη ὁ τσελεπῆς μας.

ΦΛ. Ἀλήθειαν!;

ΔΑΝ. Κι' ἀμὲ ψόματτα θὰ σὲ πῶ; ἀλοναχός του μὲ τῶπε, κ' ἐμπροστὰ κί 'ς τὴν κοκκῶνα, μόν' ἄκουσε Φλουροῦ μου νὰ σ' τὰ παρραγγεῖλω ἀπὸ τώρα καθὼς τῶπα καὶ τοῦ τσελεπῆ.

ΦΛ. (*Συγυρίζουσα.*) Ἀκούω.

ΔΑΝ. Ἄμ' πῶς τ' ἀκούς, 'ποῦ ἐσὺ συγυρίζεις!;

ΦΛ. Συγυρίζω μὲ τὰ χεῖρά μου, τ' αὐτίά μου ὄμως τᾶχω 'ς τὸ στόμα σου.

ΔΑΝ. Κατελίνο, Φλουροῦ μου, δὲ θελω νὰ φορέσης.

ΦΛ. Καὶ δὲ γλέπεις πῶς δὲ φορῶ;

ΔΑΝ. Δὲ θέλω καὶ νὰ περπατῆς μὲ τῆς πλάτας ἀνοιχταῖς ἀλαουόγκα.

ΦΛ. Καὶ δὲ γλέπεις πῶς τῆς ἔχω 'σχεπασμέναι;

ΔΑΝ. Κι' ὅς' ἀπ' αὐτὰ, ὅ,τι ἄλλο θέλεις ἐγὼ σοῦ τὸ 'φκειίνω' δόξω σοὶ ὁ θεός, μὲ τὴν τέχνη 'πῶρω γῶ, καὶ μὲ τὸ μηνιῆτικο 'ποῦ π'κίρνω τώρα, ὁ παρᾶ; ποτὲ δὲ μού λείπει, κί' ὄχι μὲν, ἀλλὰ καὶ δὴ, μὲ συχώρεσι, γυναῖκες μ' παρᾶ νὰ θρέψω.

ΦΛ. Πολὺ τὸ χαίρομ' αὐτὸ 'ποῦ λές!

ΔΑΝ. Κι' αμέ; δυό γυναίκες, τῆς τρέφω, καὶ τῆς παρὰτρέφω!
ΦΑ. Σὲ εἶπα δὲ κ' ἐγὼ πῶς πολὺ μ' ἀρέσῃ αὐτὸ 'ποῦ λές' μόν'
ἀκουσε τώρα νὰ σὲ 'πῶ κ' ἐγὼ τί θέλω.

ΔΑΝ. Λέγε, Φλουροῦ μου, ὅ,τι θέλεις, κ' ἐγὼ νὰ σὲ τὸ κάνω.

ΦΑ. Θέλω νὰ φορέσης στενά.

ΔΑΝ. Ἄμ' δὲν εἶναι δὲ καὶ πολὺ πλατεῖα τὰ βρακιά μου! γιὰ
'διέ' (τῆς δείχνει τὸ βρακί του.) Μὲ τρία φύλλα ἔχω τ' ἀπ' ἔξω.

ΦΑ. Μὰ ἐγὼ τὸ θέλω περὶ στενὸ νὰ τὸ φορῆς.

ΔΑΝ. Ἄς ἦναι, Φλουροῦ μου, σὰν τὸ (λέγει, ἐ,ὼ 'β, ἄζω καὶ τὸ
ἔνα φύλλο ἀκόμη, καὶ τ' ἀφίνω μὲ δυό.

ΦΑ. Ὅχι τὸ ἔνα, ἀλλὰ τὰ δυό σου νὰ 'βγάγῃς.

ΔΑΝ. Ἄμ' δὲ ὅθι γείνη πολὺ στενὸ μ' ἔνα φύλλο μοναχά;

ΦΑ. Καὶ τί σὲ μέλλει ἐμένα; ἐγὼ εἶσι τὸ θέλω νὰ τὸ φορῆς μ'
ἔνα φύλλο. Θέλω νὰ φορέσης καὶ καπέλλο.

ΔΑΝ. Ἐγὼ ἔνα ψάθινο, δὲν τὸ εἶδες 'ποῦ τῶχω 'ς τὸ μαγερεῖ
κρεμασμένο;

ΦΑ. Ὅχι Δανίλη μὲ ψάθινο δὲ σὲ θέλω, μόν' ν' ἀγοράσης μὲ
ρεμπουπλικὰ. Θέλω νὰ φορῆς καὶ χερσόφτια.

ΔΑΝ. Χερσόφτια;!

ΦΑ. Χερσόφτια βέβαια!

ΔΑΝ. Ἄμ' 'μπορῶ μὲ τὰ χερσόφτια νὰ κόψω σύβρασι, ἢ νὰ πλύνω
τὰ πιάτα μου;

ΦΑ. Συνήθεις καὶ 'μπορεῖς' δὲ βλέπεις τῆς κοκκῶνας, 'ποῦ
'μέρα νύχτα φοροῦνε χερσόφτια; θέλω νὰ φορῆς καὶ 'ποδήματα λου-
στρίνιζ.

ΔΑΝ. Λουστρίνιζ; ἄμ' αὐτὰ ἔχου ε 150 γρόσια!

ΦΑ. Ἄ; ἔχουνε μακίρι καὶ 200, ἀλλοιῶς πῶς θὰ μὲ 'πάρης ἀλ-
λιμπρατζέτο, καὶ νὰ πηγαίνουμε 'ς τὰ μαϊτάπιζ;

ΔΑΝ. Ὅχι, Φλουροῦ μου, ὅζ' ἀπ' αὐτό! 'ς τὰ μαϊτάπιζ δὲν πη-
γαίνω ἐγὼ νὰ κάττω!

ΦΑ. Εὐὸ μὴν ἀθέτει, μόν' μὲ πηγαίνεις ὡς ἐκεῖ καὶ φεύγεις.

ΔΑΝ. Καὶ νὰ μένης ἐσὺ μοναχὴ σου ἐκεῖ;!

ΦΑ. Καταμόναχη δὲ θὰ μείνω. Ὅθι νᾶναι καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐκεῖ.

ΔΑΝ. Αὐτὸ περὶ Φλουροῦ μου δὲν τὸ κάνω.

ΦΑ. Καὶ δὲ μὲ εἶπε; ἐπὶ, ὅτι καπελλίνο μόν' νὰ μὴ φορέσω, καὶ
μὲ πλάτεις ἀνιχνεῖς νὰ μὴν περπατάω, καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλω νὰ μὲ
κάγῃς;

ΔΑΝ. Ναι τὸ εἶπα καὶ τὸ λέω πάλι, ὅμὰ ὅζ' ἀπ' αὐτό. αὐτὸ
περὶ σ' τὸ λέγω πικτικὰ πῶς δὲν τὸ κάνω!

ΦΑ. Καὶ πῶς τὸ κάνουνε τόσοι τσελεπηδες;

ΔΑΝ. Ἄμ' ἐγὼ τσελεπῆς δὲν εἶμαι, καὶ μήτε 'ς τὸν τόπο μου
τὰ ζάρουνε τέτοια πράγματα, νὰ πηγαίνουνε τῆς γυναίκες τους 'ς τὸ
σεργίλι, καὶ νὰ τῆς ἀφίνουνε αὐτοῦ νὰ φεύγουνε!

ΦΑ. (Ἐξακολουθεῖ τὰ συγυρίζη) Ἐκατάλαβε! ἀπὸ τώρα βλέ-
πω ἄρχισες νὰ μοῦ γαλᾷ; τὸ χιτήρι μου.

ΔΑΝ. Τί νὰ σὲ 'πῶ Φλουροῦ μου! τὸ χιτήρι σου εἶναι πολὺ
ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶμα 'ποῦ μὲ γυρεύεις δὲν τὸ κάνω.

ΦΑ. (Ὡς ἀνωτέρω.) Τότε λοιπὸν χωρὶν μαζὴ δὲν κάνουμε.

ΔΑΝ. Γιὰτὶ Φλουροῦ μου; νὰ κά ουμε μαζὴ χωρὶν, 'ποῦ νὰ μᾶς
'διῆ καὶ ὁ Θεός! ἐγὼ σοῦ εἶπα πῶς; μὲ τὴν τέχνη μου, ὅχι μὲ ἀλλὰ
καὶ δυό μὲ συμπάθει γυναίκες; 'μπορῶ νὰ ὀρέψω.

ΦΑ. Σὰν ἦν 'ἔτσι λοιπὸν, 'πάρε πρώτα τὴν ἄλληνα, κ' ὕστερα
βλέπουσε καὶ γιὰ τὴ δεύτερη (Φεύγει)

ΔΑΝ. (Μόνος.) Μπρὲ ἄ; βίνουμε μὲ φορά τὴν κουλουρα 'ς τὸ
κεφάλι, κ' ὕστερα; σοῦ δείχνω 'γὼ μαϊτάπιζ! ἀκούς ἐκεῖ νὰ μοῦ θέ-
λη καὶ αὐτὴ ἀπὸ τώρα τέτοια πράγματα; (Πλησιάζει 'ς τὸν κα-
θρέπτη καὶ βλέπει.) Μπρὲ πόσα ζεῖρ' αὐτὴ ἡ τσατσά Φεταή! καλὰ
μοῦ τῶλεγε πῶς; σὰν εἶκοσι χρονῶ παλληκάρη θὰ γείνω! (Στρίφει
τὸ μουστάκι του, σηκώνει ἔπειτα πρὸς τὰ ὀκτωθερ τὸν δεξιὸν
του πόδα, καὶ τὸν κυτᾶ μὲ τὴν δεξιὰν παλάμη του, κάμνει
καὶ μίαν πλήρη στροφὴν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ποδός, καὶ ἔπειτα
τραγουδεῖ.)

« Ὅλα τὰ πουλάκιζ ζυγὰ ζυγὰ, τῶρημο τ' ἀιδόνι τὸ μοναχὸ,
« Τῶρημο τ' ἀιδόνι τὸ μοναχὸ, περπατεῖ 'ς τοὺς κάμπους μὲ τὸν ἀητό.
« Περπατεῖ καὶ λέει καὶ κηλαῖδεῖ, ἄντρα μου πολίτη πραγματευτή,
« καὶ μεσολογγίτη ξεφαντωτή! » (στροφή)

« Ταμπακέρα μὲ τὸ μέλι,

« Ἡ καρδιά μ' ἐσένα θελεῖ.

« Εἶσαι νόστιμη σὰν προίσο,

« Ἡ σὲ 'πάρνω, ἢ θὰ σακίσο.

— 0 —

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ.

ΔΑΝΙΑΗΣ καὶ ΦΕΤΑΗ.

ΦΕΤΑΗ. Μ-ᾶ! κ' ἐγὼ λέω ποιὸς λέει κοτζάκιζ!

ΔΑΝΙΑΗΣ. Ἄμ' ὄχι, καὶ καρδιά τσατσά Φεταή; 'κὺτταξα 'ς
τὸν καθρέπτη, κ' ἐσουχῶρεσα τὴν μάνα καὶ τὴν κύρη σου! (Υψώνει
τὸν δεξιὸν του ἀγκῶνα, στρίφει μὲ τὴν χεῖρά του τὸν μύστακά
του, ἔχων ἐπίσης καὶ τὴν κεφαλὴν του κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ
ὤμου, καὶ βλέπων δοξῶς ἀριστερὰ τὴν Φεταή) Ἀῖ;! πῶς σὲ
φκίνουμαι; ἔχει τίποτε νὰ 'πῆ τώρα ἡ Φλουροῦ;

ΦΕΓ. Τί θά 'πῆ πειά; ἐσὺ φαίνεσαι τώρα εἴκοσι χρονῶ ντελη-
καυλῆς! βλέπεις καραμπυγιὰ τί κάνεις;

ΔΑΝ. (Ὡς ἀνωτέρω.) Τὸ βλέπω δὲ καὶ τὸ καμσρώνω, γιὰ ἔλα
κοντὰ νὰ μὲ καμσρώσης καὶ σὺ!

ΦΕΓ. (Ὀπισθοδρομεῖ δύο βήματα.) Τί νᾶρθω κοντὰ; νά! σὲ
γλέπω καὶ ἀπ' ἐδῶ.

ΔΑΝ. (Καταιβάζει τὴν χεῖρά του ἀπὸ τὸν μύστακά του.) Βρὲ
ἔλα νὰ μὲ καμσρώσης ἀπὸ κοντὰ. (Πλησιάζει τὴν Φεταή.)

ΦΕΓ. (Πλησιάζει ὀπισθοδρομοῦσα πρὸς τὴν θύρα.) Στέλα
αὐτοῦ καὶ σὲ γλέπω καὶ ἀπ' ἐδῶ! καλῆς εἶσαι τώρα καλὸς μόν' τί
καθῶνι εἶν' αὐτὸ 'ποῦ βᾶσταξ; μπᾶς 'ς τῶδωκε ἢ φλουροῦ;

ΔΑΝ. (Ἐπαεργχόμενος εἰς τὴν θέσιν του.) Δὲ μὲ εἶπες τοῦ
λόγου σου νὰ γεμίσω ἓνα μῆλο μὲ γαρύφαλα, καὶ νὰ τῆς τὸ δώσω;
ΦΕΓ. Ναι! εἶπα!

ΔΑΝ. Κ' ἐγὼ 'σὰ δὲν κῆρα μῆλο, 'πῆρ' αὐτὸ τὸ πεπόνι καὶ τὸ
γέμισα γαρύφαλα, καὶ τῆς τῶδωκα, καὶ αὐτὴ δὲ 'θέλησε νὰ τὸ πάρῃ.
ΦΕΓ. Αἱ! ἀκόμη ντροπὴ ἔχει κορίτσι καὶ ναζλαντζεῖ 1).

ΔΑΝ. Μπρὲ ἓνα λόγο μοῦ εἶπε, τσατσᾶ Φεταή, καὶ μοῦ 'χάλασ'
ἔλο τὸ κέρι.

ΦΕΓ. 'Σὰν τί λογιῆς; γειὰ ν' ἀκούσω!

ΔΑΝ. Μὲ εἶπε πῶς θέλει νὰ τὴν πηγαίνω 'ς τὰ μαϊτάπια, κ' ἐγὼ
τέτοια πράματα δὲν τα τευλόνω.

ΦΕΓ. Κορίτσι εἶναι καὶ αὐτὸ, γλέπει κοκκῶνας, οὔλαις 'πάνε
μαϊτάπια, θέλει καὶ αὐτὸ σεργιάνι νὰ κάνῃ.

ΔΑΝ. 'Σ αὐτὸ πειὰ ἐγὼ, τσατσᾶ Φεταή δὲν ἔρχομαι! νὰ πηγαί-
νω μὲ τὰ χέρυγί μου τὴ γυναῖκά μου ἐκεῖ, 'σὰ νὰ τοὺς λέω: ὀρί-
στε! σὰ; τὴν ἔφερα! καὶ ἄ; νὰ μὴ!

ΦΕΓ. Καὶ σὺ τάξε πῶς θὰ τὴν πηγαίνεις, κ' ὕστερα κάμε ὅζω νοῦ!

ΔΑΝ. Ὁχι! τσατσᾶ Φεταή, ὄχι! 'ς τὸ χωριὸ μου λένε, καὶ ἀλλοῖα
λόγια 'ς τὸ χωριᾶφι, παρὰ μάγικα νὰ 'ς τ' ἀλῶνι. «Κίλ-
λιο λοιπὸς νὰ τῆς τὸ κόψω ἀπὸ τώρα, πρὶν νὰ τῆς τὸ 'πῶ σήμερα
τὸ ναί, καὶ αὐριο νὰ μὴ 'μπορῶ νὰ τῆς 'πῶ τὸ ὄχι! Γιὰ τ' ἄλλα
πειὰ 'ποῦ εἶπε πῶς θέλει νὰ βάνω στενὸ βρακί, καὶ καπέλλο 'ς τὸ
κεφάλι, δὲ μοῦ πολυπειράζει, γιὰ τὸ ἔχω τὸ κολάι τους, 'βγάξω
ἓνα φύλλο ἀπὸ τὸ βρακί μου βάζω καὶ τὸ ψάθινο καπέλλο 'ποῦ ἔχω,
καὶ 'πῆει λέωντας, νὰ 'ς τὰ μαϊτάπια νὰ τὴν 'πάω, καὶ ἄ; νὰ μὴ!

ΦΕΓ. Ἄφρισε νὰ 'μιλήσω κ' ἐγὼ κορίτσι, καὶ μπέλικι καὶ ἀκούση.

ΔΑΝ. Σ' ἀκούει, σ' ἀκούει 'σὰν τῆς 'μιλήσης τοῦ λόγου σου, γιὰ τὴν
σεῖς ἢ γερόντισσαις ἔχετ' αὐτὴν τὴ χάρι!

ΦΕΓ. Ἐρχεται, νὰ τῆς, μόν' φύγε σὺ νὰ 'μιλήσ' ἐγὼ!

ΔΑΝ. Νὰ σὲ 'δῶ, τσατσᾶ Φεταή, καὶ νὰ μὲ 'διῆς καὶ τοῦ λόγου
σου ἐμένα ὕστερα τί ἄνθρωπος εἶμαι!

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'

ΦΛΟΥΡΟΥ καὶ εἰ ἀνωτέρω.

ΔΑΝ. (Τῇ προσφέρει καὶ αὐτὴς τὸ πεπόνι.) 'Πάρ' το δὲ τώρα,
Φλουροῦ μου!

ΦΛ. Γιὰ ξεφορτώσουμε καὶ σὺ χριστιανέ μου μὲ τὰ πεπόνια σου!

ΦΕΓ. (Κάμνοντας νεῦμα εἰς τὸν Δανιὴν τὰ φύγη.) Κύτταξε,
Δανίλη, φαγι! νὰ μὴ καγιῆ, καὶ μαλώση τσελεπῆς ὕστερα, — αἶτε
πήγαινε!

ΔΑΝ. Ἄμ' δὲ μοῦ κάνει καρδιά, τσατσᾶ Φεταή, νὰ ξεκολλήσ'
ἀπ' ἐδῶ!

ΦΕΓ. Ἄτε τώρα μαγερεῖό σου, πήγαινε λέω!

ΔΑΝ. (Βάζει τὸν δάκτυλον του εἰς τὸν χροτάφον του.) Μὴ
ξεχάσης ὅ,τι σού'πα, τσατσᾶ Φεταή, καὶ νὰ μὲ 'διῆς κ' ἐμένα τί ἄν-
θρωπος εἶμαι. (Φεύγει.)

ΦΛ. 'Παλάθωσ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τσατσᾶ Φεταή, ἢ μὲ τὰ σω-
στά του τὸ λέει;

ΦΙΓ. Φέλει λέει νὰ 'παντρευτῇ

ΦΛ. Ἄς γίνῃ μακίρι καὶ καλόγερος! ἐμένα τί μὲ φορτώνεται; νὰ
τὸν πιάσω θέλω κάμμιά ὥρα μὲ τὴ σκουπα, 'ποῦ νὰ μὴ 'ζέρ' ἀπὸ
ποῦ νὰ φύγῃ!

ΦΕΓ. Γιὰ τὴν τὸ ζάβαλλη! εἶναι καλὸς ὁ καυμένος.

ΦΛ. Νὰ καμωθῇ καὶ νὰ σκάσῃ! τὸν παλτόγερ' ἀλήθεια 'ποῦ θέ-
λει καὶ 'παντρεῖται!

ΦΕΓ. Κ' ἐκεῖνος λέει πῶς εἶναι 40 χρονῶ.

ΦΛ. Χωρὶς τὰ καλοκαίρια, ἢ διπλά;

ΦΕΓ. Ἔτσι λέει οὐτός.

ΦΛ. Γιὰ 'πὲς του νὰ μὲ ξεφορτωθῆς 'ς τὸ Θεό σου, γιὰ τὴν νὰ χαρῶ
τὰ 'μάτια μου θὰ τὸ 'πῶ τῆς κοκκῶνας μου. Τὸν ἀποξεμνάσεις καὶ
τοῦ λόγου σου, καὶ τὸν ἔκαμες γέρον τ' ἄνθρωπον 'σὰ μασκρᾶ μὲ τὰ
βαμμένα μαλλιά!

ΦΕΓ. Ἄμ' 'σὰ μὲ 'φορτώθηκε, τί νὰ κάνω; ἄ; 'φλιζῶ λέω κ'
ἐγὼ κομμάτι καραμπογιὰ.

ΦΛ. Τὸν ἀρμῆνεψες νὰ μὲ φέρῃ καὶ πεπόνι;

ΦΕΓ. Αὐτὸς εἶπε τί πᾶμα νὰ δώσῃ ἐσένα, κ' ἐγὼ εἶπα ἓνα μῆλο!

1) Ἀκρίβεται, προσποιεῖται.

ΦΑ. (Γε.δ.) Καὶ δὲν ἐπιχίρει καλλήτερα ἓνα κόκκινο κολοκύθι;
ΦΕΤ. Μπάλ καμπάκι;

ΦΑ. Μπάλ καμπάκι βέβαια· ἀλλὰ γιὰ 'πὲς τονα ε' τὸ Θεό σου
νὰ μὲ ξεφορτωθῆ, γιατίι θὰ τὸ 'πῶ τῆς κοκκώνας μου, κι' ἂν 'παλά-
θωσε, ἂ; 'πάη ε' τὸν Κουδουῖα!

ΦΕΤ. Καὶ 'πὲς; οὐ ψόματα πῶς ἀγαπᾶς νὰ γελαῖς μαζῆ του!

ΦΑ. Δὲ μὲ χρειάζονται μαζῆ του γέλοια, γιατίι ἀλήθειαι τότε
θὰ μὲ φέρη καὶ τὸ μπάλ καμπάκι.

ΦΕΤ. Ἄς φέρη νὰ γελάσουμε.

ΦΑ. Κάλ' αὐτὸς χωρὶς νὰ τοῦ δώσω πρόσωπο, 'γύρευε νὰ πύση
τὸ χέρι μου, κι' ἄμ' ἂν τοῦ δώσω;

ΦΕΤ. Ἐτσι ἔκαμε κ' ἐμένα, 'γύρευε νὰ πύση χέρι μου, καὶ 'σὰ
δὲν ἔδωσα, ἔρπαξε, κ' ἔσφιξε 'σὰ μέγγενη.

ΦΑ. Τὸ γλέπεις λοιπόν; Ὁ τσελεπῆς ἠρῶν πῶς ἦθε.

ΦΕΤ. Ποῦναι;

ΦΑ. Τῆ φωνῆ τ' ἀκούο!

ΦΕΤ. Ἄϊτε 'πᾶμε, ν' ἀνάψης κερί, ὥρα περὶ εἶναι!

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

—ο—

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ (ἔχουσα τοὺς ὄμους τῆς σκεπασμένους) καὶ ΚΑΤΗΓΚΩ.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. 'Πάει ὁ Δανίλκις γιὰ τὸ γιζτρό;

ΚΑΤΗΓΚΩ. Εἶναι τόση ὥρα 'ποῦ τὸν ἔστειλα· καὶ πῶς εἶναι
τώρα ἡ βράχι σας;

ΣΜΑΡ. Κακὸ χρόνον 'νᾶχουμε κι' αὐτοὶ καὶ τὰ μαϊτάπια τους! 'ποῦ
νὰ μὴν τ' ἀζιωθοῦνε νὰ 'ξαναρίξουνε! 'πάει ε' τ' ἀνάθεμα καὶ τὸ φου-
στάνι μου, καὶ τὸ κρέπι μου, καὶ τὸ καπελλίνο μου, κι' ἡ τραχη-
λιά μου!

ΚΑΤ. Τραχηλιάς τώρα καὶ φουστάκι μὴν τὰ λογαριάζετε, μόν'
ἡ βράχι σας πῶς εἶναι;

ΣΜΑΡ. 'Ξέρω κ' ἐγὼ πῶς εἶναι· 'σάν νὰ φαίνεται νὰ ἤσυχασα
κομματι μὲ τ' αὐγόλαδο, ἀλλὰ πολὺ φοβούμαι νὰ μὴ μὲ γίνη ση-
μάδι, καὶ δὲν 'μπορέσω περὶ νὰ 'ξαναφορέσω ντεκολτέ!

ΚΑΤ. Δὲν τὸ πιστεύω δὲ νὰ μείνη σημάδι!

ΣΜΑΡ. Μπά; κι' ἄμ' ὅλο τὸ μαϊτάπι 'κήκε ε' τῆ βράχι μου!

ΚΑΤ. Μὴ λέτε δὲ ὅλο, γιατίι ἐγὼ τὸ εἶδα· πρῶτὰ, 'χτύπησε τῆ
Σαυτίτσα, κατόπ' ἀπ' αὐτῆ 'χτύπησε τῆ Βαλλοῦ, κ' ὕστερα ἔπεσε
ε' τῆ βράχι σας, κι' ὅταν τ' ἄρπαξ' ὁ Πετράκης καὶ τὸ 'πέταξε κατὰ
γῆς, ἀκόμη ἔκαιγε τόσην ὥρα.

ΣΜΑΡ. Καὶ τὸ 'δικό σου πάλι τὸ φουστάνι πῶς ἐλέκισε;

ΚΑΤ. Τὸ 'δικό μου περὶ μὴν τὸ λογαριάζετε, γιατίι δὲν εἶναι νὰ
'ξαναφορεθῆ.

ΣΜΑΡ. Μὰ πῶς ἔπεσαν τόσαις λεμονάδες ἀπάνω σου;

ΚΑΤ. Ἐκείνη τῆ στιγμή ἴσια ἴσια μᾶς εἶχαν φέρη τῆς λεμο-
νάδες, καὶ 'σάν εἶδεν ὁ τσελεπῆ Σωκράτης τὸ μαϊτάπι 'μπλεμένο
μέσ' τὸ κρέπι σας, ἀπλόνη τὸ χέρι του νὰ 'πύση μιὰ λεμονάδα γιὰ
νὰ τῆ βίξη ε' τῆ βράχι σας, κι' ἀπ' τὴν παραζάλη του, ἀναποδυ-
ρίζει τὸ φυκιάρι, καὶ χύνονται κ' ἡ πέντε λεμονάδες ἀπάνω μου.

ΣΜΑΡ. Κ' ἐλέκισε τώρα ὅλο;!

ΚΑΤ. Ἄφου σὰς λέω, ὅτι καὶ ἡ πέντε 'χύθηκαν ἀπάνω μου· καὶ
θέλετε νὰ μὴ λεικιάση;!

ΣΜΑΡ. Δὲ 'ξέρω δὲ πού ε' τὴν ἔργη τοῦ; ἦλθε τώρα κι' αὐτοὺς ν'
ἀφήσουν τοὺς ταβιάδες καὶ νὰ μᾶς φέρουνε τὰ πιότὰ μὲ τὰ φυκιάρια.'

ΚΑΤ. Δὲ φταίνε δὲ κ' οὐτοὶ γιατί καθὼς φάλαμε τόξα μα-
λακώφτα, τὰ χέρια τους δὲ φτάνουν νὰ γὰς δώσουν τὰ ποτή-
ρια, γι' οὐτὸ λοιπὸν κ' οὐτοὶ ἔβρανε τὴν εὐκολίαν τοῦ φαλακροῦ,
κ' ἔτσι δὲν πτόνουν ἀπάνου μας νὰ μας τσαλακάνουν τὰ φουζάνια μας!

ΣΜΑΡ. Δὲν τὰ τσαλακάνουν, ἀλλὰ τὰ λαλιάζουν, καὶ τὰ κάνουνε
'ἀνὰ τὰ μούτρα τους!

ΚΑΤ. Τὸ 'χρειοβαδυνὸ' πελὶ ἦταν ἀνάλπιστο!

ΣΜΑΡ. Βουίωσα κ' ἕνα κρόν πρᾶμα ε' τὴ βράχι μου 'σὰ χέρι
ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀλλ' ἀπ' τὴν τρομάρα μου, κ' ἀπ' τὸ τσοῦξιμο τῆς
βράχης μου, δὲν μπόρεσα νὰ τὸ καταλάβω τί ἦτανε

ΚΑΤ. Καλὸ ὁ τσοῦξιμο Σωκράτης νενέκα, 'σὰν εἶδε πὸς ἐχίθησαν
ἡ λεμονάδες, ἔρπαξ' ἀπ' τὰ χέρια τῆς Σαυτίτσας καὶ τῆς Φρουσί-
τσας τὰ παγωτὰ 'ποῦ τρώγαμε, καὶ σὰς τῆτριψε ε' τὴ βράχι της, καὶ
τὸ τσοῦξιμο 'ποῦ λῆτε αὐτὸ ἦτανε, διότι τὰ παγωτὰ τὰ εἶχαν ἀπὸ
λεμόνι.

ΣΜΑΡ. Αὐτὸ λοιπὸν ἦτανε τὸ κρόν 'ποῦ βουίωσα!

ΚΑΤ. Αὐτὸ βέβαια.

ΣΜΑΡ. Μὴν πιστεύεις λέει ὄνειρατα! μπρὲ τὰ πιστεύω, καὶ τὰ
παρπιστεύω! κ' ἄλλη σίγυσι νὰ διῆς; ὄκ μ' ἔρθη, γιατί πάλ' ἀπόψε
εἶδα ε' τὸν ὕπνο μου πὸς χόρευε πόλκα μὲ τὸ σινιὴρ Θεουκιδίδη,
κ' ἐφοροῦσα τάχα καὶ τὸ σάλι μου ε' τὴν βράχι μου, καὶ 'σάνα ἤρ'
ὁ Καζαμίης, καὶ μὲ τὸ 'πῆρε γιὰ νὰ μὴν καψώνω λέει.

ΚΑΤ. Αὐτὸ εἶναι καλὸ! ὄκ 'πῆ ξελάφρωμα.

ΣΜΑΡ. Καὶ 'σάνα τάχα διψάσα, κ' ἔρχεται ὁ Ἀλέκος καὶ μὲ φέρ-
νει ε' ἕνα κόκκινο ποτήρι μὲ κρόν κρόν λεμονάδα!

ΚΑΤ. Κι' αὐτὸ καλὸ εἶναι! σὰς ἐδρόσισε' ἀλλὰ βλέπετε νενέκα
καὶ τοῦ μπακῆ τὴν μουρμούρα; 'Πάει ε' τὸ διάβολο κ' ἐμένα τὸ
φουστᾶνι μου!

ΣΜΑΡ. Ἄμ' ἡ Δουδοῦ μὲ τὸ διαβολομάτι της;

ΣΚΗΝΗ Β΄.

ΦΕΓΑΗ καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΦΕΓΑΗ. Πες εἶσαι τώρα; δὲν 'πέρασε κομμάτι πόνος;

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Μαλᾶκωσε 'πὲς κομμάτι, μὸν θαρρῶ τσικτσᾶ Φε-
τᾶ πὸς πάλι θὰ χολοσκάσω. Εἶδα ε' τὸν ὕπνο μου ἀπόψε πὸς
'χόρευε μὲ τὸ σάλι ε' τὴν πλάτη μου, κ' ἔρχεται ὁ Καζαμίης καὶ μὲ
τὸ παίρνει γιὰ νὰ μὴν καψώσω τάχα.

ΦΕΤ. Καλὸ πρᾶμ' αὐτό. Χορὸς εἶναι σικλέτι 'ποῦ ἔχεις τώρα,
καὶ σάλι 'ποῦ 'πῆρε ἀπὸ 'πάνου σου, ὄκ 'πῆ πὸς 'πῆρε στενοχώρια σου.

ΚΑΤ. Δὲ σὰς τὸ εἶπα νενέκα κ' ἐγὼ ἔτσι; βλέπετε τώρα πὸς
'ξέρω κ' ἐγὼ νὰ ξεδιαλύνω ὄνειρατα;!

ΣΜΑΡ. Εἶδα καὶ πὸς 'διφοῦσα τάχα, καὶ μ' ἔφερε λέει ὁ Ἀλέ-
κος μου μὲ κρόν κρόν λεμονάδα ε' ἕνα ποτήρι κόκκινο 'σὰ βουμπίνι:

ΦΕΤ. Κι' αὐτὸ καλὸ εἶναι! διψᾶ 'ποῦ εἶχες εἶναι χολοσκάσι 'ποῦ
ἔχεις; καὶ λεμονάδα 'ποῦ ἦπες εἶναι; δροσιὰ, παρηγοριὰ, κόκκινο
ποτήρι' θὰ 'πῆ 'γλιγῶρα.

ΚΑΤ. Τὸ ἴδιο, τὸ ἴδιο τσατσᾶ Φεταῆ, τὸ 'ζήγησα κ' ἐγὼ!

ΦΕΤ. Ἄμ' ἔτσι ὄνειρο εἶναι ὀλοφάνερο.

ΣΜΑΡ. Ἄς τὸ 'διοῦμε κ' αὐτὸ τί θὰ εἶναι' τῆς Κυριακῆς τὸ δουε-

ρο, ἡ Δευτέρα τὸ 'ξεδιαλύνει. Ἀὲς Κατήγκω νὰ μὴ 'γύρισ' ἀκόμα ὁ
Δανίλης ἀπ' τοῦ γιαιτροῦ;

ΦΕΤ. Καὶ τί θέλει γιαιτρό; νά! αὐτὸ ἰλάτσι 'ποῦ ἔκαμα ἐγὼ εἶ-
ναι ἄφραχτο γιὰ κάψιμο.

ΣΜΑΡ. Ἄς ἔρθη κ' ὁ γιαιτρός νὰ 'διοῦμε τί θὰ 'πῆ κ' αὐτός.

ΦΕΤ. Καὶ τί 'ξέρει γιαιτρὸ ἀπὸ κάψιμο; Νά! θάρθη νὰ πιάση
κομμάτι χέρι σου, ὕστερα νὰ 'πῆ 'βγάλε γλωσσά σου νὰ 'διῶ, 'βγάλε
'μάτι σου νὰ κυττάξω, θὰ γράψη καὶ ε' ἕνα παρτσᾶ χαρτί ε' τὸν
ἔζατζη 1) νὰ στειλῆ κομμάτι μπογιαλιδικό 2) νερό, κ' ὕστερα θάρ-
χεται κάθε 'μέρα νὰ 'παίρνῃ μπαξίσι του ὄσο νὰ γιάνῃ ὁ γιάβας ἀμο-
ναχός του, καὶ νὰ 'πῆ ὕστερα πὸς αὐτὸς ἐγιάτρεψε.

ΣΜΑΡ. 'Σὰν τὸν 'μηνύσαμε πελὶ ἄς κουρεύεται. (Πρὸς τὴν Κα-
τήγκω) Κι' ὁ πατέρας σου ποῦ εἶναι:

ΚΑΤ. Ὅταν ἐμεῖς ἐξυπνήσαμε, ἦταν 'βγαλμένος ἐξω.

ΣΜΑΡ. Ἄμ' τί τὸν μέλλ' ἐκείνον, ἀν ἦμ' ἐγὼ σὲ κακὸ χάλι! Στοί-
χημα βάζω πὸς 'πῆγε νὰ γυρεύῃ κάμμιλᾶ συναγρίδα ἢ κἀνένα φαγκρὶ.

ΦΕΤ. ἔτσι κ' ἐμένα συχωρεμένο θεῖό μου Ἄιο Πρωτοσύγκελλο
ἀγαποῦσε ψάρια χοντρά κ η λ ή τ σ μ πα λ ο υ κ 3) ἀ λ τ ἰ πα ρ-
μ ᾶ κ. 4) Ἐτρωγε καὶ σκουμπριὸ, ἀμὰ ἤθελε γεμιστὰ μὲ κουκου-
νάρι καὶ κουρεντί.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΛΑΕΚΟΣ καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΛΑΕΚΟΣ. (Μὲ ταιγάρο εἰς τὸ στόμα.) Ἡ Σαυτίτσα δὲ ἔπα-
θε χειρότερ' ἀπ' τὴν εὐγενεῖα σας!

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Κ' ἐκάηκε πολὺ;

ΛΑ. Μπρὲ 'γένηκε 'κείνη, ποῦ δὲν εἶναι πελὶ νὰ 'βγῆ ε' τὸν κό-

1) Φαρμακοπώλης. 2) Χρωματισμένον. 3) Σιφίας. 4) Χονδρὴ ἢ παλιμίδα (πι-
τουάδα) εἴς ἃς γίνεται ἡ λακέρδα.

σμο! 'πάει έλο τὸ δεξίτης μάγουλο, μὲ τὸ μισὸ τ' αὐτί της. (κάθεται.)

ΣΜΑΡ. Οὐ τὴν καυμένη!! καὶ τώρα δὲν ἔχει γιαντεϊά;

ΑΛ. Ξέρω κ' ἐγώ! Ἐστειλαν ὅμως ἀπ' τὰ μεσάνυχτα καί τις τὴν Πόλι νὰ φέρουν κί ἄλλον γιαντρό. Ἐχασε μάλιστα καὶ τῶνα της τὸ σκουλαρίκι.

ΣΜΑΡ. Τὸ διαμαντένιο!;

ΑΛ. Τὸ διαμαντένιο βέβαια.

ΣΜΑΡ. Καὶ πῶς τῶχασε πάλ' αὐτό;

ΑΛ. 'Πάει μαζὴ μὲ τ' αὐτί της.

ΣΜΑΡ. Κ' ἐπήγες ἐσὺ καὶ τὴν εἶδες;

ΑΛ. Τί νὰ 'πάω νὰ τὴν δῶ; γιαντὸς εἶμαι; 'πάει καὶ τῆς Φροσυνίτσας τὸ σάλι, τὸ τζάρι καὶ τὸ φουστάνι της ὁ μουκρὸς καὶ τὸ μαλακῶρ, 'ποῦ γένηκαν κί αὐτὰ γιὰ τὸν Ὄθριὸ τὸ μεγάλο Σαββατο.

ΣΜΑΡ. Δὲ μὲ λὲς ποῖος ἀναθεματισμένος ἦταν αὐτὸς 'πὼ ὀρρίξε τὸ μαϊτάπι, 'ποῦ νὰ μὴ σώση νὰ 'ξαναρρίξει ἄλλο;!!

ΑΛ. Γιαντὶ τώρα βλαστημάτε ἄδικα; Ὅποιοι; κί ἂν ἦτανε, μήπως τῶθελε;

ΣΜΑΡ. (Μὲ ἀγαράκηθου.) Μπρὲ, ἄ; τὸν ἔξευρα ποῖος νᾶναι, καὶ νὰ τὸν 'βγάλω τὰ δυὸ του 'μάτι μὲ τὰ δάχτυλά μου.

ΑΛ. Αἱ! 'σάνκ' εἰν' ἐκεῖνος παλαθὸς νὰ σταθῆ γιὰ νὰ τὸν 'βγάλει' ἢ εὐγενεῖα σας τὰ 'μάτι του! Ἐπειτα ἐκεῖνος δὲν τῶρριξε μὲ τὰ χέρι του, αὐτὸ ἦτανε ἓνα τσάρκι 250 γροσιῶν, κ' εἶπε καὶ τᾶνκψαν, κ' ἐκεῖ 'ποῦ 'γυροῦσε τὸ τσάρκι, 'πέταξ' ἓνα κομματι μαϊτάπι καὶ σᾶ; ἔκραψεν. Ἄμ' τί νὰ 'πῆ ἢ καυμένη ἢ Σαυτίτσα, 'ποῦ ἐκείνη δὲ εἶναι κί ἂν ἦναι καμένη.

ΣΜΑΡ. (Ὡς ἀνωτέρω.) 'Ποῦ νὰ μὴ σώση ὁ τρισκατάρατος; νὰ 'ξαναρρίξει μαϊτάπια!

ΑΛ. Ἄμ' τοῦ κάκου τώρα βλαστημάτε' μήπως μὲ τῆς βλαστημιλῆς θὰ γιαντρευθῆτε; παράξενο μὰ τὸν Θεὸ καὶ τοῦτο' (ἀναγεύει τὸ τσιγάρον του.)

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Καὶ τὸ εἶπες τὸν Δανίλη, νὰ τὸν 'ξυπνήτῃ ἂν κοιμᾶται;

ΚΑΤ. Τὸ εἶπα βέβαια!

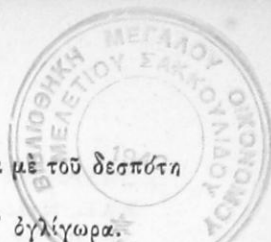
ΑΛ. Ποῖνα;

ΚΑΤ. Τὸν Πεκουακάνχ.

ΑΛ. Αἱ καλὰ νὰ τὸν 'ξυπνήτῃ! αὐτὸς παίξει μπιλιάρδο κ' τὸ καζίνο τοῦ Κουτσάτη.

ΣΜΑΡ. Καὶ κ' τὸν ὕπνο του τὸ εἶδε πουργὸ πουργὸ τὸ μπιλιάρδο;

ΑΛ. Καὶ μήπως 'κοιμήθηκε γιὰ νὰ τὸ δῆ κ' τὸν ὕπνο του; ἀπὸ

τὰ 'ψὲς βράδυ, πριχοῦ νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, παίξει μὲ τοῦ δεσπότη τὸν ἀνηψιὸ μισὴ λίρα τὴν παρτίδα.

ΣΜΑΡ. Καὶ πήγαινε λοιπὸν νὰ τὸν 'πῆς νὰ ἔλθ' ὀγλίγωρα.

ΑΛ. (Ἐγείρεται.) Πηγαίνω, μὰ δὲν τὸ πιστεύω ν' ἀφήσ' αὐτὸς τὸ μπιλιάρδο τώρα. (φεύγει.)

ΦΕΤ. Ἐγὼ εἶπα ναφιλέ 1) τώρα νᾶρθῃ γιαντὸς, ἰλάται 'δικό μου εἶναι ἄφταχτο.

ΣΜΑΡ. Ἄμ' ἀφοῦ τὸν 'μηνύσαμε, τί νὰ γείνη!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΔΑΝΙΑΗΣ (εἰσελθὼν ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν) καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Ἄδικα καυμένε Δανίλη ἔκαμες τὸν κόπο, κ' ἐπῆγες κ' τὸ 'σπῆτι τοῦ γιαντροῦ, αὐτὸς εἶναι κ' τὸ καζίνο καὶ παίξει μπιλιάρδο.

ΔΑΝΙΑΗΣ. Καλὲ ποῖος τῶπ' αὐτὸ τὸ ψῶμα; Ἐκεῖνος εἶναι κ' τὸ 'σπῆτί του καὶ κοιμᾶται, κ' ἐπῆγα καὶ ἄφησα παραγγελιᾶ, ἂν 'ξυπνήτῃ νὰ τοῦ 'ποῦνε νᾶρθῃ ἴσια δῶ.

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲ σὲ εἶπα, καυμένε καὶ σύ! ἂν κοιμᾶται νὰ τὸν 'ξυπνήσης;

ΔΑΝ. Εἶπα νὰ τὸν 'ξυπνήσουνε, μὰ μοῦπεν ὁ ἀνθρωπὸς του πῶς ὅλη νύχτα 'γυροῦσε κ' τοὺς ἀββῶστους, καὶ δὲν εἶναι μισὴ ὥρα 'ποῦ 'πῆγε κ' τὸ 'σπῆτί του, καὶ καθὼς ἦτανε 'ντυμένος, ἔπεσε κ' τὸ κρεβάτι του 'σάν ψόφιος ἀπ' τὸν ὕπνο, καὶ τὸ πιστεύω, γιαντὶ ὡς κάτω κ' τὸ δρόμο 'κουγα' κ' ἐγὼ τὸ βουχαλιτὶ του.

ΣΜΑΡ. Τρέχα Δανίλη 'γλίγωρα καὶ φώναξε τὸν Ἀλέκο νὰ γυρίσῃ.

ΔΑΝ. Καὶ ποῦ 'πάει;

ΣΜΑΡ. 'Πάει γιὰ τὸ γιαντρό κ' τὸ καζίνο, μόν' τρέχα φώναξέ τον νὰ γυρίσῃ.

ΔΑΝ. Ἄμ' σᾶς εἶπα δὲ πῶς ὁ γιαντὸς βουχαλιτίζει κ' τὸ σπῆτί του.

ΦΕΤ. Κί ἄϊδε τώρα κί ἄφησε σοχπέτι.

ΔΑΝ. Κί ἄμ' 'ξέρω ἐγὼ τώρα ἀπὸ ποῖο δρόμο 'πάει;

ΚΑΤ. Ὄξ' ἀπ' τὴν πόρτα θὰ τὸν φθάσεις, μόν' τρέχα.

ΔΑΝ. Καὶ θὰ στέκετ' ἐκεῖνος τώρα γιὰ νὰ τὸν προφτάσω 'γώ;

ΣΜΑΡ. (Μὲ ἀγαράκηθου.) Τὰ ὑστερικά μου μ' ἐπίσαν, καυμένε' πήγαινε τώρα, κί ἄφησε τῆς μωρολογιᾶς!

ΔΑΝ. Καλὰ δά! νὰ 'ποῦ 'πάγω καὶ μὴ σκούζετε! (Φεύγει.)

ΣΜΑΡ. Οὐ! γιὰ ὄνομα Θεοῦ! τί πληξί εἶναι μὲ τῆ μωρολογιά του.

ΚΑΤ. (Βλέπουσα ἀπὸ τὸ παράθυρον.) Νάτος ὁ Ἀλέκος! (Τὸν φωνάζει νὰ ἐπιστρέψῃ.)

ΣΜΑΡ. Καὶ γὰρ φέρε μου τὸ φουστάνι σου νὰ τὸ 'δῶ κ' ἐγώ.

ΚΑΤ. Καλὲ τί νὰ 'δῆτε ποῦ συχαίνουμαι νὰ τὸ πιᾶσω!

ΣΜΑΡ. Νὰ μὴν τὸ μάθῃ ὁ πατέρας σου, καὶ θὰ κάμῃ πάλι τὸν κόσμον ἄνου κάτω.

ΦΕΓ. Γιαζικ 1) τόσα γρόσια! νᾶτανε τώρα μπασμαῖς, γὰρ Σιῖμ ἀλατζᾶς, τόσα γρόσια δὲ χάνουνταν!

ΚΑΤ. Τὸ πιστεύω, γιὰτὶ ὁ μπασμαῖς σου, καὶ ὁ Σιῖμ ἀλατζᾶς σου ῥ' τὸ *Μαρτζᾶρι* δὲν 'πηγαινούν.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

ΔΑΝΙΑΗΣ, ἔπειτα ΔΑΕΚΟΣ καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΔΑΝ. Τὸν 'πρόφτασα καὶ τὸν 'γύρισα.

ΚΑΤ. Μάλιστα τὸν 'γύρισε!

ΔΑΝ. Ἄμ' ψώματα θὰ σοῦ 'πῶ τώρα καὶ τὴν ἀφεντιά σου.

ΚΑΤ. Ψέματα βέβαια, γιὰτὶ ἐγὼ τὸν 'φώναξ' ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ τὸν 'γύρισα.

ΔΑΝ. Αὐτὰ τὰ παρχυῖθις ποῦ λὲς ἡ ἀφεντιά σου ἐγὼ δὲν τ' ἀκούγω.

ΣΜΑΡ. Αἱ καλὰ τώρα καὶ σεῖς! Ὅποιοι κ' ἂν τὸν 'φώναξε δὲ θὰ 'πάρῃ τὸ μπαξίσι.

ΚΑΤ. Μὰ δὲν εἶναι νενέκα γὰρ τὸ μπαξίσι, ἀλλὰ τὰ ψέματα δὲν τὰ χωνεύω. Ἡ εὐγενεῖα σας μ' ἀκούστε ποῦ τὸν 'φώναξ' ἀπ' τὸ παράθυρι.

ΔΑΝ. Δὲν τ' ἀκούω σοῦ λέω ἐγὼ αὐτὰ, γιὰτὶ ἐγὼ τὸν ἦῤα κάτου καὶ τοῦ εἶπα νὰ γυρίσῃ. (*Βλέπει τὸν Ἀλέκον εἰσερχόμενον.*) Νάτος κ' ὄλας! τὸ γλέπεις τώρα πῶς λέω ἀλήθεια;

ΚΑΤ. Καὶ τώρα τώρα βλέπουμε ποιὸς λέει ἀλήθεια. (*Πρὸς τὸν Ἀλέκον.*) Ἀλέκο, ποιὸς σ' ἐφώναξε ἀπ' τὸ παράθυρο νὰ γυρίσης;

ΑΛ. (*Μὲ τὸ τσιγάρο ῥ' τὸ στόμα.*) Ἐσύ.

ΚΑΤ. (*Πρὸς τὸν Δανίλην.*) Ἀκούς τώρα, ποῦ θέλεις νὰ μὲ γελᾷς; κ' ἐμπροστὰ ῥ' τὰ μάτια μου;

ΔΑΝ. (*Πρὸς τὸν Ἀλέκον.*) Δὲ σὲ ἦῤα ἐγὼ κάτου καὶ σὲ εἶπα νὰ κοπιᾷς ἄπ' ἄνου;

ΑΛ. Ναι, μὲ τὸ εἶπες.

ΔΑΝ. (*Πρὸς τὴν Κατήκω.*) Τ' ἀκούς τώρα, ποῦ λὲς πῶς θέλω νὰ σὲ γελᾷσω;

ΚΑΤ. Βγρειοῦμαι νὰ 'μιλῶ μ' ἐσένα, μόν' ξεφορτώσουμε!

ΔΑΝ. (*Ἀναχωρεῖ καὶ λέγει ὀλίγον σιγά.*) 'Σὰ νὰ κίθουμαι ῥ' τὴ ῥάχι της καὶ νὰ τὴν ξεφορτωθῶ!

1) Κρίμα.

ΚΑΤ. Τί εἶπες; τί εἶπες;

ΔΑΝ. (*Ἀναχωρῶν.*) Ὅ,τι εἶπα ἐγὼ τὸ 'ξέρω. (*Φεύγει.*)

ΚΑΤ. (*Μὲ ἀγαράκτησιν.*) Ἵποφέρεται τώρα αὐτὸς ὁ πειρατμός;!

ΣΜΑΡ. Κάθεσαι κ' ἐσὺ τώρα καὶ συνερίζεσαι τὸ Δανίλη!

ΑΛ. Καὶ γιὰτὶ μ' ἐγυρίσατ' ὀπίσου;

ΣΜΑΡ. Γιατὶ 'πῆγεν ὁ Δανίλης ῥ' τὸ 'σπῆτι τοῦ γιατροῦ, καὶ τὸν εἶπανε πῶς ὅτι εἶχε 'πάει, κ' ἐπλάγιασ' εὐθύς.

ΑΛ. Αὐτὸ πιστεύσατέ το, γιὰτὶ σᾶς εἶπα πῶς 'ξημερώθηκε ῥ' τὸ μπιλιάρδο, καὶ καλὸ βράδυ θὰ 'ζυπνήσει' ἂν πεινάσῃ ἀλλιῶς ὅμως, αὐριον τὸ μεσημέρι, καὶ πάλι τὸ ἀμφιβάλω, γιὰτὶ ἐκεῖνος 'σὰν πείσῃ μὲ φορὰ ῥ' τὸν ὕπνο, θέλει τὸ ὀλιγώτερον 8 ζευγάρια ὦρινα νὰ κοιμᾶται' ἀλλὰ τόσο πολὺ εἶναι πληγωμένη ἡ ῥάχι σας γιὰ νὰ ἔλθῃ καὶ γιατροῖς;

ΣΜΑΡ. Καὶ μήπως τὴν εἶδα νὰ 'ξέρω; μὲ πονεῖ ὅμως πολὺ.

ΚΑΤ. Καλὲ πληγὴ μεγάλη δὲν εἶναι! ἀλλὰ τσουρούφλισμα μόνον.

ΦΕΓ. Αὐτὸ ἰλάτσι 'πῶδαλα ἐγὼ εἶναι ἄφτακτο. Ὀυμοῦμαι μὲ βολὰ θέιτω μου συχωρεμένη ἔγυσ' ἄπ' ἄνου της τέντσερε μὲ σκεμπὲ τσιρομπασι, κ' ἐγένηκε 'ποῦ μὴ 'ρωτᾷς' καὶ μόν' ἔβαλ' ἀπ' αὐτὸ ἰλάτσι, σὲ εἴκοσι 'μέραις' γένηκε τροῦπ κιμπί. 1)

ΚΑΤ. (*Πρὸς τὴν Σμαράγδα.*) Καὶ τώρα τί λέτε, νὰ στείλουμε νὰ τὸν 'ζυπνήσουν;

ΑΛ. Καλὲ πλόνα νὰ 'ζυπνήσετε; καὶ 'ζυπνᾷ ἐκεῖνος; ἂν δὲν πεινάσῃ;

ΣΜΑΡ. (*Μὲ ἀγαράκτησιν.*) Ἐ! 'ποῦ νὰ μὴ σώτῃ νὰ ζαναρρίξῃ μαϊτάπια ὁ ἀναθεματισμένος.

ΑΛ. Πάλε τῆς βλαστήμις ἀρχίσετε;!

ΣΜΑΡ. Κι' ἄμ' θὰ τὸ ξεχάσω τὸ κακὸ 'ποῦ μ' ἔκαμε ὁ τρισκατάρτατος;!

ΚΑΤ. Κ' ἐμένα τῆς καυμένης, 'γένηκ' αἰτία ὁ ἀναθεματισμένος νὰ χάσω τὸ φουστανάκι μου!

ΑΛ. Βλαστήμα τώρα καὶ σὺ, βλαστήμα 'σὰ δὲ βγρειέσαι! (*Φεύγει.*)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ (εἰσελθὼν ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν) καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛ. (*Πρὸς τὴν Σμαράγδα*) Καμάρωσε τώρα τὸν κανακάρη σου! καὶ 'σὰ σ' ἀρέσει, 'ζαναδὸς του κ' ἄλλα γρόσια:

ΣΜΑΡ. Γιατὶ πάλι; τί ἔκαμε τὸ παιδί;

ΠΑΥΛ. Τὸ παιδάκι τὸ μωρούτσικο! (*κἀθηται μετὰ θυμοῦ.*)

1) Ἵγυις: 'σὰν τὸ ῥάπι.

ΣΜΑΡ. Καί τί ἔκαμε λοιπόν; γιὰ νά τ' ἀκούσω κ' ἐγώ.

ΠΑΥΛ. Τί ἔκαμε αἱ;! καί δέ βρωτᾶς τή βράχι σου νά σέ τὸ 'πῆ;

ΣΜΑΡ. Καί τί φταίει τὸ παιδί, γιὰτί ἕνας δαιμονισμένος 'πέταξ' ἕνα μαϊτάπι καί μ' ἔκαψε τὴν βράχι μου;

ΠΑΥΛ. Καί δέ λέω δά κ' ἐγώ πῶς φταίει τὸ μωρό μας, ἀλλὰ λέω πῶς αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος; ποὺ λές ἐσύ, εἶναι ὁ κανακάρης σου.

ΣΜΑΡ. Καλὲ ποιὸς τὰ λέει αὐτὰ τὰ λόγια;

ΠΑΥΛ. Ποιὸς τὰ λέει;! ὅλος ὁ κόσμος τὸ λέει· καί πενήντα ἄνθρωποι μὲ τὸ εἶπαν· τί τάχα; θέλεις νά τὸ κρύψης;

ΣΜΑΡ. Νά τὸν θάψω ἂν 'ξέρω!

ΠΑΥΛ. 'Σὰ δὲν τὸ 'ξέρεις λοιπόν, μάθετο κοκκῶνά μου ἀπ' ἐμένα, ὅτι ὁ κανακάρης σου εἶν' ἐκεῖνος 'ποὺ ἄναρτε τσάρκλια χθὲς βράδυ, κ' ἔκαψε καί σένα' τὰ γρόσια λοιπόν 'ποὺ τοῦ ἔδωσες χθὲς γιὰ νά σέ 'ψουνίσῃ κάτι τι ἀπὸ τὴν Πόλι, αὐτὸς σέ τὰ 'ψούνισ' ἀπ' τὸ Μαντζάρι, καί σέ τὰ 'φόρτωσε' εἰς τὴ βράχι σου' ὡς φαίνεται ἀπεφάσις νά γίνῃ στρατιωτικὸς, κ' ἄρχισε τὸ γυμνάσιο, ῥίπτων ῥουκέταις κατὰ τοῦ μαλακῶφ τῆς νενές του!

ΣΜΑΡ. Καί μήπως τὸ ἤθελε τὸ παιδί;

ΠΑΥΛ. Τί 'ταιριάζει! μόν' κόπιασε ν' ἀκούσης τί λέει ὁ κόσμος γιὰ τὸν ἀκριβό μας.

ΣΜΑΡ. Σ' τὰ 'μάτια τους 'μπῆκε τὸ παιδί μου!

ΠΑΥΛ. Ὄχι! ἀλλ' αὐτῶν τὰ 'μάτια ἔμειναν ἐπάνω του, καμαρώνοντες τὰ ἔργα του' (Πρὸς τὴν Φεταῆ) φώναξε τσατσᾶ Φεταῆ τὸν Δανίλη.

ΦΕΤ. Νά φωνάζω. (φεύγει.)

ΠΑΥΛ. Ἐτσι 'ποὺ λές κοκκῶνά μου! τὸν καμαρόνουν ὅλοι, καί τὸν φτύνουν νά μὴν ἀθασκαθῆ!

ΣΜΑΡ. Ἄς καμαρώσουν καλῆτερα τοὺς 'δικούς τους γυιούς, 'ποὺ χίνουνε κάθε 'μέρα τὰ μαλλοκέφαλά τους εἰς τὰ χαρτιά.

ΠΑΥΛ. Καί ὁ 'δικός μας θὰ τᾶχανε ἂν εἶχε' ἀλλὰ ποὺ τὸ 'ξέρεις πῶς δὲν παίξει καί χαρτιά;

ΣΜΑΡ. Τὸ 'ξέρω πολὺ καλὰ, γιὰτί αὐτὸς δὲν 'πάει ἀλλοῦ παρὰ εἰς τὸ καζίνο νά πῆ κανένα καφφέ, καί ὀλίγο εἰς τὸ Μαντζάρι νά διασκεδάσῃ κάμμιλν ὥρα.

ΠΑΥΛ. Ὠραία διασκεδάσις νά κάψῃ τῆς νενές του τὸ ντεκολτέ!

ΣΜΑΡ. Δὲν τὸ 'ξέρουμ' ἀνισωστάς κ' ἦν' αὐτός 'ποὺ ἔκαψε τὸ μαϊτάπι' ἀλλὰ καί ἂν ἦν' αὐτὸς, βέβαια δὲν τὸ ἔκαμε μὲ σκοπὸν νά μὲ κάψῃ. Ἐπειτα γιὰτί ὅλο τὸν Ἄλέκο παρατηρεῖ; 'ποὺ ἀκούα εἶναι παιδί, καί δὲ βλέπεις καί τόσους ἄλλους 'πῶχουν παιδιὰ 'σάν τὸν Ἄλέκο, καί κάνουνε τὸν κόσμο ἄνου κάτω.

ΠΑΥΛ. Ἄλλοι γιὰ νά τοὺς ὑπερασπισθοῦν πληρόνουν τοὺς δικηγόρους, ἐσύ ὅμως καί τὸν πληρόνεις καί τὸν ὑπερασπίζεσαι! τέτοιον δικηγόρον νά σέ 'πῶ τὸ κριμά μου, κ' ἐγώ τὸν ἤθελα!

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΔΑΝΙΑΝΗΣ κατόπιν ἢ ΦΕΤΑΗ καί οἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛ. Πετᾶξου Δανίλη μὴ στιγμὴ εἰς τοῦ Στάθη, κ' ἔχω μὴ ὀκτὸ μαρπουνίκα ἀγορασμένα κ' ἕνα μπουτσεκάκι καί 'πάρετα.

ΔΑΝ. Τᾶρερε ἀφεντικὸ ἀμοναχός του.

ΠΑΥΛ. Πότε;

ΔΑΝ. Εἶναι 'λιγάκι ὥρα, καί τὸν 'κέρασα κ' ὄλας' ἀλλὰ τὸ μπουτσεκάκι τσελεπῆ δὲν εἶναι μπουτσεκάκι, γιὰτί αὐτὸ θὰ ζυγιάζει κοντὰ δύο ὀκάδες καί παραπάνου.

ΠΑΥΛ. Ἄμ' ἀπ' ἐκεῖνη τὴν ὥρα 'ποὺ τ' ἀγόρασα ὡς τὰ τώρα θὰ 'μεγάλωσε καυμένε. Αὐτὸ λοιπόν τὸ θέλω, 'ξέρεις πελά ἐσύ πῶς...

ΔΑΝ. Ἐνοῖχ σου καί 'ξέρω γώ.

ΠΑΥΛ. Καί τὰ μαρπουνίκα τὰ θέλω πλακί μὲ τὸν κρόκκο' ἀλλὰ τὰ 'μέτρισε; 14 ἦταν.

ΔΑΝ. Δὲν τὰ 'μέτρησα, γιὰτί ὁ Στάθης τσελεπῆ, εἶναι μουστερεῆς; μα, ἀλήθεια κρασι μὴν τὸν πιστευτῆς νά σέ κουβαλήσῃ, γιὰτί τὸ μισὸ θὰ τὸ κατρακυλίσει εἰς τὴν κοιλιά του· θὰ κάμω καί τίποτ' ἄλλο;

ΠΑΥΛ. Κάμε καί κανένα ἄλλο πιάτο φαγί.

ΔΑΝ. Μπὰς καί θᾶχουμ' ἀφεντικὸ τίποτε μουσαφιρέους πάλι σήμερα.

ΠΑΥΛ. Γιὰ τὴν ὥρα ἔχεις ἐμένα 'μόν' νά φιλοτιμηθῆς; κ' ἐσύ νά μὴν κάμῃς τὸ φαγί τῆς μόδας, δηλαδή νά μὴν τὸ κάψῃς.

ΣΜΑΡ. Γιὰ τὸ ψάρι νά μὴν κατῆ 'νοιάζεσαι, καί γιὰ τὴ βράχι μου 'ποὺ 'κάηκε χαμπαράκι δὲν ἔχεις!

ΠΑΥΛ. Τὸ 'ψάρι ἂν κατῆ δὲν τρώγεται, ἐνῶ ἡ βράχι σου ἂν 'κάηκε γιὰτρεῖται. 'Θυμάσαι δὰ πῶς κ' ἐμένα εἶχε σπάσει ἡ ἀκριβή μας τὸ μέτωπό μου, κ' ἡ εὐγενεία σου 'ρωτοῦσε; νά μὴν 'ταλακώθηκε τὸ φουττάνι σου. (Πρὸς τὸν Δανίλη.) Βεῖ, γιὰ ἔλα πεῖθ' κοντὰ μου Δανίλη.

ΔΑΝ. (Τὸν π.λησιάζει.) Τί ὀρίζεις;

ΠΑΥΛ. (Τὸν παρατηρεῖ εἰς τὸ πρόσωπον.) Ἐσύ καυμένε Δανίλη βλέπω πῶς τὸ μνηνίτικὸ σου ὅλο τὸ δίνεις τοῦ μαρμπέρη.

ΔΑΝ. Ὄχι ἀφεντικὸ! ἀμοναχός μου ζουρίζομαι.

ΠΑΥΛ. Καί κάθε 'μέρα ζουρίζεσαι!;

ΔΑΝ. Ὄχι δὰ κάθε 'μέρα! ἀλλὰ δύο 'μέραις μὴ βολὰ, τὴν ἐβδομάδα πέντε, ὅπως λίχη.

ΠΑΥΛ. Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πῶς ἔξανάνειωσες! βλέπεις τώρα τί καλὸ πρᾶμα εἶν' ἡ μόδα;

ΔΑΝ. Ἄμ' σὺν ἔκανα περὶ κ' ἐγὼ τὸ σταυρό μου, κατὰ πῶς μου τῶπες, καὶ τ' ἀπεφάσισα νὰ μῶω κ' ἐγὼ ἔς τοῦ κόσμου τὸ μπελᾶ. Εἶπα δὲ κατὰ πῶς κουτσαίνουν οὐλοὶ, πρέπει νὰ κουτσαίνω κ' ἐγὼ μὴ μὴ λησμονήσης καὶ ἡ ἀφεντιά σου τὸ λόγο 'ποῦ μου εἶπες.

ΠΑΥΛ. Ἄμ' θυμοῦμαι καυμένε ἐγὼ τώρα τί σὲ εἶπα;!

ΔΑΝ. Γιὰ συλλογίσου το κομμᾶτι.

ΠΑΥΛ. (*Ἐποκρίνεται ὅτι συλλογίζεται ὀλίγον.*) Δὲ θυμοῦμαι τίποτ' ἄλλο νὰ σὲ εἶπα, παρὰ νὰ μὲ κάμης τὰ μπαμποῦνια μὲ τὸν κρόκκο.

ΔΑΝ. Ἄλλο, ἄλλο!

ΠΑΥΛ. Καὶ τὸ μπουτσέκι καθὼς τὸ θέλω, δηλαδὴ, ἀφοῦ τὸ καλοβράσης καὶ τὸ βάνης ὕστερα ἐπάνω ἔς τὴ σκᾶρα νὰ σιγοψηθῇ ὅσο νὰ τραβίξῃ τὸ ζουμί του, τὸ βάνεις ἔπειτα ντε κὸ λ τ ἔ μέσ' τὸ πλάτο, καὶ τὸ σκεπάζεις μὲ μιὰ καλὴ σάλτσα, σὺν τὸ κρέπι ποῦ βάζουν ἔς τὴν πλάτη τους ἢ κοκκῶναις, κ' ὕστερα μὲ τὸ φέρνεις ἀλαμπρατσέτα ἔς τὸ τραπέζι.

ΔΑΝ. Ἄλλο ἀπὸ φαγί, ἄλλο.

ΠΑΥΛ. Ναι! σὲ εἶπα νὰ κάμης κ' ἄλλο ἓνα πλάτο φαγί.

ΣΜΑΡ. (*Ὀλίγον σιγά.*) Ἐγὼ νὰ ἔχω τέτοιον χάλι, κ' ἐκεῖνος νὰ κάθεται νὰ χωρατεύῃ μὲ τὸ μάγερα καὶ μὲ τὴ Φλουροῦ.

ΔΑΝ. (*Ἀκούσας τὸ ὄνομα τῆς Φλουροῦς.*) Νά! ἢ κοκκῶνα τὸ πέτυχε!

ΣΜΑΡ. Νὰ ζήσης καυμένε Δανίλη, ποῦ κ' ἐσὺ τὸ κατάλαβες!

ΔΑΝ. Τὸ κατάλαβα γιὰ, γιὰτὶ μὲ πονάει.

ΠΑΥΛ. Τί;! νὰ μὴ σ' ἔκαψε κ' ἐσένα κἀνένα μαϊτάπι;

ΔΑΝ. Ἄμ' παλαβὸς εἶμ' ἐγὼ ἀφεντικό, νὰ πάω ἔς τὰ μαϊτάπια νὰ καῶ;

ΣΜΑΡ. (*Μὲ θυμόν.*) Γιὰ δεῖξέ με τὴ ράχι σου Δανίλη.

ΔΑΝ. (*Στρέφει τὴν ράχιν του πρὸς τὴν Σμαράγδα.*) Ἄμ' νά! δὲν εἶμαι, λέω, ἐγὼ καμένος.

ΣΜΑΡ. (*Ὡς ἀνωτέρω.*) Ἐσφορτώσου με λέω ἀπ' ἐδῶ, καὶ μὴ μὲ συχίζεις.

ΔΑΝ. Ὀρισμός σου. (*Φεύγει*)

ΣΜΑΡ. Ὁρεξὶ πῶχαις ἀδελφέ, νὰ κάθῃσαι μὲ τὸ Δανίλη νὰ χωρατεύης.

ΠΑΥΛ. Ὁ Δανίλης εἶναι κ' ἐμένα ἢ μοδίστρα μου, κ' ὅταν μάλις κα μὲ φέρῃ τὸν ἀστακὸ ντε κὸ λ τ ἔ μέσ' τὸ πλάτο, καὶ τὰ μπαρ-

μποῦνια ντε κὸ λ τ ἔ μέσ' τὸ πλακί, ὦ! τότε σὲ βεβαιώνω δὲν τὸν ἀλλάζω οὐδὲ μὲ τοῦ Παρισίου τῆς πρώταις μοδίστρας.

ΣΜΑΡ. (*Μὲ θυμόν.*) Ὁρεξὶ πουρνὸ πουρνὸ ν' ἀκούω ἀστακοῦς καὶ μπουτσέκια δὲν ἔχω.

ΠΑΥΛ. Ἄν ἦτανε ὅμως ὁ λόγος γιὰ κἀνένα καπελλῖνο τῆς μόδας, καὶ γιὰ κἀνένα φουστᾶνι ντε κὸ λ τ ἔ, τότε βέβαια θὰ εἶχες μεγάλην ὄρεξι.

ΣΜΑΡ. (*Μὲ ἀγανάκτησι.*) Μ' ἔφαγες μὲ τὴ γλῶσσά σου μ' ἔφαγες! ποῦ νὰ μὲ κόψ' ὁ χάρος νὰ γλυτώσω!

ΠΑΥΛ. Ὁ χάρος γυναικά μου εἶναι φίλος τῆς μοδίστρας σου, καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ σ' ἀφήσῃ ἔως νὰ κτίσῃ καὶ τὸ τέταρτον σπῆτι τῆς τοῦ κάκου λοιπὸν τὸν φωνάζεις.

ΣΜΑΡ. (*Σηκόνεται.*) Καλὲ, νὰ βλέπῃ πῶς κατακάηκα, καὶ νὰ τὸ λέγῃ κ' ὄλας, καὶ νὰ μὴ ρωτήξῃ γιὰ τὰ μάτια κἀν πῶς εἶμαι, μόν' νᾶχῃ τὸ νοῦ του ὄλο ἔς τὸ φαγί;! (*Φεύγει.*)

ΠΑΥΛ. Καλῆτερα ἔχω τὸ φαγί μου παρὰ τὴ καψάλισμα τῆς ράχης σου.

ΦΕΤ. Ἔτσι κ' ἐμένα συχωρευμένο θεῖό μου ἄτο πρωτοσύγγελλο, ἀγαποῦσε φαγιά· γιὰκίνοι ἔπλασε μιὰ βολὰ ἔς τὸ πλάγι μας, κ' ἐκεῖνος ἄφησε ῥάσο του κ' ἄρπαξε μὲ δυὸ του χέρι κ' ἓνα μεγάλο τσανάκι μὲ κέφαλο πηχτὴ ποῦχε μακαρίτισσα νενέ μου, καὶ πῆγε ἴσκι ἔς τὸ νάρτηκα ἄτο Κωνσταντίνο. (*Φεύγει.*)

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΔΑΝΙΛΗΣ, ἔπειτα ΖΑΦΕΙΡΗΣ.

ΔΑΝΙΛΗΣ. Ὁ Ζαφείρης σὲ ζητᾷ ἀφεντικό.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Ποῖος Ζαφείρης;

ΔΑΝ. Ὁ Καζινιέρης· νάτος κ' ὄλας ἦρτε. (*Φεύγει.*)

ΠΑΥΛ. Καλῶς τὸν κύρ Ζαφείρη! καὶ πῶς ἦταν αὐτὸ καὶ μ' ἐθυμήθηκες;

ΖΑΦΕΙΡΗΣ. Ἄμ' σὺν δὲν καταδέχεσθε ἢ εὐγενεῖα σας νᾶρθετε καὶ κἀμιὰ φορὰ ἔς τὸ καζίνο μου, εἶπα κ' ἐγὼ ἄ; πάω νὰ διῶ τί κάμετε.

ΠΑΥΛ. Κι' ἂν δὲν ἔρχομ' ἐγὼ, ἄς ἦν καλὰ ὁ υἱός μου ποῦ μ' ἀντιπροσωπεύει. Καλῶς ὤρμισες λοιπὸν, κάθῃσε· καὶ πῶς τὰ πᾶς δᾶ, ἔχεις ἀλισθερίσι;

ΖΑΦ. (*Κάθεται.*) Δόξῃ σοι ὁ Θεός! ὅταν ὅμως τύχῃ νὰ δουλέψῃ ἢ μπουγαδόκουφα, τότε ἔρχεται καὶ μὲ τὸ παραπάνου.

ΠΑΥΛ. Μπουγαδόκουφα ἔς τὸ καζίνο;!

ΖΑΦ. Ἐκείνη ὅ,τι κάμῃ τσελεπῆ Παυλάκη μου· εἶδὲ τὰ ἄλλα,

μόν' ὀμπελᾶς τους, ἴσια ἴσια τὰ φέρνω' ὅταν ὁμως μὴ φορὰ τὸ μῆνα εὐγὴ ἀπὸ τὸ καζίνο μου ἢ μ α δ ἄ μ μπουγαδόκουφ, τότε ναί! 'πάει καλά.

ΠΑΥΛ. Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν καταλαμβάνω.

ΖΑΦ. Καὶ βέβαια' μήπως ἤρθετε κάμμιὰ φορὰ καὶ ἡ εὐγενεία σας γιὰ νὰ τὸ δῆπτε; ἐγὼ ὁμως νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. Εἶναι πέντ' ἔξη μουστερῆδες, ποῦ παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ κόψῃ τὰ χρόνιά μου καὶ νὰ τοὺς τὰ δίνῃ μέραις.

ΠΑΥΛ. (Μειδιῶν.) Καλὴ εὐγὴ αὐτή!

ΖΑΦ. Ἐνας λοιπὸν, ἢ δυὸ ἀπ' αὐτοῦ; νῆρθουν μὴ ἢ δυὸ φοραὶς τὸ μῆνα εἰς τὸ καζίνο μου, μὲ βλέπ' ὁ Θεός.

ΠΑΥΛ. Τί λογῆς;

ΖΑΦ. Ἄμ' θὰ πῆ τὸ 'λίγὸ' λίγο τρεῖς μπουτίλιαις σαμπάνια, καὶ τρεῖς μπουτίλιαις σαμπάνια, θὰ πῆ μὴ μπουγαδόκουφ, καὶ μὴ μπουγαδόκουφ θὰ πῆ τ' ὀλιγώτερο 60 λίραις, πόσα γρόσια ὁμως κάμουν ἢ 60 λίραις, αὐτὸ πειλὸν δὲν τὸ 'ξέρω νὰ τὸ πῶ, γιὰτὶ ἀν τὰς λογαρίσας μὲ τὴ σημερινὴ τιμὴ τους, αὐριοι θὰ νῆχουν γιὰ 20 τὰ 100 πικραπίνου, γιὰ 20 κάτου, ὅπως ἐρῆ τὸ κέρι τῶν σαράφιδων, καὶ μάλιστα μερικὸν νέρι τοῦ Χαβιαροχανιῦ ποῦ μήτε μαγαζὶ δὲν ἔχουν νὰ σταθῶν, ἀλλὰ σέκουντζι εἰς τὸ δρόμο, αὐτοὶ ἀνακαταβάζουν τὴ λίρα ὅπως θέλουν, καὶ πότε τοὺς ἔοχεται τὸ κέρι καὶ τὴν κουρτίζουν ὅσ' ἀψηλά θέλουν, καὶ πότε τὴν ξεκουρτίζουν, καὶ τὴν καταβάζουν ὅσο τοὺς συμφέρει.

ΠΑΥΛ. Σ' αὐτὸ καμμένε κύρ Ζαφείρη, ἔχεις πολὺ δίκαιο! καὶ τὸ περιέργον εἶναι ὅτι καὶ οἱ μεγαλέμποροί μας χορεῖον κατὰ τὴ κούρτιμα καθῶς τὸ λές, τῆς λίραις ποῦ κάμουν αὐτοὶ οἱ πέντε δέκα σοκά σαραφί' ἀλλ' ἄς ἀφήσουμε τὸν μεγαλεμπόρου μας νὰ διευθύνουν τὰ συναλλαγμάτα των εἰς τὸ κέρι πέντ' ἔξη σοκά σαραφί, καὶ ἄς ἔλθουμεν εἰς τῆς λίραις σου. Ὅταν λοιπὸν μὴ μπουγαδόκουφα σὲ δίνῃ 60 λίραις δὲν μὲ δίνεις ἐσὺ μὴ λίρα, νὰ σὲ δώσω ἐγὼ μὴ μπουγαδόκουφα ποῦ ἔχω ἴσια μ' ἕνα μαλακῶφ; καὶ πούλησέ την ἐσὺ ὅσα θέλεις' ἀλλὰ γιὰ λέγε με εἰς τὸν Θεόν σου καὶ πικρακάτω, γιὰτὶ πολὺ νόστιμο μὲ φαίνεται αὐτὸ τὸ ἐμπόριόν σου. Ἐγὼ καζίνο βέβαια δὲν θ' ἀνοίξω ποῦ νὰ φοβῆθῃς μήπως καὶ μάθω τὴν τέχνην σου, μήτε καὶ τὸ λέγω εἰς ἄλλον.

ΖΑΦ. Καλὸ ἀπὸ τὴν εὐγενείαν σας θὰ τὸ κρύψω; Ἰδοὺ τσελεπῆ Παυλάχη μου πῶς εἶναι' ἔρχετ' ὁ φίλος τὸ βράδυ εἰς τὸ καζίνο, καὶ κυττάζει ποῦ κάθεται κάμμιὰ ποῦ νὰ πονῇ τ' ἐδόντι του, καὶ πάγει καὶ κάθεται ἀντίκρυ τῆς, καὶ ἄς μὴν ἔχῃ ἐκεῖνη χυμπαράκι γιὰ τὰ μούτρα του. Εὐθὺς λοιπὸν προστάζει μὴ μπουτίλια σαμπάνια

ἢ πρώτη ποτηριὰ του, τὸ 'ξέρουμε ὅτι θὰ πῆ 100 μαϊτάπια, καὶ τ' ἀνάφουμε εὐθὺς εἰς τὴ δεύτερη ποτηριὰ προστάζει ν' ἀνάφουμε 150, εἰς τὴν τρίτη 200, εἰς τὴν τετάρτη πλέον καὶ πέμπτη μπερδεύεται ἢ γλωσσά του, καὶ τὰς προσταγὰς τῆς μπερδευμένης γλώσσας, ὁ καζινιέρης συνειθίζει νὰ τὰς ἐκτελῇ μισὰς, ἀλλὰ εἰς τὸ τεφτερί τὰς περῶ σωστάς' σὺν ἀκουστῇ ὁμως καὶ τῆς τρίτης μπουτίλιαις τὸ πᾶν, τότε πειλὸν προστάζει ὁ καζινιέρης τὰ παιδιὰ ν' ἀνάφουν καὶ τὰ τσάρκιζ, καὶ κάμποσ' ἀκόμη μαϊτάπια, γιὰτὶ ὁ τσελεπῆς τότε, μὰτις ἔχει μὰ δὲ βλέπει, αὐτὰ ἔχει μὰ δὲν ἀκούει, στόμα ἔχει καὶ μιλιά δὲν βγάζει. Ἀφοῦ λοιπὸν κατακυλίση ὁ τσελεπῆς καὶ τὸ ὕσερο ποτηρι τοῦ τρίτου μπουκαλιῦ, τότε πειλὸν φωνάζει τὰ παιδιὰ νὰ ἐτοιμάσουν καὶ τὴν μπουγαδόκουφα, καὶ βάζωντας μέσα τὸν τσελεπῆ, τὸν φορτόνεις εἰς τοῦ χαμάλη τὴ βάχι, ἀν ὁ τσελεπῆς ἦναι μικροκαμωμένος.

ΠΑΥΛ. Κί' ἀν ἦναι χοντρός;

ΖΑΦ. Ἄν ἦναι τρανός, ἕνας χαμάλης δὲν μ' μπορεῖ νὰ τὸν σηκώσῃ, ἀλλὰ δύο μὲ τὴ μανέλα, καὶ τὸν στέλνει πεσκέσι εἰς τὸ λοκαντιέρη του, καθὼς τῶχω κωμωμένον, τρεῖς φοραὶς ὡς τώρα μὲ τὴν ψεβραδυῆν, τοῦ τσελεπῆ Γιάγκου, καὶ πέντ' ἔξη τοῦ σινιὸρ Θεμιστοκλή.

ΠΑΥΛ. Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἢ 60 λίραις ποῦ εἶπες;

ΖΑΦ. Ἡ 60 λίραις εἶναι ξεκομμέναις εὐθὺς ποῦ δουλέψει ἡ μπουγαδόκουφα, διότι τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ ἔλθῃ ὁ τσελεπῆς εἰς τὸ καζίνο, γιὰ νὰ χαλάσῃ τὸ μαχμουρλούκι του, καὶ γιὰ ν' ἀκούσῃ καὶ ὅλας τί εἶπαν γιὰ τὸ ψεσινὸ τὸ ζεύκι του. Ὁ καζινιέρης τότε, ἀφοῦ τὸν ἀφήσῃ πρῶτα νὰ πιῇ πέντ' ἔξη βερμούτια, καὶ τρεῖς τέσσαρα κονιάκ, ἀρχίζει νὰ ἐπαινῇ τὸν τσελεπῆ, καὶ νὰ τοῦ λέγῃ, ὅτι ψὲς ὡς τὸ πουρνὸ εἶχαν νὰ κάμουν μὲ τὸ τσουμερτλίκι του, 1) καὶ ὅτι ἡ δεινὰ καὶ δεινὰ ντεκολτέδες ἐβεβίωων μὲ ὄρκον ὅτι, ὅταν λείπ' ἀπ' τὸ καζίνο ὁ τσελεπῆ Μαιταποκάφτης, τὸ Νησι δὲν ἀζίζει δυὸ παράδες' καὶ ἐνῶ τοῦ τὰ λές αὐτὰ καὶ τὰ καμαρόνει, τοῦ πασάρεϊς καὶ τὸ τεφτερί μὲ τὴ λογαριασμῆ, τρεῖς εἰς τὸ λάδι, τρεῖς εἰς τὸ 'ξὺδι, ἔξη εἰς τὸ 'λαδὸξὺδι, δώδεκα εἰς τὸ 'ξὺδὸλαδο, τριάντα εἰς τὴ σαλάτα, καὶ δέκα τοῦ παιδιοῦ τὸ μαζίζι' ποῦ κάμουν ὅλα ἐννεὼνντα ἑπτὰ καὶ 32.

ΠΑΥΛ. Καὶ τὰ 32 πάλιν γιὰτί;

ΖΑΦ. Οἱ 32 πικράδες εἶναι πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀκριθείας τοῦ λογαριασμοῦ.

ΠΑΥΛ. Μὰ καλὰ, γίνεται νὰ γράφῃς τριάντα, σαράντα, καὶ ἡ σούμα νὰ ἦναι ἑκατό;

ΖΑΦ. Τέτολις ψιλοδουλειὰ; ὁ τσελεπῆς δὲν καταδέχεται νὰ

παρατήρησιν ἡ τὸ τετάρτον νὰ φαίνονται γραμμένα, καὶ πληροῦναι εὐθὺς, γιὰτὶ ἔξερει πῶς θ' ἀκουστῆ, ὅτι γὰρ νὰ ἐγλεντίση μὲν βραδύα μόνον, ἐξώδισσε τόσας χιλιάδες γρόσια.

ΠΑΥΛ. Καὶ ὅτι τὸν πῆγαινε καὶ μὲ τὴν μπουγαδόκουφω σηκωτὸν εἰς τὸ στρωμά του.

ΖΑΦ. Κι' αὐτὸ τὸ καυχᾶται ἂν τὸ 'νοιώσῃ. Αὐτὰ λοιπὸν εἶναι τσελεπῆ Παυλάκη μου ποῦ σηκόνουν νερὸ 'σάν τὸ σεμιγδάλι. Εἰ δὲ τὰ ἄλλα, λεμονάδες καὶ παγωτὰ, καὶ βερμούτιχ καὶ μπισκότα, δὲ σὲ δίνουν μῆτε 200 ἢ τὰ ἑκατό.

ΠΑΥΛ. Διακόσια ἢ τὰ 100; κ' εἶναι λίγα;!

ΖΑΦ. 'Λίγα βεβαιότατα' 'σὰ δὲν κερδίσω ἢ τὸ ἓνα ὄχτω καὶ δέκα, δὲ 'βγαίνω, γιὰτὶ πληρόνω κυρὰ, πληρόνω μουσικῆ, πληρόνω τόσους δούλους, κερὶ, 'λάδι, καρέγλαις ποῦ σπάνουν, κάτι κλεψικί; τῶν δούλων καὶ τόσα ἄλλα.

ΠΑΥΛ. Καλὴ δουλειὰ ἢ τὸν Θεόν μου εἶν' αὐτὴ! ἄλλα ἢ τὸ κάψιμο τῶν μαϊταπιῶν, ἀκούω πῶς καὶ ὁ υἱός μου δὲν μένει 'πίσου.

ΖΑΦ. Νέος εἶναι κ' ἡ εὐγενεία του, κί' ἂ; χαρῆ τὰ νεῖτα του ὁ πατέρας του ἂ; ἦν' καλὰ, καὶ ἂ; καίη ὅσα θέλει κ' ἴσικ ἴσικα γι' αὐτὸ ἦρθα τώρα ἢ τὴν εὐγενεία σας, καὶ νὰ σὰς 'πῶ ἓνα πρᾶμα, καὶ νᾶχω καὶ τὸ συμπάθει. Ὁ υἱός σας, ποῦ νὰ σὰς τὸν χαρίση ὁ Θεός, μ' ἔχρωστοῦσε 2,000 γρόσια ἀπὸ μαϊτάπιχ, καὶ τοῦ τὰ 'γύρεψα πολλαῖς φοραῖς, ἄλλ' ἡ εὐγενεία του μὲ τὸ σήμερ' αὔριο καὶ μὲ τὴν βεβαίωσιν ὅτι περιμένει δὲν ἔξερω ἀπὸ ποῦ νὰ τοῦ ἐμβάσουν γρόσια, μὲ ἔπαιζεν. Χθὲς βράδυ πάλιν, προστάζει ἓνα δούλον μου καὶ τοῦ ἀνίφτουν δύο τσάρικα 500 γροσιῶν, καὶ ἴσικ ἴσικ τὸ ἓνα ἀπ' αὐτὰ εἶναι ποῦ ἔκαψε τὴν ἀρχόντισσά σας, ἔκαψε καὶ τὴν κοκκῶνα Σκυτίτσα καὶ τὴν κοκκῶνα Φροσυνίτσα' σήμερον τέλος πάντων τοῦ λέω νὰ μὲ πληρώσῃ, καὶ ἡ εὐγενεία του μὲ ἔβρισε. Ἐγὼ τσελεπῆ Παυλάκη μου εἶμαι φτωχὸς ἄνθρωπος, καὶ μ' αὐτὸ τὸ καζίνο ζῶ τὴ φραμελιά μου, καὶ 2,500 γρ. εἶναι γιὰ μένα μὲν σερμαγιὰ. Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὲ πληρώσῃ ἡ εὐγενεία σας τὸ χρέος τοῦ υἱοῦ σας.

ΠΑΥΛ. (Σοβαρῶς.) Σὲ χρεωστῶ ἔγὼ κύρ Ζαφείρη τίποτα;

ΖΑΦ. Καὶ μήπως καταδεχθήκατε ποτὲ νάρθῃτε ἢ τὸ καζίνο μου, νὰ πῆτε κ' ἡ εὐγενεία σας ἓνα ποτήρι νερό;!

ΠΑΥΛ. Ὄταν λοιπὸν ἐγὼ δὲν σὲ χρεωστῶ τίποτα, γιὰ πολὺ μπουνταλᾶ μὲ νομίζεις ὅτι θὰ πληρώσω ξένα χρέη!

ΖΑΦ. Μὰ εἶναι χρέος τοῦ υἱοῦ σας!

ΠΑΥΛ. Αὐτὸ δὲ λέω κ' ἐγὼ, ὅτι δὲν εἶναι ἰδικόν μου! ἂν ἦταν ὅμως χρέος τοῦ πατέρα του τότε μάλιστα!

ΖΑΦ. Καὶ λοιπὸν τί νὰ κάμω;

ΠΑΥΛ. Νὰ πιάσης ἐκείνον ποῦ σοῦ χρεωστῆ νὰ σὲ πληρώσῃ.

ΖΑΦ. Καὶ τὸ καταδέχεσθ' ἡ εὐγενεία σας αὐτό;!

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ ὄχι! ἄλλὰ τὸ καταδέχετ' ἐκείνος ποῦ χρεωστῆ.

ΖΑΦ. Μὰ ὅταν εἶναι ἔτσι, τσελεπῆ Παυλάκη, εἶμαι ἀναγκασιμέ- νος τότε νὰ μεταχειρισθῶ καὶ ἄλλα μέσα.

ΠΑΥΛ. Ἐξ' ἀπ' ἐμένα, ὅποιο ἄλλο μέσον θέλεις μεταχειρίσου.

ΖΑΦ. Νὰ μὴ σὰς κακοφανῆ ὅμως ὕστερα.

ΠΑΥΛ. Ἀφοῦ δὲν μοῦ κακοφαίνεται τώρ, μὴ φοβᾶται πῶς θὰ μοῦ κακοφανῆ ὕστερα.

ΖΑΦ. Θὰ τὸν φυλακώσω τσελεπῆ Παυλάκη καὶ νὰ τὸ ἔξερετε!

ΠΑΥΛ. Πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς, ἂν τὸν φυλακώσῃς πρὶν τοῦ μεσημεριοῦ, γιὰ νὰ κερδίσω κί' ἐγὼ τὸ φαγι ποῦ θὰ μὲ φάγῃ μόν' μὴ χασομερνεῖ, γιὰτὶ τώρ τώρ θὰ ἔρθῃ νὰ καθίση ἢ τὸ τραπέζι, καὶ κάμμιαν χάριν τότε δὲν θὰ σὲ γνωρίσω.

ΖΑΦ. (Σηκόνεται.) Εἶπα καὶ ἐλάλητα ἀμαρτίαν οὐκ ἔχω.

ΠΑΥΛ. Κ' ἐγὼ ἄκουσα καὶ ἀπεκρίθηκα, χαμπαρὶκι δὲν ἔχω.

ΖΑΦ. Δούλος σας. (Φεύγει.)

ΠΑΥΛ. Σ' τὸ καλὸ! Ἄς κοπιᾶσῃ τώρ ἡ νενὲ του νὰ τὸν 'βγάλ' ἀπὸ τὴν φυλακῆ.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΦΛΟΥΡΟΥ ἔπειτα ΣΜΑΡΑΓΔΑ.

ΠΑΥΛ. Τί εἶναι Φλουροῦ;

ΦΛ. 'Θαζέροῦσα πῶς 'βγήκατε, κ' ἦρθα νὰ συγυρίσω.

ΠΑΥΛ. Συγυρίσε, γιὰτὶ ἐγὼ θὰ πάγω ξῆω. (Φεύγει, ἡ δὲ Φλουροῦ συγυρίζει.)

ΣΜΑΡ. (Εἰσέρχεται ἀπὸ τὴν ἄλλην θύραν.) Τώρα κῦρες κ' ἐσὺ νὰ συγυρίσης. (Κάθεται.)

ΦΛ. Ἄμ' τώρ ἡώρα καιρό.

ΣΜΑΡ. Ἄφες τα τώρ τὰ συγυρίσματα ἐδῶ, καὶ πῆγαινε νὰ συγυρίσης τὸ κρεβάτι μου.

ΦΛ. Ὀρισμός σας. (Φεύγει.)

— 0 —

ΣΚΗΝΗ Ι'.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ, ΑΛΕΚΟΣ (μὲ σιγάρον ἢ τὸ στόμα) ἔπειτα ΚΑΤΗΓΚΟ.

ΑΛΕΚΟΣ. Ἄν δὲν 'δέρουνταν ὁ δούλος τοῦ γιατροῦ μὲ τὸν δούλον τοῦ λουκαντιέρη, καὶ ν' ἀκούση ὁ γιατρός τῆς φωνᾶς τους καὶ νὰ ζυ- πνήσῃ, ἀκόμα θὰ κοιμούνταν! τώρ μὲ εἶπε πῶς θὰ ἔρθῃ.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Μπερὲ κοντόχρονε! ἐσὺ ἦσουν ἀνεθεματισμένε ποῦ μ' ἔκαμες τέτοιο χάλι;

ΑΛ. Τί λέτε καλὲ τώρα ;
 ΣΜΑΡ. Τί λέω ; ! δὲν εἶσαι σὺ μπρὲ δαίμονα, 'ποῦ ἀναψες τὰ
 μαϊτάπια καὶ μ' ἔκαψες ;
 ΑΛ. Νὰ μὲ 'πάρ' ὁ διάβολος κι' ἀν τ' ἀναψα ἐγώ !
 ΣΜΑΡ. Ἄμ' ποῖος πειρασμὸς τὰ ἔκαψε ;
 ΑΛ. Ὁ καζινιέρης.
 ΣΜΑΡ. Τάμαθε ὁ πατέρας σου ὅλα δαίμονα, τάμαθε, καὶ νὰ
 'δῶ τὴν ὥρα 'ποῦ θὰ κρυφτῆς.
 ΚΑΤ. (Εἰσέρχεται.) Ἐσὺ διάβολε μ' ἔκαψες τὸ φουστανάκι μου !
 ΑΛ. Ἄρχισες καὶ σὺ πάλι νὰ βλαστημᾷς ;
 ΚΑΤ. Γιγυτὸ σὲ 'κακοφραίνουσαν, ὅταν ἡ νενέ μου κ' ἐγὼ 'βλα-
 στημούσαμε ! 'πάει τὸ φουστανάκι μου τῆς καϋμένης, δαίμονα μὲ
 τὰ μαϊτάπια σου !
 ΑΛ. Γιὰ νὰ σὲ 'πῶ ὄρεξι ν' ἀκούω βλαστημιαῖς δὲν ἔχω, τ' ἀκούς ;
 ΣΜΑΡ. Τώρα δὲν ἔχεις ὄρεξι, αἱ ! ; κι' ὅταν τ' ἀναψες τὰ μαϊτά-
 πια πειρασμὲ, 'ποῦ νὰ μὴ σώσης νὰ ξανακάψης ; ! ἔκαμες ἕναν κόσμο
 ἄνου κάτου !

ΑΛ. Ἄδικα τώρα φορτόνεστ' ἐμένα ! γιὰτί ἐγὼ ἐκείνην τὴν ὥρα
 'ποῦ λέτε, ἤμουνα μὲ τὸν Σταυράκη, καὶ σεργιανίζαμε τὸν τσελεπῆ
 Γιαγκο, 'ποῦ κάθε φορὰ 'ποῦ ἤθελε νὰ πιῆ ἕνα ποτήρι σχμπάνι,
 'πρόσταζε ν' ἀνάφτουσαν καὶ ἀπὸ 200 μαϊτάπια, κι' ὁ καζινιέρης ἀνα-
 φτε κάμμιτ' ἕκατοστῆ, καὶ τὸν ἔλεγε πῶς ἀναψε 200· κι' ἀφοῦ, πρέ-
 πει νὰ 'κάηκαν κοντὰ 5,000 γροσιῶν μαϊτάπια καὶ τσάρκιζ, ἐμέ-
 θουσε τόσον, 'ποῦ τὸν ἔβριζαν σὲ μίαν Μπουγαδόκουφα, καὶ τὸν 'φρό-
 τωσαν εἰς ἕνα χαμάλη, καὶ τὸν 'πῆγε εἰς τὸ 'σπήτι του, καὶ θαρρῶ
 πῶς ἀπ' ἐκείνου τὰ τσάρκια 'ποῦ ἔλεγε κ' ἔκαιγαν νὰ 'πέταζε καὶ τὸ
 μαϊτάπια 'ποῦ σὰς ἔκαψε· τί μὲ φορτόνεστε λοιπὸν ἐμένα τώρα ἄδικα !
 ΣΜΑΡ. Ἄδικα κοντόχρονε αἱ !, γιγυτὸ πειρασμὲ ἤθελες τὰ 500
 γροσια ! γιὰ νὰ 'δῶ τώρα 'ποῦ θὰ κρυφτῆς ἀπὸ τὸν πατέρα σου !
 γκρεμισ' ἀπὸ μπροστά μου διάβολε !

ΑΛ. ὄρεξι ν' ἀκούω βλαστημιαῖς δὲν ἔχω. (φεύγει.)
 ΚΑΤ. Εἶδετε τὸν πειρασμὸν τί ἔκαμε ; καὶ ποῖος ἀκούει τώρα
 τῆς Σαυτίτσας καὶ τῆς 'Φροσυνίτσας τῆς φωναῖς !
 ΣΜΑΡ. Καὶ δὲν ἔχουν δίκαιον ἡ καϋμένας ;

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΔΑΝΙΑΗΣ, ἔπειτα ΦΕΤΑΗ, καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΔΑΝΙΑΗΣ. Ἦρθε κάτου ἕνας, κοκκῶνα, καὶ θέλει ν' ἀρθ' ἀπάνου.
 ΣΜΑΡΑΓΔΑ. Καὶ ποῖος εἶναι ;
 ΔΑΝ. Δὲν τὸν γρωνίζω !

ΣΜΑΡ. Νὰ μὴν ἦναι ὁ γιγυτρός ;
 ΔΑΝ. Δὲν τὸν γρωνίζω λέω· γιὰ γιγυτρός ὅμως δὲ 'μοιάζει.
 ΣΜΑΡ. Τί ἀνθρώπος εἶναι λοιπόν ; φράγκος εἶναι, ἀρμένης εἶναι,
 τί εἶναι ;
 ΔΑΝ. Καρτέρει νὰ 'πάω νὰ τὴν ῥωτήζω, καὶ ν' ἀρθῶ νὰ σοῦ 'πῶ
 (φεύγει.)
 ΣΜΑΡ. Πήγαινε Κατήγκω νὰ 'δῆς ποῖος εἶναι !
 ΚΑΤ. Καλ' ὁ γιγυτρός θὰ εἶναι. (φεύγει.)
 ΦΕΤ. Ἐνα φράγκο ἦρτε κάτου πολὺ μουκελέφης ! 1)
 ΣΜΑΡ. Ὁ γιγυτρός θὰ νᾶναι· μόν' πῶς εἶν' τὸ κεφάλι μου τσατσά
 Φεταή ; τὰ μαλλιά μου θὰ εἶν' ἄνου κάτου ! (τὰ ἰσάζει ὀλίγον.)
 ΦΕΤ. Αἱ ! τί πειράζει ; κεφισίζισ 2) εἶσαι κομμάτι, καθημερινῶ
 εἶναι, δὲ θὰ κάθεται 'στολισμένη.
 ΣΜΑΡ. Ὅχι τσατσά Φεταή, μὴν τὸ λὲς αὐτό· τώρα εἶναι μύδα,
 κάθε μέρα νὰ ἤμαστε συγυρισμένοι ; σὺν τῇ γιγυτῇ, γιὰτί καὶ
 κάθε μέρα τώρα κάμνουν καὶ βίζιταις.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

ΚΑΤΗΓΚΩ, ΠΕΚΟΥΑΚΑΝΑΣ, καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΚΑΤΗΓΚΩ. Ὁ ἄρχων ἐξοχώτατος νελέκα !
 ΠΕΚΟΥΑΚΑΝΑΣ. (Ἐκβάλλει τὸ καπέλλον του καὶ χαιρετᾷ.)
 Μπὸν ζοῦρ μαδάμ ! κομὰν σαβατίλ ; (κάθεται πλησίον τῆς.) Τί
 ἔχετε ;
 ΣΜΑΡ. Ἔτσι, ἄρχων ντοτόρε ἔτσι ; δυὸ φοραῖς νὰ σὰς μνηύσουν
 ἀπὸ τὸ πουρνὸ, καὶ ν' ἀρθῆτε τέτοια ὥρα ;
 ΠΕΚ. Ἄργητα μαδάμ νὰ πλεγίλω, (χασμάται) γιὰτί εἶχα
 τρία κονσοῦλτα αὐτὴν τὴν νύκτα καὶ μόλις κοντὰ τὰ χράματα,
 ἐπῆγα εἰς τὸ 'σπήτι μου, ὅσο νὰ γυμνωθῶ λοιπόν, κι' ὅσο νὰ διαβάσω
 κάμμιαν ὥρα ἕνα νέον ῥομάντο περὶ χολέρας, σχεδὸν ἐξημέρωσε·
 (χασμάται) τί πάσχετε λοιπὸν μαδάμ ;
 ΣΜΑΡ. (Χασμάται.) Χθὲς βράδου ἤμουνα εἰς τὸ Μντιζάρι, καὶ
 δὲν ἤξερω πῶς δαίμονα πετιέται ἕνα μαϊτάπια εἰς τὴν ῥάχι μου, καὶ
 μ' ἔκαταπλήγωσε.

ΠΕΚ. Τὸ χέρι σας· (ἐκβάλλει τὸ ὄρολόγιόν του καὶ παρατηρεῖ
 τὸν σφυγμὸν τῆς ἀραιβοκαταιβάζων καὶ τὰ φρύδια του.) Κάμποση
 τραχὴν ἔχει ὁ σφυγμός σας ! Νιζίπλ ! (χασμάται) βγάλτε τὴ
 γλῶσσά σας παρακαλῶ· (ἀνοίγει ἡ Σμαράγδα τὸ στόμα τῆς, χασ-
 μάται καὶ ἔπειτα δείχνει τὴν γλῶσσάν τῆς.) Νιζίπλ ! πολλὰς

1) Λαμπροστολισμένοι. 2) Ἰδιότητες.

ἀκαθαρσίας ἔχει! δός' τε με καὶ τ' ἄλλο χέρι σας' (παρατηρεῖ ὡς ἀνωτέρω τὸν σφυγμὸν) τί ἡλικίας εἴσθε μαδάμ;

ΣΜΑΡ. Ἡλικία;!

ΠΕΚ. Ναι! πόσων χρονῶν εἴσθε;

ΣΜΑΡ. Μὰ τὰ χρόνια μου, ἄρχων ἐξοχώτατε, δὲν εἶναι ἄρρωστα' (χασμάται.)

ΠΕΚ. (Χασμάται.) Σερτενμάν! ἀλλὰ ἡ ἡλικία ἔχει πολλὴν ἐπιβροήν, καὶ μάλιστα εἰς τὰς πληγὰς· καὶ ὁ ἱατρὸς διὰ νὰ βοηθήσῃ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἐπιστήμης, ἵλ φὸ νὰ πληροφορηθῇ περ' τούτου.

Λοιπὸν (χασμάται) τί ἡλικίας εἴσθε;

ΣΜΑΡ. (Χασμάται καὶ συγχρόνως ὀλοῖ.) Ἐἔρω κ' ἐγὼ τώρα ὅτι τὰ γάλια ὅπου εἶμαι τί νὰ σὰς πῶ;

ΠΕΚ. Εἴσθε μαδάμ 60 χρονῶν;

ΣΜΑΡ. Καλὲ τί 'ταιριάζει;!!

ΠΕΚ. 65 λοιπὸν;

ΣΜΑΡ. Ὄχι νὰ μὴν ἦμαι ἐβδομηντα πέντε!

ΠΕΚ. Ἐβδομηντα πέντε; δεκαπέντε λοιπὸν ἐλάθεψα' (χασμάται.)

ΣΜΑΡ. Κα α α α (χασμάται) καλὲ τί λὲς ὅτι θεὸ σου ντοτόρε!! νᾶμαι νᾶμαι πενήντα, πενήντα δυὸ κ' ὁ κόσμος ὅλος!

ΠΕΚ. Μπλέν! σενκάντ ντό! ἡ ὄρεξις σας πῶς εἶναι;

ΣΜΑΡ. Ὄρεξις σήμερα καθόλου δὲν ἔχω.

ΠΕΚ. Δὲν ἐρωτῶ μόνον ποῦρ ὄζουρδουί, ἀλλὰ καὶ πρίν.

ΣΜΑΡ. Ἔτσι καὶ ἔτσι· ὅταν 'πεινούσα εἶχα ὄρεξις.

ΠΕΚ. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἱατροῦ, ζεβουπρι μαδάμ, νὰ προσέχετε· καὶ ποίου εἶδους τροφήν συνειθίζετε, κρέας, ψάρια, γαλατερά, χορταρικά, ζυνά, γλυκά, υπόπικρα, ἀμυρὰ, παχειὰ, ἄ α α (χασμάται, συγχρόνως καὶ οἱ ἄλλοι) ἄπαχα, ἀπλά, πολυσύνθετα;

ΣΜΑΡ. Καὶ ψάρι τρώγω, κ' ἀπ' ἄλλα ὅταν πεινῶ· τὸ ριζόγαλον ὅμως τὸ νοστιμεύουμαι περισσότερο.

ΦΕΤ. (Χασμάται.) Κ' ἐμένα νενέ μου συχωρεμένη ἀγαποῦσας πολὺ παπάζ γιχνισί, καὶ γιτλαντζι ντολμάδες.

ΠΕΚ. (Ἐρωτῶν τὰς ὀφρῦς του.) Τὸ ριζόγαλον αἶ; 'βγάλτε πάλιν τὴ γλώσσά σας.

ΣΜΑΡ. (Ἀνοίγουσα τὸ στόμα της, χασμάται.) Φαρμάκι εἶναι σήμερα!

ΠΕΚ. (Ἐρωτῶν αὐτὴς τὰς ὀφρῦς του.) Σαχριστί! πόσον ἀκάθαρτη εἶναι! ὁ ὕπνος σας μαδάμ, πῶς εἶναι; ἥσυχος, ταραχώδης, συνεχὴς, διακεκομμένος, δμαλδς, τακτικὸς, ἄτακτος;

ΣΜΑΡ. Ἔτσι καὶ ἔτσι, βλέπω καὶ ὄνειρατα.

ΠΕΚ. Ποίου εἶδους, εὐάρεστα, δυσάρεστα, ἀφρονημένα, ὠρισμένα, λυπηρὰ, σαφῆ, ἄ α α α (χασμάται) ἀταφῆ, ἀπλά, ποικίλα;

ΣΜΑΡ. Ὄχι πάντα τὰ ἴδια, (χασμάται) πότε τὸ ἕνα, πότε τὸ ἄλλο.

ΠΕΚ. Καὶ πῶς συνειθίζετε νὰ πλαγιάζετε, ἀπὸ τὸ δεξιὸν ἢ ἀπὸ τὸ ζεβεῖ; ἀναβάδην, ἢ προὔμυτα;

ΣΜΑΡ. Ἐάν κουρασθῶ ἀπ' τῶνα πλευρῶν, γυρνῶ κ' ἀπ' ἄλλο.

ΠΕΚ. Ἀπὸ ὅλων αὐτὰ, μαδάμ, πάρατηρῶ ὅτι εἴσθε νευροχολερικῆς κράσεως.

ΣΜΑΡ. Ναι, ναι, ἄρχων ἐξοχώτατε, πολλὰς χολαῖς ἔχω.

ΠΕΚ. Σερτενμάν! διότι τὰ νεῦρά σας ἐπηρεάζουν πολὺ τὸ χολερικὸν σύστημα' (πιέζει τὴν δεξιὰν πλευράν της) σὰς πονεῖ τώρα ποῦ σὰς ζουλώ;

ΣΜΑΡ. (Ἀποσυρομένη καὶ φωνάζουσα.) Πονῶ, ἄρχων ἐξοχώτατε!

ΠΕΚ. Πονεῖτε κί;! (Ἐρωτῶν τὰς ὀφρῦς του.) Ὅταν κοιμᾶσθε ρουχαλίζετε;

ΣΜΑΡ. Μάλιστα.

ΠΕΚ. Καὶ τί αἰ αἰ αἰ! (Χασμάται) αἰσθάνεσθε;

ΣΜΑΡ. Τὸ νοιώθω βέβαια, γι α α α (Χασμάται) γιὰτί με σκοουντοῦν καὶ 'ξυπνῶ.

ΠΕΚ. Καὶ πῶς εἶναι τὸ ρουχαλητό σας, βροντῶδες ἢ σιγαλέον; βραχὺ, ἢ ἐκτεταμένον, συνεχὲς ἢ διαλείπον, ὀξὺ ἢ ἡπιον, ἠχῶδες ἢ βουδόν, συμπαθητικὸν πρὸ πάντων ἢ ἀντιπαθητικόν;

ΣΜΑΡ. Ἐἔρω κ' ἐγὼ πῶς νὰ τὸ πῶ;!!

ΠΕΚ. Ἐγὼ σὰς εὐκολύνω ὅταν ρουχαλίζετε, ὁ ἄρχωντὰς σας τί κάμνει;

ΣΜΑΡ. Μὲ σκοουντᾶ κ' ἐξυπνῶ.

ΠΕΚ. Ἐκατάλαθα λοιπὸν, εἶναι ἀντιπαθητικὸν τὰ χρώματα ποῖαν ἐντύπωσιν σὰς κάμουν, ζωηράν, ἢ ἀποτρόπαιον;

ΣΜΑΡ. Τὸ καναρί, καὶ τὸ ἄλικον μ' ἀρέσουν πολὺ.

ΠΕΚ. Ἀποτέλεσμα τῆς νευροχολερικῆς κράσεως· ἔλα μουζικ; δηλ. ἡ μουσικὴ ποῖαν ἐντύπωσιν σὰς προξενεῖ; σὰς φέρει εὐθυμίαν, ἢ μελαγχολίαν, χαινότητα, ἢ νυσταγμὸν, ἢ ἄ α α α α (Χασμάται) γρυπνίαν;

ΣΜΑΡ. Ἡ μουζικα πολὺ μὲ ἀρέσει.

ΠΕΚ. Καὶ ποῖα παρεκζέμπλ, ἢ Τουρκικὴ ἢ ἡ Εὐρωπαϊκὴ;

ΣΜΑΡ. Κ' ἡ Βλαχικὴ μ' ἀρέσει.

ΦΕΤ. Ἐκείνο τραγοῦδι ποῦ λέει γι οὐχ α;

ΣΜΑΡ. Ναι! πολὺ νόστιμο εἶναι.

ΦΕΤ. Καί μανέδες, κουζάκι μου, ὄμορφοι εἶναι!

ΠΕΚ. Εἰπέτε με καὶ τοῦτο· τὸ πρῶτ' ἢ γλώσσά σας πῶς εἶναι πι-
κρῆ, ζυνή, μαλακιά, τραχεῖα, ἀ α α α (Χασμάται) πῆς, ὑπόπι-
κρος, γλισχρώδης, ξηρὰ, ὑγρὰ, συνεσταλμένη, ὀγκώδης, ἐπίπεδος,
κυρτώδης, σκληρὰ, χαλαρὰ;

ΣΜΑΡ. Ὅταν χολοσκάνω ντοτόρε μου, μὴ ῥωτᾶς... ἀπ' ὅλα ἔχει,
'σάν παπούτσι γένεται.

ΠΕΚ. Γιὰ νὰ ἐνοήσω καλῆτερα, μαδάμ, ἐξηγηθῆτέ με, 'σάν τί
λογῆς παπούτσι 'σάν βιδέλο, λουστρίνι, ἐλάστικον;

ΣΜΑΡ. Ναι, ναι, ἐλάστικον.

ΠΕΚ. Ἀποδειξίς καὶ τοῦτο ἢ μᾶλλον βεβαίωσις, ὅτι τὸ νευροχο-
λερικόν σας σύστημα ζη-εἶ ἀνακούμωσιν ἐπὶ τῆς γλώσσης. (Σηκόνει
τὰ βλέφαρά της καὶ παρατηρεῖ τὸν ὀφθαλμὸν της.) Γαμπάκο πίνετε;

ΣΜΑΡ. Τί 'ταιριάζει; !!

ΠΕΚ. Νὰ πάυεστε ὅμως τὸ τσιγάρο, διότι παρατηρῶ, ὅτι ἄρχιστε
νὰ βλάπτει τὴν ὄρασίν σας.

ΣΜΑΡ. Κ' ἐγὼ ποτὲ τσιγάρο δὲν πίνω.

ΠΕΚ. Πολὺ καλὰ τὸ κά α α α (Χασμάται) μετε, διότι πάντοτε
βλάπτει τὴν ὄρασιν· τ' αὐτιά σας ἔχουν βοήν;

ΣΜΑΡ. Βοτίζουν ντοτόρε μου, 'πού θαβρώ πῶς ἔχουν μέσχα ταβού-
λια καὶ ζουρνάδες.

ΠΕΚ. Εἶναι ἀποτελεσμα τοῦ νηργελέ, καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀφήσετε.

ΣΜΑΡ. Νηργελέ; ! κ' ἐγὼ ποτὲ δὲν ἤτιχ.

ΦΕΤ. Συχωρεμένη θεῖτσα μου κοκκῶνα Ζουμπουλίτσα, 'τραβούσε
νηργελέ, 'πού ἄφστο κι' ἄς 'πάη!

ΣΜΑΡ. Καὶ γιὰ τὴν πληγή μου, δὲ μ' ἐρώτησες, ἄρχων ἐξοχώτατε.

ΠΕΚ. Μὴ βιάζεσθε, μαδάμ, ἕναν, ἕνα 'παῖρον' ὀ γάρως, κ' ὕστερα
τοῦ; ἀραδιαζέι. Ἄς τὴν ἰδοῦμεν λοιπὸν κι' αὐτὴν τώρα 'ποὶ ἦρθ' ἢ
σειρά της (Τὴν ξεσκεπάει καὶ τὴν παρατηρεῖ μὲ μικροσκοπίον.)

ΣΜΑΡ. (Ἐποχωροῦσα καὶ φωνάζουσα.) Μὴ ντοτόρε!

ΠΕΚ. Κ' ἐγὼ δὲν τὴν ἄγγιζα.

ΚΑΤ. Καλὲ νενέκα, μόνον τὴν εἶδε.

ΦΕΤ. (Ὁλίγον σιγά.) 'Μάτι του φαίνεται εἶναι κακὸ, κ' ἐπόνεσε.

ΠΕΚ. Κ' ἐπόνεσατε πολὺ μαδάμ;

ΣΜΑΡ. Πολὺ, ἄρχων ἐξοχώτατε.

ΠΕΚ. Εἶναι ὡς ἐκ τοῦ γαστροχολερικοῦ ὄργανισμοῦ σας. (Τὴν
σκεπάει) Διτ μου ἀπρεζάν μαδάμ, τὴν ὥρα 'πού σα α α α (Χα-
σμάται) ἄς ἐχτύπησε τὸ μαϊτάπι, πῶς ἦτον ἢ θέσις σας; πῶς ἐ-
καθούσασθε;

ΣΜΑΡ. Ἐστὴν καρέγλα.

ΠΕΚ. Ἡ βράχι σας θέλω νὰ μάθω πῶς ἦτον, πρὸς ἀνκτολάς, ἢ πρὸς
δυσμάς, ἀ νὸρδ, ἢ πρὸς μεσημβρίαν;

ΣΜΑΡ. Κατὰ τὴν θάλασσαν εἶχα τὰ μούτρα μου.

ΠΕΚ. (Συλλογίζετ' ὀλίγον, καὶ ὑψοῦει τὰς ὀφρὺς του.) Μπιέν'
εἴχετε λοιπὸν τὴν βράχιν σας πρὸς δυσμάς, δι' αὐτὸ κ' ἡ πληγή εἶναι
ὠχρὰ; καὶ πῶς ἦλθε τὸ μαϊτάπι, ἀπὸ κάτω, ἢ ἀπὸ 'πάνω; ἀπὸ
'μπρός, ἢ ἀ α α α (Χασμάται, καὶ συγχρότως καὶ οἱ ἄλλοι) πὸ
'πίσου, λοζῆ, ἢ ἴσι;

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω) Ἐσὺ δὲν εἶδες πῶς μ' ἐχτύπησε;

ΚΑΤ. Τοῦ εἶδα βέβαια, πρῶτα 'χτύπησε τὴ Σκυτίτσα, καθὼς 'πέταξ'
ἀπ' τὸ τζάρκι, ἔπειτα τὴ Φροσυνίτσα, κ' ὕστερα τὴν εὐγενίαν σας.

ΠΕΚ. Καὶ πῶς τὸ εἶδατε ματμουαζέλ; ποῦ ἐστεκούσασθε; 'ς τὰ
δεξιὰ ἢ 'ς τ' ἀριστερὰ, ἐμπρός της ἢ 'πίσου;

ΚΑΤ. Ἐς τὸ πλάγι τη. ἤμουνα καλέ.

ΠΕΚ. Μὰ εἰ; ποῖον πλάγι;

ΚΑΤ. Σταθῆτε νὰ σας τὸ δεῖξω. (Πηγαίνει πλησίον τῆς μητρὸς
της καὶ κάθηται πρὸς τὰ δεξιὰ.) Ὅχι δὲν ἤμουνα ἔτσι. (Μεταβαίνει
εἰς τ' ἀριστερὰ καὶ κάθηται.) Νῆ! νῆ! ἔτσι ἤμουνα, γιὰτὶ θυμῆ-
θηκα τώρα πῶς με τὸ δεξί μου τὸ χέρι 'τραβήξα τὸ κρέπι της.

ΠΕΚ. Καὶ τί ἔγεινε ἔπειτα;

ΚΑΤ. Εὐθύς προφθάν' ὁ τσελεπῆ Σωκράτης, ἀρπάζει τὸ μαϊτάπι
με τὸ κρέπι καὶ τὸ πετᾶ κατὰ γῆς, κ' ὕστερα τὴν ἔτριψε με παγωτό.

ΠΕΚ. Ἢμπορεῖτε ματμουαζέλ σὶ βουπλέ, νὰ με εἰπῆτε ἂν θυμᾶ-
σθε τὸ γκλῆς ἀπὸ τί ἦτον, ἀπὸ σοκολάτ, ἢ φραμποῦ, ἀπὸ λεμόν, ἢ
βανίλια, πορτοκάλι, ἢ βίσινο;

ΚΑΤ. Ἀπὸ λεμόνι ἦτανε.

ΣΜΑΡ. Γι' αὐτὸ τὴν καυμένη με 'κατάτσουζε!

ΠΕΚ. Κηλήτερη θὰ ἦτον ἢ βανίλια ὡς ἀντιφλογιστίς.

ΚΑΤ. Ἐπειτα ἤλθιμε 'ς τὸ 'σπῆτι.

ΦΕΤ. Κ' ἔβαλα ἐγὼ αὐγόλαδο.

ΠΕΚ. Τί αὐγόλαδο καὶ μασκαρλίκια! (Συλλογίζετ' ὀλίγον.)
Τὰ μαϊτάπια παρακλῶ, κάθε 'μέρι τὰ καίουν;

ΚΑΤ. Μιλιστα, κάθε βράδου.

ΠΕΚ. Καὶ ποῖαν ὥραν συνήθως;

ΚΑΤ. Εὐθύς 'πού ἀνάψουν τὰ κεριὰ 'ς τὰ 'σπῆτι, ἀρχίζουν καὶ
τὰ μαϊτάπια 'ς τὰ καζίνα.

ΠΕΚ. (Μειδιῶν.) Τρε μπιέν' ἀπόδειξις λοιπὸν μαδάμ, ὅτι ἡ
πληγή σας εἶναι καὶ περιοδική, ἀφοῦ τὴν ἰδίαν ὥραν κάθε βράδου
καίουν τὰ μαϊτάπια. Ὅθεν ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῶμεν τὸ σουλφάτο.
Δοσὲ μου ἀματμουαζέλ, σὶ βουπλέ, ἔν πὸ ντοῦ παπλί.

ΚΑΤ. Τοῦτ σουήτ, μουσίου ντοκτώρ. (Τὸ δίδει.)

ΠΕΚ. (Γράφει μὲ τὸ μολυβδοκόρυθον του.) Αὐτὰ μαδάμ, εἶναι ἐννῆα χαρτάκια, τὰ ὅποια κάθε ὥρα παίρνετε ἀπὸ ἓνα.

ΣΜΑΡ. Κι' ἂν πεινάσω τί νὰ φάγω;

ΠΕΚ. Τέσσερα ἕως ἕξ δράμια ῥύζι τριεστίνικο, βρασμένο εἰς ἑπτὰ οὐγγίας νερὸ στερνήσιο μὲ ἓνα ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ ἀνάγκη ὅμως νὰ βάλετε εἰς τὸ ἐπιγιάστριον δώδεκα σκουλαρίκια, διὰ νὰ φέρουμεν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν πληγὴν, καὶ συγχρόνως μεταχειρισθῆτε καὶ ἓνα ντεκολτέ, καὶ πάλιν αὔριον βλέπουμεν, διότι ἡ πληγὴ εἶναι πολὺ σοβαρὰ, καὶ πρέπει νὰ προσέξωμεν ἕως τὴν δεκάτην ἑβδόμην ἡμέραν, ὅτε ἐλπίζω νὰ γίνῃ ἡ κρίσις.

ΣΜΑΡ. Καὶ θὰ κείτουμαι δεκαπτὰ μέραις, ἄρχων ἐξοχώτατε;!

ΠΕΚ. Ὅχι δὲ μαδάμ, διότι ἐλπίζω ἂν τὴν δεκάτην ἑβδόμην γίνῃ ὡς σὲ εἶπα ἡ κρίσις τῆς ἀσθενείας, τὴν εἰκοστὴν σὰς ὀρτύζω καὶ τὴν τριακοστὴν σηκόνεσθε.

ΣΜΑΡ. Οὐ'ς τὸ κακὸ πῶπαθαι ἢ καυμένη! 'ποῦ νὰ μὴ σώσουν νὰ ξαναῤῥίξουν μαϊτάπιχ' ἀλλὰ μὲ εἶπετε, ἄρχων ἐξοχώτατε, γιὰ ντεκολτέ, καὶ ἔμπορῶ μὲ τέτοια χάλιχ νὰ εὔγω ντεκολτέ;

ΠΕΚ. Θὰ ἔγῃτ' ἐξάπαντος, διότι ὁ λινόςπορος θὰ ἐνεργήσῃ.

ΣΜΑΡ. Κηθόλου δὲν καταλαβαίν' ἀπ' αὐτὰ τί λινόςπορο λέτε καὶ τί ντεκολτέ, καθὼς δὲν ἐκατάλαβα καὶ τὰ σκουλαρίκια 'ποῦ μὲ εἶπετε.

ΠΕΚ. Σὰς τὸ ἐξηγῶ μαδάμ, καὶ τὸ ἐννοεῖτε. Καθὼς οἱ παλαιοὶ διὰ τὴν κικὴν ἐντύπωσιν ὁποῦ ἐκμαν μερικὰ πράγματα, ἀλλάξαν τὰ ὀνόματά τους· π. χ. τὰς Ἑριννύας ὀνόμασαν Εὐμενίδας, τὸν ἄξενον πόντον Εὐζείνον· καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς πολλὰ μέρη ὀνομάζουν γλυκίδι τὸ ζῦδι· κ' εἰς τὴν Πόλιν ἀκόμη ὀνόμασαν Κερασοχώρι, τὸ Κερατοχώρι· τοιοῦτοτρόπως καὶ 'μεῖς οἱ ἱατροὶ μετωνομάσαμε μερικὰς νόσους καὶ φάρμακα μὲ ὀνόματα εὐάρεστα· π. χ. τοὺς βουζοίνους ὀνομάζουμε τώρα μαλακώφ' τὰ ἐπιδέσματα, κορσέ· τὰς ἀδελίδας σκουλαρίκια· τὰ βιζικάντια, νεγκλιζέ· τὰ καταπλάσματα, μπουά· τὴν ψώρα, ποῦδρα· τὴν λέπρα, μόδα· τὴν βλακειάν, πολονέζα· τὴν τρέλλα, μαζοῦρκα· τὴν ἐπιληψίαν, βάλς· τὴν παραφροσύνην, κατρίλια· τὴν μελαγχολίαν κοτελιόν· καὶ τὸ κλυστήρι ντεκολτέ, διότι καὶ αὐτὸ τὴν ὥραν τῆς χρήσεώς του ντεκολτίζει· αὐτὰ λοιπὸν ὡς σὰς παρήγγειλα μεταχειρίσεσθε σήμερον καὶ αὔριον ἐλπίζω ἂν ἤμεθα εἰς καιρὸν νὰ διορίσω καὶ ἄλλα.

ΦΕΤ. (Τοῦ δίδει τὸ χέρι της) Γιὰ δὲ κ' ἐμένα ἄρχων χεκίμπιση.

ΠΕΚ. (Πιάνει τὸν σφυγμὸν της.) Τί αἰσθάνεσαι;

ΦΕΤ. Καὶ βγάλε ῥωλόγι σου νὰ δῶ; καλά!

ΠΕΚ. (Τὸ εὐγάζει καὶ παρατηρεῖ.) Ξέχασα, εἶχα τὸ νοῦ μου· τὸ ντεκολτέ· τί αἰσθάνεσαι (χασιμῶνται ἀμφοτέροι) νεσαι λοιπὸν; 'ποῦ σὲ πονεῖ;

ΦΕΤ. Νά! ὅταν ἀναίδοκαταβάζω τὴ σκάλα, κόβουονται γόνατά μου.

ΠΕΚ. Βγάλ' τὴ γλωσσά σου.

ΦΕΤ. (Ἀνοίγουσα τὸ στόμα της νὰ δείξῃ τὴν γλωσσάν της, χασιμῶνται, καὶ συγχρόνως καὶ ὁ Πεκουακάνας.)

ΠΕΚ. Εἶναι ἀδυναμία, μόν' νὰ κάμης καμπόσα θλάσσια λουτρά.

ΦΕΤ. Τί εἶπες νὰ κάμω;

ΚΑΤ. Νά! νὰ 'πᾶς νὰ κολουμπᾶς τσατσᾶ Φεταή.

ΦΕΤ. Ἀλλάχ γκιοστέρμεσιν' 1) ἔτσι ἐδεψίζικο 2) πρᾶμα ἐγὼ δὲν κάνω!

ΠΕΚ. Πίνε λοιπὸν κάθε πρωὶ καὶ βράδου ὀλίγην ἀψινθιά.

ΦΕΤ. Πελίνο;

ΣΜΑΡ. Ναὶ τσατσᾶ Φεταή.

ΦΕΤ. Αὐτὸ κάνω· ἀμὰ νὰ κολουμπήσω ποτὲ δὲν κάνω!

ΣΜΑΡ. Κύτταξε ντοτῶρε καὶ τὴν Κατήγκω μου.

ΠΕΚ. (Ἐκβάλλει τὸ ὀρολόγιόν του, καὶ πιάνει τὸν σφυγμὸν της.) Τὴ γλωσσά σας ππρακαλῶ. (Χασιμῶνται.)

ΚΑΤ. (Ἐνῶ ἀνοίγει τὸ στόμα της νὰ δείξῃ τὴν γλωσσάν της, χασιμῶνται.)

ΠΕΚ. Τί αἰσθίνεσθε λοιπὸν; 'ποῦ σὰς πονεῖ;

ΚΑΤ. Νά! ντετοτόρε, ὅταν ζυπνήσω εἶμαι μισὴ ὥρα ζαλισμένη!

ΠΕΚ. Αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτα νὰ ζυπνᾶτε ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα 3) τσιγάρο πίνετε;

ΚΑΤ. Ὅχι.

ΠΕΚ. Καλὸν εἶναι νὰ πίνετε ἀπὸ κἀνένα, τώρα μάλιστα εἶναι κα μὸδα τοῦτο εἰς τὰς Κυρίδας.

ΣΜΑΡ. Νὰ πίνω λοιπὸν κ' ἐγὼ κἀνένα, ἄρχων ἐξοχώτατε, κἀμὴ φορά;

ΠΕΚ. Μετὰ τὸ φαγὶ 'μπορεῖτε νὰ πίνετε ἓνα. (ἀποχαιρετᾶ, ὑβρων τοὺς πόδας του, καὶ ὀπισθοπορῶν πίπτει ἀνάσκελα, ἔπειτα ἐγείρεται) Σακρεττί!

ΣΜΑΡ. Ἐχτύπησες, ἄρχων ἐξοχώτατε;

1) Ὁ Θεὸς νὰ μὴ τὸ ἴδῃ. 2) Ἀναίδης. 3) Ἀπειτὰ Ἱεροκλέους.

ΠΕΚ. Νό μαδάμ' ἀδίου, ἀδίου Μδαμαζέλ.

ΣΜΑΡ. Σ τὸ καλὸ, ἀρχὼν ἐξοχώτατε, καὶ αὐριον σὲ προσμένω.

ΠΕΚ. Σάν τούτ' μ' ἀδάμ'. (Ἐξέρχεται.)

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω, δίδουσα 10 δεκάρια χαρτία.)

Τρέχα δὸς τοῦ τῆ.

ΚΑΤ. (Τὰ παίρνει.) Τούτ' σουήτ. (Ἐξέρχεται χορευούσα.)

ΦΕΤ. Ἄμα χεκιμ ἄ!!! οὐλα ῥώτηζε, κί οὐλα ἔξερει, καὶ νεὸς εἶ-
ναι, ἄντζακ νά ἦναι 30 γρήνω.

ΣΜΑΡ. Τὸν ἐπαινοῦνε δι' αὐτὸν πῶς κάνει θάματα, καὶ φαίνεται
ἀπὸ τὰ ῥωτήματα 'ποῦ κάνει τοῦ ἀρρώστου. (Χασμαῖται.) Ἄλλὰ
'πιάστηκ' ἡ ψυχὴ μου μὲ τὰ χασμουρητά του!

ΚΑΤ. (Ἐπιστρέφει.) Δὲν ἤθελε νὰ τὰ πάρῃ μὲ κανένα τρόπον.

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲν τοῦ τῆδινες;

ΚΑΤ. Τὰ πῆρε δι' ὕστερα μὲ τὸ ζόρι 'πέτε. Εἶδετε ὅμως νελέκα
τὴ περίφημος γίατρος; καλὲ τίποτα δὲν ἄφησε 'ποῦ νὰ μὴν τὸ ῥω-
τήζη!

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

ΔΑΝΙΑΝΣ ἐπίτα ΦΛΟΥΡΟΥ καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΔΑΝ. Ἦθε κί ἄλλος κάτου καὶ σὲ ζητᾷ κοκκῶνα.

ΣΜΑΡ. Καὶ πῶς τὸν λένε;

ΔΑΝ. Ἐξέρω γὼ πῶς τὸν λένε;

ΣΜΑΡ. Καὶ ποιὸς εἶναι λοιπόν;

ΔΑΝ. Ἄμ' 'σάν τὸν γρώνιζα ποιὸς εἶναι, θᾶξερα καὶ τὸνομά του.

ΣΜΑΡ. Καὶ τί φορεῖ;

ΔΑΝ. Φορεῖ κατὰ πῶς φοροῦνε οὐλοῖ.

ΣΜΑΡ. Ἦές τὸνα λοιπὸν νᾶρθ' ἀπάνου, νὰ κί' αὐτὴν τὴ βετοέτα,
καὶ πῆγαιε νὰ μὲ πάρῃς τὸ γιατρικὸ 'ποῦ γράφει.

ΔΑΝ. Μ' ἀκού: κοκκῶνα νὰ σοῦ πῶ ἓνα πρᾶμα;

ΣΜΑΡ. Καὶ τὸ θᾶ μὲ πῆς;

ΔΑΝ. Γιατρικὰ νὰ μὴν πάρῃς κί' ἄφοστο ἔτσι, καὶ θᾶ σοῦ περάσει
μοναχό του.

ΣΜΑΡ. Κλὸ, κλὸ, μὴν πῆγαιε τώρα νὰ φέης τὸ γιατρικὸ.

ΔΑΝ. Ἐγὼ δὲ βρεισῶμαι τὴ στράτα, μὴν τὸ καλὸ 'ποῦ σοῦ
θῆλω εἶναι νὰ φουγκριστῇ; κί' ἔμένα. (Φεύγει.)

ΣΜΑΡ. Ποιὸς νᾶναι πάλι τέτοια ὦρα! νὰ πῶ πῶς εἶναι βίζιτα;

ΦΕΤ. Μουσαφίρη θᾶ νᾶναι, τεβεκελί 1). σελεπη δὲν πῆρε ψᾶρια
κί' ἀστακό.

1) Ἄνω λόγου.

ΚΑΤ. Ἄν ἦναι νελέκα μουσαφίρης, ἐγὼ 'ς τὸ τραπέζι δὲν κάθου-
μαι, ἡ ντουκλέτα μου σήμερα γιὰ τραπέζι δὲν εἶναι.

ΣΜΑΡ. Καλὲ ποιὸς κάθεται 'ς τὸ τραπέζι μὲ τέτοια χάλιχ! (Βλέ-
πει τὸν Καζαμίαν ἐρχόμενον.) Οὐ κί' αὐτὸς τώρα! δὲν τὸν λέγα-
νε πῶς δὲν εἶμ' ἐδῶ;

ΦΛΟΥΡ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Ὅριστε κοκκῶνα κάτω 'ποῦ σᾶς
θέλει ὁ γίατρος.

ΣΜΑΡ. Καλὲ ποιὸς γίατρος;

ΦΛΟΥΡ. Αὐτὸς καλὲ 'ποῦ ἦταν ἐδῶ.

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Τρέχα νὰ 'διῆ; τί τρέχει.

ΚΑΤ. Τούτ' σουήτ. (Ἐξέρχεται χορευούσα.)

ΣΜΑΡ. (Πρὸς τὴν Φεταή) Καλὲ νὰ μὴν ἔχω κίνδυνον 'ποῦ γύ-
ρισ' ὁ γίατρος;

ΦΛΟΥΡ. (Ἰψόγουσα τοὺς ὤμους της.) Ἐξέρω κί' ἐγὼ.

ΣΚΗΝΗ ΙΔ'.

ΚΑΖΑΜΙΑΣ καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΣΜΑΡ. Καλ' ὁ σινιὲρ Καζαμίας εἶναι! ὄριστε σινιὲρ Καζαμία, ὀ-
ρίστε. Φύλαγες ν' ἀρρώστησω πρώτα κί' ὕστερα ἄρθρης!

ΚΑΖΑΜΙΑΣ. (Κάθεται.) Σήμερα ἦλθ' ἀπ' τὴ Χαλκη, καὶ τῶμαθα
καὶ πολὺ μ' ἐκκοπάνηκε! ἐλπίζω ὅμως νὰ ἦναι περαστικά!

ΦΕΤ. Ἐδῶνα ἐγὼ ἰλάτσι, 'ποῦ νὰ γίνῃ σὲ δυὸ μέραις τροῦπ κιμπ!

ΣΜΑΡ. Γλυκὸ, καφφέ, τσατσά Φεταή, νὰ φέρουν.

ΦΕΤ. Νᾶ πῶ. (Φεύγει.)

ΚΑΤ. Καὶ τί ζαρίφικαις μόδαις ἔχεις 'ς τὸ μαγαζί σου τώρα
σινιὲρ Καζαμία;

ΚΑΖ. Ἢ μόδαις κερά μου ποτὲ δὲ λείπουν ἀπὸ τὸ δίκό μου τὸ
μαγαζί.

ΣΜΑΡ. Τίποτα καινούρια τώρα σὲ ἦλθανε;

ΚΑΖ. Καὶ αὐτὰς μὲ ἦρθανε καμπόσαις δουζιναις τσουραπάκια
τοῦ χοροῦ τῆ; νέας μόδης, καὶ μὲ τ' ἀρπαξὴν εὐθύς.

ΚΑΖ. Καὶ γιατὶ δὲν κράτησες πεντέξη ζευγάρια κί' ἐμας;

ΚΑΖ. Ἄμ' κᾶτι θαυροβῆ καὶ γιὰ τὴν εὐγενεία σας.

ΚΑΤ. Ἔτσι μὲ φλόγκους 'ς τὸ γύρο καὶ μ' ἐλάστικο;

ΚΑΖ. Μάλιστα! καὶ μ' ἓνα κοιδνάκι σὲ κίθε φλόγκο! μ' ἔφε-
ραν καὶ χειρόφτιχ τῆς νέας μόδας.

ΣΜΑΡ. Τί λογι;

ΚΑΖ. Χειρόφτιχ τὰ λένε, μὰ δὲν εἶναι χειρόφτιχ, διότι εἶναι μό-
νον γιὰ τὰ δάχτυλα χωριστὰ καθ' ἓνα, καὶ πολλαῖς θωρηκαῖς μαζῆ,

‘που κάθε Κυρία ‘μπορεί να βάλει και ‘ς τὰ δύο της δάχτυλα και ‘ς τὰ τρία, και ὅσων λογιῶν θεωρεῖς θελήσει.

ΚΑΤ. Καὶ δὲν θὰ πέφτουν ἀπὸ τὰ δάχτυλά μας;

ΚΑΖ. Ὄχι! γιὰτὶ ‘ς τὸ γύρο ἔχει καθένα και ἐλάστικο, εἶναι πῆτε ‘σὰν δαχτυλήθραις πέτσιναίς γιὰ ὅλο τὸ δάχτυλο.

ΚΑΤ. (Κρατοῦσα ἓνα δεκάρι χαρτί.) Νενέκα, ἀλλάζτετο αὐτό.

ΣΜΑΥ. Ποιὸς σὲ τῶδωσε;

ΚΑΤ. Ὁ γιὰτρός, ἐγύρισε, και μετὸ ἔδωσε να τἀλλάξετε γιὰτ’ εἶναι λέει κάλπικο.

ΚΑΖ. (Πρὸς τὴν Κατήγκω.) Γιὰ να διῶ παρακαλῶ.

ΚΑΤ. (Τοῦ τὸ δίδει.) Κ’ ἐμένα ‘σὰν κάλπικο με φαίνεται.

ΚΑΖ. (Τὸ παρατηρεῖ και τὸ ἐπιστρέφει.) Πολὺ καλὸ εἶναι, πῶς εἶναι μόνον κομματι παλτό.

ΣΜΑΥ. (Τῆ δίδει ἄλλο.) Νὰ και δὸς τουτο’ τ’ρόμαζα κακὸ γρόνο’ νᾶχη! Ἐξέριψα πῶς εἶμαι σὲ κίνδυνο, και θέλει να φέρουμε κι ἄλλους γιὰτρός, γιὰ να κάμη κονσοῦλτο!

ΚΑΤ. Αἱ! εἴσθε σὲ κίνδυνο! (Φεύγει και μετ’ ὀλίγον ἐπιστρέφει.)

ΚΑΖ. Και ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἐξοχώτατος;

ΣΜΑΥ. Ὁ ντονὸρ Πεκουακάνας.

ΚΑΖ. Οὐ τὸν τσρατανόν, και ποὺ τὴν ἔμαθεν αὐτὸς τὴ γιὰτρική;

ΣΜΑΥ. Ἐρίω κ’ ἐγὼ ἡ καυμένη; τὸν εἶδα ὁμῶς; ‘που μ’ ἐξέτασε μετὸ νῆ, και μετὸ σίγμα’ και ἀπ’ τὴν ὁμιλίαν του φαίνεται πῶς ἔξυρει ὁ ἄνθρωπος τὴν τέχνη, γιὰτὶ ὅλο βαθεῖα Ἑλληνικὰ και φρανσεζικὰ ‘λαλοῦσε.

ΚΑΖ. Ἄμ’ αὐτὸ δάξειναι ἴσια ἴσια ἡ τσρατανία. Αὐτὸς κερά μου πρὸ τρία τέσσαρα χρόνιζ ἐσουρτούκευεν ἐδῶ, και δὲν ἤξευρε να γράψη μήτε τὸ ὄνομά του, ἐξαφνα ‘χάθηκ’ ἀπ’ τὴ μέση, ποιὸς ἔξυρει γιὰτὶ τί μοκλούκι πῶκαμε, και πρὸ ὀλίγον ἀκούω ὅτι ἦλθεν ἓνας καινούριος γιὰτρός Μπεκουακάνας λεγόμενος. Μπρὸ ποιὸς εἶν’ αὐτὸς ὁ Μπεκουακάνας, ποιὸς εἶναι; μανθάνουμεν ὅτι εἶναι ἡ ἐξοχότης του, βᾶτὶ τὸν κιοιυλχανή! 1) και θὰ ξανάβη να σᾶς ἴδῃ;

ΣΜΑΥ. Θὰ ἔλθῃ βέβαια αὔριον.

ΚΑΖ. Κάμε μου λοιπὸν κερά μου τὴν χάριν να τὸν εἶπῃς ἂν θέλῃ να τὸν πάρουμε ‘ς τὴν Ἐκκλησίαν μας κινδηλανίφτη και κράχτη, γιὰτὶ ἐκεῖνος ὅπου εἶχαμε ἐγένηκε Παπᾶς, και τοῦ δίνουμε 150 γρόβια τὸ μῆνα, και δύο δίσκους τὸ χρόνο’ θὰ ἔχη και τὰ τυχηρά

του κᾶτι ἀπὸ λείψανα, κᾶτι ἀπὸ χαραῖς και βαφτίσις ἄλλα ‘πέστα 100 τὸ μῆνα, ὥστε θὰ ζῆ, μπένη γκιμπί 1).

ΣΜΑΥ. Καλὲ σῶπα ‘ς τὸ Θεό σου σινιὸρ Καζαμία, ‘που θὰ γένη ὁ γιὰτρός κράχτης.

ΚΑΖ. Γιὰτὶ ὄχι κερά μου; τέτοιος γιὰτρός ‘σὰν αὐτὸν ‘που φέρνει μόνος του τὸ δεκάρι να τοῦ τ’ ἀλλάξετε, εἶναι πολὺ κατάλληλος γιὰ κράχτη; ἂν ἔχη μάλιστα και φωνὴν να καλοφωνᾶζῃ τὸ « ὀρίσετε ‘ς τὴν Ἐκκλησίαν » θὰ κάμη τὴν τύχην του’ διότι ὅλοι οἱ κράχταις σήμερον ὅταν φωνάζουν τὸ « ὀρίσετε ‘ς τὴν Ἐκκλησίαν, » ἠαζέρι; πῶς πουλοῦν τζιέρια, και σκευπέδες.

ΣΜΑΥ. Καλ’ ἄφστ’ αὐτὰ τώρα, και ‘πέ μου ‘ς τὴ Χάλκη ἀπ’ τὰ πότε ἤσουνα.

ΚΑΖ. Ἀπ’ τὰ προχθὲς ἐπῆγα κ’ ἐσύναξα τὰ βερσιέδιζ μου, γι’ αὐτὸ ἦρθα και σήμερα κ’ ἐδῶ, γιὰτὶ χωρίζουμε μετὸς συντρόφους μου, και συναζω ἀπ’ ὅπου μᾶ; χρεωστοῦνε. Σᾶς ἔγραψα μάλιστα και τὴν εὐγενία σας δύο γράμματα, και δὲν με ἀπαντήσετε.

ΣΜΑΥ. Και με ποιὸνα με τᾶστειλές;

ΚΑΖ. Μετὸ σινιὸρ Θουκυδίδη.

ΣΜΑΥ. Δὲ θυμοῦμαι να ἔλαβα κανένα γράμμα σου.

ΚΑΖ. Μὰ πῶς ‘μπορεῖ να με ‘πῆ ψέματα ὁ ἄνθρωπος,

ΚΑΤ. Ἐξέρετε νενέκα τί εἶναι; ἐκεῖνα τὰ δύο γράμματα ‘που δὲν ‘μποροῦσα να ‘βγάλω τὴν ὑπογραφήν τους κ’ εἶχαν ὅλο λογαριασμούς.

ΚΑΖ. Ἀδιάφορον τώρα γιὰ τὰ γράμματα, διότι και τῆς προάλλαις ἦλθα και μόνος μου, και ἐνῶ ἤξευρα πῶς εἴσθε ἐδῶ, ὁ ἄνθρωπός σας με λέγει πῶς ἐπήγετε ‘ς τὴν Πόλι.

ΚΑΤ. Θὰ ἤτάνε νενέκα τὴν ἡμέρα ‘που ‘πήγαμε’ ‘ς τὸ Μιλτεπὲ ‘ς τὸ λουτρό.

ΚΑΖ. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν σήμερον να με πληρώσετε, γιὰτὶ καθὼς σᾶς εἶπα χωρίζουμε μετὸς συντρόφους μου.

ΣΜΑΥ. Και τώρα γλιγωρα θὰ χωρίσετε;

ΚΑΖ. Χωρίσαμε ‘πέτε, μόν’ τὰ βερσιέδια μαζόνουμε τώρα.

ΣΜΑΥ. Και τὸ μαγαζὶ ποιὸς θὰ τὸ κρατήσῃ;

(Φέρει τὸ γλυκὸν και τὸν καφέ ἡ Φλουροῦ τὸ δίδει και φεύγει. Ἐπιστρέφει και ἡ Φεταή.)

ΚΑΖ. Τὸ μαγαζὶ μένει ἀκόμη ἔτσι, ἔως να τελειώσουμε τοὺς λογαριασμούς μας, διὰ τοῦτο πολὺ σᾶ; παρακαλῶ να με πληρώσετε σήμερον χωρὶς ἄλλο, διότι καθὼς σᾶς εἶπα ἐπίτηδες ἦρθα σήμερον ἐδῶ. (Ἐκβάλλει ἐν χαρτί ἀπὸ τὸν κόλπον του.)

ΚΑΤ. Και τί καλά; μόν’στραῖς ἔχεις ‘ς τὸ χαρτί;

1) Κιοιυλχαν- ἡ ἑστία τοῦ λουτροῦ, και Κιοιυλχανής, ἑνοσεῖ τοὺς ἀδελφούς και ἀλλήτας, εἴτινες ἐν καιρῷ ψύχους καταφεύγουν εἰς τὴν θερμότητα τοῦ Κιοιυλχανίου.

1) Ὡς βίης, ἐν ἀνέσει και ἀφθονία.

ΚΑΖ. Μόστροις δὲν εἶναι κοκκῶνά μου, μόν' εἶν' ὁ λ|σμός; σς.

ΣΜΑΡ. Πολλὸ τὸ 'πικράθηκ' αὐτὸ σὲ βεβχιόνω.

ΚΑΖ. Μὲ τόσα βερεσέδια 'πού ἔχουμε μαγαζί δὲ βαστειέται. (Δίδει τὸ χαρτὶ εἰς τὴν Σμαράγδα.) αὐτὸς εἶναι ὁ λογαριασμός; σς 36,754 καὶ 20.

ΣΜΑΡ. Καλὲ μπᾶ! καὶ πὸτ' ἐγένηκαν τόσα;!

ΚΑΖ. Γραμμένα εἶναι ὄλα.

ΦΕΤ. Βᾶ, βᾶ, βᾶ! (Πιάνει τὰς παρειάς της.) Τί παρᾶς, καὶ τί κακὸ εἶν' αὐτό;

ΣΜΑΡ. Κ' ἐγὼ σ' ἔδωσα, σινιὲρ Καζαμία, δυὸ φοραῖ; ἕνα κόσμο γρόσι.

ΚΑΖ. Γραμμένα εἶναι καὶ ὅ,τι μ' ἔδωσατε, καὶ ὅσα ἔχετε 'παρμένα.

ΣΜΑΡ. (Τῷ ἐπιστρέφει τὸ χαρτὶ.) Γιὰ διάβασ' τα νὰ διῶ.

ΚΑΖ. Ὀρισμός; σς. (Τὸ παίρνει καὶ διαβάζει.)

20 Αὐγούστου 1856 ἦτανε Γρόσ. 18,545

Ἐλαβον τὴν 10 Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους » 8,545

ἔμειναν Γρόσ. 10,000

Διάφορα ψόφια ὡς τὸ μερικὸν ἀπὸ 21 Αὐγούστου 1856 μέχρι 25 Ἰουλίου τοῦ 1857 » 38,754 20

Ἄθροισμα χρέους Γρ. 48,754 20

Ἐλαβον τὴν 22 Ἰανουαρίου 1857 » 12,000

Μένουν Γρ. 36,754 20

ΣΜΑΡ. (Κάμνει ρεύμα 'ς τὴν Κατήγγω καὶ πᾶρη τὴν Φεταῖ καὶ τὰ ἐξέλιθον.) Γιὰ διὲ Κατήγγω, δὲ μ' ἔφερε ἀκόμη τὸ γιαντικό μου ὁ Δανίλης;

ΚΑΤ. Πᾶνε μαζῆ, τσατσᾶ Φεταῖ!

ΦΕΤ. Πᾶνε. (Φεύγουν.)

ΣΜΑΡ. Ἐγὼ γρόσι 'ς τὸ χέρι σινιὲρ Καζαμία δὲν ἔχω, καὶ πρέπει νὰ μὲ προσμένῃς μερικὴν καιρὸν!

ΚΑΖ. Νὰ ἤλαινά μοναχός; μου, σᾶς ἐπρόσμενα καὶ πολλὸ, ἢ ἂν δὲν ἦταν νὰ χαλῆσ' ἢ συντροφί μου, ἀλλὰ τόσα δὲ 'μπορῶ μῆτε μίαν ἡμέραν νὰ προσμένω, διότι ἔτι ἴσια αὔριον θὰ πληρώσω μία συναλλαγματικὴ μου ἀπὸ 1,000 λίραις, καὶ ἄλλη μιὰ τὴν Τετάρτη ἀπὸ 650, ὥστε βλέπετε καὶ νὰ θέλω δὲν 'μπορῶ νὰ προσμένω' κάμετε λοιπὸν ὅ,τι μ'πρεῖτε νὰ μὲ πληρώσετε σήμερα, ἀλλοιῶς θὰ τὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν τσελεπῆ Παυλίκη.

ΣΜΑΡ. 'Σ αὐτὰ τὰ πράματα ὁ ἄντρας; μου δὲν ἀνακατόνετα. (Συλλογίζετ' ὀλίγον,) μόν' ἰδοὺ τί θὰ γένη, ἀφοῦ λὲς πῶς ἔχεις τόση μεγάλη ἀνάγκη.

ΚΑΖ. Ἀνάγκη; !! ἄμ' σᾶς εἶπα πῶς τὴν Τετάρτη μεθαύριον θὰ πληρώσω 1650 λίραις.

ΣΜΑΡ. Ἐγὼ σὲ εἶπα, ὅτι γρόσι 'ς τὸ χέρι δὲν ἔχω τώρα. ἔχω ὅμως ἕνα 'σπῆτι 'ς τὸ Γαλατᾶ, 'πού παίρνω 4,000 γρόσι τὸ χρόνο κυρᾶ, καὶ αὐτὸ συμφωνοῦμε καὶ 'ς τὸ δίνο.

ΚΑΖ. Καὶ τί θὰ τὸ κάμω ἐγὼ τὸ 'σπῆτι; μήπως καὶ 'μπορῶ νὰ τὸ δώσω 'ς τὰ συνκλλάγματα;

ΣΜΑΡ. Τὸ συμφωνοῦμε κομμάτι παρακίτου ἀπὸ τὴν τιμὴ του, καὶ τὸ πουλεῖ; ἢ εὐγενία σου εἰς ἄλλον μὲ κέρδος.

ΚΑΖ. (Συλλογίζετ' ὀλίγον.) Καὶ πού εἶναι αὐτὸ τὸ 'σπῆτι;

ΣΜΑΡ. Σὲ εἶπα 'ς τὸ Γαλατᾶ, κοντὰ 'ς τὸν ἅγιον Νικόλαον, καὶ τῶχα 'νοικιασμένον 2,500 γρόσι τὸν χρόνον.

ΚΑΖ. Καὶ τώρα μὲ εἶπετε 4,000!

ΣΜΑΡ. Καὶ 1,500 τὴ μαγαζί του;

ΚΑΖ. Ἐρεῖ καὶ μαγαζί;

ΣΜΑΡ. Ἐχει βέβχια καὶ τὸ βαστᾶ ἕνας φραγκοβράφτης.

ΚΑΖ. Ποῖος φραγκοβράφτης; νὰ μὴν εἶναι ὁ Μαστροκοσμᾶς 'πού κάμνει καὶ τὸν ψευτογιατρὸ κάμμιὰ φορᾶ;

ΣΜΑΡ. Νεὶ αὐτός.

ΚΑΖ. Καὶ τὸ γοτζέτι του σὲ ποιανὸν ὄνομα εἶναι;

ΣΜΑΡ. 'Σ τὸ δικό μου. (Παίρνει τὸ χοτζέτι ἀπὸ τὸ ἀργάρι καὶ τὸ δίδει τοῦ Καζαμία.) Νάτο αὐτὸ εἶναι.

ΚΑΖ. (Τὸ παίρνει.) Καίποσα λοιπὸν ζητεῖτε;

ΣΜΑΡ. Ὁ τσελεπῆ Φωτάκης ὁ Αἰβζῆς μ' ἔδωκε 120 πουργεῖ-σπρα, καὶ δὲν τὸ ἔδωσα. (Βλέπει τὸν Παυλάκη ἐρχόμενον.) Κρύψετο, κρύψετο νὰ μὴν τὸ διῆ.

ΚΑΖ. (Τὸ κρύπτει εἰς τὸν κόλπον του.) Κι' ἂν τὸ διῆ 'πού θὰ 'ζέρει τί χαρτὶ εἶναι;

ΣΚΗΝΗ ΙΕ΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ αἱ ἀνωτέρω.

ΣΜΑΡΑΓΔΑ. (Πρὸς τὸν Παυλάκη.) Βλέπεις πῶς πάλ' ὁ σινιὲρ Καζαμίας ἔχει τὴν ἔνοιαν μου, καὶ ἤρθε νὰ μὲ διῆ πῶς 'πέρσα;

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. (Πρὸς τὸν Καζαμία προσηκωθέντα.) Καθίστε παρακλῶ (κάθεται.)

ΚΑΖΑΜΙΑΣ. (Καθήμενος.) Τί κάμνετε τσελεπῆ Παυλάκη; πῶς εἴσθε;

ΠΑΥΛΑ. Κακὰ δόξα σοι ὁ Θεός, καὶ καλὰ 'σάν θέλ' ὁ διάβουλος.

ΚΑΖ. Κ' ἐνὼ δὰ σᾶς βλέπω ὕγιῃ.

ΠΑΥΛ. (Με ἀδιαφορίαν.) Τί τὴν θέλεις ἀδελφὲ τὴν ὑγείαν, ὅταν κάνεις ἔχει ἓνα σωρὸ βάσανα!

ΣΜΑΡ. Καὶ δὲν εἶναι δὲ τίποτα καὶ μὴ χολοσκάνης! Ἔνα δυὸ μέραις θὰ περάσῃ.

ΠΑΥΛ. Ποιὸ;

ΣΜΑΡ. Γιὰ τὴν πλάτη μου ποὺ χολοσκάνεις, κομμάτι τσουρούφιγμα εἶναι, θὰ περάσῃ.

ΚΑΖ. Δὲν εἶναι τίποτε τσελεπὴ Πκυλάκη, μὴ στενοχωριέσαι!

ΠΑΥΛ. Ὅταν ἡ δίκῃ μου ῥάχι πονῆ, ὀλίγοι μὲ μέλλει γιὰ τὴν πλάτη τοῦ γειτόνου

ΣΜΑΡ. Καὶ πόση ὥρα εἶναι πύσουνα ἐδῶ καὶ δὲν εἶχες τίποτα;

ΠΑΥΛ. Καλὰ ἤμουναι προητέρα, ἀλλ' ἤρθε ὁ καζινιέρης, κ' ἐγύρεψε νὰ μὲ τὴν φορτώσῃ μὲ δυὸ μισο χιλιάδες γρόσια.

ΣΜΑΡ. Γιατί;

ΠΑΥΛ. Αὐτὸ τὸ γιὰτὶ περὶ τὸ 'ξέρ' ὁ Κανακάρης σου!

ΣΜΑΡ. Ἐκάμε κάμιὰ ζημιὰ εἰς τὸ καζίνο;

ΠΑΥΛ. Ἐκάμε τοῦ καζινιέρη μιὰ ζημιὰ ποὺ μοιάζει ἄν τῆς ἀλεπούς τὸ πετροβόλισμα ποὺ τὴν πετροβολούσανε μὲ τὰ κοτοπούλι, κ' ἐκείνη φώναζε, «Κύριε πλήθυνε τὸν θυμόν σου.»

ΣΜΑΡ. Καὶ τί ἔκαμε τὸ παιδί;

ΠΑΥΛ. Τί ἔκαμεν αἰ;! ὅταν σ' ἔλεγα πῶς πηράλυσε, ἐσὺ μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι τοῦ ἔκαμες τὸν δικηγόρο! κόπτισε τώρα νὰ τὸν βγάλῃς ἀπ' τὴ φυλακὴ!

ΣΜΑΡ. Καλὲ χωρατεύεις, ἢ μὲ τὰ σωστά σου τὸ λές πῶς φυλάκωσαν τὸ παιδί μου;

ΠΑΥΛ. Ἐσὺ τὸ 'ξεύρεις πῶς ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τοὺς χωρατάδες, καὶ θαρρῶ πῶς κ' ὁ καζινιέρης νὰ μὴν τοὺς πολυνοστιμεύεται.

ΣΜΑΡ. Καλὲ τὸ παιδί μου νὰ φυλακώσῃ ὁ καζινιέρης!

ΠΑΥΛ. Γιατί ὄχι, ἀφοῦ τοῦ χρεωστῆ τοῦ ἀνθρώπου 2,500 γρόσια;

ΚΑΖ. (Σηκόνεται.) Ἐμένα μὲ δίνετε τὴν ἀδειαν νὰ σᾶς σηκώσω τὸ βέρος.

ΣΜΑΡ. Καὶ νὰ σὲ ζαναθλοῦμε πάλι σινιὲρ Καζιμία.

ΚΑΖ. Εὐχαρίζω; κοκκῶνά μου σᾶς εὐχομαι περσιτικά (φεύγει.)

ΣΜΑΡ. Καὶ ποῦναι τώρα τὸ παιδί;

ΠΑΥΛ. Ποῦ ἄλλοῦ παρὰ εἰς τὴ φυλακὴ!

ΣΜΑΡ. Καὶ πάλις σὲ τὸ εἶπ' αὐτό;

ΠΑΥΛ. Ὁ καζινιέρης μὲ τέσσερα λόγια ἢ μὲ δίνεις μὲ λέει, τσελεπὴ Πκυλάκη μου 2,500 γρόσια ποὺ μὲ χρεωστῆ ὁ υἱός σου ἀπὸ ματᾶπιζ, ἢ θὰ τὸν φυλακώσω.

ΣΜΑΡ. Κ' ἡ εὐγενία σου τί τὸν εἶπες,

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ τὸν εἶπα, ὅτι πολὺ θὰ μὲ ὑποχρεώσῃ, ἂν δὲν χασομαρήσῃ!

ΣΜΑΡ. Καλὲ καὶ τὸ λές κ' ὄλα; πῶς τὸ εἶπες νὰ φυλακώσουν τὸ παιδί;

ΠΑΥΛ. Καὶ μήπως ἤθελα νὰ φοβηθῶ νὰ μὴ μὲ κίψῃ τὸ κρέδιτο ὁ κανακάρης σου; ἢ ἤθελα νὰ ἴτραπῶ τὰ μούτρα του; ἄς τὸν βάλουν εἰς τὴ φυλακὴ νὰ βάλῃ γινῶσι· ἀλλὰ γιὰ πέ; με, πῶς δευτεριάτικα σήμερα αὐτὴ ἡ βίζιττα τοῦ Καζιμία; κάμιὰ καινούρια μόδα σ' ἔφερε πάλι, ἢ τρέχει τίποτ' ἄλλο;

ΣΜΑΡ. Αἶ καὶ ἡ εὐγενία σου μὲ τῆς μόδα; Ἡθ' ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸ Νησί, καὶ ἄν ἄκουσε πῶς ἐκάηκα, ἤρθε νὰ μὲ διῆ πῶς ἐπέρσα!

ΠΑΥΛ. Τόση τρέλλα ἐκ μέρους τοῦ δὲν τὴν πολυπιστεῖω· ν' ἀφήσῃ δευτεριάτικα σήμερα τὸ μαγαζί του, καὶ νάρθῃ γιὰ νὰ μάθῃ πῶς εἶν' ἡ ῥάχι σου! ὁ νοῦς μου δὲν τὸ χωρεῖ! καὶ τι ἄλλο θὰ τρέγῃ ἢ ἐσὺ τὸν εἶχες μνηύση νὰ σὲ φέρῃ πάλι τίποτε μεταξωτὰ τῆς μόδας, ἢ Κύριος οἶδε πόσα νὰ τοῦ χρεωστῆ; κ' ἤρθε νὰ πληρωθῇ.

ΣΜΑΡ. Ἐμπορος εἶναι, κ' ἂν ἔγῃ καὶ νὰ λάβῃ, δὲν εἶναι κἀνένα παράξενο πρᾶμα.

ΠΑΥΛ. (Τὴν διακόπτει.) Παράξενο θὰ ἦταν ἂν δὲν εἶχε νὰ λάβῃ.

ΣΜΑΡ. Ἐδῶ χρεωστοῦνε τόσαις, καὶ τόσαις.

ΠΑΥΛ. Ναί! τὸ 'ξέρω κ' ἐγὼ πῶς χρεωστοῦνε, ὅσαις ἔχουν τὰ μυαλά σου, ἀλλὰ γιὰτὶ δὲν παίρνεις παράδειγμα κ' ἀπ' ἐκεῖναις ποὺ δὲν χρεωστοῦνε;

ΣΜΑΡ. Κάμιὰ δὲ γνωρίζω ποὺ νὰ μὴ χρεωστῆ, καὶ εἰς τὸν ἔμπορον καὶ εἰς τὴν μοδίστρα.

ΠΑΥΛ. Τὸ πιστεῖο πῶς δὲν γνωρίζεις κάμιὰ, διότι ἐκεῖναις ποὺ δὲν χρεωστοῦν ἔχουν γινῶσι, καὶ σχέσιν μὲ τὸ ἐνάφι σου δὲν ἔχουν.

ΣΜΑΡ. Ἄψοε παρακαλῶ τώρα αὐτὰ, καὶ πέ; με τοῦ Ἀλέκου ἀλήθεια εἶναι;

ΠΑΥΛ. Χιλιάς φορὰς σὲ τὸ εἶπα, καὶ τὸ 'ξεύρεις καὶ σὺ, πῶς χωρατάδες ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ, ἐσὺ πάλι τὸ γουδι τὸ γουδοχέρι!

ΣΜΑΡ. Καλὲ πῶς θὰ τὸ φυλακώσουν τὸ παιδί μου;

ΠΑΥΛ. Περὶ τούτου μὴ προσντίζης. Ἐχούσι τὴν γινῶσι οἱ φίλακες κ' ὁ καζινιέρης.

ΣΚΗΝΗ ΙΣΤ΄.

ΔΑΝΙΑΗΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΔΑΝΙΑΗΣ. Ἦρθε κάτου ἀφεντικὸ ἓνας καὶ σὲ γυροῦσε.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Καὶ τί ἀνθρώπος εἶναι;

ΔΑΝ. Δὲν τὸν γνωρίζω, ὅταν ἀρρώστος ὁμῶς μοῦ φρίνεται, γιατί εἶναι κουκουλωμένος.

ΠΑΥΛ. Πές τὸν λοιπὸν νὰ ὀρίση· καὶ τὸ φαγί σου τί γίνεται;

ΔΑΝ. Τί νὰ γίνῃ; νά! τὸ μπουτζέκι χορεῦει ἀλλαφράγκα μὲς τὸ τέντζερε, κ' ἐγὼ μὲ τὸ μνιαστήρι τοῦ κἄνω ἀέρα ἀπ' ἐξου γιὰ νὰ δροσιζέται.

ΠΑΥΛ. Γεῖά σου Δανίλη μου! Ἔτσι σὲ θέλω· μόν' πῆγαινε τώρα νὰ πῆς τοῦ ἀνθρώπου νὰ ὀρίση ἀπ' αὐτὸν· γιὰ νὰ διούμε νὰ μὴν ἴναι κἄνενας φίλος μου, κ' ἦρθε νὰ μᾶς κάμη συντροφιά σ' τὰ μπαρπούνι;

ΔΑΝ. (Βάλλει τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸν χροτάφόν του.) Ἀφεντικό! μὴ λησμονήσης τί μοῦπες ἐπροχτές· ποῦ μ' ἔβαλες κ' ἔκανα τὸ σταυρό μου, γιατί κ' ἐγὼ ὄλο σ' τὸ νοῦ μου τῶχῳ· (φεύγει.)

ΠΑΥΛ. Μὲ τὰ σωστά του βλέπω πῶς κί αὐτὸς τὸ μπελά του γυρεῖ! ἀλλὰ ποῖς νᾶναι τέτοια ὄρα! κἄνενας καζινιέρης, ἢ κἄνενας ἔμπορος;

ΣΜΑΡ. Κι' ἀμέ! ὄλο καζινιέριδες θὰ εἶναι! μόν' νὰ κυττάζουμε τί θὰ κάμουμε γιὰ τὸ παιδί;

ΠΑΥΛ. Περὶ τούτου ἡμεῖς δὲν ἔχουμε νὰ ζιλιστοῦμε. «Ὅποιος ἔχει τὰ γένειν, ἔχει καὶ τὰ χτένι.» Ἄ; ἦν' καλὰ ὁ καυμένος ὁ καζινιέρης; ποῦ μᾶς ἔβγαλ' ἀπ' αὐτὴ τῆ φροντίδα.

ΣΜΑΡ. Καὶ τὸ λές; τώρα μὲ τὰ σωστά σου πῶς θ' ἀφήσω ἐγὼ τὸ παιδί μου νὰ τὸ φυλακώσουν;

ΠΑΥΛ. Ὅταν σ' ἐρωτήσουν μὴν τ' ἀφήσης, ἢ ἂν ἔχῃς γρόσιε πλερόνεις καὶ τὸ ὀγάζουν, ἐγὼ ὁμῶς «ἀγρόν ἠγόρασα».

ΣΜΑΡ. (Σηκότεται.) Ἐγὼ σὲ λέω πῶς δὲν ἀφίνω νὰ τὸ φυλακώσουν. (Φεύγει.)

ΣΚΗΝΗ ΙΖ΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ.

ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ. Μὲ τὴν ἀδειάν σας;

ΠΑΥΛΑΚΗΣ. (Τὸν προσηκότεται.) Ὀρίστε.

ΣΤΕΦ. (Κάθηται πλησίον του.) Τί κάμνετε ἀδελφὲ Παυλάκη, εἶσαι τοῦλάχιστον ἐσὺ καλὰ;

ΠΑΥΛ. Δόξα τῷ Θεῷ! ἀλλ' ἡ εὐγενία σου ποῖς εἶσαι; μὲ συχωρεῖς γιατί δὲν σὲ γνωρίζω.

ΣΤΕΦ. Καθὼς γένηκα τώρα ἐγὼ, κάλλια νὰ μὴν ἦμουνα.

ΠΑΥΛ. Μὰ δὲ μοῦ λές; ἀδελφὲ ποῖς εἶσαι; ἡ φωνή σου μὲ εἶναι γνωστή· «ἡ μὲν φωνή, φωνὴ Ἡσαῦ.»

ΣΤΕΦ. (Υψώνει τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του.) Με γνωρίζεις; τώρα ποῖς εἶμαι; καμάρωσέ με λοιπὸν!

ΠΑΥΛ. (Τὸν ἐναγκαλίζειται.) Βρὲ ἀδελφὲ Στεφανάκη! τί τρέχεις; γιατί εἶσαι ἔτσι;

ΣΤΕΦ. Μὴ βρωτᾷς τὸ γιατί εἶμαι, ἀλλὰ σκέψου· ποῦ θὰ μὲ κρύψῃς!

ΠΑΥΛ. (Ἐκστατικός.) Νὰ σὲ κρύψω; καὶ γιατί; τί συνέβη;

ΣΤΕΦ. Ἰπὸς ὀλιγώτερον, παρὰ πῶς· πάει ὅλη ἡ κατάστασίς μου.

ΠΑΥΛ. Καλ' ἐπτώχευσε, ἀδελφὲ Στεφανάκη!

ΣΤΕΦ. Βρὲ γένηκα ἐγὼ ζητιάνος τώρα! (δακρύει.)

ΠΑΥΛ. (Δακρύει καὶ αὐτός.) Μὰ γιατί λέγε με τί συνέβη; σὲ ἠκολούθησε κἄνενας ἔξαφνον δυστύχημα;

ΣΤΕΦ. Τί νὰ σὲ πῶ ἀδελφὲ Παυλάκη! πρὸ πολλοῦ ἔτωγεν ὁ σάρκακας τῆς μόδας τὴν κατάστασίν μου, κ' ἐγὼ χαμπάρι δὲν εἶχα· ἔξαφνα βλέπω, ὅτι ἔμεινα χωρὶς παρῆδες, καὶ τὸ ἀπέδιδα εἰς τὴν στάσιν τοῦ ἔμπορίου καὶ εἰς τὴν μεγάλην ἀκρίβειαν ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ πουλήσω τὸ ἔνα μου σπῆτι, καὶ τὸ εὐρίσκω πουλημένον πρὸ τριῶν μηνῶν ἀπὸ τὴν γυναϊκά μου εἰς μίαν μοδίστρα· ποῦ τὴν λένε Τερεζίνα.

ΠΑΥΛ. Γιὰ λέγε μ' ἀδελφὲ, γιατί λέγε με, γιατί δυστυχῶς τὴν γνωρίζω κ' ἐγὼ αὐτήν.

ΣΤΕΦ. Καὶ σὺ τὴν γνωρίζεις αὐτὴν τὴν λάμεια;

ΠΑΥΛ. Τὴν γνωρίζω σὲ εἶπα δυστυχῶς· γιατί κ' ἡ δική μου στολιζέται τῆς μόδας! μόν' γιὰ λέγε με ν' ἀκούσω!

ΣΤΕΦ. Ἐρωτῶ, ἐξετάζω πῶς καὶ πότε ἐπουλήθη τὸ σπῆτι μου, καὶ μανθάνω, ὅτι ἡ γυναϊκά μου ἠρεωστοῦσε εἰς τὴν ἔμπροσθεν μουσιεὺ Γροσοφᾶ κάμμιε τριανταπενταρτὶ χιλιάδες γρόσιε ἀπὸ ψυμίσματα μεταξωτῶν, καὶ δὲν ἤξεύρω ἀπὸ τί ἄλλου δικτύλου; ἠρεωστοῦσε καὶ εἰς τὴν μοδίστρα· ποῦ σὲ εἶπα, ἄλλαις κάμμιε εἰκοσάρτῃ χιλιάδες, καὶ ἔτσι τὸ δίνει ἡ προκομμένη σου τὸ σπῆτι εἰς τὴν Τερεζίνα, κ' ἐκείνη πάλιν ἐπλήρωσε τὸν Γροσοφᾶ.

ΠΑΥΛ. Καὶ τὸ χοτζέτι σὲ πωλῆνθ' ὄνυμα ἦτανε;

ΣΤΕΦ. Σ' τῆς προκομμένη! ἀτορητίζω λοιπὸν νὰ βάλω ὑποθήκη τὸ ἄλλο μου σπῆτι διὰ 80,000 γρόσια τὰ ὅποια εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ δανείσῃ ὁ Κύριος Ἀντωνιάκη; μὲ 6 0/0 τόκον, ἀλλὰ ψάχνω γιὰ τὸ χοτζέτι καὶ δὲν τὸ εὐρίσκω μῆτ' αὐτὸ, καὶ πρὸ ὀλίγον νὰ μὲ ἔλθῃ ἀποπληξία! ἐξετάζω λοιπὸν καὶ περὶ τούτου, καὶ τί μανθάνω ἀδελφὲ; ὅτι καὶ τὸ χοτζέτι αὐτὸ, τὸ εἶχε δοτιένον εἰς ἓνα σαράρη ἀρμένι, ἀπὸ τὸν ἑπὶ τὸν ἐδανείστικε 30,000 γρόσια μὲ 24 0/0 τόκον, καὶ τῆς πρώτης χρονιά τὸν τόκον κεράλιον! (κλαίει.)

ΠΑΥΛ. Ἦσυχασε τώρα ἀδελφὲ, καὶ μὴν κλαίεις, μόν' πέρες μὲ δλ' αὐτὰ τὰ γρόσια· ποὺ τὰ ζώδευσεν αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

ΣΤΕΦ. Ποῦ ἄλλου, ἀδελφέ μου, παρὰ ἔς τῆς μόδας;

ΠΑΥΛ. Καὶ δὲν τὰ βλεπες ἀρχήτερ' αὐτὰ;

ΣΤΕΦ. Τὰ βλεπε' μάλιστα με ἕκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν, ὅταν εἶδα πῶς ἔκαμε δυοῦ ἀλλαξιῶν φορέματα τῆς Κατήγκω; μου, ποὺ μάλιστα εἶναι ἐπτὰ χρονῶν, καὶ τοῦ Περικλῆ μου ποὺ εἶναι ὀκτώ καὶ ἐκόσταν ἡ δυὸ ἀλλαξιῶν 7,500 γρόσια· ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς ὁ ρ γ ἡ Θεοῦ ἀπεμωράθηκα, καὶ δὲν ἀπεφάσισα ποτὲ νὰ ἐξετάσω καὶ ἐγὼ ἴσ' ἄνδρας, γιὰτὶ γίνονται αὐτὰ τὰ ἐξοῦσα, καὶ ἀπὸ ποῦ γίνονται μόν' ἄφρινα ἴσ' ἄνθρωπος νὰ ἐξοδεύῃ ὅσα ἤθελε, καὶ εἰς ὅτι πρᾶμα ἤθελε! καὶ οὕτως ἀδελφέ μου ἔμεινα σήμερα με τὸ ποικάζμισο.

ΠΑΥΛ. Μὰ τί διάβολο! τόσα γρόσια νὰ ἐξοδεύσῃ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔς τῆς μόδας;

ΣΤΕΦ. Δυὸ τρία μόνον ἐξοδά τῆς νὰ σὲ πῶ, κί' ἀπ' αὐτὰ νὰ συμπεράνης καὶ τ' ἄλλα παραγγέλλει καὶ τῆς φέρνουν ἀπὸ τὸ Παρίσι τρία μαντηλάκια τοῦ χεριοῦ ἀπὸ 800 φράγκα τὸ ἓνα.

ΠΑΥΛ. Χωρατεύεις ἀδελφέ;!

ΣΤΕΦ. Δυστυχῶς δὲν χωρατεύω! σωστά 800 φράγκα τὸ ἓνα! βαπτίζει καὶ τὸ παιδί τοῦ τσελεπῆ Θεοδοσιάκη, καὶ κάμνει μίαν ἀλλαξιῶν τοῦ μωροῦ 2,000 γροσιῶν, κί' ἄλλαις δυὸ πῆς ποὺ ζώδευσε ἔς τὰ βαπτίσια 4,000! ἄ' ἀφῆνω τώρα νὰ στοχασθῆς 8 καὶ 10 χιλ. γροσιῶν μανθῆλαν, 4 καὶ 5 χιλ. γροσιῶν φουστάνια, 1500 γρ. καπελλίνο, 1800 γροσιῶν τραχηλιάτς, καὶ ποὺ νὰ τὰ θυμηθῶ τώρα τὰ ἄλλα! βάλε τώρα θέατρα κάθε βράδυ, σεργιάνει μετρίων τσιφτιῶν καίτκι, με ἀμάζια, με σέδιαις, σήμερα ἔς τὸν Μπουγιούκ-δερε, αὐριον ἔς τὴν Πρίγκηπο, μεθαύριο ἔς τὸν Κεχτανῆ, Δασκάλους τῆς Καλλιόπης μου ἔς τὸ Πιάνο, ἔς τοὺς χοροῦς, ἔς τὴν καθάλα, ἔς τὰ Γαλλικά, ἔς τὰ Σαρδνιζικά, ἔς τὰ Γερμανικά, κτλ.

ΠΑΥΛ. Μὰ τί τὰ ἤθελες αὐτὰ ἀδελφέ;

ΣΤΕΦ. Ἐγὼ τί τὰ ἤθελα;! καὶ μ' ἄκουε ποτέ; μίαν ἡμέραν θέλησα ἐπιτήδεις νὰ ἐξελέγξω τὴν ἀνοησίαν τῆς, καὶ λέγω μ'προστά τῆς τὴν Καλλιόπη μου νὰ με γράψῃ ἓνα γραμματάκι δυὸ ἀράδες εἰς τὸν χατζῆ Γιάννη, καὶ πετελέτ' ἡ εὐγενία τῆς καὶ με λέει: Ἄμ' ἔξερει φραντζέζικα ὁ χατζῆ Γιάννης; Καὶ πῶς, τῆς λέω ἐγὼ, ἡ κόρη σου ῥωμαίτικα δὲν ἔξερει νὰ γράψῃ; ὄχι, με λέγει με μίαν ἀδιαφορίαν τὰ κορίτσια τώρα εἶναι μόδα νὰ ἔξερουν φραντζέζικα καὶ ἐγγλέζικα καὶ γερμανικά, τὰ δὲ ῥωμαίτικα εἶναι σκουριασμένα πράματα. Θέλεις καὶ ἄλλο ν' ἀκούσῃ; δὲν ἤξεύρω ποῦ ἔς τὴν ὀργὴν ἄκουσα πῶς πολ-

λαὶ λορδίνες στέλλουν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον τ' ἀπλυτά τους εἰς τὴν Ὀλάνδαν, καὶ τὰ πλύνουν, ὡς πλυνόμενα αὐτοῦ καλλίτερα, καὶ ἔσενε καὶ ἡ ἐκλαμπρότης τῆς τὰ εἰδικά τῆς εἰς τὴν Κούταλη διὰ νὰ κάμῃ ἐπίδειξι. Ἄπ' αὐτὰ λοιπὸν τὰ ὀλίγα ποὺ σὲ εἶπα συμπέρανε τί ἔγεινεν ἡ κατάστασις μου. (Κλαίει.) Ἀλλὰ τὰ λόγια τώρα εἶναι περιττά, ζαλίζω τοῦ κάκου κ' ἐσένα ἀδελφέ. Ἐγὼ ἦλθα νὰ σὲ συμβουλευθῶ τί νὰ κάμω. Μετὰ δύο ἡμέρας τελειόν' ἡ διορία μιᾶς συναλλαγματικῆς μου ἀπὸ 350 λίρας πρὸς τὸν Θεοδοριδην. Ἐγὼ νὰ πληρώσω δὲν ἔχω μῆτε 500 γρ. Ἐστοχάστηκα νὰ πάγω νὰ τοῦ ἐξομολογηθῶ ὅλην μου τὴν συμφορὰν, ἀλλὰ πάλιν δὲν τὸ ἔκαμα, φοβούμενος μήπως νομίση ὅτι τὸν ἀπατῶ γιὰ νὰ τοῦ φάγω τὰ γρόσια του· συμβούλευσέ με λοιπὸν τώρα τί νὰ κάμω, γιὰτὶ κοντεύει νὰ σαλεύσ' ὁ νοῦς μου!!

ΠΑΥΛ. (Συλλογίζετ' ὀλίγον.) Μὴ στενοχωρῆσαι, ἀδελφέ, κ' ἔχ' ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν ἐδῶ, σκεπτόμεθα μαζῆ, κ' εὐρίσκουμε κάνα τρόπον. Δὲν τολμῶ νὰ σὲ ἐπιπλήξω διὰ τὴν ὀποιᾶν ἐδείξεις ἀσυγχώρητον ὀλιγωρίαν εἰς τὴν σπατάλην τῆς γυναικός σου, διότι δικαίως ἠμπορεῖς νὰ με εἰπῆς καὶ σὺ τὸ: Δάσκαλε ποῦ δίδασκες καὶ νόμιον δὲν ἐκράτεις· ἀλλὰ τὰ γινόμενα οὐκ ἀπογίνονται, κ' ἔκαμες πολὺ καλά, ποῦ ἦλθες ἴσια ἔς ἔμένα.

ΣΤΕΦ. Ἄμ' ἐστοχάστηκα, ἀδελφέ, εἰς ποῖον νὰ πάγω νὰ πῶ τὸν πόνον μου καὶ νὰ με πιστεύσῃ, ποῦ ὅλοι με ἔξερουν πῶς εἶχα κητάσασαι καλῆ. Ὁ Θεὸς λοιπὸν μ' ἐφώτισε νὰ ἔλθω εἰς ἐσένα, γιὰ νὰ με παρηγορήσῃ καὶ νὰ με συμβουλεύσῃ τί νὰ κάμω.

ΠΑΥΛ. Συμβουλὴν δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ σοῦ δώσω πρηγορίαν δμως καὶ βοήθειαν ὅσην ἠμπορῶ. Κάθισε λοιπὸν σήμεραν ἐδῶ καὶ αὐριον σὲ δίνω χρήματα καὶ πληρόνεις καὶ τὴν συναλλαγματικὴν σου, πληρόνεις καὶ τὸν σαράφη, καὶ παίρνεις τὸ χοτζέτι τοῦ σπητιοῦ σου· καὶ πάλιν ἔχει ὁ Θεὸς, μόν' μὴν λυπῆσαι.

ΣΤΕΦ. (Δακρύει καὶ τὸν ἀγκαλιζέται.) Ἐὖ ἀδελφέ, εἶσαι σήμερον ὁ σωτῆρ μου, καὶ καλὰ τὸ εἶπα ὅτι Θεοῦ φώτισις ἦτον νὰ ἔλθω ἴσια ἐδῶ. Ναὶ ἀδελφέ! σὺ με σώξεις σήμεραν, καὶ εἰς ἐσὲ τὰ παιδία μου ἦσαν ἄλλον πατέρα.

ΠΑΥΛ. Ἄφ' τ' αὐτὰ τώρα, μεταξὺ μας εἶναι περιττά τὰ τοιαῦτα, διότι ἕκαστος ἔχει χρέος νὰ συντρέχῃ τὸν φίλον του· γι' αὐτὸ δὲ καὶ λέει: Φίλε μου ἔς τὴν ἀνάγκη μου, κ' ἐγθρέ μου ἔς τὴν χαρὰ μου! ἀλλὰ μὴ νομίσης ὅτι, σὺ ἀδελφέ, ἀπολαμβάνεις τὴν συνδρομὴν μου· ὄχι, εἶναι ἀμοιβαία ἡ συνδρομή, διότι τὰ χρήματα ποῦ θὰ σοῦ δώσω, με τὰ πληρόνεις διπλά, ἐπειδὴ καὶ ἄνοιξες καὶ τὰ δικά μου μάτια σήμερα, καὶ ὁ Θεὸς δὲν σὲ ὠδήγησεν ἐδῶ μόνον διὰ τὸν ἑαυ-

τόν σου, σὲ ὠδήγησε καὶ δι' ἐμένα, καὶ σὲ ὀλίγην ὥρα θὰ ὀδῆς τί θὰ κάμω κ' ἐγὼ ἄ: πάρουμε τώρα ἀπ' ἐναν καφφέ (Κτυπᾶ τὰς χεῖράς του.)

ΣΤΕΦ. Λόγους, ἀδελφέ, ἱκανοὺς δὲν ἔχω νὰ σὲ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Ὁ θεὸς μόνον ἄς σὲ ἀνταμειψῇ.

ΠΑΥΛ. Εἶπαμε δὲ, ὅτι αὐτὰ εἶναι περιττὰ μεταξὺ μας.

ΣΚΗΝΗ ΙΗ'.

ΦΛΟΥΡΟΥ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΦΛ. Τί ὀρίζετε, Τσελεπῆ;

ΠΑΥΛ. Δὲν τὸ καταλαμβάνεις τί ὀρίζω; γλυκὸ καὶ καφφέ!

ΦΛ. Ἐτοιμα εἶναι.

ΠΑΥΛ. Καὶ φέρ' τα λοιπόν' πές μου καὶ τὸν Δανίλη νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

ΦΛ. Ὀρισμός σας. (Φεύγει.)

ΠΑΥΛ. Καλ' ἐπίσασμε τὰ λόγια, κ' ἐξεχάσαμε βλέπω νὰ πῆς τσιμπούκι. (Ἐτοιμάζεται νὰ φωνάξῃ νὰ φέρουν τσιμπούκι.)

ΣΤΕΦ. Ὄχι! ὄχι! δὲν πίνω, ἔχω κάμποσο καιρὸν 'ποῦ τὸ παραιτήσα.

ΠΑΥΛ. Καὶ πῶς τῶπαθες;

ΣΤΕΦ. Πρῶτον δὲν μ' ἐφθάναν τὸν μῆνα 400 Γρόσιας ζ' τὸν καπνὸ, καὶ δεύτερον ἀηδίασα νὰ βλέπω 12 χρονῶν παιδιὰ μὲ τὸ σιγάρο ζ' τὸ στόμα, καὶ νᾶρχουνται καὶ μέσ' ἰ τὴν μύτη σου νὰ τὸ πίνουν. Ἡμουνα, θυμοῦμαι, τριάντα χρονῶν ἄνδρας, κ' εἰς τὸν πατέρα μου μ' προστὰ τσιμπούκι δὲν ἔπινα.

ΠΑΥΛ. Τώρα ὅμως καὶ τοῦτο τῆς μόδας εἶναι ὅσο 'πᾶμε καὶ προοδεύουμε.

ΣΤΕΦ. Καὶ ἡ κοκκῶνα Σμαράγδα ποῦ εἶναι;

ΠΑΥΛ. Τὴ ράχι' τῆς γιαιοτρεύει μέσα.

ΣΤΕΦ. Γιατί; τί ἔπαθες;

ΠΑΥΛ. Ἐκεῖνο 'ποῦ τῆς ἔπρεπε! κ' ἡ εὐγενία τῆς, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἤθελε καὶ κάθε βράδυ νὰ πηγαίνει καὶ ζ' τὰ μαϊτάπια, καὶ χθὲς βράδυ πετᾶ ἓνα ὁ καρακάρης μας ζ' τὴ ράχι τῆς, καὶ τῆς τὴν ἔκαμε τῆς μόδας!

ΣΤΕΦ. Ἄς μὴν ἀναφέρουμε πειὰ, ἀδελφέ, αὐτὴν τὴν ἀναθεματισμένην λέξιν, γιατί αὐτὴ μὲ ἀφάνισε!

ΠΑΥΛ. Δὲν ἀφάνισε μόνον ἐσένα, ἀφάνισε καὶ πολλοὺ; ἄλλους, καὶ θ' ἀφανίσῃ ἀκόμη περισσοτέρους! αὐτὸ τὸ συγχώρηθ' θὰ τῶχουν κάμποσοι κύριοι ὁμογενεῖς μας, οἱ ὅποιοι ἔγειναν αἰτία μὲ τὰ λουσσα τῶν γυναικῶν τους νὰ καταστρέψουν τὴν κοινωνίαν μας!

ΣΤΕΦ. Τ' ἀνάθεμα νὰ ἔχουν οἱ τρισκατάρτοι! Αὐτῶν τὰς γυ-

ναίκας μὲ εἶχε κάθε 'λίγο καὶ 'λιγάκι ζ' τὸ στόμα τῆς καὶ ἡ 'δική μου, ὅταν τῆς ἔκαμνα κάμμιλὰ παρατήρησι διὰ τὰ πολλὰ τῆς ἔξοδα.

ΠΑΥΛ. Τὰ ἴδια κ' ἀπαράλλακτα κ' ἡ ἐδική μου! καὶ ἀληθῶς ἡ πόλις μας ἔγεινε τῆς Εὐρώπης τὸ φάρσι' ἡμεῖς τρώγομε τὰς ὀρνιθας καὶ τοὺς πετεινοὺς καὶ πετοῦμε τὰ πτερά τους, οἱ κύριοι ὁμο-Εὐρωπαῖοι μοδίσται, δίδουν ἓνα φράγκο καὶ ἀγοράζουν ἓνα πετεινόν, καὶ ἀφοῦ φάγουν τὸ κρέας του μᾶς ἀκριβοπουλοῦν τὴν οὐρά του εἰς δεκαπλασίαν τιμὴν ἀφ' ὅ,τι ἠγόρασαν τὸν πετεινόν' αἱ δὲ κυρίαί μας, καμαρόνουν διὰ τὸν στολισμὸν τῆς κεφαλῆς των μὲ τοῦ πετεινοῦ τὰ πτερά, πρὸς βεβαίωσιν ἴσως ὅτι ἔχουν καὶ τοῦ πετεινοῦ τὰ καύκαλα. ὡς καὶ τὸν ἀέρα τους ἀδελφέ μᾶς ἀκριβοπουλοῦν οἱ Εὐρωπαῖοι' βλέπεις τὰς ἀπὸ ἐλαστικὸν καμωμένας σφαίρας τῶν παιδιῶν 'ποῦ μᾶς φέρουν; εἶναι γεμάται ἀπὸ ἀέρα τῆς Εὐρώπης ἄρα καὶ τὸν ἀέρα τους, ὡς εἶπα, μᾶς ἀκριβοπουλοῦν.

ΣΤΕΦ. ἔχεις δίκιο ἀδελφέ, καὶ Κύριος οἶδε τί ἄλλο ἀκόμη θὰ μᾶς πουλήσουν.

ΠΑΥΛ. Μὲ τὴν προθυμίαν 'ποῦ δείχνουν αἱ κυρίαί μας νὰ στολιζονται μὲ ὅ,τι ἔρχεται ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ὀγλήγορα θὰ τὰς ἰδοῦμε νὸ φοροῦνε καὶ κουνδούνι' φθάνει μόνον, νὰ φέρῃ κἀννας ἔμπορος καπελλίνα μὲ κουνδούνια, καὶ νὰ πῆ πῶς εἶναι τῆς μόδας.

ΣΤΕΦ. Τί παράξενο νὰ τὸ κάμουν καὶ αὐτό.

ΠΑΥΛ. Τὸ παράξενο εἶναι πῶς ἀκόμη νὰ μὴν τὸ στοχασθῇ κἀνεὶς ἔμπορος ἢ μήπως καὶ μπουρνούζια δὲν φοροῦν ἄν καλιοντζίδες, καὶ ἀμφιβάλλεις ὅτι ἐνδέχεται νὰ εὐγάλουν καὶ μόδα νὰ φορέσουν καὶ μανδύας ἀρχιερατικούς; νὰ ὑποχρεώσουν καὶ τοὺς ἄνδρας των νὰ βαστοῦν ἐμπρὸς των τὸ διβάμπλον' 1) ἢ δὲ τσοβεντοῦ μας νὰ φορέσουν καὶ αὐτοὶ ἀλογοουράς εἰς τὰ καπέλλατων!

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

ΦΛΟΥΡΟΥ (φέρουσα τὸ γλυκὸ καὶ καφφέ). ΔΑΝΙΑΗΣ, καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛ. (πρὸς τὴν Φλουρούν). Ἐλα τώρα! δόσε γλυκὸ τῆς εὐγενίας του' τὸ φαγί σου, Δανίλη, κοντεύεις;

ΔΑΝ. Σὲ 'λιγάκι ὦρα χαζίρι εἶναι.

ΠΑΥΛ. Ἀφεροῦμ Δανίλη! (πρὸς τὸν Στέφανον). Τὸν Δανίλη μου τσελεπῆ Στεφανάκη, ἀπεφάσισα νὰ τὸν ἐβάλω κ' αὐτὸ ζ' τὰ βᾶσανα τοῦ κόσμου, γιατί δὲν ἔξέρω τί τέχνη ἔκαμε κ' ἐξανάνιωσε τὸν βλέπεις; εἴκοσι πέντε χρονῶν νῆς φαίνεται!

ΣΤΕΦ. Καὶ θέλει;

(1 Ἡ Λαμπὰς ἦν κρατῶσιν ἀνημέμηνην ἔμπροσθεν τοῦ ἀρχιερέως.

ΠΑΥΛ. Ξέρω κ' ἐγώ; Τί λές και σὺ Δανίλη;

ΔΑΝ. (Κυττάζων πλαγίως τὴν Φλουροῦ.) Ἐγὼ τσελεπῆ δὲν ἔχω πεῖλὰ νὰ 'πῶ τίποτα, ὅ,τι ἦτανε νὰ 'πῶ, τὸ εἶπα μὲν φορὰ 'ς τὴν ἀφεντιά σου τώρα στέκει νὰ τὸ τελειώσης.

ΠΑΥΛ. Φέρε με κ' ἐμένα Φλουροῦ γλυκό! (ἢ Φλουροῦ τοῦ δι-
δει, και αὐτὸς κρατῶν τὸ δοχεῖον εἰς χεῖρας, ἀποτείνεται πρὸς
τὸν Δανίλην) Δὲν στέκει καυμένε Δανίλη ὄλ' ἢ δουλιὰ 'ς ἐμένα
μόν' νὰ 'διοῦμε τί λέει κ' ἢ Φλουροῦ! (Πρὸς τὴν Φλουροῦ.) Πῶς
τὸ λές δὰ και σὺ Φλουροῦ αὐτὸ τὸ πρᾶμα;

ΦΛΟΥ. Πάρτε τώρα τὸ γλυκό σας, γιὰτι κρύωσ' ὁ καφφέ σας.

ΠΑΥΛ. Καλύτερα, κατασταλάζει, μόν' αὐτὸ 'ποῦ σ' ἐρωτῶ νὰ
μᾶς 'πῆς.

ΦΛΟΥ. (Ερυθριῶσα.) Ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ 'ποῦ λέτε δὲν καταλαμβάνω.

ΠΑΥΛ. Τ' ἀκούς Δανίλη τί λέει;

ΔΑΝ. Ἄμ' 'ς τὴν ἀρχὴ ἔτσι τὰ λέν ἢ κοπέλαις.

ΠΑΥΛ. Τ' ἀκούς Φλουροῦ; Ἐσένα τὸ λέει αὐτὸ.

ΦΛΟΥ. Πάρτε τώρα τὸ γλυκό σας, γιὰτι μὲ φωνάζει ἢ κοκ-
κῶνά μου.

ΔΑΝ. Φόματα μὴ λές, και κᾶνει; δὲ σὲ φωνάζει! μόν' ἀφουγ-
κράσου τί λέει ὁ τσελεπῆ; κ' ἀποκρίσου.

ΦΛΟΥ. (μὲ θυμὸν) Μαζῆ σου οὐμιλίαν δὲν θέλω παρακαλῶ, τ' ἀ-
κούς; (πρὸς τὸν Παυλάκη) Ὁ ἀ πάρτε, τσελεπῆ, γλυκό;

ΠΑΥΛ. (Μὲ εἰρωνείαν) Ἀποῦ τὸ προστάζεις θὰ 'πάρω' (τρώγει
τὸ γλυκό, παίρνει και τὸν καφφέ) στάσου νὰ 'πάρης και τὰ φιλ-
τζάνια.

ΦΛΟΥ. Ἡ κοκκῶνά μου φωνάζει τόσην ὦρα. (Πηγαίνει πρὸς
τὴν θύραν νὰ ἐξέλθῃ).

ΔΑΝ. (Τρέχει ἐμπροσθὲν της.) Μὴ λές λέω φόματα, και κᾶνει
δὲ σὲ φωνάζει! μόν' ἀποκρίσου 'ς αὐτὸ 'ποῦ σὲ βρωτάει τ' ἀφεντικό.

ΦΛΟΥ. Πῶς θ' ἀποκριθῶ ποῦ βασιτῶ τόσα πράματα 'ς τὰ χερλιὰ
μου; γιὰ πιάσε μὲν στιγμὴ τὸν ταβλὰ ἐσὺ, ὅσο ν' ἀποκριθῶ ἐγὼ.

ΔΑΝ. Τώρα 'μιλεῖς καλὰ, φέρ' τονα ἐδῶ. (πιάνει τὸν Δίσκον).

ΦΛΟΥ. Ξέρεις βλέπω και τὸν βασιτᾶς. (Φεύγει ἀπὸ τὴν ἄλλην
θύραν).

ΠΑΥΛ. Καλὰ τὸ λές, καυμένε Δανίλη, πῶς νάζια κάμουν τώρα
ἢ κοπέλαις.

ΔΑΝ. Νάζια βέβαια! μόν' 'σάν τῆς τὸ 'πῆς ἢ ἀφεντιά σου ἀκόμα
μὲν βολὰ, θὰ σ' ἀκούσει.

ΠΑΥΛ. Μπρὲ καυμένε, κ' ἐγὼ τῆς 'μιλῶ, μόν' νὰ βάλῃς κ' ἐσὺ
τὴν Τσατσά Φεταῆ προζενήτρα.

ΔΑΝ. 'Μιλημένα τῆς ἔχω κ' ἐκείνης.

ΠΑΥΛ. Λοιπὸν ἀπ' ὄλα τὰ μέρη 'πιάστηκες; βλέπω!

ΔΑΝ. Ἄμ' γιὰ τὴν Τσατσά Φεταῆ, τ' ἄκουσα ἀπὸ τὸ συχωρεμένο
τὸν πατέρα μου.

ΠΑΥΛ. Και τὴν γινώριζε τὴν Τσατσά Φεταῆ ὁ πατέρας σου;

ΔΑΝ. Αὐτήνα δὲν τὴν γινώριζε, μὰ μ' ἔλεγε ὁ συχωρεμένος 'πῶς
καμπόσαις γυναῖκες 'σὰ γεράσουνε, γιὰ τὸ γιὰτρὸ θὰ κάμουνε,
γιὰ προζενήτρας γένουνται! μοναχὰ νὰ τῆς 'μιλήσης ἢ ἀφεντιά σου.

ΠΑΥΛ. Τὴν Τσατσά Φεταῆ;

ΔΑΝ. Ὄχι! μόν' τὴν Φλουροῦ, και θὰ σ' ἀκούσει τὴν ἀφεντιά σου.

ΠΑΥΛ. Κ' ἐγὼ τὸ θέλω καυμένε Δανίλη νὰ γέν' αὐτὸ, γιὰτι κα-
θὼς σὲ εἶπα, θὰ σὲ στεφανώσω κ' ὄλας, ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι πῶς
δὲν θὰ μ' ἀκούσῃ, γιὰτι τὴν βλέπω κ' εἶναι πολὺ ἀγριοκάτσικο!
μόν' καλοπιανέτηνα κ' ἐσὺ κομμάτι, 'πὲς τηνα πῶς θὰ τὴν φορέσης
καπελλίνο και μεταξωτὰ!

ΔΑΝ. (τὸν διακόπτει ἀποτόμως.) Σάλεψ' ἀπ' τὸν τόπο' σου ἀ-
φεντικό!

ΠΑΥΛ. Γιὰτι Δανίλη;

ΔΑΝ. Ἄμ' μὲ καταρεῖσαι Τσελεπῆ, νὰ βάλω ἐγὼ τῆς γυναίκα
μου καπελλίνο και μεταξωτὰ, γιὰ νὰ περπατᾷ 'ς τοὺς δρόμους και
'ς τὰ σεργιάνια, μὲ τὰ στήθια και τῆς πλάταις ὄζου;! Χίλια χρόνια
νὰ μὴν 'παντρεφτῶ, τέτοια γυναῖκα δὲν 'παίρνω! ὁ θεὸς νὰ μὴν τὸ
δώσῃ!

ΣΤΕΦ. (πρὸς τὸν Παυλάκη.) 'Σάν γνωστικός μὲ φαίνεται ὁ Δα-
νίλης σου.

ΠΑΥΛ. Ἀκούς ἐκεῖ γνωστικός! μακάρι ὡς πρὸς αὐτὸ νᾶχαν κ'
ἄλλοι τὴν γνώσῃ του! μόν' αἶτε τώρα Δανίλη 'ς τὸ φαγί σου, και
'πὲς νὰ μᾶς ἐτοιμάσουν και τὸ τραπέζι 'ς τὸν μπαζέ, κ' ὅσο δὰ γιὰ
τὴν Φλουροῦ πιστεύω πῶς τώρα 'ποῦν' ἐδῶ κ' ὁ Τσελεπῆ Στεφανά-
κης κᾶτι θὰ κάμουμε!

ΔΑΝ. Κύτταξ' ὅμως καλὰ Τσελεπῆ, νὰ μὴν τῆς ὑποσκευτῆς καπελ-
λίνα και μασκαραλίκια, γιὰτι 'παίρνω τὸ λόγο' μου 'πίσου. Ἐγὼ εἶπα
πῶς τὴν 'παίρνω κατὰ πῶς φορεῖ, εἶδὲ κ' ἀλλάζει τὴ φορεσιὰ της,
και τὴν κᾶν' ἀλλαφράγκα, ἄς 'πάῃ τότε ναῦρη ἄλλον ἄντρα! νὰ 'ποῦ
'ς τὸ λέω και 'ξέρετο. (Φεύγει.)

ΣΤΕΦ. Παρατηρεῖς, ἀδελφὲ, πῶς κ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀπέ-
χθεια 'ς αὐτὰ

ΠΑΥΛ. Αὐτὸ τὸ παρατήρησα πρὸ πολλοῦ ἐγὼ, κ' ἐταλάνισα τὸν
ἐαυτόν μας, νὰ βλέπω πῶς οἱ ὑπηρεταὶ σκέπτονται πολὺ ὀρθότερ'
ἀπὸ 'μᾶς! Πῶς ἐκατήντησεν αὐτὴ ἢ κοινωρία μας!!!

ΣΤΕΦ. Καί πῶς θὰ καταστήσ᾽ ἀκόμη! 'πῆγαν λέει μιὰ φορά δυὸ εἰς τὸ Ντικιλίτση καὶ εἶδαν τὸ ἔτος 'ποῦ εἶναι *Λατινικὰ* γραμμένον μὲ τρία τέσσερα Χ. κ' ἐρώτησ' ὁ ἕνας τὸν ἄλλον τί δηλοῦν αὐτὰ τὰ Χ; καὶ τοῦ ἀπεκρίθηκεν ὅτι θὰ πῆ, *Χειρ Χειρ Χειρότερα*.

ΠΑΥΛ. Τῶντι χειρ χειρότερα 'πάμε! Προχθὲς ἀκόμη ἔφεραν ἕνα δυστυχισμένον εἰς τὸν Κουδουνᾶ, γιὰτὶ τοῦ 'πῆρε κρυφὰ ἡ γυναῖκά του 1500 γρόσια, 'ποῦ εἶχε δανεισθῆ ὁ καυμένος νὰ πληρώσῃ τὸν κυρᾶ τοῦ ἀργαστηρίου του, καὶ τὰ δὶν' ἡ εὐγενία της εἰς ἕνα φόρεμα τῆς μόδας 'ποῦ 'πῆρε' κ' ἀπ' τὴν ἀπελπισίαν του ὁ δυστυχὴς ἐτρελλάθηκε, καὶ τὸν ἔχουν τώρα εἰς τοῦ Κουδουνᾶ.

ΣΚΗΝΗ Κ'.

ΦΕΤΑΗ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΦΕΤ. (πρὸς τὸν *Παυλάκη*.) Κοκκῶνα μέσα 'λιγοθύμησε.

ΠΑΥΛ. (μὲ ἀδιαφορίαν.) Ρίξ' τηνα κομμάτι κρούο νερό εἰ τὰ μούτρα της νὰ 'ξελιγοθυμήσῃ.

ΦΕΤ. Ἐρρίξα' καὶ τώρα εἶναι κομμάτι καλά! Εἶπανε πῶς 'πήγανε Ἀλέκο μας χάψη κ' ἐτρόμαξε.

ΠΑΥΛ. (ὡς ἀνωτέρω) Δὲν πειράζει, 'ξετρομάζει, ἄς κάτση εἰς τὴν φυλακὴν νὰ βάλῃ γινῶσιν.

ΦΕΤ. Ὄχι τσελεπῆ! μὴ λές αὐτὸ, μόν' νὰ 'βγάνῃς τζάνουμ' ριτζᾶ κάνω.

ΣΤΕΦ. Καλὲ ποιὴν Ἀλέκον ἐφυλάκωσαν;

ΠΑΥΛ. Τὸν υἱὸν μου τὸν προκομμένον.

ΣΤΕΦ. Τὸν υἱὸν σου εἰς τὴν φυλακὴν; !! καὶ γιὰτί;!

ΠΑΥΛ. Γιὰτί χρωστᾶ εἰς τὸν καζινιέρη δυὸ μισο χιλιάδες γρόσια ἀπὸ μαϊτάπια, κ' ἐπειδὴ μὲ τὰ 'ζητούσ' ὁ καζινιέρης, καὶ τοῦ εἶπα πῶς δὲν ἔχω νὰ τοῦ δώσω ἕναν παρᾶ, κ' ὅ,τι θέλ' ἄς κάμη, 'πῆγε κ' αὐτὸς καὶ τὴν 'φυλάκωσε.

ΣΤΕΦ. Ὅ,τι καὶ ἂν ἦταν δὲν ἔπρεπε ν' ἀφήσῃς νὰ φυλακωθῇ.

ΠΑΥΛ. Γιὰτί; ἄς κάτση εἰς τὴν φυλακὴν νὰ βάλῃ γινῶσι' 'ζεύρεις πόσα ἔχω πληρωμένα ἕως τώρα καὶ γι' αὐτόν;

ΣΤΕΦ. Ὅσα κ' ἂν 'πλέρωσες, δὲν κάνει νὰ μένῃ τὸ παιδί εἰς τὴν φυλακὴν! αὐτὸ σὲ τὸ παρακαλῶ κ' ἐγὼ, γιὰτί θ' ἀκουστῇ πῶς ἐφυλάκωσεν ὁ καζινιέρης τὸν υἱὸν τοῦ Παυλάκη, καὶ δὲν 'ταιριάζει.

ΦΕΤ. (πρὸς τὸν *Παυλάκη*.) Ναι τσελεπῆ, ναι! νὰ χαρῆς δυὸ σου 'μάτια, ντροπὴ εἶναι, μόν' νὰ 'βγῇ παιδί, κ' ἐγὼ γίνομαι κεφίλης 1) νὰ μὴν τὸ κάμη πελά.

1) Ἐγγυητής.

ΠΑΥΛ. Καλὸ, καλὸ, μόν' πήγαινε τώρα, κ' ἄφσεέ μας.

ΦΕΤ. *Τζάνουμ* Τσελεπῆ, ριτζᾶ κάνω νὰ 'βγαίνῃ παιδί ἀπ' τὴ χάψη.

ΠΑΥΛ. (μὲ τόνον.) Πήγαινε σὲ λέω τώρα μέσα.

ΦΕΤ. (συνεσταλαμένως.) 'Πάω, μόν' αὐτὸ 'ποῦ εἶπα νὰ κάνῃς' πολλὸ σὲ παρακαλῶ. (Φεύγει.)

ΠΑΥΛ. (μὲ ἀγαανάκησιν.) Κακοχρόνο νὰ μὴν ἔχῃ τὸ γαῖδοῦρι! 22 χρονῶν μ ἐ γ κ λ ο ς! καὶ νὰ μὴ θέλῃ νὰ πιάσῃ μιὰ δουλειὰ κ' αὐτὸς, μόν' καζίνα καὶ μαϊτάπια!

ΣΤΕΦ. Αὐτὰ κάν' ἡ νεότης.

ΠΑΥΛ. Καλὲ τί νεότης ἀδελφέ; εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνου ἐγὼ εὐθυνα μαγαζί!

ΣΤΕΦ. Ἄλλος καιρὸς τότε κ' ἄλλος σήμερον.

ΠΑΥΛ. Ἡ μητέρα του τὸν ἔκαμε σὲ τέτοια κατάστασι νὰ τὸν δίνῃ γρόσια, κ' ὅταν ἐγὼ τὸν ἐπέπλητα, αὐτὴ μὲ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι νὰ τὸν ὑπερασπίζεταί! ἄς τὸν καμαρώσῃ τώρα! ἡ ἀφεντιά του εἶναι 'ποῦ ἔκαψε καὶ τὴν βράχι της χθὲς βράδυ.

ΣΤΕΦ. Τώρα ὅ,τι ἔγειν' ἔγεινε! μόν' στείλε νὰ τὸν 'εγάλουν ἀπ' τὴ φυλακὴ, κάμμία κακοήθεια δὲν ἔκαμε, μήτε κανένα μεγάλο ἔγκλημα, 'σάν νεὸς κ' αὐτὸς ἐξώκειλεν εἰς ἕνα τι, ὄχι τόσον ἐπιλήψιμον, διότι καὶ κάμμιὰ κακοήθεια ὡς εἶπα δὲν εἶναι, στείλε λοιπὸν νὰ τὸν εὐγάλουν, καὶ πιστεύω πῶς αὐτὸ θὰ τὸν σωφρονίσῃ.

ΠΑΥΛ. (Συλλογίζετ' ὀλίγον.) Ἐγὼ λέω νὰ μείνῃ ὡς αὔριον εἰς τὴ φυλακὴ.

ΣΤΕΦ. Ὄχι! ὄχι! τοῦ φθάνει καὶ τόσο, διότι καὶ τὸ περιπλέον δὲν εἶναι καλὸν, 'ξετσυπόνετ' ὕστερα τὸ παιδί καὶ δὲν συμφέρει.

ΠΑΥΛ. Ἀφοῦ ἐπιμένῃς νὰ 'βγῇ, κάμε καὶ τὸν κόπον νὰ τὸν ἐβγάλης ἡ εὐγενία σου, (τῷ δίδει χρήματα) γιὰ νὰ μὴ φανῶ ἐγὼ, λάβε λοιπὸν τὰ 2500 γρόσια, καὶ δόσε τα τοῦ Ζαφείρη, καὶ 'πές του νὰ 'πάῃ νὰ τὸν ἐβγάλῃ, ἀλλὰ μὲ συμφωνίαν 'μπρος τὰ μου νὰ μὴν τὸν 'δῶ!

ΣΤΕΦ. ('παίρνει τὰ χρήματα.) Καλὸ! δὲν εβγαίνει. (Σηκώνεται.) Κεὶ πόσο εἶναι ὅλο τὸ χρέος του.

ΠΑΥΛ. 2500 γρόσια, κ' αὐτὰ εἶναι μόνον γιὰ τὰ μαϊτάπια! Κύριος οἶδε πόσα νάχη 'ζωδιασμένα, καὶ τὰ χρωστᾶ γιὰ ἄλλαις τρέλλαις!

ΣΤΕΦ. Καλλίτερα τρέλλαις, παρὰ κακοήθειας! ἀλλ' ἄφστ' αὐτὰ τώρα καὶ μὴν τὰ λογαριάζῃς, ὅ,τι ἔγειν' ἔγεινε! ('Ετοιμάζεται νὰ φύγῃ.)

ΠΑΥΛ. Μὴν ἀργήσῃς, γιὰτί κοντεύει ἡ ὥρα τοῦ φαγιοῦ.

ΣΤΕΦ. Δὲν ἀργῶ. (Φεύγει.)

ΠΑΥΛ. (Μένει συλλογισμένος ἕως 5 λεπτά, ἔπειτα κυτᾶ τὰς χεῖράς του διὰ τὸν ἀπρητέην.) Ἡ συμφορὰ τοῦ Στεφανάκη μ' ἀνοίξει τὰ μάτιξ μου! διότι ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ 'κτυποῦσα κ' ἐγὼ τὸ κεφάλι μου!

ΣΚΗΝΗ ΚΑ΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΦΛΟΥΡΟΥ.

ΦΛ. Τί ὀρίζετε τσελεπῆ;

ΠΑΥΛ. (Σκυθρωπῶς.) Ποῖς εἶναι μέσα;

ΦΛ. Κἀνεῖς ἢ Κοκκωνά μου τῆς ἤρθε προτῆτερα ὀλίγη 'λιγοθυμιά, ἀλλὰ τώρα εἶναι καλά μόν' δὲν 'ξέρω τί ἔχει καὶ κλαίει.

ΠΑΥΛ. (Κινῶν τὴν κεφαλὴν του.) Κλαίει, αἶ; πῆγαινε καὶ πές-τινα νὰ ἔλθ' ἐδῶ.

ΦΛ. (Ἐντρομος.) Ὀρισμός σας. (Φεύγει.)

ΠΑΥΛ. (Σηκότεται καὶ περιπατεῖ.) Ὑστερινή μου γυνῶσι, καὶ νὰ σ' εἶχα πρῶτα! καὶ ὅμως κἀλλί' ἀργά, παρὰ ποτέ. (Ἀνοίγει τὸ ἐρμάριον καὶ ρίπτει κατὰ γῆς φουστάνια, μεταξωτὰ, καπελλίνα καὶ τινα ἄλλα.) Γιὰ 'δὲν 'πού πῆγαινε κ' ἐμένα ἢ κατὰστασιξ μου;!

ΣΚΗΝΗ ΚΒ΄.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΣΜΑΡΑΓΔΑ.

ΠΑΥΛ. (κλείει καὶ τὰς δύο θύρας, καὶ μετὰ ὀργῆς λέγει.) 'Ξέρεις γιατί σ' ἐφῶναξα;

ΣΜΑΡ. (Ἐντρομος.) Ὁχι! (Θέλει νὰ καθίσῃ.)

ΠΑΥΛ. (Προστακτικῶς καὶ δεικνύων μὲ τὴν χεῖρά του.) Στάσ' ὀρθή αὐτοῦ, καὶ ἄκουσε τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασίν μου, χωρὶς ν' ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου νὰ μὲ πῆς λόγον! — Ἐπειδὴ καὶ ἕως τώρα καὶ τὰς συμβουλὰξ μου 'περιφρόνησες, καὶ εἰς τὰς παρατηρήσεις μου ἀδιαφοροῦσες, καὶ, ἐπειδὴ βλέπω ὅτι μὲ τὰ σωστά σου τῶθαλεξ νὰ μὲ πτωχεύσῃς, σὲ θέτω ἀπὸ σήμερον ὑπὸ κηδεμονίαν, καὶ σοῦ ἀφαιρῶ πᾶσαν ἐξουσίαν. Εἰς τὸ ἐξῆξ δὲν ἠμπορεῖξ νὰ δώτῃξ μῆτε δέκξ πρὰδες χωρὶς τὴν ἄδειάν μου! καπελλίνα μὲ φτερά κὶ μὲ κουδούναξ, κορσέδες καὶ φουστάνιξ ζετσουπωμένα καὶ πολυέξοδα 'σάν κ' αὐτὰ, (τῆ δεικνύει τὰ κατὰ γῆς ἐρρίμμένα) δὲν ἔχειξ τὴν ἄδειαν νὰ φορέσῃξ πλέον, καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῆξ, ἀν ἀκόμη ἀμφιβάλλῃξ ὅτι ἡ ἀπόφασίξ μου αὐτῆ εἶναι ἀμετάτρεπτος, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆξ ἐδῶ μέσα πρέπει νὰ γίνεταξ ὅ,τι λέγω ἐγὼ, ἰδοῦ! (καταξεσχίξει τὰ φουστάνια καὶ τὰ καπελλίνα.)

ΣΜΑΡ. (Ἐντρομος καὶ μεθ' ἑκείνου.) Καὶ μὴν τὰ 'ξεσχίξετε....

ΠΑΥΛ. (τὴν διακόπτει ἀποτόμως.) Σιωπή!! καὶ δὲν θὰ μὲ καταντήσῃξ καὶ σὺ 'σάν τὸν Στεφανάκη, 'πού τὸν κατήντησεν ἡ γυναϊκά του μὲ τὸν δίσκον ξ' τὰ χέρια. Καζίνα καὶ μαϊτάπια ξ' τὸ ἐξῆξ δὲν ἔχει' καὶ ἡ πρώτη φορὰ 'πού θὰ τολμήσῃξ νὰ πᾶξ χωρὶς τὴν ἄδειάν μου, εἰς τὸ 'σπῆτίξ μου μέσα δὲν σὲ 'ξαναδέχομαι καὶ νὰ τὸ 'ξέρῃξ. (Ἀποσχίξει ὅ,τι ἔμεινεν ἄσχιστον.)

ΣΜΑΡ. (Κλαίουσα.) Καὶ γιατί τὰ 'σχίσετε τόσων γροσιῶν πράματα;

ΠΑΥΛ. (Ἀποτόμως.) Ὁὰ σχίσω καὶ ὅσα ἄλλα ἔχειξ ζετσουπωμένα! Καὶ ἂν αὐτὰ τὰ δάκρυά σου, ἦναι δάκρυα μετανοίας, δέχομαι εὐχαρίστως τὴν μετάνοιάξ σου, καὶ σὲ συγχωρῶ τὰ παρασμένα σου, φθάνει μόνον νὰ ζήτῃξ καὶ σὺ 'σάν νοικοκυρά, καὶ νὰ περιορισθῆξ εἰς τοῦ 'σπητιοῦ σου τὴν φροντίδα. Ἄν ὅμως καὶ τὰ δάκρυα αὐτὰ ἦναι ἀπὸ λύπην, διότι σ' ἐμποδίζω νὰ σκορπᾶξ τὴν κατὰστασίξ μου ξ' τῆξ μοδίστραιξ, κ' εἰς τὰ λουσσάξ σου, τότε σὲ λέγω, ὅτι θὰ σὲ κάμω ἀληθῶξ νὰ κλάψῃξ' τὸ μαχαίρι πειλὰ μὲ τ' ἀκούμπισεξ ξ' τὸ κόκκαλο! Σὲ λέγω καὶ τοῦτο καὶ νὰ τὸ 'ξέρῃξ, μοδίστραν ἢ ἔμπορον νὰ μὴ 'δῶ νὰ 'ξαναπατήσῃξ μὲξ' τὸ 'σπῆτίξ μου, γιατί ὁ διάβολοξ θὰ χορέψ' ἐδῶ μέσα' νὰ 'πού ξ' τὸ λέω, καὶ 'πάρ' τὰ μέτρα σου.

ΣΜΑΡ. (Κλαίουσα.) Καὶ πῶξ θέλετε νὰ....

ΠΑΥΛ. (Τὴν διακόπτει ἀποτόμως.) Σιωπή σὲ λέγω, βουβάσου! Ἐκεῖνο 'πού εἶπα θὰ γένη! Ἐγὼ ὀρίζω ἐδῶ μέσα! 'Πὲξ με τώρα ποῦ χρωστᾶξ, καὶ πόσα χρωστᾶξ' πρῶτα ὅμως πὲξ με, τί ἤθελε σήμερον ἐδῶ ὁ Καζαμιάξ; Πρόσεξε δὲ νὰ μὴ μὲ 'πῆξ πάλι ψέματα' γιατί μὰ τὸν ἐν Γριὰδι Θεὸν ξ' τὸν Κουδουᾶ θὰ σὲ κλείσω καὶ νὰ τὸ 'ξέρῃξ! Λέγε με λοιπὸν τί ἤθελεν ὁ Καζαμιάξ ἐδῶ σήμερον;

ΣΜΑΡ. (κλαίουσα καὶ μὲ φωνὴν διακεκομμένην.) Νὰ καθίσω, γιατί μ' ἔρχεταξ 'λιγοθυμιά.

ΠΑΥΛ. (Ἀποτόμως.) Κάθισε καὶ λέγε.

ΣΜΑΡ. (Κάθηται καὶ μὲ φωνὴν διακεκομμένην καὶ κλαίουσα.) Τοῦ χρωστωῦ καμπόσα γρόνιξ, κ' ἤρθε νὰ τὰ ζητήσῃξ.

ΠΑΥΛ. Αὐτῆ λοιπὸν ἦτον ἡ ἐπίσκεψιξ, 'πού μ' ἔλεγεξ ὅτι τάχα ἔαθε πῶξ 'κῆκεξ, κ' ἤρθε νὰ 'δῇ πῶξ εἶν' ἡ ῥάχιξ σου! Ἐνόμισεξ ὡξ φαίνεταξ πῶξ εἶμαι κἀνένξ μικρὸ παιδίξ νὰ μὲ γελάσῃξ! Καὶ πότα τὸν χρωστωεῖξ;

ΣΜΑΡ. (Ὡξ ἀνωτέρω.) Εἶναι κᾶμποσα.

ΠΑΥΛ. Πόσα; πέντε, δέκξ χιλιάδες; δεκαπέντε;

ΣΜΑΡ. (Ὡξ ἀνωτέρω.) Εἶναι κᾶμιὰ τριανταπενταριά....

ΠΑΥΛ. Τί τριανταπέντε; χιλιάδες τριανταπέντε;!

ΣΜΑΡ. (‘Ως ἀνωτέρω.) Ναί.

ΠΑΥΛ. (μὲ ἐκπληξιν.) 35 χιλιάδες γρόσια εἰς τὸν Καζαμία;! καὶ τί ἐψούνησες κ’ ἐγένεον τόσα;

ΣΜΑΡ. (‘Ως ἀνωτέρω.) Καὶ ποῦ νὰ τὰ θυμηθῶ τώρα δὲλα; ! φουστάνια ἤραμε μὲ τὴν Κατήγκω, μαντήλαις ἤραμε, καπελλίνα... μπουρὸ νὰ τὰ θυμηθῶ τώρα δὲλα;

ΠΑΥΛ. (Μὲ ἀπελπισίαν.) Ἄκουε ἐκεῖ 35 χιλιάδες γρόσια σὲ μαντήλαις καὶ καπελλίνα!! καὶ τί τοῦ εἶπες ‘ποῦ σ’ ἐγύρευσε τὰ γρόσια του;

ΣΜΑΡ. (‘Ως ἀνωτέρω.) Τί νὰ τοῦ πῶ; τοῦ ἔδωσα...

ΠΑΥΛ. Ὁμολογίαν;

ΣΜΑΡ. (‘Ως ἀνωτέρω.) Ὁχι.

ΠΑΥΛ. Γρόσια;

ΣΜΑΡ. (Ἐπίσης.) Ὁχι.

ΠΑΥΛ. (Μὲ ἀγανάκτησιν.) Τί περιδρομὸ λοιπὸν τοῦ ἔδωσες;

ΣΜΑΡ. (‘Ως ἀνωτέρω.) Τὸ χοτζέτι τοῦ σπητιοῦ.

ΠΑΥΛ. (Μ’ ἐκπληξιν.) Τὸ χοτζέτι τοῦ σπητιοῦ;!! καὶ ποῖαν νοῦ σπητιοῦ;

ΣΜΑΡ. (‘Ως ἀνωτέρω.) Τοῦ Γαλατᾶ.

ΠΑΥΛ. (Μὲ ἀπελπισίαν.) Ἐδωσες τὸ χοτζέτι τοῦ σπητιοῦ ‘ποῦ ἀξίζει 80,000 γρόσια διὰ 35; καὶ τὸ λές κ’ ὄλας καὶ δὲν ἔπας νὰ πέσης εἰς τὴ θάλασσα νὰ πνιγῆς;!! τὸ σπητι ‘ποῦ εἶχαμε γιὰ προῖκα τῆς κόρης μας, νὰ τὸ δώσης εἰς τὰ καπελλίνα καὶ εἰς τὰ μεταξωτά;! (Κτυπᾷ μὲ τὴν χεῖρά του τὸ μέτωπόν του.) ὦ! τῆς συμφορᾶς μου!! μπρὲ καλὰ! μυαλὰ δὲν ἔχεις γιὰ νὰ στοχαστῆς, ἡ καρδία σου τοῦλάχιστον πῶς ἐβίασταξε νὰ δώσης τέτοιο σπητι γιὰ 35,000 γρόσια;

ΣΜΑΡ. (‘Ως ἀνωτέρω.) Δὲν τὸ ἔδωσα διὰ 35,000.

ΠΑΥΛ. Ἄλλὰ;

ΣΜΑΡ. (‘Ως ἀνωτέρω.) Τὸ ἐζήτησεν ὁ ἴδιος τὸ χοτζέτι νὰ ἐξετάσῃ, κ’ ὕστερα νὰ ἔλθῃ νὰ συμφωνήσουμε.

ΠΑΥΛ. Καὶ τὸ πῆρε καὶ πάει εἰς τὴν Πόλι;

ΣΜΑΡ. Θαρρῶ νὰ ἦν’ ἐδῶ ἀκόμα.

ΠΑΥΛ. Κ’ ἐπῆρες κάμμια ἀπόδειξι ἀπὸ τὸ χέρι του διὰ τὸ χοτζέτι;

ΣΜΑΡ. Ὁχι.

ΠΑΥΛ. (Κτυπᾷ τὰς χεῖράς του διὰ τὸν ὑπερέστην.) Γιὰ διὲς μητέρα νὰ πωλήσῃ τὴν προῖκα τῆς κόρης τῆς εἰς τὰ καπελλίνα καὶ εἰς τοὺς κορσέδες, κ’ ἔχει καὶ μούτρα κ’ ἐβγαίνει εἰς τὸν κόσμον;! —

ΣΚΗΝΗ ΚΓ’.

ΦΛΟΥΡΟΥ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΦΛ. Τί δρίζετε Κοκκῶνα;

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ σ’ ἐφώναξα, πῆς τὸν Δανίλη νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

ΦΛ. Ὁρισμός σας.

ΠΑΥΛ. Πήγαινε γλήγωρα.

ΦΛ. Ἀμέσως. (Φεύγει.)

ΠΑΥΛ. Ποῦ ἀλλοῦ εἰς τὴν δογὴν χρεωσθεῖς; Λέγε! γιὰτί δὲν πρέπει νὰ ἦναι αὐτὰ μοναχά. Ὁ Θεὸς ζέρει πόσα θὰ χρωστᾶς καὶ εἰς τῆς μοδίστραις σου καὶ ἀλλοῦ! Λέγε.

ΣΜΑΡ. (Μὲ φωνὴν διακεκομμένην.) Χρεωστῶ κάμπόσα καὶ εἰς τὴ μοδίστρα μου, καὶ ὄχι ἀλλοῦ.

ΠΑΥΛ. Καὶ πόσα χρωστᾶς κ’ αὐτῆς;

ΣΜΑΡ. (‘Ως ἀνωτέρω.) Θαρρῶ πῶς νᾶναι κάμμια δεκαεῖς.

ΠΑΥΛ. Χιλιάδες βέβαια!

ΣΜΑΡ. (‘Ως ἀνωτέρω.) Ναί.

ΠΑΥΛ. Κ’ ἄλλαις πέντ’ ἕξη φοραῖς ‘ποῦ τὴν ἔχεις δοσμένα ἀπὸ τόσα! καὶ Κύριος οἶδε πόσαις ἄλλαις χιλιάδες εἰς τὸν Καζαμία! γιὰτί ἢ 50 χιλ. τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ τόσα ἄλλα ‘δικά μου εἰς αὐτὰ ‘πήγανε’ γιὰ διὲς μητέρα, παράδειγμα ‘ποῦ δίνει εἰς τὰ παιδιὰ τῆς!! (Μὲ θυμὸν) Φύγε ἀπ’ ὀμπροστά μου ἀνόητη. (Φεύγει ἢ Σμαρράδα).

ΣΚΗΝΗ ΚΔ’.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ καὶ ΔΑΝΙΑΗΣ.

ΠΑΥΛ. Γνωρίζεις Δανίλη τὸν Καζαμία;

ΔΑΝ. Ὁχι δὲν τὸν γρωνίζω.

ΠΑΥΛ. Ἐνας ‘ποῦ τανε ἐδῶ σήμερα φερμένος.

ΔΑΝ. Νὰ μὴ λένε ἐκεῖνον μὲ τὸ καπέλλο;

ΠΑΥΛ. Ναί.

ΔΑΝ. Δὲν τὸν γρωνίζω.

ΠΑΥΛ. (Μὲ ἀγανάκτησιν) Πῶς λοιπὸν ἀνόητε καὶ σὺ μ’ ἐρωτᾶς ὡς νὰ τὸν γνωρίζεις;

ΔΑΝ. Ἄμ’ σᾶς εἶπα δὲ ‘πῶς δὲν τὸν γρωνίζω! εἶδα σήμερα ἕνα ‘πουρὸ’ ἐδῶ, μὰ τ’ ὄνομά του δὲν τὸ ‘ξέρω.

ΠΑΥΛ. Αὐτὸν λοιπὸν ἀν τὸν Ἑναδιῆς δὲν τὸν γνωρίζεις;

ΔΑΝ. Αὐτὸν τὸν γρωνίζω καὶ τώρα τὸν εἶδα ‘ποῦ ‘πέρασ’ ἀπ’ τὴν πόρτα μας, κ’ ἐμπῆκε θαρρῶ εἰς τοῦ τσελεπῆ Γιωργάκη τὸ σπητι

ΠΑΥΛ. Αὐτὸν λοιπὸν πήγαινε νὰ τὸν 'πῆς πῶς τὸν θέλω νὰ ἔρθῃ γλίγωρα ἐδῶ.

ΔΑΝ. Ὁρισμὸς σας. (Φεύγει).

ΠΑΥΛ. (Μόνος) Ὁ Θεὸς βέβαια μ' ἔστειλε σήμερον ἐδῶ τὸν Στεφανάκη, ἀλλίως ἔχονα καὶ ἐγὼ τὸ 'σπῆτί μου! καὶ ὁ Θεὸς ζέρει ἔως ποῦ θὰ 'πήγαιν ἢ ὑπόθεσις.

ΣΚΗΝΗ ΚΕ'.

ΠΑΥΛΑΚΗΣ ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ καὶ ΑΛΕΚΟΣ.

ΑΔ. (Κάμνει μετάνοιαν, καὶ θέλει νὰ φιλήσῃ τὴν χεῖρα τοῦ Παυλάκη). Πατέρτα, νὰ μὲ συγχωρέσετε.

ΠΑΥΛ. (Δεικνύει τὸν Στεφανάκη). Τῆς εὐγενίας του τὸ χέρι νὰ φιλήσῃ; καὶ ὄχι τὸ ἰδικόν μου (Κάθηται).

ΣΤΕΦ. Καὶ τὸ 'δικόν μου τὸ 'φίλησε, καὶ τῆς εὐγενίας σας δόστέτο νὰ τὸ φιλήσῃ, καὶ νὰ τὸν συγχωρέσης, ἐγὼ σὲ γίνουμ' ἐγγυητῆς ὅτι δὲν θὰ λάβῃς πλέον ἀφορμὴν νὰ λυπηθῆς.

ΠΑΥΛ. Νὰ δώσῃ ὁ Θεός! πλὴν δὲν τὸ πολυπιστεύω.

ΣΤΕΦ. Νὰ τὸ πιστεύσης ἀφοῦ σὲ τὸ βεβαιώνω ἐγὼ μόν' δόσε τὸ χέρι σου σὲ παρκαλῶ.

ΑΔ. Πατέρτα, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι τὸ ἐξῆς; νὰ κάμνω ἐκεῖνο ποῦ θέλετ' ἡ εὐγενία σας. (Φιλεῖ τὸ χέρι του).

ΠΑΥΛ. Ὁ Θεὸς ἄ; σὲ φωτίσῃ ὅτι τὸ καλὸ, πρόσεξε ὅμως, νὰ ποῦ σὲ τὸ λέγω ἔμπροσθεν τῆς εὐγενίας του, τὸ παρκαμικρὸν νὰ 'ξανακούσω, ὅτι τὰ Μετέωρα θὰ σ' ἐξορίσω.

ΣΤΕΦ. Ἀφοῦ πειλὰ ἔγεινα ἐγὼ ἐγγυητῆς του, νὰ ἦσαι βέβαιος, ὅτι ὅτι τὸ ἐξῆς; θὰ μένης εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν διαγωγὴν του. (Πρὸς τὸν Ἀλέκο). Πήγαινε τώρα μέσα νὰ φιλήσῃς καὶ τῆς μητρὸς σου τὸ χέρι. (Φεύγει ὁ Ἀλέκος). Τόσον πολὺ ἐσυγκινήθη τὸ παιδί, ποῦ τὸ 'πῆρε τὸ παράπονο καὶ δὲν μ'ποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

ΠΑΥΛ. Ἀδελφὲ, ὁ Θεὸς σ' ἔστειλε σήμερον ἐδῶ, γιὰ νὰ προληφθῇ καὶ ἡ 'δική μου ἢ δυστυχία· ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὴν 'πάθαινα κ' ἐγὼ 'σάν καὶ 'σένα.

ΣΤΕΦ. (μὲ ἐκπληξιν) Πῶς;!

ΠΑΥΛ. Κ' ἡ 'δική μου ἢ προκομμένη, ἐπάνου κάτου τὰ ἴδια χάλια τῆς 'δικῆς σου. Ἐδῶσε κ' αὐτὴ τὸ χοτζέτι τοῦ 'σπητιοῦ μου τοῦ Γαλατᾶ εἰς τὸν Καζαμίαν διὰ 35 χιλ. γρόσια 'ποῦ τοῦ χρεωστεῖ ἀπὸ φουστάνια καὶ καπελλίνα.

ΣΤΕΦ. Κ' αὐτὴ τὸ χοτζέτι τοῦ 'σπητιοῦ γιὰ τὰ φορέματα;!

ΠΑΥΛ. Κ' αὐτὴ ἀδελφὲ, κ' αὐτὴ! κ' ἔστειλα τώρα νὰ τὸν φωνάξουν νὰ 'δῶ τί θὰ κάμω.

ΣΤΕΦ. Ἀπ' τὴν Πόλι;

ΠΑΥΛ. Ὅχι, ἐδῶ εἶναι, τὸν εἶδα ἐγὼ σήμερον ἐδῶ ὅτι 'σπῆτί μου, καὶ κατ' ὑποπτεύθηκα, μὰ ποῦ ὅτι τὸ δαίμονα νὰ τὸ φαντασθῶ, ὅτι τοῦ χρεωστεῖ 35 χιλ. γρόσια, καὶ ὅτι θὰ τοῦ δώσῃ καὶ τὸ χοτζέτι τοῦ 'σπητιοῦ μου. Χρεωστεῖ καὶ ὅτι τὴν μοδίστρα τῆς, τὴν ἰδιαίτην Τερεζίνα τῆς 'δικῆς σου, κάμμιὰ δεκαρὶὰ χιλιάδες καὶ ὅτι ἐκείνην.

ΣΤΕΦ. Δέκα καὶ ὅτι τὴν μοδίστρα;!

ΠΑΥΛ. Δέκα ἀδελφὲ! καὶ δὲν ἤξερω ποῦ ἄλλου χρεωστεῖ, γιὰτι δὲν πιστεύω νὰ ἦναι μόνον αὐτά. Πιστεύεις ἀδελφὲ, ὅτι δὲν εἶναι ἀκόμη δύο χρόνια, καὶ ἐξώδευσα 50 χιλ. γρόσια 'ποῦ 'πῆρα κληρονομίᾳ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τῆς τὸν Δεσπότη, καὶ δὲν 'ξέρω πόσα τῆς ἔχω κ' ἐγὼ δοσμένα, καὶ τὰ 'ξώδιξεν ὅλα, κ' ἔβγαλε καὶ χρέος ἄλλαις 50 χιλιάδες γρόσια;

ΣΤΕΦ. Εἰς δύο χρόνια ὅλα αὐτά;

ΠΑΥΛ. Μῆτε δύο σωστά δὲν εἶναι! κ' ἔχει καὶ τὸ χρέος 'ποῦ σὲ εἶπα ὅτι τὸν Καζαμίαν καὶ ὅτι τὴν μοδίστρα!

ΣΤΕΦ. Τὰ ἴδια, τὰ ἴδια τῆς 'δικῆς μου!

ΠΑΥΛ. Τὴν 'φώναξα ὅμως, προτίτερα 'ποῦ ἔλειπες, ἐδῶ, καὶ τὴν εἶπα, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς τὴν θέτω ὑπὸ κηδεμονίαν, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ἐξουσίαν νὰ κάμῃ τὸ παρκαμικρὸν ἐξοδὸν ἄνευ τῆς ἀδείας μου. (Τῶ δεικνύει τὰ ἐσχιωμένα) Γιὰ 'διὲ ἐκεῖ πέρα!

ΣΤΕΦ. (μὲ ἐκπληξιν) Τί εἶν' αὐτά; ποῖς τὰ ἔκαμεν ἔτσι;

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ! Ἐπίσσω μ'προστά τῆς καὶ τὰ 'κατακομμάτισσα, ὥστε ἀπὸ τὴν τρομάρα τῆς καὶ τὸν φόβον τῆς, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τῆς ἔλθῃ ἀποπληξία· ἀλλὰ κ' ἐμένα 'ξέρεις πῶς μὲ ἤλθεν ὅταν ἔμαθα αὐτά; Ἐτρεμα χέρι καὶ πόδι.

ΣΤΕΦ. Καὶ μήπως δὲν εἶχες δίκαιον; εἶθε νὰ εἶχα κ' ἐγὼ αὐτὴν τὴν γνῶσι! τώρα δὲν θὰ ἔφθανα ὅτι αὐτὴν τὴν κατάστασι.

ΠΑΥΛ. Καὶ μήπως τὰ ἤξευρες; ἢ τὰ ἤξευρα κ' ἐγὼ τὰ 'δικὰ μου, ἂν δὲν ἐλάμβανα ἀφορμὴν ἀπὸ τὴν δυστυχίαν σου, μολονότι χιλιάδες φορὰς τὴν εἶπα νὰ περιμαζεύσῃ τὰ ἐξοδά τῆς;

ΣΤΕΦ. Αὔριον εὐθὺς 'ποῦ 'πάγω ὅτι τὸ 'σπῆτί μου τὴν ἴδια δουλεῖα θὰ πιάσω νὰ κάμω κ' ἐγὼ ὅλα τὰ φορέματά τῆς θὰ τὰ κατασχίσω.

ΠΑΥΛ. Καὶ γιὰτι νὰ ζημιωθῆς; ἄφ' τῆς μόνον τὰ πλέον σεμνά, καὶ τ' ἄλλα πούλησέ τα.

ΣΤΕΦ. Καλὰ μὲ λές! καὶ ὅτι τὴ μισὴ τιμὴ νὰ τὰ δώσω, πάλι θὰ πιάσω κάμμιὰ σαρανταρὶὰ χιλιάδες γρόσια.

ΠΑΥΛ. Βέβαια! Ἐπειτα περιόρισέ την, καθὼς ἔκαμα κ' ἐγὼ τῆς

δικῆς μου, εἰς τὴν φροντίδα τοῦ σπητιοῦ τῆς, διώξε καὶ τοὺς δασκάλους, καὶ δεῖξε καὶ σὺ ὅτι εἶται ἄνδρας καὶ ἀρχηγὸς τοῦ σπητιοῦ σου.

ΣΤΕΦ. Ἔτσι ἀδελφόμε μου θὰ κάμω ἔτσι! ὁ Θεὸς μ' ἔστειλε σήμερα ἐδῶ ὁ Θεός!

ΣΚΗΝΗ ΚΣΤ'.

ΠΕΚΟΥΚΑΝΑΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΠΕΚ. (*Ἐκβάλλει τὸν πῖλόν του, χαιρετᾷ καὶ τὸν μὲν, καὶ τὸν δὲ, καὶ κάθεται πλησίον τοῦ Παυλάκη.*)

ΠΑΥΛ. (*Ἐρωτᾷ διὰ νεύματος τὸν Στεφ. ποῶς εἶναι, ὁ δὲ νεύει ἀρηθρικῶς.*)

ΠΕΚ. Σήμερον ἔχει ζέστην ἐπαισθητήν!

ΠΑΥΛ. Αἴ! τώρα τώρα θὰ φυσίξῃ, καὶ δροσίξει.

ΠΕΚ. Φαίνεται ὅμως ὅτι τοῦ κομήτου κᾶτι τι νὰ ἦτον, διότι βλέπομεν ὅτι ὑπάρχει κᾶποια ἀνωμαλία εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν ἡ ἧ οποία ἔχει ἐν εἶδος φρενοτροπίας παραδόξου καὶ παραλόγου, καὶ ἡ ἧ οποία κατὰ τὰς παρατηρήσεις μου ἐπηρεάζει πολὺ τὰς ἀσθενείας. (*Ἐκβάλλει τὸ ὠροσκόπιόν του, καὶ πιάνει τὸν σφυγμὸν τοῦ Παυλάκη*) Τί αἰσθάνεσθε λοιπόν; πονοκέφαλον, ζάλην, δύσπνοιαν, καρδιαίαν, σκοτοδινίαν, ἡμικρανίαν, ναυτίαν, δυσπεψίαν, διάρροϊαν, λειεντερίαν, δυσεντερίαν, ἢ ἄλλην τινὰ ἀνωμαλίαν τῶν ἐντέρων; μὴ τὸ νευρικὸν σας σύστημα ἐχαλαρώθη; μὴ εἶναι ἀποτέλεσμα ἠθικῆς τινοῦ προσβολῆς ἡ ἧ οποία νὰ ἠρέθισε τὸν πνεύμονα; βγάλτε τὴν γλῶσσάν σας, παρακαλῶ.

ΠΑΥΛ. (*Κάμνει τὸν σταυρόν του.*) Ὅτι ἐπαγγέλλεσθε τὸν ἰατρὸν, τὸ βλέπω, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ εἰπῆτε πρῶτον ἂν χωρατεύετε, ἢ μὲ τὰ σωστά σας μ' ἐρωτᾶτε;

ΠΕΚ. Εἰς τὸν ἰατρὸν *Μὲν σὲρ Ἀμὲ*, οἱ ἀσεισμοὶ, οἱ σαρκασμοὶ, ἡ εἰρωνία, ὁ χλευασμὸς, οἱ χαριεντισμοὶ καὶ τὰ τοιαῦτα, εἶναι αὐστηρῶς ἀπηγορευμένα παρὰ τῆς ἐπιστήμης, ἡ ἧ οποία ἀπαιτεῖ τὸ ἐναντίον, νὰ ἦναι δηλ. ὁ ἰατρὸς σοβρὸς, ἀνεκτικὸς, ἐμβριθὴς, ἐμφαντικὸς, ὑπομονητικὸς, διορατικὸς, σκεπτικὸς, ἐταστικὸς, συμπαθὴς, φιλάνθρωπος καὶ τὰ παρόμοια. Ἐκ τούτων λοιπόν, παρατηρεῖτε *Μὲν σὲρ*, ὅτι σπουδαίως σᾶς ἐρωτῶ. Εἰπέτε μοι λοιπόν τώρα ἀπὸ ποῖαν ἐκ τῶν ὄσων ἀσθενειῶν σᾶς ἀνέφερα πάσχετε, καὶ ἂν ἀκόμη γνωρίζετε καὶ τὴν αἰτίαν διὰ νὰ ὀδηγηθῶμεν ἀσφαλῆστερον εἰς τὴν διάγνωσιν, καὶ νὰ βαδίσωμεν ἐπιτυχέστερα εἰς τὴν θεραπείαν· ἀλλὰ βγάλτε πρῶτα τὴν γλῶσσάν σας, διότι βλέπω, ὅτι ὁ σφυγμὸς σας ἔχει κᾶποιον ἀνώμαλον ἐρεθισμὸν.

ΠΑΥΛ. Καὶ πῶς ὀνομάζεσθε παρακαλῶ;

ΠΕΚ. Διοσκορίδης Πεκουκάνας.

ΠΑΥΛ. Πολὺ τὸ χαίρομαι ποῦ σᾶς γνῶρισα.

ΠΕΚ. Βγάλτε παρακαλῶ τὴν γλῶσσάν σας, καὶ πέτε μας τί αἰσθάνεσθε;

ΠΑΥΛ. Κι' ἀφοῦ βγάλω τὴν γλῶσσάν μου, πῶς θὰ σᾶς πῶ τί πάσχω;

ΠΕΚ. Πρῶτα λοιπόν βγάλτε τὴν γλῶσσάν σας νὰ ἴδω.

ΠΑΥΛ. Ὅχι! ἀλλὰ πρῶτα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι, χάρις τῷ Θεῷ, δὲν πάσχω ἀπὸ τίποτε· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι εἶχα κάμμίαν ἀσθενείαν, ἤθελα τὴν χάσω μέσ' τὸν σωρὸν τῶν νοσημάτων, ποῦ μὲ ἀράδικες!

ΠΕΚ. Καὶ εἰς τὴν ὀνοματολογίαν τῶν νοσημάτων, ἔκαμε μεγάλας προόδους ἡ ἐπιστήμη, διότι καὶ ὁ ἰπποκράτης, καὶ ὁ Γαληνός, καὶ ὁ Διοσκορίδης, ἐσύγχιζαν πολλὰ νοσήματα ὑπὸ ἓν ὄνομα, ἐνῶ σήμερον χάρις εἰς τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης, ἐτακτοποιήθη καὶ τοῦτο.

ΠΑΥΛ. Ἵποπτεύομαι, ἄρχων ἐξοχώτατε ὅτι κᾶποιος ἠθέλησε σήμερα νὰ τὴν περάσῃ γιὰ πρωτοπριλιά, καὶ σ' ἔστειλ' ἐδῶ.

ΠΕΚ. Ἐνας ἄνθρωπος ἤλθε τώρα εἰς ἓνα σπῆτι ἐδῶ πλησίον, ὅπου ἐπισκεπτόμεν ἓνα ἀσθενῆ, καὶ μ' ἐπροσκάλεσεν ἐπ' ὀνόματί σας.

ΠΑΥΛ. Πιθανὸν νὰ σᾶς ἐπροσκάλεσαν διὰ τὴν γυναϊκά μου, ἡ ἧ οποία τῶνόντι εἶναι ὀλίγον κακοδιάθετος σήμερον.

ΠΕΚ. Ὅχι *Μὲν σὲρ*! διότι τὴν μαδάμα τὴν ἐπεσκέφθη πρὸ ὀλίγου, ὁ δὲ ἄνθρωπος σαφῶς καὶ ὠρισμένως μὲ εἶπεν, ὅτι μὲ ζητεῖτε ἡ εὐγενεία σας καὶ νὰ ἔλθω 'γλίγωρα' δὲν εἶπε ὁ *Μουσοῖου Παυλάκης*;

ΠΑΥΛ. Ὅλος κι' ὅλος ὁ δούλός σας! Ἀλλὰ παρακαλῶ νὰ ἔχετε ὀλίγην ὑπομονήν. (*Πηγαίνει ὡς τὴν θύραν, φωνάζει τὸν Δαρίλην, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν θέσιν του.*) Δάθος εἶναι ἐξάπαντος, καὶ τώρα θὰ τὸ ἰδοῦμεν.

ΣΚΗΝΗ ΚΖ'.

ΔΑΝΙΑΗΣ, καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΠΕΚ. Ἰδοῦ! αὐτὸς εἶναι ὁ προσκαλέσας με.

ΠΑΥΛ. Ἐὖν, Δανίλη, ἐπροσκάλεσες τὸν ἐξοχώτατον νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;

ΔΑΝ. Ναί! ἐγώ.

ΠΕΚ. (*Πρὸς τὸν Παυλ.*) Τὸ βλέπετε λοιπόν!

ΠΑΥΛ. (*Πρὸς τὸν Δαρίλ.*) Καὶ ποῶς σ' ἔστειλε;

ΔΑΝ. Ἡ ἀφεντελιά σου.

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ σ' ἔστειλα νὰ φωνάξης τὸν ἱατρόν;!

ΔΑΝ. Ἐγὼ δὲ γρωνίζω ἀνίσως κ' ἡ ἀφεντελιά του ἦναι γιχτρὸς, ἢ μπαρμπέρης, μόν τὸν ἐφώναξα κατὰ πῶς με εἶπες.

ΠΑΥΛ. Ὀνειρεύεσαι Δανίλη, ἢ ἔζυπνητὸς εἶσαι;

ΔΑΝ. (Κάμνει τὸν σταυρόν του.) Ἄμ' ἦτα νε κ' ἡ ἀφεντελιά του. (Δεικνύει τὸν Σταυρὸν.) 'Ποῦ μ' ἐφώναξες, καὶ με εἶπες νὰ πάω νὰ φωνάξω ἐκεῖνον ποῦ ἦτα νε σήμερα ἐδῶ με τὸ καπέλλο.

ΠΑΥΛ. Κ' ἐγὼ σὲ εἶπα γιὰ τὸν Καζαμία.

ΔΑΝ. Ἄμ' ἔξερω ἐγὼ τὰ ὀνόματά τους; καπέλλο κι' ὁ ἕνας, καπέλλο κι' ὁ ἄλλος.

ΠΑΥΛ. Πολὺ καλὰ λοιπόν' πήγαινε τώρα σ' τὴν δουλειά σου, καὶ στεῖλέ μ' ἐδῶ τὸν Ἀλέκο.

ΔΑΝ. Ὀρισμός σου. (Φεύγει.)

ΠΑΥΛ. (Πρὸς τὸν Πεκουακάναρ.) Ἴδου λοιπόν 'ποῦ τ' ἀκούσατε καὶ μόνος σας τὸ λάθος, καὶ με κακοφαίνεται πολὺ διὰ τὸν κόπον ὅπου κάμετε.

ΠΕΚ. Κάνένας κόπος δὲν εἶναι, μόνον λυποῦμαι, ὅτι δὲν θὰ λάβω τὴν εὐάρεστον ἀφορμὴν νὰ σὰς ἀποδείξω καὶ δι' ἔργου τὰς μεγάλαις προόδους τῆς ἐπιστήμης μας, καὶ ποῖα θαύματα κάμνει σήμερον.

ΠΑΥΛ. Κ' ἐγὼ λυποῦμαι πολὺ, διότι ἐστάθην τόσον εὐτυχῆς νὰ μὴν ἰδῶ αὐτὰ τὰ θαύματά σας.

ΣΚΗΝΗ ΚΗ'.

ΑΛΕΚΟΣ καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛ. (Πρὸς τὸν Ἀλέκο.) Γνωρίζεις τὸν Καζαμία;

ΑΛ. Τὸν γνωρίζω.

ΠΑΥΛ. Μὰ κύτταξε καὶ σὺ, νὰ μὴν 'πᾶς καὶ φέρῃς κανένα ναλμπάντην 'σὰν τὸν Δανίλη ποῦ μ' ἔφερε τὴν ἐξοχότητά του. (Δεικνύει τὸν Πεκουακάναρ.)

ΑΛ. Καλὲ, τὸν Καζαμία τὸν ἔμπορον ποῦ πουλεῖ ὅλο τῆς μόδας πράματα δὲν γνωρίζω;

ΠΑΥΛ. (Κινῶν τὴν κεφαλὴν του.) Μάλιστα ἐκεῖνον ποῦ πουλεῖ τῆς μόδας πράματα.

ΑΛ. Τὸν γνωρίζω καλὲ, καὶ σήμερα μάλιστα ἦτα νε ἐδῶ.

ΠΑΥΛ. Πήγαινε λοιπόν νὰ με τὸν εὔρης 'γλιγῶρα καὶ νὰ με τὸν φέρῃς ἐδῶ.

ΑΛ. Ὀρισμός σας. (Φεύγει.)

ΠΕΚ. (Πρὸς τὸν Παυλάκη.) Ναὶ Μὲν σιέρ! Θαύματα κάμνει σήμερον ἡ ἐπιστήμη! Ἐνα μόνον παράδειγμα θὰ σὰς ἀναφέρω περὶ τούτου, διὰ νὰ ἰδῆτε ὅτι ἐφθάσαμεν πλέον εἰς τὸ Ζενιθ τῆς τελειότητος· δὲν ἐνθυμούμαι τώρα μήτε τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἀνθρώπου, μήτε τὴν συνοικίαν ὅπου διαμένει, κατοικεῖ ὅμως εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ὀνομάζεται Ἰωάννης, ἡλικίας μεσαίας, ἀναστήματος μετρίου, κράσεως ἀροσφαλοῦς, φύσεως χολερικῆς, διαθέσεως καχεκτικῆς, χαρακτῆρος σκεπτικοῦ, ὅστις ἔπασχε πρὸ 14 ἐτῶν ἀπὸ ἕνα κυρκίνον, τὸν ὅποιον εἶχεν ὑπὸ τὸν ὄνυχον τοῦ δεξιῦ λίχανου, καὶ κάνεις σχεδὸν ἱατρὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν θεραπεύσῃ κατὰ καλὴν του τύχην εἶχον προσκληθῆ νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα γείτονά του, πάσχοντα καὶ αὐτὸν ἐπὶ εἰκοσαεταίαν ἀπὸ μίαν ὀξυτάτην γαστροεντερίτιδα, τῆς ὁποίας τὰ συμπτώματα ἦσαν τόσῳ ἀνώμαλα, ἀσαφῆ, ἀσυνάρτητα, ἀσυνεπῆ, ἰδιότροπα ἂν θέλετε ἀκόμη, ὥστε ἐβιάσθην νὰ διατάξω τὴν ἐπίθεσιν βδελγῶν τετρακίς ἐπὶ τοῦ τριχῆλου του, ἀπὸ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς του πτέρνης, καὶ δις ὑπὸ τὴν δεξιάν του μασχάλην, νὰ μεταχειρισθῶ ἐσωτερικῶς καὶ τὸ ἔλαιον τοῦ μαργαρίτου κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Καρναβάλ, ἐρεθίζων συγχρόνως διὰ τοῦ Γαλβανισμοῦ, καὶ τὰ παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐγκεφάλου δύο γλυυτῖα του, ὡς ἔχοντα ἄμεσον συνάφειαν μετὰ τοῦ τελευταίου σπονδύλου τοῦ Ἰεροῦ Ὀστέου, τὸν ὅποιον ἡμεῖς ὀνομάζομεν Οὐροπήγιον.

ΠΑΥΛ. (Παρατηρεῖ τὸ ὥρολόγιόν του.) Τί ὥρα ἔχεις, τσελεπῆ Στεφανάκη; Τὸ δικό μου βλέπω κ' εἶναι μεσημέρι.

ΠΕΚ. (Ἐκβάλλων τὸ ἰδικόν του.) Ἐγὼ νὰ σὰς εἶπω, τὸ ὅποιον καθὸ ὥρολόγιον ἱατροῦ, εἶναι καὶ ἀκριβέστατον. (Τὸ παρατηρεῖ.) Εἶναι Μὲν σιέρ 11 καὶ 25 πρῶτα, καὶ 17 1]2 δευτέρα.

ΠΑΥΛ. Οὐ! Μεσημέρι λοιπόν!!!

ΠΕΚ. Ὄχι! διότι ὡς τὸ μεσημέρι, θέλει ἀκόμη 24 πρῶτα, καὶ 42 1]2 δευτέρα.

ΠΑΥΛ. Ἐγὼ ὅμως συνειθίζω νὰ τρώγω τέτοιαν ὥρα.

ΠΕΚ. Μὲ τὴν μέθοδον λοιπόν αὐτὴν ἔτρωσα τὸν ἀνθρώπον, καὶ εἰς αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ἤκουσα περὶ τοῦ καρκίνου τοῦ Ἰωάννου, καὶ ὅτι τὸν ἐγκατέλειψαν οἱ ἱατροὶ ὡς ἀνίατον. Χάριν δὲ τῆς ἐπιστήμης, ἐπῆγα νὰ ἰδῶ τὸ ἔκτακτον τοῦτο φαινόμενον εἰς τὰ χρονικά τῆς ἱατρικῆς, καὶ τῶνόντι! Ἦτον θέλημα φρικῶδες καὶ καταπληκτικόν, νὰ βλέπῃ τις ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὄνυχου ἀνεπτυγμένον τὸν καρκίνον, τοῦ ὁποίου μόνη ἡ κεφαλὴ εἶχε περιφέρειαν δύο ὑφεκατοστά τοῦ Γαλλομέτρου.

ΠΑΥΛ. Εἶναι μάταιος, Ντετόρο, ὁ κόπος αὐτὸς νὰ διηγῆσθε τοι-

αὐτα πράγματα, τὰ ὅποια ἡμεῖς τόσῳ ἐννοοῦμεν, ὅσῳ ἐννοοῦν καὶ μερικοὶ τὴν ὁποῖαν ἐπαγγέλλονται ἐπιστήμην.

ΠΕΚ. Ὁ λόγος μου εἶναι διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σᾶς εἶπον, ὅτι ἡ ἱατρικὴ ἔφθασε τέλος πάντων εἰς τὸ Ζενιθ τῆς τελειότητος, καθὼς καὶ ἡ Χημεία ἔκαμε καὶ αὐτὴ γιγαντιαίας προόδους. Π. Χ. διὰ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως ἠδυνήθησαν νὰ διαλύσουν ἀπολιθωμένον ζωμὸν τῶν Σπαρτιατῶν, τὸν ὁποῖον εἰς ἀρχαιολόγος εὗρεν εἰς τὴν Σπάρτην ἐντὸς ξυλίνου πινακίου, καὶ κῆραν ὅτι ὁ διαβόητος ζωμὸς ἐκεῖνος τῶν Σπαρτιατῶν, τοῦ ὁποῖου ἡ κατασκευὴ ἦτον τοσοῦτον μυστηριώδης, κατεσκευάζετο ἀπὸ τοικολάταν, τὴν ὁποῖαν μόνον οἱ Σπαρτιάται ἐγνώριζαν. Ἀπεδείχθη συγχρόνως, ὅτι καὶ τὸ ἀκεσώδυνον τοῦ Ὀμήρου, ἦτον αὐτὸ τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον ἡμεῖς σήμερον ἐνομάζομεν *Λυκὸν ἀνώδυνον*· ὡς ἐκ τούτου ἐξηγεῖται ἡ ἴδιαι καὶ ἡ λατινικὴ λέξις *Λύκορ*, ὅτι εἶναι ἡ ἄκραις τῶν προπατόρων μας· ἡ Φαρμακολογία μὲς ὅμως εἶναι δυστυχῶς ἀκόμη εἰς τὸ Ναδιρ τῆς νηπιότητος.

ΠΑΥΛ. (*Σηκόνεται.*) Ὡ βέβηχια! ἀλλὰ μὲ κακοφαίνεται, ἐξοχώτατε, ὅτι ἀπὸ ἓνα λάθος τοῦ ἀνοήτου δούλου μου, ἐκάμετε τόσον κόπον.

ΠΕΚ. (*Σηκόνεται.*) Ὡ! δὲν πειράζει! σᾶς παρακαλῶ μόνον ἂν λάβετε κάμμιν ἀνάγκην, ὡς τὸ εὐχομαι, εἶμαι πάντοτε ἰς τὰς διαταγὰς σας. Δοῦλός σας. (*Φεύγει.*)

ΣΤΕΦ. (*Ἀγροῖται ἐν παράθυρον.*) Ἰγιοθυμιὰ μὲ ἦλθεν ἀδελφέ! τί σαρλατάνος εἶναι αὐτός;

ΠΑΥΛ. Τὸν εἶδες τί καρκίνους, καὶ τί κολοκύθια μᾶς εἶπε πῶς ἰάτρευσεν; αὐτουνοῦ, ὡς φαίνεται, ἡ ἱατρικὴ συνίσταται εἰς τὴν λογαδιάρβόριαν.

ΣΤΕΦ. Ἀλλὰ νὰ ποῦμε καὶ τὴν μαῦρ' ἀλήθεια· δὲν ἔχει τάχα καὶ δίκαιον, ἀφοῦ καὶ ἡ ἀγυρτεία ἔχει παντοῦ καὶ πάντοτε πέρασιν;

ΣΚΗΝΗ ΚΘ΄

ΛΑΕΚΟΣ, ἔπειτα ΚΑΖΑΜΙΑΣ, καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΠΑΥΛ. (*πρὸς τὸν Ἀλέκον.*) Δὲν πῆγες ἀκόμη ἐκεῖ ποῦ σ' ἔσειλα;

ΑΛ. Τὸν ἔφερα μάλιστα, διότι τὸν ἤρα ἴσια ἴσια τὴν ὥρα ποῦ εὐγαινεν ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς κοκκίνα Σαυτίτσας.

ΠΑΥΛ. Καὶ ποῦ εἶναι τώρα;

ΑΛ. Ἐρχεται, νὰ τὸς.

ΠΑΥΛ. Πῆγαινε λοιπὸν εἰς μέσα, καὶ ὅποιος ἔρθῃ νὰ πῆτε πῶς δὲν εἰμ' ἐδῶ.

ΑΛ. Ὁρισμός σας. (*Φεύγει.*)

ΠΑΥΛ. (*πρὸς τὸν Στεφανᾶκην.*) Σ' τὴ ντέβο (1) εὐγῆκεν ὁ Καζαμία! Κύριος οἶδε πόσα ἔχει νὰ λάβῃ κι' ἀπ' τὴν Σαυτίτσα. (*Βλέπει τὸν Καζαμίαν.*) Νὰ τὸς ὁ φίλος! Ὄριστε Σινιὸρ Καζαμία, ὄριστε!

ΚΑΖ. Δοῦλός σας τσελεπῆ Παυλάκη.

ΠΑΥΛ. Καλῶς ὄρισετε, καθῆστε.

ΚΑΖ. (*Κάθηται.*) Ἡ εὐγενία σας μὲ ζητεῖτε;

ΠΑΥΛ. Μάλιστα! καὶ ἰς τὴν ὑγείαν σας;

ΚΑΖ. Δόξα τῷ Θεῷ, πολὺ καλά.

ΠΑΥΛ. Τὸ πιστεύω! διότι ὅταν ὁ σινιὸρ Καζαμίας δὲν ἦναι καλὰ, ποῖος ἄλλος θὰ εἶναι; Ξεύρεις γιατί σ' ἔβαλα ἰς τὸν κόπον νὰ ἔλθῃς;

ΚΑΖ. Ὁχι! ἀλλὰ συμπεραίνω γιὰ τίποτα μεταξωτὰ, καὶ τώρα μάλιστα μὲ ἦλθαν κάτι ὠρατὰ τῆς μόδας!

ΠΑΥΛ. Καὶ θὰ ἦναι πιστεύω κ' εὐθηνά!

ΚΑΖ. Ἐφθονότατα, διότι μόλις κοστίζει τὸ φουστανλίκι 600 φρ. εἶναι ὅμως τῆς τελευταίας μόδας!

ΠΑΥΛ. 600 φράγκα, 3000 γρόσια! τῶντι φθονότατα, καὶ θὰ ἔλθω μόνος μου νὰ τὰ ἰδῶ κάμμιν ἡμέραν· κατὰ τὸ παρὸν ὅμως ἂς κυττάξομεν ἓνα μικρὸν λογαριασμὸν ποῦ ἔχομεν. Πόσα σοῦ χρεωστεῖ ἡ γυναϊκά μου;

ΚΑΖ. Κ' ἡ εὐγενία της μὲ εἶπεν ὅτι ἐσεῖς δὲν ἀνακατόνεσθε ἰς αὐτά.

ΠΑΥΛ. Τώρα ὅμως ἔβαλα γινῶσι, καὶ θ' ἀνακατωθῶ· πόσα λοιπὸν σᾶς χρεωστεῖ;

ΚΑΖ. Ἐδῶ ἔχω τὸν λογαριασμὸν της. (*Τὸν δίδει.*) Ἰδού!

ΠΑΥΛ. (*Ἀγαρινώσκει.*) Καὶ λίγα βλέπω εἶναι! μόνον 36,754!

ΚΑΖ. Καὶ εἴκοσι.

ΠΑΥΛ. (*Παρατηρεῖ.*) Νὰ καὶ 20 παράδες, διὰ νὰ ἦναι ἀκριβῆς ὁ λογαριασμὸς της! Σᾶς ἔχει θαρρῶ κ' ἓνα χοτζέτι δοσμένο;

ΚΑΖ. Μάλιστα! διὰ νὰ πικρατηρῆσῃ τὸ σπῆτι, κ' ἔπειτα νὰ συμφωνήσομεν ἂν μὲ κάμνη. (*Τοῦ τὸ δίδει.*) Ἰδού!

ΠΑΥΛ. (*Τὸ παίρνει.*) Αὐτὸ τὸ σπῆτι θὰ τὸ ἀγοράσῃ εὐγενία του (*δείχνων τὸν Στεφ.*) διὰ 25,000 γρόσια.

ΚΑΖ. Κ' ἐγὼ ἠμποροῦσα νὰ δώσω περισσότερα.

ΠΑΥΛ. Κρίμα νὰ μὴν τὸ ξεύρω ἀρχήτερα! τώρα πλέον ἔδωσα τὸν λόγον μου. Εἶπαμεν λοιπὸν 36,754 καὶ μισό. (*Τῷ μετρεῖ τὰ χρῆματά του.*) Ὄριστε! λάβετέ τα.

ΚΑΖ. (*Τὰ παρατηρεῖ μὴ ἦναι κίβδηλα.*) Εὐχαριστῶ.

ΠΑΥΛ. Μὴ φοβάσαι, γιὰτὶ αὐτὰ δὲν εἶναι τῆς μόδας!

1) Περιοδεία.

ΚΑΖ. Καλά είναι, καλά. Εὐχαριστῶ, καί εἰς ἄλλα μὲ ὑγείαν!

ΠΑΥΛ. Νὰ φᾶς τὴ γλῶσσά σου καλλίτερα!

ΚΑΖ. Γιατί τσελεπῆ Παυλάκη μου; Τὴν ὑγείαν σου νάχης, καὶ πάντα νὰ πληρόνης εἰς τὰ ζαρίφικα.

ΠΑΥΛ. Ναί! Ἄλλ' ὅταν πάντα θὰ πληρόνω εἰς τὰ ζαρίφικα, δὲν θὰ περισσεύουν νὰ πληρόνω καὶ εἰς τὰ ἀναγκαῖα· τώρα λοιπὸν φίλε μου σινιὸρ Καζαμία, ἔστω πρὸς γνῶσιν καὶ ὀδύνην σου, ὅτι εἰς τὸ ἔξῃς, ὅ,τι καὶ ἀν δώσης εἰς τὸ σπῆτί μου, ἕνα παρὰ νὰ πῆς δὲν ἔχεις νὰ πάρης.

ΚΑΖ. (Μειδιῶν.) Μῆτε καὶ ἀν ἡ εὐγενία σας ζητήσετε τίποτα;

ΠΑΥΛ. Σ' ἐμένα πειλὰ ἄς κουρεύεται, ὅταν σοῦ ζητήσω κάμμιά τραχηλιὰ γιὰ τὸν λαιμὸν μου 2,000 γροσιῶν, ἢ κάνένα μαντηλάκι τοῦ χερσιοῦ 700—800 φράγκων, μὲ τὰ δίδεις· ἀλλὰ θὰ κάμης καλὰ, νὰ πάρης τὰ γρόσια ἐμπρός. Κόπιασε τώρα εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

ΚΑΖ. Εὐχαριστῶ, τσελεπῆ Παυλάκη μου (σηκόνεται) τὸ μαγαζὶ εἶναι ἰδικόν σας, ὅ,τι ἀγαπᾶτε!

ΠΑΥΛ. Ἐκεῖνο ὁποῦ ἀγαπῶ εἶναι καλὸ ξυρβίχι ἀν ἔχης νὰ στείλω νὰ πάρω.

ΚΑΖ. Αὐτὰ τὰ πουλοῦνε εἰς τὰ μπακάλικα.

ΠΑΥΛ. Τότε λοιπὸν εἶναι περιττὸν νὰ μοῦ συστήσης τὸ μαγαζὶ σου (τὸν σύρει ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ τὸν πηγαίνῃ πλησίον εἰς τὰ σ' ἰσχυμένα) Σ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ κόψιμον;

ΚΑΖ. (Μὲ ἔκπληξιν.) Γιατί τὰ σ' ἰσχυσατε τσελεπῆ Παυλάκη αὐτὰ τὰ ὠραῖα πράγματα;

ΠΑΥΛ. (Δεικνύων τὸν Στεφαν.) Μὲ τὴν εὐγενίαν του μαζὶ ἀπεφασίσαμεν σήμερον κ' ἐβγάλαμεν κ' ἐμεῖς αὐτὴν τὴ μόδα, καὶ ἀν ἀγαπᾶς σύστησέ μας καὶ εἰς ἄλλους. Ἐμεῖς τὰ κόψουμε χάρισμα!

ΚΑΖ. Μὲ κακοφαινεται, σὰς βεβαιῶ αὐτό!

ΠΑΥΛ. Τὸ πιστεύω, διότι μᾶς καλοφαινέτ' ἐμᾶς· κόπιασε τώρα νὰ συνάξης καὶ ἄλλα βερεσέδια.

ΚΑΖ. Δουλός σας. (Φεύγει.)

ΠΑΥΛ. (Κάθηται.) Διάβασε τώρα καὶ σὺ ἀδελφὲ, (τῷ δίδει τὴν σημείωσιν) νὰ διῆς καὶ τῆς δικῆς μου τῆς κοντέσσης τῆς προκοπαῖς!

ΣΤΕΦ. (Αναγινώσκει καὶ κινεῖ τὴν κεφαλὴν του.) Γιὰ διὲ κατὰστασις! (Μὲ ἀνανάκτησιν.) Αἴ! ποῦ νάχουν τὸ ἀνάθεμα ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀπὸ τὴν ματαιοφροσύνην τους ἔγειναν αἰτία νὰ καταστραφῶν τὸσαις οἰκογένειαις.

ΠΑΥΛ. Ἄμ' ἀν σὲ εἶχα ἐδῶ νὰ ἐβλεπες τὴν Δουδοῦ τοῦ Γιωθανάκη μὲ τὴν κόρην τῆς, ἤθελες νὰ φρίξης μὲ τὰ φορέματα τοῦ φοροῦσαν. Ἦ δλιγώτερον 25,000 γρόσια θὰ εἶχαν! καὶ μ' ἔλεγεν ὅτι ἔχει πεν-

τέξη Δασκάλους ποῦ μαθαίνουν τὴν κόρην τῆς Σπανιόλικα καὶ Ἑγγλέζικα, καὶ χοροὺς καὶ τραγοῦδια, καὶ μ' ἐγύρευε καὶ Κινέζο Δάσκαλο γιὰ νὰ τὴν μάθῃ, λέει, καὶ τὰ Κινέζικα. Ἄφησε καὶ τὸν καυμένον τὸν Γιωθανάκη ἀββῶστον εἰς τὸ σπῆτι, καὶ ἐπῆρε ἡ εὐγενία τῆς τοὺς δρόμους καὶ τὰ σεργιάνια! Ὅταν λοιπὸν τέτοιας ἡλικίας γυναῖκα κάμνη τέτοια λούσσα καὶ τόσα ἔξοδα, τί θέλεις νὰ κάμουν κ' ἡ νέαις, ἢ ὁποῖαις ἔχουν καὶ κάποιον δίκαιον; Καὶ μὴ νομίζης πῶς κ' ἡ κατάστασις τοῦ Γιωθανάκη εἶναι μεγάλη! Ὁχι! Ἐγὼ γνωρίζω πολὺ καλὰ, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι μὲν πτωχὸς, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ εἰς κατάστασιν νὰ κάμνη ἡ γυναῖκά του τόσα λούσσα, καὶ πολὺ φοβοῦμαι νὰ μὴ εὐρεθῇ ὀγλίγωρα κ' ἐκεῖνος εἰς τὰ ἀνοιχτά! Αὐτὰ τὰ καλὰ μᾶς ἔκαμαν μερικοὶ ὁμογενεῖς μὲ τὴν πολυτέλειαν τῶν γυναικῶν ὧν!

ΣΤΕΦ. Μᾶς ἀφάνισαν, ἀδελφὲ, μᾶς ἀφάνισαν!

ΠΑΥΛ. Ἐστοχάσθηκα, ἀδελφὲ, τώρα ποῦ ἔλειπες ἕνα πρᾶγμα διὰ τὸν Ἀλέκον μου, νὰ σὲ τὸν δώσω κοντά σου, νὰ βάλω καὶ 250 χιλ. γρόσια, καὶ ν' ἀρχίσης πάλιν τὸ ἐμπόριόν σου, τὸν πρῶτον χρόνον ὅσο κέρδος γίνῃ νὰ ἦναι ἰδικόν σου, διότι ἔχεις καὶ περισσοτέρως ἀνάγκας. Ἐπειτα πάλιν σκεπτόμεθα. Ἴσως μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατορθώσης νὰ τὸν κάμης ἄνθρωπον, καὶ ἀν ἦναι καὶ Θεοῦ θέλημα, συμπεθεριάζουμε καὶ μαζῆ.

ΣΤΕΦ. Ἐσὺ, ἀδελφὲ, μὲ εἶσαι φίλος, καὶ ἀδελφός, καὶ εὐεργέτης.

ΠΑΥΛ. Εἶπαμε δὲ ὅτι αὐτὰ μεταξύ μας εἶναι περιττά, διότι τὸ ἴδιον ἤθελες κάμει καὶ σὺ δι' ἐμὲ, ἀν δυστυχῶς εὐρετικὸμην καὶ ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν ὁποῦ εὐρέθης· τὰ γρόσια, ἀδελφὲ, εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον πρέπει, ἐκτὸς τῆς εὐζωίας, νὰ χρησιμεύουν καὶ εἰς ἀνακούφισιν τῶν ἀναξιοπαθούντων.

ΣΤΕΦ. Σύμφημι· διότι καὶ τὸ εὐγενέστερον πάντων εἶναι ἡ εὐεργεσία. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ βαθύπλουτοι, οἱ ὁποῖοι οὐδὲ τὴν λέξιν εὐεργεσίαν γνωρίζουν, μόνον θησαυρίζουν, θησαυρίζουν ὡς τὸν πλοῦσιον τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ μεθαύριον καταβαίνουν εἰς τὸν τάφον ὡς τὸν ἔσχατον πένητα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτοὺς θὰ τοὺς κουβαλήσουν δέκα ἀρχιερεῖς καὶ πενήντα παππάδες καὶ διάκoi, ἐνῶ τὸν πτωχὸν ἕνας μόνον ἱερεὺς.

ΠΑΥΛ. Μὲ τὰ ἴδια ὅμοια γράμματα, διότι ἡ Νεκρώσιμος ἀκολουθεῖ, ὡς γνωρίζεις, εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ διὰ τὸν πλοῦσιον καὶ διὰ τὸν πένητα.

ΣΤΕΦ. Βεβαιότατα! καὶ τὸ ἴδιο χῶμα θὰ μᾶς δεχθῇ ὅλους.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΚΑΤΗΓΚΩ, (δακρύουσα), έπειτα ΦΕΤΑΗ, και οι άντιπρω.

ΚΑΤΗΓΚΩ. Μπαπάκα! όρίστε κομμάτι μέσα.
ΠΑΥΛΑΚΗΣ. Γιατί; τί αγαπάτε; (Είρωνικώς.)

ΚΑΤ. Η νερέ μου σάς θέλει.

ΠΑΥΛΑ. (Την σύρει από την χείρα, και την πηγαίνει εις τα 'σχισμένα.) Τά καμαρόνεις; έτσι θα κάμω και τὰ 'δικά σου! Είναι κινούριχ μόδα 'δική μου αυτό τὸ Ν τ ε κ ο λ τ έ!

ΚΑΤ. (Με φωνήν συγκινητικὴν.) Καί τί σάς φταίνει τὰ φορέμα-
τά μας;

ΠΑΥΛΑ. 'Σ αυτό έχετε δικιο, διότι μόνον τὰ μυαλά σας με φταί-
γουν! αλλά μήπως έχετε και μυαλά;

ΣΤΕΦ. Τώρα πλέον άδελφέ, άς πάσουν αυτά, διότι και έγώ δέν
είμαι εις κατάστασιν να τ'άκούω! φθάνει πλέον, σέ περκαλώ.

ΦΕΤ. (Εισέρχεται, και βλέπouσα τὰ 'σχισμένα, πιάνει τὰς πα-
ρειάς της.) Ποιός τὰ 'παρσαλάδισε 1) έτσι; Γιαζικ 2)! γιαζικ!

ΠΑΥΛΑ. 'Σ άρές' αυτό τὸ κόψιμο, τσατσά Φεταή; Είναι 'δική μου
μόδα!

ΦΕΤ. Καί κριμα ήτα νε να σχίσης έτσι! αυτά φουστάνια γίνου-
ται δυό γιοργάνια 3) 'πού να μὴν τάχη άλλος κανείς' νερέ μου μα-
καρίτισσα ώς τὸν καιρό 'πού 'σχωρέθηκε, είχε γιοργάνι νυφικάτο
της χαβατ 4) τζαμφέτι κεντημένο 'ς τὸ κόσκινο με σουζενί βελόνι.

ΠΑΥΛΑ. Ναί! γίνονται και καλά 'παπλώματα, μα 'θήλησα κ' έγώ
άφου 'πλέρωσα εις αυτά 50 χιλ. γρόσια, να κόψω κάμπόσα με 'δική
μου μόδα.

ΦΕΤ. Δίκαιο πολὺ έχεις, τζελεπή, γιατί πολὺ παρὰς μαστράσι 5)
γίνεται 'ς αυτά τ' άλλαφράγκα, μόν' άίτε τώρα μέσα, όρίστε κοκ-
κῶνα τέλει.

ΣΤΕΦ. Καί πήγαινε τώρα, άδελφέ, να 'δίης τί σέ θέλει!

ΠΑΥΛΑ. Έβαρέθηκα πειά 'ς τὸν Θεόν μου και να βλέπω και ν' ά-
κούω. (Φεύγει.)

ΣΤΕΦ. (Πρὸς την Φεταή.) Μάζωξέ τ' αυτά, Τσατσά Φεταή, και
'πάρ' τα μέσα, και μὴ λέτε εις κανένα τίποτε, στείλέ μου και τὸν
Άλέκο' 'πού τὸν θέλω.

ΦΕΤ. (Τὰ μαζώνει.) Γιαζικ, γιαζικ! (Τὰ παίρνει και φεύγει.)

ΣΤΕΦ. Καί πῶς εἶν' ή μητέρα σου τώρα, Κατήγκω;

ΚΑΤ. Μή 'ρωτάτε! τρεις φοραῖς έλιγοθήμισε, και τώρα ὅλο
κλαίει.

ΣΤΕΦ. Άλλά και ο πατέρας σου, κόρη μου, ὀλίγον έλειψε να τοῦ
κατέθη νταμπλάς πρὸ ὀλίγου, όταν έβγαλε κ' έπλήρωσε κο ντὰ 40
χιλιάδες γρόσια εις τὸν Καζαμία.

ΚΑΤ. Μὰς τὸ εἶπ' ὁ ἴδιος τώρα 'πού έφευγε.

ΣΤΕΦ. Και χῶρια δέν ηξεύρω πού άλλου χρουστάτε, λοιπὸν και
σεῖς πρέπει να περιμαζευθητε κομμάτι, γιατί μ' αὐταῖς τῆς μόδαις
σας αφανίζετε τὰ 'σπήτια σας.

ΚΑΤ. Η μητέρα μου μέσα έκαμεν ὄρκον να μὴ 'ξαναβάλη κανένα
πράμα τῆς μόδας.

ΣΤΕΦ. Πολὺ φρόνιμα θα τὸ κάμη.

ΣΚΗΝΗ ΑΑ΄.

ΑΛΕΚΟΣ, και οι άντιπρω.

ΣΤΕΦ. Έλα εδῶ, Άλέκο!

ΑΑ. (Πλησιάζει.) Τί όρίζετε;

ΣΤΕΦ. Ο πατέρας σου όχι μόνον έσυγχώρησεν ὅλα τὰ περασμένα,
ἀλλ' και άπεφάσισε να σε βάλη και κοντά μου δια να κάμουμε μαζή
τὸ έμπόριον. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ὁ Θεός σ' άζώισε να έχης ένα πα-
τέρα σπάνιον, και χρεωστεις 'μέρα νύχτα να εύγνωμονῆς εις τὸν Θεόν
δι' αυτό. Είναι καιρός λοιπὸν, παιδί μου, να πεισῆς και σὺ πλέον μετ'
δουλειά δια να ζῆσης ὡς άνθρωπος, να σε βλέπη και ὁ πατέρας σου
και να σ' έχη μετ' παρηγοριὰ 'ς τὰ γηρατειά του. Τὸ εἶδες, δόξα σοι
ὁ Θεός, και μόνος σου τί άποτελεσμα έχουν τὰ Καζίνα και τὰ μαϊ-
τάπια και τὰ τοιαῦτα. Και σὺ, κόρη μου, να πύσης αὐτοὺς τοὺς με-
γάλους στολισμοὺς και τὰ τόσα έξοδα, διότι αὐταῖς ή μόδαις αφάνι-
σαν πολλὰ 'σπήτια, και μὴ κυττάζης εκείναις ται; άνόηταις 'πού
νομίζουν ὅτι είναι κάτι τι διότι φοροῦν φορέματα άκριβά, και διότι
τὰς διπλοχαιρετοῦν μερικοί, άς ρίξουν 'πίσω και τ' αὐτίλ τους ν' ά-
κούσουν και πόσα ταις άραδιάζουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι 'πού τοὺς κάμνουν
τὰς περιποιήσεις και τὰ κοπ. λιμέντα. Έπειτα στοχασθητε και τοῦτο,
ὅτι ὅσα περισσότερα έξοδοῦετε τώρα εις τὰ τοιαῦτα, τόσην μεγαλη-
τέραν δυστυχίαν προετοιμάζετε και δια τὰ γηρατειά σας. Είναι
συγχρόνως και άμαρτία να λυπητε και τὸν πατέρα σας, αὐτὸν τὸν
ἀγαθὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, ὀλίγον έλειψε προτῆτερα να τοῦ κατέθη
νταμπλάς 'πού 'πλήρωσεν ένα κόσμο γρόσια 'ς τὸν Καζαμίαν γιὰ
τῆς μόδαις σας, και τὰ μεταξωτά σας!

1) Κατεκομμάτισα. 2) Ερίμα. 3) Έραπλώματα. 4) Κυανοῦν. 5) Ηξοδον.

ΣΚΗΝΗ ΔΒ΄.

ΦΕΤΑΗ (χαίρουσα), ἔπειτα ΠΑΥΛΑΚΗΣ, καὶ οἱ ἀνωτέρω

ΦΕΤ. Δόξα σοι ὁ Θεός! Κοκκῶνα ἠσυχάσε πειά! 'φίλησε καὶ χέρι τσελεπῆ, κ' ἔκαμε τομπέ 1) ἀλλαφράνγκα πειά νὰ μὴ βάνη! Αἴτε τώρα καὶ σεῖς νὰ φιλήσετε χέρι της!

ΠΑΥΛ. (Πρὸς τὸν Στεφανάκη.) Μὲ συγχωρεῖς, ἀδελφέ μου, 'ποῦ σ' ἄφησα μονάχον.

ΣΤΕΦ. Καὶ τί πειράζει; Εἶχα κ' ἐγὼ συντροφιά τὸν 'Αλέκο, καὶ τὴν Κατήγκω.

ΚΑΤ. (Φιλεῖ τὸ χέρι τοῦ Παυλάκη.) Πατέρα μὴ λυπῆσθε πειά. ἠσυχάσετε πλέον νὰ μὴν ἀρρώσθητε.

ΠΑΥΛ. Ὅταν θέλετε νὰ μὴν ἀρρώσθῃ καὶ νὰ ἠσυχάσω, πρέπει καὶ σεῖς νὰ φέρνεσθε φρόνιμα. (Πρὸς τὸν Στεφανάκη.) 'Αδελφέ, σὲ γνωρίζω μεγάλην χάριν! Ὁ Θεὸς βέβαια σ' ἔστειλεν σήμερα σ' τὸ 'σπῆτί μου! Ἐπρεπεν, ὡς φαίνεται, νὰ δυσυχῆσης ἐσὺ πρώτα, γιὰ νὰ σωθοῦμε κ' οἱ δύο μας! Τέλος πάντων ἡ γυναῖκά μου ἀνεγνώρισε καὶ μόνη της τὴν ἀνάγκη τοῦ νὰ περιορίσῃ πλέον τὰ ἔξοδά της, καὶ μὲ ὑπεσχέθη μεθ' ὄρκου, ὅτι εἰς τὸ ἔξης θὰ ἀκολουθήσῃ τὸν ἐναντίον δρόμον, περιοριζομένη εἰς μίαν ζωὴν παραδειγματικὴν.

ΣΤΕΦ. Εὐχομαὶ καὶ τὸ ἐλπίζω αὐτὸ, διότι εἶσαι ἄνθρωπος ἀγαθός, καὶ ἡ θεία πρόνοια βεβαίως θὰ σοῦ ἀφαιρέσῃ πᾶσαν ἀφορμὴν λύπης εἰς τὰ γηρατειά σου. Εἶθε ν' ἀπολάβῃ καὶ ἐγὼ αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν!

ΠΑΥΛ. Κ' ἐσένα, ἀδελφέ, δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ ὁ Θεὸς ἔτσι, αὐριον πηγαίνουμε μαζῆς τὸ 'σπῆτί σου, καὶ ἐλπίζω νὰ συντελέσω κ' ἐγὼ εἰς τὸ νὰ μιμηθῇ ἡ γυναῖκά σου τὴν ἀπόφασιν τῆς γυναικὸς μου.

ΣΤΕΦ. Ἐλα, ἀδελφέ, νὰ μ' εὐεργετήσης καὶ κατὰ τοῦτο, ἔλα!

ΠΑΥΛ. Ἐχω ἓνα προαίσθημα ὅτι θὰ χαρῆς καὶ οὐ ἀδελφέ, διότι ἡ λύπη τὴν ὁποῖαν δικαίως ἠσθάνθης διὰ τὴν ἀνέλπιστον δυστυχίαν σου, εἶναι πρόδρομος μεγάλης χαρᾶς.

ΣΚΗΝΗ ΔΓ΄.

ΦΑΟΥΡΟΥ, καὶ οἱ ἀνωτέρω.

ΦΑ. Τὸ φαγὶ εἶν' ἔτοιμον ὀρίστε σ' τὸ τραπέζι.

ΠΑΥΛ. (Πρὸς τὸν Στεφανάκη.) Σήκω τώρα, πᾶμε νὰ φάμε.

ΣΤΕΦ. Ναί! καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν, διότι ἀληθῶς σήμερον ἔτωσες, ἀδελφέ, καὶ τὴν οἰκογένειάν σου, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἰδικήν μου, καὶ ἴσω τὸ 'δικὸ μας τὸ παράδειγμα ὠφελήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους.

Τ Ε Λ Ο Σ.

1) Ἀπόφασιν μεταμελείας.

